

Rạng Rõ Hơn Ánh Mặt Trời

Contents

Rạng Rõ Hơn Ánh Mặt Trời	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	28
5. Chương 5	35
6. Chương 6	42
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	64
10. Chương 10	72
11. Chương 11	79
12. Chương 12	86
13. Chương 13	94
14. Chương 14	101
15. Chương 15	109
16. Chương 16	117
17. Chương 17	125
18. Chương 18	132
19. Chương 19	141
20. Chương 20	147
21. Chương 21	154
22. Chương 22	160
23. Chương 23	167
24. Chương 24	173

Rạng Rõ Hơn Ánh Mặt Trời

Giới thiệu

Khi Charles Wbe, bá tước Billington bảnh trai và hết thuốc chữa, ngã khỏi cành cây và hạ cánh ngay

1. Chương 1

Kent, nước Anh

Tháng Mười năm 1817

Eleanor Lyndon đang suy nghĩ về công việc làm ăn thì Charles Wycombe, Bá tước xứ Billington, rơi - theo đúng nghĩa đen - xuống cuộc đời cô.

Cô đang rảo bước trên đường, huyết sáo theo một giai điệu vui vẻ và đầu óc mải tính toán lợi nhuận hằng năm của công ty Đường Đông Tây (nơi cô sở hữu một vài cổ phần) thì trước sự ngạc nhiên hết sức của cô, một người đàn ông lao xuống từ bầu trời và tiếp đất, hay chính xác hơn là rơi đè lên chân cô.

Khi xem xét kỹ lưỡng hơn, cô thấy rằng người đàn ông đó không phải rơi xuống từ bầu trời mà là từ một cây sồi lớn. Với cuộc sống vốn đã trở nên buồn tẻ trong khoảng một năm gần đây, Ellie thích nghĩ rằng anh ta đã rơi xuống từ bầu trời hơn. Chuyện đó nhất định là thú vị hơn so với việc rơi xuống từ một cái cây tầm thường.

Cô kéo bàn chân trái ở dưới vai người đàn ông đó ra, kéo vấy lên trên mắt cá chân để tránh làm nó bị dính bẩn, rồi cúi xuống. “Thưa ngài?”, cô hỏi, “Ngài có sao không?”.

Tất cả những gì anh ta nói là, “Ồi”.

“Ồi trời”, cô lẩm bẩm. “Ngài không bị gãy cái xương nào chứ?”

Anh ta không nói gì, chỉ thở dài. Ellie giật lùi lại khi luồng hơi đó phả vào mình. “Ồi trời”, cô lẩm bẩm, “Anh bốc mùi như là đã nốc cả nhà máy rượu vang ý”.

“Uýtttt ki”, anh ta líu lưỡi trả lời. “Các quý ông uống uýtttt ki”.

“Không phải nhiều như thế này”, cô vặn lại. “Chỉ một kẻ nghiện rượu mới uống nhiều như thế này.”

Anh ta ngồi dậy, rõ ràng là rất khó khăn và lắc đầu như cố để tỉnh táo. “Chính xác”, anh ta nói, vẩy vẩy tay trong không khí, rồi nhăn mặt khi hành động đó làm mình váng vất. “Tôi hơi say rượu, tôi e là thế.”

Ellie quyết định kiềm chế không bình luận thêm về chủ đề đó. “Anh chắc là mình không bị thương chứ?”

Anh ta cào vào mái tóc nâu đỏ và chớp mắt. “Đầu tôi choáng váng như quỹ đây này.”

“Tôi cho rằng đó không phải chỉ vì cú ngã.”

Anh ta cố gắng đứng lên, lảo đảo và lại ngồi xuống. “Cô là một cô nàng miệng lưỡi sắc bén.”

“Phải, tôi biết thế”, cô nói với nụ cười tỉnh bơ. “Thế nên tôi mới là một bà cô già. Giờ thì, tôi không thể chăm sóc vết thương cho ngài nếu tôi không biết nó như thế nào.”

“Có năng lực nữa”, anh ta lẩm bẩm. “Tại sao cô cứ chắc chắn là tôi bị xương, ờ, bị thương?”

Ellie nhìn lên ngọn cây. Cành cây gần nhất có lẽ đã gánh chịu trọng lượng của anh ta cao đến gần năm mét. “Tôi không hiểu vì sao ngài có thể rơi xuống từ nơi cao như thế mà không bị thương.”

Anh ta vẩy tay gạt bỏ những lời bình luận của cô và lại cố gắng đứng lên. “Có chứ, à, những người nhà Wycombe chúng tôi là một tập thể cứng rắn. Phải cần nhiều hơn một... Ồi Chúa nhân từ!”, anh ta gào lên.

Ellie gắng hết sức để không tỏ vẻ tự mãn khi nói, “Nhức? Đau? Có lẽ là bong gân”.

Đôi mắt nâu của anh ta nheo lại khi bầu vào thân cây để lấy lại thăng bằng. “Cô là một cô nàng cứng rắn, tàn nhẫn, sung sướng trước nỗi đau của tôi, cái cô Cho-dù-tên-cô-là-gì-kia.”

Ellie ho để che dậy tiếng cười khúc khích. “Này ngài Ai-đấy, tôi phải phản đối và chỉ muốn nói rằng tôi đang cố gắng chăm sóc vết thương cho ngài, nhưng ngài lại khẳng định rằng mình không sao.”

Anh ta cau có theo kiểu rất trẻ con và lại ngồi xuống. “Là ngài Ai-đấy”, anh ta lẩm bẩm.

“Rất tốt, thưa ngài”, cô nói, hy vọng rằng mình đã không chọc giận anh ta quá mức. Một thành viên của giới quý tộc nắm giữ rất nhiều quyền lực so với con gái của mục sư và anh ta có thể khiến cuộc đời cô khổ nếu muốn. Cô từ bỏ mọi hy vọng giữ váy sạch sẽ và ngồi xuống đất. “Ngài bị đau mắt cá chân nào, thưa ngài.”

Anh ta chỉ bên phải và sau đó nhăn nhó khi tay cô nâng nó lên. Sau một hồi xem xét, cô nhìn lên và nói bằng giọng lịch sự nhất, “Tôi sẽ phải cởi giày cho ngài, thưa ngài. Việc đó có được phép không?”

“Tôi thích cô nhiều hơn khi cô khạc ra lửa”, anh ta lẩm bẩm.

Ellie cũng thích mình như thế hơn. Cô mỉm cười. “Ngài có dao không?”

Anh ta khịt mũi, “Nếu cô nghĩ tôi sẽ đặt một vũ khí vào tay cô thì...”

“Tốt thôi. Tôi cho rằng mình có thể cứ thế kéo cái bớt ra cho rồi.” Cô nghiêng đầu và vờ như cân nhắc điều đó. “Có thể chỉ hơi đau một chút khi nó vướng vào cái mắt cá chân sưng vù, nhưng như ngài đã chỉ ra, ngài xuất thân từ một dòng họ cứng rắn và quả thật một người đàn ông có thể chịu được một chút đau đớn.”

“Cô đang nói cái quái gì thế?”

Ellie bắt đầu kéo chiếc bớt. Không mạnh - cô không bao giờ có thể tàn nhẫn đến thế. Chỉ kéo đủ lực để chứng tỏ rằng chiếc bớt sẽ không rời khỏi chân anh ta bằng những cách thông thường, cô nín thở.

Anh ta hét lên và Ellie ước gì mình đã không cố dạy anh ta một bài học, bởi vì kết cục là cô lại phải gánh chịu mùi rượu ực ki phả đầy vào mặt.

“Ngài đã uống nhiều đến mức nào?”, cô hỏi, hớp lấy không khí.

“Gần như chưa đủ”, anh ta rên rỉ. “Họ không phát minh được một đồ uống đủ mạnh...”

“Ồi, thôi nào”, Ellie quát lên, “Tôi không tệ đến mức đó.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh ta cười phá lên. “Cưng à”, anh ta nói bằng giọng tán tỉnh, “Cô là điều ít tồi tệ nhất đến với tôi trong nhiều tháng qua”.

Ellie cảm thấy một cảm giác râm ran sau gáy trước lời khen vụng về đó. May nhờ chiếc mũ rộng vành che giấu khuôn mặt ửng hồng, cô tập trung sự chú ý quay lại cái mắt cá chân. “Ngài đã thay đổi quyết định để tôi rạch bớt chưa?”

Câu trả lời là con dao anh ta đặt vào lòng bàn tay cô. “Tôi luôn biết rằng mình có lý do để mang theo một thứ như thế này. Tôi chỉ chưa bao giờ biết lý do đó là gì cho đến ngày hôm nay.”

Con dao khá cùn và Ellie sớm phải nghiêng rằng khi cắt vào chiếc bớt. Cô ngẩng lên khi đã cắt được một lúc. “Cứ cho tôi biết nếu tôi...”

“Oái!”

“... đâm vào ngài”, cô nói nốt. “Tôi vô cùng xin lỗi.”

“Ngạc nhiên chưa”, anh ta nói, cố tình pha lẫn vẻ mỉa mai vào trong giọng, “Sao tôi nghe thấy nhiều hối hận trong giọng cô thế nhỉ”.

Ellie nén lại một tiếng cười khúc khích khác trong cổ họng.

“Ồi, vì tình yêu với Chúa”, anh ta lẩm bẩm. “Cứ cười đi. Chúa biết rằng cuộc đời tôi thật đáng cười.”

Ellie cảm thấy một chút cảm thông, cuộc đời của chính cô gần đây cũng đã sa sút thành kẻ khốn khổ kể từ khi cha cô tuyên bố ý định kết hôn với người thích giở mũi vào chuyện người khác nổi tiếng nhất Bellfield. Cô không biết chuyện gì có thể xui khiến quý ông đẹp trai ẩn tuợng và giàu có này ra ngoài và uống cho đến khi say bí tỉ, nhưng cho dù đó có là chuyện gì, cô thấy thương cảm cho anh ta. Cô dừng cắt chiếc bớt một lúc, ngược đôi mắt xanh sẫm lên nhìn mặt anh ta và nói, “Tên tôi là Eleanor Lyndon”.

Mắt anh ta ảm áp. “Cám ơn vì đã chia sẻ mẫu thông tin thích đáng đó, cô Lyndon. Không phải ngày nào tôi cũng cho phép một cô gái lạ rạch bớt của mình.”

“Cũng không phải ngày nào tôi cũng gần như ngã sấp mặt xuống đất bởi một người đàn ông rơi xuống từ một cái cây. Một người lạ”, cô thêm vào để nhấn mạnh.

“À phải rồi, tôi cho rằng mình nên tự giới thiệu.” Cái kiêu ngạo nghiêng nghiêng đầu của anh ta nhắc Ellie nhớ rằng anh ta vẫn là một kẻ say xỉn. “Charles Wycombe, Bá tước của Billington rất vui được gặp mặt, cô Lyndon.” Sau đó anh ta lẩm bẩm, “Cứ như là điều đó quan trọng lắm”.

Ellie nhìn chăm chăm vào anh ta không chớp mắt. Billington? Anh ta là một trong những anh chàng độc thân danh giá nhất. Danh giá đến mức ngay cả cô cũng đã nghe về anh ta và cô không nằm trong danh sách các quý cô danh giá của bất kỳ ai. Tin đồn rằng anh ta là một kẻ phóng đảng hạng nhất. Ellie nghe thấy người ta thì thầm về anh ta ở những buổi tụ họp trong làng, mặc dù là một quý cô chưa chồng, cô không bao giờ được nghe những tin đồn lý thú đó. Cô thường có xu hướng nghĩ rằng tiếng tăm của anh ta phải rất đen tối nếu anh ta đã làm việc gì đó thậm chí không thể nhắc đến khi có sự hiện diện của cô.

Ellie cũng nghe đồn rằng anh ta vô cùng giàu có, thậm chí còn hơn cả người chồng mới, Bá tước Macclesfield của chị gái cô, Victoria. Cá nhân Ellie không thể khẳng định điều đó, vì cô chưa nhìn thấy sổ sách tài chính của anh ta và cô thấy rõ tầm quan trọng của việc không bao giờ suy đoán những vấn đề tài chính khi không có những bằng chứng xác thực. Nhưng cô biết rằng điền trang của Billington rất rộng lớn và cổ kính. Nó cách đây đúng hai mươi dặm.

“Ngài đang làm gì ở Bellfield này?”, cô buột miệng.

“Chỉ để thăm lại những địa điểm thời thơ ấu thôi.”

Ellie hất đầu chỉ những cành cây phía trên đầu họ. “Đây là cái cây ngài yêu thích?”

“Tôi thường trèo lên đây suốt với Macclesfield.”

Ellie kết thúc công việc với chiếc bớt và đặt con dao xuống. “Robert ư?”, cô hỏi.

Charles ra vẻ nghi ngờ và đôi chút đề phòng. “Cô và cậu ấy xưng hô bằng tên thân mật? Cậu ấy vừa mới kết hôn.”

“Phải. Với chị gái tôi.”

“Thế giới ngày càng nhỏ hơn theo từng giây”, anh ta lẩm bẩm. “Tôi rất vinh hạnh được làm quen với cô.”

“Có lẽ ngài sẽ nghĩ lại câu nói đó trong một phút nữa”, Ellie bình luận. Cô nhẹ nhàng kéo bàn chân bị sưng của anh ta ra khỏi chiếc bớt.

Charles đau khổ nhìn xuống chiếc bớt rách nham nhở. “Tôi cho rằng mắt cá chân quan trọng hơn”, tuy nhiên giọng anh ta không có vẻ gì là như thế.

Ellie thành thực ấn vào mắt cá chân của anh ta. “Tôi không nghĩ ngài bị gãy chiếc xương nào, nhưng ngài bị bong gân rất nặng.”

“Cô có vẻ kinh nghiệm với những chuyện như thế này.”

“Tôi thường cứu những con vật bị thương”, cô nói, nhướn mày lên. “Chó, mèo, chim...”

“Đàn ông”, anh ta kết thúc hộ cô.

“Không”, cô sỗ sàng nói. “Ngài là người đầu tiên. Nhưng tôi không thể tưởng tượng ra rằng ngài lại khác một con chó nhiều cho lắm.”

“Nanh vuốt của cô đang lộ ra kia, cô Lyndon.”

“Vây sao?”, cô nói, chạm tay vào mặt. “Tôi phải nhớ thu chúng lại mới được.”

Charles phá lên cười. “Cô Lyndon, cô là một báu vật.”

“Đó là điều tôi nói với mọi người thường xuyên”, cô vừa nói vừa nhún vai và cười thật tinh quái, “Nhưng dường như không ai tin tôi. Giờ thì, tôi sợ rằng ngài sẽ cần một cái gậy trong nhiều ngày liền. Có thể là một tuần. Ngài có sẵn cái nào chưa?”

“Ngay bây giờ sao?”

“Ý tôi là ở nhà, nhưng...” Tiếng của Ellie tắt dần khi cô nhìn quanh mình. Cô nhìn thấy một cái que dài nằm cách đó vài thước và lồm cồm đứng dậy. “Cái này cũng được”, cô nói, nhặt nó lên và đưa cho anh ta. “Ngài có cần giúp đứng dậy không?”

Anh ta mỉm cười một cách xảo trá khi lão đảo ngả người về phía cô. “Bất kỳ lý do gì để được ở trong vòng tay cô, cô Lyndon thân mến.”

Ellie biết rằng mình nên cảm thấy bị xúc phạm, nhưng anh ta đang quá cố gắng để tỏ ra quyến rũ và quý tha ma bắt, anh ta đã thành công. Một cách dễ dàng. Cô cho rằng đó là lý do anh ta là một kẻ phóng đảng trứ danh. Cô bước vòng ra sau lưng và đặt tay xuống dưới cánh tay anh ta. “Tôi cảnh báo ngài, tôi sẽ không nhẹ nhàng đâu.”

“Sao điều đó lại không làm tôi ngạc nhiên nhỉ?”

“Đếm đến ba nhé. Ngài sẵn sàng chưa?”

“Tôi nghĩ là điều đó còn phụ thuộc vào...”

“Một, hai... ba!” Sau một tiếng cần nhằn và gắng sức, Ellie đã kéo vị Bá tước đứng lên. Đó không phải là một nhiệm vụ dễ dàng. Anh ta phải nặng hơn cô đến hai mươi sáu cân và đang say rượu. Đầu gối anh ta oằn xuống và Ellie chỉ vừa kịp ngăn mình không chửi thề khi gồng người để đỡ anh ta. Sau đó anh ta bắt đầu lão đảo theo hướng khác và cô phải chạy nhanh ra trước để ngăn anh ta không bị ngã.

“Giờ thì cảm giác này thật tuyệt”, anh ta thì thầm khi ngực áp vào ngực cô.

“Ngài Billington, tôi phải cương quyết đề nghị ngài sử dụng cây gậy đi.”

“Vớ vẩn?” Anh ta có vẻ bị hấp dẫn bởi gợi ý đó.

“Để đi!”, cô gần như hét toáng lên.

Anh ta giật mình trước âm thanh đó, rồi lắc đầu. “Đây là điều lạ lùng nhất”, anh ta lẩm bẩm, “nhưng tôi đang cảm thấy một thôi thúc rất đáng sợ là muốn hôn cô”.

Chỉ ít lần này, Ellie cảm lạnh.

Anh ta trầm ngâm nhảy nhót dưới. “Tôi nghĩ là mình cứ làm thế thôi.”

Điều đó đủ để thúc đẩy Ellie hành động và cô nhảy sang một bên, khiến anh ta ngã sòng soài trên mặt đất một lần nữa.

“Chúa lòng thành, cô nàng kia!”, anh ta gào lên. “Cô làm thế vì cái gì cơ chứ?”

“Ngài định hôn tôi.”

Anh ta xoa cái đầu bị đập vào thân cây. “Viễn cảnh đó đáng sợ đến thế sao?”

Ellie chớp mắt. “Không hẳn là đáng sợ.”

“Xin đừng nói là ghê tởm”, anh ta làu bàu, “Tôi thực sự không chịu đựng được điều đó.”

Cô thở dài và đưa tay hòa giải. “Tôi vô cùng xin lỗi vì đã làm rơi ngài, thưa ngài.”

“Lại lần nữa, mặt cô là một bức tranh của sự hối lỗi.”

Ellie cảm thấy thôi thúc muốn giậm chân thành thật. “Lần này tôi có ý thế thật. Ngài có chấp nhận lời xin lỗi của tôi không?”

“Có vẻ là”, anh ta nói và nhướn mày lên, “Cô có thể làm tôi bị thương nếu tôi không chấp nhận”.

“Đồ hợm hĩnh vô ơn”, cô làu bàu. “Tôi đang cố gắng xin lỗi mà.”

“Và tôi”, anh ta nói, “Đang cố gắng chấp nhận”.

Anh ta đưa tay ra và nắm lấy bàn tay đeo găng của cô. Cô kéo anh ta đứng dậy lần nữa, rồi bước ra khỏi tầm với của anh ta khi anh ta đã tạm thời đứng vững trên cây gậy.

“Tôi sẽ đưa ngài đến Bellfield”, Ellie nói. “Nó không quá xa. Ngài có thể về nhà từ đó không?”

“Tôi để xe ở quán Ong và Hoa kê”, anh ta nói.

Cô hắng giọng: “Tôi lấy làm biết ơn nếu ngài cư xử cho lịch thiệp và thận trọng. Tôi có thể là một bà cô không chồng, nhưng tôi vẫn cần giữ gìn danh tiết”.

Anh ta liếc mắt về phía cô. “Tôi e là mình bị coi là người ăn nói tục tĩu.”

“Tôi biết.”

“Danh tiết của cô có thể đã bị hủy hoại từ giây phút tôi ngã nhào vào cô rồi.”

“Vì Chúa, ngài rơi xuống từ một cái cây!”

“Phải, tất nhiên, nhưng cô đã đặt bàn tay để trần lên mắt cá chân để trần của tôi.”

“Đó là vì những lý do chính đáng nhất.”

“Thẳng thắn mà nói, tôi nghĩ hôn cô dường như khá chính đáng, nhưng cô có vẻ như không đồng ý”.

Miệng cô dữ dằn mím lại. “Đó chính xác là những lời cợt nhả tôi đang nói đến. Tôi biết là mình không nên, nhưng tôi thực sự quan tâm đến việc người khác nghĩ gì về mình và tôi phải sống ở đây cả phần đời còn lại.”

“Thật sao?”, anh ta hỏi. “Buồn thật.”

“Việc đó không buồn cười.”

“Tôi không có ý đó.”

Cô nóng nảy thở dài. “Ngài liệu mà cư xử cho phải phép khi chúng ta đến Bellfield. Làm ơn đi được không?”

Anh ta dựa vào cây gậy và gặp người chào thật lịch sự. “Tôi luôn cố gắng không bao giờ làm một quý cô thất vọng.”

“Thôi đi nào!”, cô nói, túm lấy khuỷu tay và kéo anh ta đứng thẳng dậy. “Ngài sẽ làm mình ngã nhào lần nữa đấy.”

“Sao thế nhỉ, cô Lyndon, tôi thực sự tin rằng cô đang bắt đầu quan tâm đến tôi.”

Câu trả lời của cô là một tiếng gầm gừ chẳng mấy duyên dáng. Cô bắt đầu tiến về phía thị trấn với hai bàn tay nắm chặt. Charles cà nhắc bước phía sau, mỉm cười suốt dọc đường. Tuy nhiên, cô đi nhanh hơn anh rất nhiều và khoảng cách giữa hai người họ lớn dần lên cho đến khi anh buộc phải gọi tên cô.

Ellie quay lại.

Charles trao cho cô thứ mà anh hy vọng là một nụ cười hấp dẫn. “Tôi e là mình không thể theo kịp cô.” Anh giơ tay ra với vẻ khẩn khoản và sau đó mất thăng bằng ngay lập tức. Ellie vội vã lao đến để giữ anh.

“Ngài là một thảm họa đi bộ”, cô lăm bắm, giữ tay trên khuỷu tay anh.

“Một thảm họa cà nhắc”, anh sửa lại. “Và tôi không thể...” Anh giơ tay còn rảnh lên miệng để che một tiếng ợ. “Tôi không thể đi cà nhắc nhanh được.”

Cô thở dài. “Đây. Ngài có thể dựa vào vai tôi. Cùng nhau, chúng ta có thể về đến thị trấn.”

Charles cười toe toét và vòng tay qua vai Ellie. Cô có dáng người nhỏ nhắn, nhưng khỏe khoắn, vì thế anh quyết định thăm dò thêm bằng cách dựa vào cô nhiều hơn một chút. Cô cứng người, sau đó buông ra một tiếng thở dài.

Họ chậm rãi tiến về thị trấn. Charles thấy mình dựa vào cô ngày càng nhiều. Anh không biết sự dựa dẫm này là do bong gân hay say xỉn. Cô tạo nên cảm giác ấm áp, mạnh mẽ và mềm mại bên cạnh, anh cũng

chẳng mấy quan tâm đến nguyên nhân vì sao mình rơi vào hoàn cảnh này - anh đã quyết định hưởng thụ nó đến khi nào còn có thể. Mỗi bước chân ép ngực cô vào xương sườn anh và anh thấy đó đúng là cảm giác dễ chịu nhất.

“Hôm nay là một ngày đẹp trời, cô có nghĩ thế không?”, anh hỏi, nghĩ rằng mình phải trò chuyện.

“Phải”, Ellie đồng ý, hơi loạng choạng dưới sức nặng của anh. “Nhưng ngày càng muộn rồi. Ngài không có cách nào để di chuyển nhanh hơn một chút được sao?”

“Ngay cả tôi”, Charles nói cùng với một cái vung tay mạnh mẽ, “cũng không phải là kẻ đều đặn đến mức giả vờ khép khềnh chỉ để hưởng thụ sự quan tâm của một quý cô xinh đẹp”.

“Ngài thôi vung tay được không? Chúng ta đang mất thăng bằng.”

Charles không chắc vì sao. Có lẽ anh hiển nhiên vẫn chưa tỉnh rượu, nhưng anh thích âm thanh của từ chúng ta thoát ra từ môi cô. Cô Lyndon này có điều gì đó khiến anh vui mừng vì có cô bên cạnh. Không phải anh nghĩ rằng cô sẽ trở thành một kẻ thù xấu xa, chỉ là từ cô toát lên sự trung thành, điềm đạm và thẳng thắn. Đồng thời cô cũng có khiếu hài hước, ranh mãnh. Đúng là kiểu người mà một người đàn ông muốn đứng bên cạnh mình khi cần hỗ trợ.

Anh quay mặt sang mặt cô. “Cô rất thơm”, anh nói.

“Cái gì?”, Ellie hét lên.

Và trêu chọc cô thật thú vị. Anh đã nhớ thêm điều đó vào danh sách đòi hỏi của mình chưa? Thật thoải mái khi được ở bên những người mình có thể trêu chọc một chút. Anh đổi nét mặt thành một mặt nạ ngây thơ. “Cô thơm thật”, anh nói lại.

“Đó không phải là điều một quý ông nói với một quý cô”, cô nghiêm khắc nói.

“Tôi đang say”, anh nói cùng với một cái nhún vai không có vẻ gì ăn năn. “Tôi không biết mình đang nói gì.”

Mắt cô nheo lại đầy ngờ vực. “Tôi có cảm giác là ngài biết chính xác mình đang nói gì.”

“Sao lại thế, cô Lyndon, cô đang buộc tội tôi cố tình quyến rũ cô à?”

Anh không nghĩ là có thể, nhưng mặt cô chuyển sang sắc đỏ còn đậm hơn. Anh ước gì mình có thể nhìn thấy màu tóc của cô dưới cái mũ kỳ quái đó. Lông mày cô vàng hoe và chúng tương phản một cách khôi hài với làn da ửng đỏ.

“Thôi bẻ cong lời nói của tôi đi.”

“Chính cô cũng rất giỏi bẻ cong lời nói, cô Lyndon.” Khi cô không nói gì, anh thêm vào, “Đó là một lời khen”.

Cô lê bước dọc con đường bụi bặm, kéo anh theo cùng. “Ngài thắng tôi rồi, thưa ngài.”

Charles mỉm cười, nghĩ rằng thắng được cô Eleanor Lyndon đúng là một niềm vui lớn. Anh rơi vào im lặng vài phút và sau đó hỏi khi họ vòng qua một góc đường, “Chúng ta gần đến chưa?”.

“Mới được hơn nửa đường một chút, tôi nghĩ thế”, cô liếc mắt về phía đường chân trời, quan sát mặt trời lặn xuống thấp hơn nữa. “Ôi trời, muộn lắm rồi. Cha sẽ lấy đầu mình”.

“Tôi thề trên mộ của cha mình...” Charles đang cố gắng ra vẻ nghiêm túc, nhưng anh nắc cụt.

Ellie quay về phía anh nhanh đến mức mũi cô đập vào vai anh. “Ngài đang nói về cái gì thế, thưa ngài?”

“Tôi đang cố gắng... hức... thề rằng tôi không... hức... chú tâm cố gắng làm cô bị chậm trễ.”

Khóe miệng cô giật giật. “Tôi không hiểu tại sao mình lại tin ngài”, cô nói, “Nhưng tôi tin”.

“Có lẽ đó là vì mắt cá chân của tôi trông giống như một quả lê chín nâu”, anh đùa.

“Không”, cô đâm chiêu nói, “Tôi nghĩ ngài đúng là một người tử tế hơn những gì ngài muốn mọi người biết”.

Anh cau có. “Tôi còn hơn cả là... hức... tử tế.”

“Tôi sẽ cá là ngài tăng lương cho tất cả người hầu vào dịp Giáng sinh.”

Dù rất cau kỉnh, nhưng anh vẫn đỏ mặt.

“A ha!”, cô hài lòng thốt lên, “Ngài làm thế thật!”.

“Việc đó sản sinh ra lòng trung thành”, anh lầm bầm.

“Việc đó giúp họ có tiền để mua quà cho gia đình”, cô nhẹ nhàng nói.

Anh gầm gừ và ngoảnh mặt đi. “Hoàng hôn thật đẹp, cô có nghĩ thế không, cô Lyndon?”

“Thay đổi chủ đề đôi chút vụng về”, cô nói với một nụ cười hiểu biết, “Nhưng đúng thế, nó thật đẹp”.

“Điều này thật đáng kinh ngạc”, anh tiếp tục, “Có bao nhiêu màu sắc tạo nên hoàng hôn. Tôi thấy màu cam, hồng và hồng đào.Ồ, và một vệt màu vàng nghệ ở đó”. Anh chỉ về phía tây nam. “Và điều thực sự phi thường là tất cả những thứ này sẽ khác hẳn vào ngày mai”.

“Ngài là họa sĩ sao?”, Ellie hỏi.

“Không”, anh nói, “Tôi chỉ thích hoàng hôn thôi”.

“Rẽ ra góc đường kia là đến Bellfield rồi”, cô nói.

“Thế sao?”

“Ngài có vẻ thất vọng?”

“Tôi nghĩ rằng mình không muốn về nhà”, anh trả lời. Anh thở dài, nghĩ về những gì đang đợi mình ở đó. Một chồng đá đã tạo nên Wycombe Abbey. Một chồng đá tốn cả một gia tài chết tiệt để duy trì. Khoảng một tháng nữa thôi, một gia tài sẽ trượt khỏi bàn tay Charles nhờ vào người cha thích can thiệp của anh.

Người ta nghĩ rằng đến lúc chết, George Wycombe sẽ nói lỏng hầu bao, nhưng không, ông vẫn tìm được cách nắm chắc cổ con trai mình từ dưới mộ. Charles thầm chửi thề khi anh nghĩ hình ảnh đó phù hợp đến như thế nào. Chắc chắn anh có cảm giác như đang bị bóp cổ.

Chính xác là mười lăm ngày nữa, anh sẽ sang tuổi ba mươi. Đúng mười lăm ngày nữa, từng đồng xu cuối cùng trong tài sản thừa kế sẽ bị cướp khỏi tay anh. Trừ khi...

Cô Lyndon ho và dụi một hạt bụi khỏi mắt. Charles nhìn cô với sự quan tâm mới.

Trừ khi... Anh nghĩ thật chậm, không muốn bộ não vẫn còn chút lơ mơ đánh mất bất kỳ chi tiết quan trọng nào... Trừ khi trong vòng mười lăm ngày tới, anh kiếm được cho mình một người vợ.

Ellie dìu anh đến đường High Street của Bellfield và chỉ về hướng nam. “Quán Ong và Hoa kế ở ngay kia. Tôi không thấy xe của ngài. Nó ở đằng sau à?”

Giọng nói của cô thật hay. Charles nghĩ. Cô có giọng nói hay, bộ não thông minh, trí tuệ sáng suốt và... mặc dù anh không biết màu tóc của cô... cô có một cặp lông mày đẹp. Và cảm giác trọng lượng của anh áp sát vào người cô thật tuyệt.

Anh háng giọng. “Cô Lyndon.”

“Đừng nói với tôi là ngài để xe ở chỗ khác nhé.”

“Cô Lyndon, tôi có chuyện rất quan trọng cần thảo luận với cô”.

“Mất cá chân của ngài đau hơn à? Tôi biết bắt nó chịu sức nặng là một ý tồi, nhưng tôi không biết làm thế nào để đưa ngài vào thị trấn. Đá sẽ...”

“Cô Lynon”, anh quát lên.

Việc đó khiến cô im lặng.

“Cô có nghĩ rằng mình có thể...”, Charles húng hắng ho, đột nhiên ước gì mình đang tỉnh táo, vì anh có cảm giác là từ vụng của mình phong phú hơn khi không say xỉn.

“Ngài Billington?”, cô hỏi với vẻ quan tâm.

Cuối cùng, anh vẫn buột miệng thốt ra. “Cô nghĩ rằng mình có thể kết hôn với tôi không?”

2. Chương 2

Ellie thả anh ra. Anh rơi xuống, chân tay móc quáng quàng vào nhau, hét lên đau đớn khi cơ thể đè lên mắt cá chân.

“Nói thế thật kinh khủng!”, cô hét lên.

Charles xoa đầu. “Tôi nghĩ mình vừa đề nghị cô kết hôn với tôi?”

Ellie chớp mắt để kìm lại những giọt nước mắt phản trắc. “Đùa cợt như thế là tàn nhẫn.”

“Tôi không đùa.”

“Tất nhiên là ngài đang đùa”, cô cãi lại, chỉ vừa đủ sức kiềm chế cơn thôi thúc đá vào mông anh. “Chiều nay tôi đã rất tốt với ngài.”

“Rất tốt”, anh phụ họa.

“Tôi không cần phải dừng lại và giúp ngài.”

“Không”, anh lẩm bẩm, “Cô không cần”.

“Tôi cho ngài biết, lẽ ra tôi đã kết hôn rồi nếu muốn làm thế. Tôi ở giá là do tự chọn.”

“Tôi sẽ không mơ tưởng đến điều ngược lại.”

Ellie nghĩ mình đã nghe thấy vẻ chế nhạo trong giọng nói của anh ta và lần này cô đá anh ta thật.

“Đồ tàn nhẫn, cô nàng kia!”, Charles kêu lên. “Cô làm thế vì cái quái gì hả? Tôi đang hoàn toàn nghiêm túc.”

“Ngài đang say xỉn.” Cô buột tội.

“Phải”, anh thừa nhận, “Nhưng trước đây tôi chưa bao giờ cầu hôn một cô gái”.

“Ôi, làm ơn đi.” Cô chế giễu. “Nếu ngài đang cố gắng nói với tôi rằng ngài đã mù quáng phải lòng tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên, thì tôi cho ngài biết là điều đó không tin được đâu.”

“Tôi không hề cố gắng nói với cô điều gì kiểu như thế”, anh ta nói. “Tôi không bao giờ xúc phạm trí thông minh của cô theo cách đó.”

Ellie chớp mắt, nghĩ rằng anh có lẽ vừa mới xúc phạm mình ở một khía cạnh khác, nhưng không chắc chắn là khía cạnh nào.

“Sự thật của vấn đề này là...” Anh ta dừng lại và hắng giọng. “Cô nghĩ chúng ta có thể tiếp tục cuộc thảo luận này ở nơi khác không? Có lẽ ở chỗ nào đó mà tôi có thể ngồi trên ghế thay vì trên mặt đất.”

Ellie cau mày nhìn anh một lúc trước khi miễn cưỡng đưa tay ra, không chắc chắn rằng mình có biến thành trò đùa của anh hay không, nhưng vừa rồi cô cũng không đối xử nhẹ nhàng với anh nên lương tâm đang có chút cắn rứt. Cô không nghĩ đến chuyện đá một người đàn ông khi anh ta bị ngã, đặc biệt khi chính mình là người đẩy anh ta xuống.

Anh nắm tay cô và nhắc mình đứng lên. “Cảm ơn”, anh nói tỉnh khô. “Rõ ràng cô là người có tính cách mạnh mẽ. Đó là lý do tôi nghĩ đến chuyện lấy cô.”

Ellie nheo mắt. “Nếu ngài không thôi chế giễu tôi...”

“Tôi chắc là mình đã nói với cô rằng tôi hoàn toàn nghiêm túc. Tôi không bao giờ nói dối.”

“Đó là điều chói tai nhất tôi từng nghe.” Cô đáp trả.

“À, vâng, tôi không bao giờ nói dối về những điều quan trọng.”

Bàn tay cô tìm được đến hông và cô thốt ra một tiếng to, “Ôi trời”.

Anh thở ra với vẻ hơi tức tối. “Tôi bảo đảm với cô rằng tôi không bao giờ nói dối về những điều như thế này. Tôi cũng phải nói rằng, cô đang thể hiện rõ một quan điểm tiêu cực thái quá về tôi. Tôi tự hỏi rằng vì sao lại thế?”

“Ngài Billington, ngài được coi là kẻ phóng đảng hàng đầu ở vùng Kent này! Ngay cả anh rể tôi cũng nói thế.”

“Nhớ nhắc tôi bóp cổ Robert trong lần gặp tới”, Charles lẩm bẩm.

“Rất có thể ngài là kẻ phóng đảng đứng đầu cả nước Anh. Tôi không biết, vì tôi không rời khỏi Kent trong nhiều năm rồi, nhưng...”

“Họ nói kẻ phóng đảng sẽ trở thành người chồng tốt nhất”, anh ngắt lời.

“Những kẻ phóng đảng hồi cải”, cô gay gắt nói. “Và tôi thành thật nghi ngờ việc ngài có bất kỳ kế hoạch nào như thế. Hơn nữa, tôi sẽ không lấy ngài.”

Anh thở dài. “Tôi thực sự mong rằng cô sẽ lấy tôi.”

Ellie nhìn chằm chằm vào anh với vẻ không tin. “Ngài điên rồi.”

“Cực kỳ tỉnh táo, tôi cam đoan với cô điều đó.” Anh nhấn nhó, “Cha tôi mới là người điên”.

Đột nhiên Ellie nhìn thấy hình ảnh những đứa bé điên khùng, lảm nhảm và cô giật lùi lại. Người ta nói bệnh điên nằm ở trong máu.

“Ôi, vì tình yêu với Chúa”, Charles làu bàu. “Ý tôi không phải vậy. Chỉ là ông ấy đẩy tôi vào một ràng buộc đáng nguyền rủa.”

“Tôi không hiểu vì sao việc này lại có liên quan đến mình.”

“Nó hoàn toàn liên quan đến cô”, anh nói một cách khó hiểu.

Ellie lùi ra sau một bước nữa, quyết định rằng Billington còn hơn cả điên - anh ta đã sẵn sàng lên nhà thương điên Bedlam. “Nếu ngài thứ lỗi”, cô nói nhanh, “Tốt nhất tôi nên về nhà. Tôi chắc ngài có thể xoay sở được từ đây. Xe của ngài... ngài nói nó ở ngay đằng sau. Ngài có thể...”

“Cô Lyndon”, anh gắt gỏng.

Cô dừng lại giữa chừng.

“Tôi phải lấy vợ”, anh ta nói thẳng thừng, “Và tôi phải làm thế trong vòng mười lăm ngày tới. Tôi không có lựa chọn nào khác”.

“Tôi không thể hình dung ra việc ngài làm bất cứ điều gì không phù hợp với ý muốn của mình.”

Anh phớt lờ cô. “Nếu tôi không kết hôn, tôi sẽ mất sạch tài sản thừa kế, cho đến đồng xu cuối cùng.” Anh cười đầy cay đắng. “Tôi sẽ chỉ còn lại Wycombe Abbey và tin tôi đi, khi tôi nói với cô rằng chồng đá đó sẽ rơi vào tình trạng đổ nát nếu tôi thiếu tiền để duy trì.”

“Tôi chưa bao giờ nghe đến một tình huống nào như thế”, Ellie nói.

“Nó không phải hoàn toàn bất thường.”

“Nếu ngài hỏi tôi thì tôi cho rằng nó có vẻ ngớ ngẩn một cách bất thường.”

“Về vấn đề đó, thưa cô, chúng ta đồng thuận tuyệt đối.”

Ellie vặn vẹo một nhúm vảy nâu trong tay khi cân nhắc lời nói của anh. “Tôi không hiểu tại sao ngài nghĩ rằng tôi nên là người giúp đỡ ngài”, cuối cùng cô nói. “Tôi chắc chắn ngài có thể tìm thấy một người vợ thích hợp ở Luân Đôn. Họ gọi đó là ‘Chợ tình’ phải không? Tôi nghĩ ngài được coi là một món béo bở”

Anh trao cho cô một nụ cười mỉa mai. “Cô làm như tôi là một con cá ý”.

Ellie ngược lên nhìn anh và nghệt thở. Anh vô cùng đẹp trai và cực kỳ quyến rũ, cô biết còn lâu mình mới miễn nhiễm. “Không”, cô thừa nhận, “Không phải cá”.

Anh nhún vai. “Tôi đã trì hoãn việc không thể tránh khỏi này. Tôi biết thế. Nhưng cô lại ở đây, rơi xuống cuộc đời tôi vào giây phút tuyệt vọng nhất...”

“Xin thứ lỗi, nhưng tôi tin rằng chính ngài rơi xuống cuộc đời tôi.”

Anh ta bật cười. “Tôi đã nói rằng cô cũng vô cùng thú vị chưa nhỉ? Vì thế tôi nghĩ, ‘Chà, cô ấy cũng tốt như bất kỳ người nào và...’”

“Nếu mục đích của ngài là dụ dỗ tôi”, Ellie chanh chua nói, “Ngài không thành công rồi”.

“Tốt hơn tất cả”, anh sửa lại. “Thật đấy, cô là người đầu tiên khiến tôi nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được.” Charles nghĩ mình chẳng có bất cứ kế hoạch nào để làm một người chồng tận tâm. Anh thực sự không cần gì ở một người vợ ngoại trừ cái tên của cô ta trên tờ giấy đăng ký kết hôn. Nhưng người ta vẫn phải dành đôi chút thời gian với vợ mình và tốt hơn cả là cô ta nên là một người dễ chịu. Cô Lyndon dường như rất phù hợp với tiêu chuẩn đó.

Và, anh thêm vào, anh rồi cũng sẽ phải sinh con thừa kế. Cũng nên tìm ai đó có chút ít não ở trong đầu. Sẽ không phải có những đứa con ngu dốt. Anh lại nhìn cô. Cô đang nhìn anh chăm chăm với vẻ ngờ vực. Phải, cô là một người thông minh.

Cô có thứ quý giá gì đó rất hấp dẫn. Anh có cảm giác rằng tiến trình sinh con thừa kế cũng sẽ thích thú như kết quả của nó. Anh bám chặt vào khuỷu tay cô để tựa nhờ, rồi thông thả cúi chào. “Cô thấy sao, cô Lyndon? Chúng ta thử chứ?”

“Chúng ta thử chứ?”, Ellie mắc nghẹn. Đây không phải là lời cầu hôn trong những giấc mơ của cô.”

“Ừm, tôi hơi vụng về với chuyện này. Sự thật là, cô Lyndon, nếu ai đó bắt buộc phải lấy vợ, cô ấy nên là người mà người đó thích. Chúng ta phải dành chút thời gian bên nhau, cô biết mà.”

Cô nhìn anh trừng trừng với vẻ bán tín bán nghi. Anh say đến mức nào? Cô háng giọng nhiều lần, cố gắng tìm tòi. Rốt cuộc cô nói tuột ra, “Ngài đang cố gắng nói rằng ngài thích tôi?”.

Anh mỉm cười một cách quyến rũ. “Rất nhiều.”

“Tôi sẽ phải cân nhắc điều này.”

Anh nghiêng đầu. “Tôi sẽ không muốn kết hôn với người đưa ra những quyết định bốc đồng về vấn đề như thế này.”

“Có thể tôi sẽ cần vài ngày.”

“Không quá nhiều, tôi hy vọng thế. Tôi chỉ có mười lăm ngày trước khi người anh họ Phillip ghé thăm đặt móng vuốt lên tiền của tôi.”

“Tôi phải cảnh báo anh, câu trả lời của tôi gần như chắc chắn là không.”

Anh không nói gì. Ellie có cảm giác không mấy vui vẻ là anh đang cân nhắc xem sẽ tìm ai thay thế để cầu hôn nếu cô từ chối.

Sau một phút, anh nói. “Tôi đưa cô về nhà nhé?”

“Không cần thiết đâu. Tôi chỉ còn vài phút đi đường. Ngài có thể tự xoay sở từ đây chứ?”

Anh ta gật đầu. “Cô Lyndon.”

Cô cúi chào thật khẽ, “Ngài Billington”. Sau đó, cô quay người và bước đi, đợi cho đến khi ra khỏi tầm mắt của anh mới đổ ập vào sườn của một tòa nhà và thốt ra, “Ôi, Chúa tôi”.

Mục sư Lyndon sẽ không tha thứ cho việc con gái mình nhắc đến tên Chúa một cách bất kính, nhưng Ellie vẫn còn quá sốc bởi lời cầu hôn của Billington đến mức cô vẫn còn lẩm bẩm “Ôi, Chúa tôi” khi bước qua cửa chính ngôi nhà nhỏ của mình.

“Ngôn ngữ như thế hoàn toàn không phù hợp với một cô gái trẻ, mặc dù cô ấy không còn quá trẻ nữa”, một giọng nữ nói vọng ra.

Ellie rên lên. Khi dính dáng đến chuẩn mực đạo đức, người duy nhất tội tệ hơn cha cô là vợ chưa cưới của ông, người mới góa chồng Sally Foxglove. Ellie cười gượng gạo khi tìm đường bay về phòng. “Cô Foxglove.”

“Cha cháu sẽ cực kỳ thất vọng khi nghe đến chuyện này.”

Ellie rên rỉ lần nữa. Đúng là đồ ngồi lê đôi mách. Cô quay người lại. “Về chuyện gì thế, cô Foxglove?”

“Về cách sử dụng tên Chúa bữa bãi của cháu.” Bà Foxglove đứng thẳng và khoanh hai cánh tay béo mập lại.

Ellie nửa muốn nhắc nhở bà già này là bà ta không phải là mẹ của cô và không có quyền gì với cô, nhưng cô phải giữ mồm giữ miệng. Cuộc sống sẽ trở nên khó khăn khi cha cô tái hôn. Không cần phải làm nó trở nên không thể chịu đựng được ngay lập tức bằng cách cố tình chọc tức bà Foxglove. Hít một hơi thở sâu, Ellie đặt tay lên tim và giả vờ ngây thơ. “Cô nghĩ là cháu đang nói như thế à?”, cô hỏi, cố tình khiến giọng mình như hết hơi.

“Cháu đã nói thế mà, đúng không?”

“Cháu đang nói, ‘Vậy mà mình cứ nghĩ’. Cháu hy vọng cô không hiểu lắm.”

Bà Foxglove nhìn cô chăm chăm với vẻ hoài nghi rành rành.

“Cháu đã đánh giá sai một số, ờ, vấn đề nhất định”. Ellie tiếp tục. “Cháu vẫn không thể tin rằng mình đã nghĩ thế. Vì thế cháu đang nói, ‘Vậy mà mình cứ nghĩ’, bởi vì, cô biết đấy, cháu đã nghĩ một kiểu như thế này, và nếu cháu đã không nghĩ như thế, cháu đã không phạm sai lầm trong suy nghĩ của mình.”

Bà Foxglove có vẻ mụ người đi đến mức Ellie muốn reo lên sung sướng.

“Hừm, cho dù là việc gì”, người phụ nữ già nói gay gắt, “Những hành vi kỳ quái như thế sẽ không bao giờ khiến cháu kiếm được một người chồng”.

“Làm thế nào mà chúng ta lại đi đến chủ đề này nhỉ?”, Ellie làu bàu, nghĩ rằng chủ đề hôn nhân đã xuất hiện quá thường xuyên trong cả ngày nay.

“Cháu đã hai mươi ba tuổi”, bà Foxglove tiếp tục. “Một bà cô, chắc chắn rồi, nhưng có lẽ chúng ta có thể tìm được một người đàn ông hạ cổ lấy cháu.”

Ellie phớt lờ bà ta. “Cha cháu có nhà không ạ?”

“Ông ấy ra ngoài làm nhiệm vụ và yêu cầu ta ở đây để nhờ đâu có giáo dân nào đó có ý định ghé thăm.”

“Ông để cô chịu trách nhiệm?”

“Ta sẽ là vợ ông ấy trong vòng hai tháng nữa.” Bà Foxglove làm dáng và vuốt thẳng chiếc váy màu nâu sẫm. “Ta phải giữ gìn địa vị xã hội của mình.”

Ellie lẩm bẩm vài thành ngữ khó hiểu, sợ rằng nếu thực sự cho phép mình thốt thành tiếng, cô sẽ làm điều tệ hơn là sử dụng tên của Chúa một cách bữa bãi. Cô thở ra chậm rãi và cố gắng mỉm cười. “Nếu cô thứ lỗi, cô Foxglove, cháu cảm thấy mệt quá. Cháu nghĩ mình sẽ về phòng nghỉ ngơi.”

Một bàn tay mập ú rơi xuống vai cô. “Không nhanh thế đâu, Eleanor.”

Ellie quay lại. Bà Foxglove đang đe dọa cô sao? “Xin lỗi cô, cô nói sao nhỉ?”

“Chúng ta cần thảo luận vài vấn đề. Ta nghĩ chiều nay có lẽ là một thời điểm tốt. Khi cha cháu đang đi vắng.”

“Có điều gì chúng ta phải thảo luận mà không thể nói trước mặt cha cháu?”

“Chuyện liên quan đến vị trí của cháu trong nhà của ta.”

Miệng Ellie trễ xuống. “Vị trí của cháu trong nhà cô?”

“Khi ta kết hôn với vị mục sư đáng kính, đây sẽ là nhà của ta, và ta sẽ quản lý nó sao cho phù hợp.”

Ellie đột ngột thấy phát ốm.

“Đừng nghĩ rằng cháu có thể sống nhờ vào sự hào phóng của ta”, bà Foxglove tiếp tục.

Ellie không động đậy vì sợ mình sẽ bóp cổ bà mẹ kế tương lai.

“Nếu cháu không kết hôn và rời khỏi đây, cháu sẽ phải làm việc để kiếm sống”, bà Foxglove nói.

“Cô đang ám chỉ rằng cháu phải làm thêm việc ngoài những việc cháu đã làm?” Ellie nghĩ về tất cả những việc vặt cô đã làm cho cha mình và giáo dân. Cô nấu cơm ba bữa một ngày, mang thức ăn đến cho người nghèo, thậm chí còn đánh bóng những hàng ghế trong nhà thờ. Không ai có thể nói rằng cô không làm việc để nuôi mình.

Nhưng bà Foxglove không đồng quan điểm với cô trong vấn đề này, bởi vì bà ta đảo tròn mắt và nói, “Cháu sống nhờ vào cha mình, ông ấy đã quá nuông chiều cháu”.

Mắt Ellie lồi cả ra ngoài vì tức tối. Có một từ không bao giờ dùng để nói đến mục sư Lyndon, đó là nuông chiều. Ông đã từng trối chị gái cô lại để ngăn chị cô kết hôn với người mình yêu. Ellie hắng giọng trong một nỗ lực nửa nhằm kiềm chế tính nóng nảy. “Chính xác thì cô muốn cháu làm gì, cô Foxglove?”

“Ta đã kiểm tra ngôi nhà và chuẩn bị một danh sách các việc vặt.”

Bà Foxglove đưa cho Ellie một mảnh giấy. Ellie nhìn xuống, đọc và nghệt thở vì cơn giận trào lên. “Cô muốn cháu lau dọn ống khói!?”

“Bỏ tiền thuê người lau dọn ống khói là phí phạm khi cháu có thể làm việc đó.”

“Cô không nghĩ cháu hơi quá khổ để làm việc đó sao?”

“Đó là một vấn đề khác. Cháu ăn quá nhiều.”

“Cái gì?” Ellie hét lên.

“Thức ăn là quý giá.”

“Một nửa giáo dân trả bằng thức ăn”, Ellie nói, người run bần bật vì tức giận. “Chúng ta có thể thiếu rất nhiều thứ, nhưng không bao giờ thiếu thức ăn.”

“Nếu cháu không thích luật lệ của ta”, bà Foxglove nói, “Cháu có thể kết hôn và rời khỏi nhà này”.

Ellie biết tại sao bà Foxglove quyết tâm khiến cô bỏ đi. Bà ta là một trong những người đàn bà không thể chịu đựng được việc mình không có quyền hành tuyệt đối trong nhà. Và Ellie, người đã quản lý công việc của cha cô trong nhiều năm, sẽ là một vật cản đường.

Ellie tự hỏi bà già này sẽ nói gì nếu cô nói rằng mình đã nhận được một lời cầu hôn ngay chiều nay. Đó là của một Bá tước, chứ không kém hơn. Ellie chống tay lên hông, sẵn sàng giành cho vợ chưa cưới của cha mình một bài diễn văn bác bỏ sắc bén mà cô đã kìm lại trong một khoảng thời gian dài tưởng như không chịu được thì bà Foxglove đưa ra một tờ giấy khác.

“Cái gì đây?”, Ellie quát lên.

“Ta đã tự tiện lên một danh sách những chàng trai độc thân phù hợp trong quận này.”

Ellie khịt mũi. Cái này thì cô phải xem. Cô mở tờ giấy ra và nhìn xuống. Không hề ngược mắt lên, cô nói, “Richard Parrish đã đính hôn”.

“Theo nguồn tin của ta thì không.”

Bà Foxglove là kẻ buôn chuyện tầm phào nhất ở Bellfield, vì thế Ellie sẵn sàng tin bà ta. Nhưng điều đó cũng không tạo nên điều gì khác biệt, Richard Parrish béo mập và có hơi thở hôi hám. Cô đọc tiếp và nuốt nghẹn. “George Millerton đã quá sáu mươi tuổi.”

Bà Foxglove khịt mũi khinh miệt. “Cháu không đứng ở vị trí để kén cá chọn canh trong một vấn đề tầm thường như thế này.”

Ba cái tên tiếp theo trong danh sách thuộc về những người đàn ông già tương đương, một trong số đó hết sức tàn ác. Có tin đồn rằng Anthony Ponsoby đã đánh đập người vợ đầu tiên. Chẳng có lý gì Ellie lại trói buộc mình với một người đàn ông nghĩ rằng cách thức tốt nhất để giao tiếp trong hôn nhân là thực hiện thông qua một cây gậy.

“Chúa tôi!”, Ellie thốt lên khi mắt cô di chuyển xuống cái tên thứ hai từ dưới lên trong danh sách. “Robert Beechcombe còn chưa đủ mười lăm tuổi. Cô nghĩ gì thế?”

Bà Foxglove định trả lời, nhưng Ellie ngắt lời bà ta. “Billy Watson!”, cô ré lên. “Đầu óc anh ta không bình thường. Mọi người đều biết thế. Sao cô dám gả cháu cho người nào đó giống như anh ta!”

“Như ta đã nói, một cô gái ở vị trí của cháu không thể...”

“Đừng nói câu đó”, Ellie chặn lại, cơ thể run bắn lên vì tức tối. “Đừng nói một từ nào.”

Bà Foxglove cười rất kịch. “Cháu không thể nói chuyện với ta như thế ở trong nhà của ta.”

“Đây vẫn chưa phải nhà của bà, đồ bà già lắm điều”, cô gầm gừ.

Bà Foxglove giật lùi lại. “Á, ta chưa bao giờ bị xúc phạm như thế!”

“Và tôi chưa bao giờ bị kích động đến mức gây bạo lực”, Ellie nổi đóa lên, “Nhưng tôi luôn sẵn sàng thử nghiệm một trải nghiệm mới”. Cô túm cổ áo bà Foxglove và đẩy bà ra khỏi cửa.

“Mày sẽ hối tiếc vì đã làm thế này!”, bà Foxglove hét lên từ lối đi.

“Tôi sẽ không bao giờ hối tiếc”, Ellie đáp lại, “Không bao giờ!”. Cô đóng sầm cửa lại và quăng mình vào ghế sofa. Chẳng còn gì phải nghi ngờ. Cô phải tìm đường thoát khỏi nhà của cha mình. Khuôn mặt của Bá tước Billington nhảy múa trong đầu, nhưng cô gạt nó sang một bên. Cô chưa tuyệt vọng đến mức phải lấy một người đàn ông vừa mới gặp. Chắc chắn phải có vài cách khác.

Đến sáng hôm sau, Ellie đã vạch ra được một kế hoạch. Cô không vô dụng như bà Foxglove luôn tin. Cô đã tiết kiệm được một khoản tiền riêng. Đó không phải là một khoản lớn, nhưng đủ để nuôi được một cô gái có sở thích khiêm tốn và bản tính tiết kiệm.

Ellie đã gửi tiền vào một ngân hàng nhiều năm trước nhưng thất vọng với tỷ lệ lãi suất quá thấp. Vì thế cô bắt đầu đọc báo Thời đại Luân Đôn, ghi chú lại những tin tức liên quan đến lĩnh vực kinh doanh và thương mại. Khi cảm thấy mình đã có một kiến thức toàn diện về thị trường chứng khoán, cô tìm đến một luật sư để giao phó việc giao dịch các khoản đầu tư của mình. Tất nhiên, cô đã làm việc đó dưới tên của cha mình. Không luật sư nào quản lý tiền thay cho một phụ nữ trẻ, đặc biệt khi cha cô ta không biết gì về việc đầu tư đó. Vì thế cô đi đến một thị trấn cách nhà rất xa, tìm gặp ông Tibbett, một luật sư không biết mục sư Lyndon là ai, và nói với ông ta rằng cha cô là một người ẩn dật. Ông Tibbett làm việc với một nhà môi giới ở Luân Đôn, và ổ trứng của Ellie có thể lớn dần dần lên.

Đây là lúc rút khoản vốn đó ra. Cô không có lựa chọn nào khác bởi không thể chịu đựng được cuộc sống với bà mẹ kẻ như bà Foxglove. Tiền có thể nuôi sống cô cho đến khi chị gái Victoria trở về từ kỳ nghỉ kéo dài thêm ở châu Âu. Chồng mới cưới của Victoria là một Bá tước giàu có, Ellie không nghi ngờ rằng họ có thể giúp cô tìm được một vị trí trong xã hội - có lẽ là làm gia sư, hoặc một người bầu bạn.

Cô ngồi xe công cộng đến Faversham, đi đến văn phòng của Tibbett & Hurley, và đợi đến lượt để gặp ông Tibbett. Sau mười phút, thư ký của ông ta đưa cô vào.

Ông Tibbett, một người đàn ông bệ vệ với hàm râu quai nón lớn, đứng dậy khi cô bước vào. “Chúc một ngày tốt lành, cô Lyndon”, ông ta nói. “Cô đến đây cùng với những chỉ dẫn thêm của cha cô à? Tôi phải

nói rằng, thật vui khi được làm việc với một người quan tâm sâu sát đến các khoản đầu tư của mình như thế”.

Ellie gượng gạo cười, ghét việc cha mình được ghi nhận tất cả những công trạng về tính nhạy bén trong kinh doanh nhưng biết rằng không còn cách nào khác. “Không hẳn là thế, ông Tibbett. Tôi đến để rút ra một phần tiền của mình. Chính xác là một nửa”. Ellie không biết chắc thuê một ngôi nhà nhỏ tại khu vực có an ninh an toàn ở Luân Đôn sẽ tốn bao nhiêu tiền, nhưng cô đã tích lũy được khoảng ba trăm bảng, và cô nghĩ một trăm năm mươi bảng là vừa đủ.

“Chắc chắn rồi”, ông Tibbett đồng ý. “Tôi chỉ cần cha cô đích thân đến đây để rút tiền thôi.”

Ellie há hốc miệng. “Tôi xin ông thứ lỗi.”

“Tibbett & Hurley chúng tôi tự hào về cách thức làm việc thận trọng. Chúng tôi không thể cho phép bất kỳ ai ngoài cha cô rút vốn.”

“Nhưng tôi đã làm ăn với ông nhiều năm rồi”. Ellie phản đối. “Trên tài khoản có tên tôi là đồng chủ tài khoản!”

“Một đồng chủ tài khoản. Cha cô mới là chủ tài khoản chính”.

Ellie nuốt nghẹn khó nhọc. “Cha tôi là một người ẩn dật. Ông biết thế mà. Ông ấy không bao giờ rời khỏi nhà. Làm sao tôi bảo ông ấy đến đây được?”

Ông Tibbett nhún vai. “Tôi sẽ vui lòng đến gặp ông ấy.”

“Không, việc đó là không thể”, Ellie nói, nhận ra rằng giọng mình đang cao lên lạnh lạnh. “Ông ấy cảm thấy lo lắng khi gặp người lạ. Rất lo lắng, trái tim của ông ấy, ông biết đấy. Tôi thực sự không thể mạo hiểm như thế”.

“Vậy thì tôi sẽ cần chỉ thị bằng văn bản có chữ ký của ông ấy đi kèm.”

Ellie thở dài nhẹ nhõm. Cô có thể giả chữ ký của cha mình ngay cả khi đang ngủ.

“Và tôi cần những chỉ thị đó được chứng thực bởi một người có địa vị khác.” Mắt ông Tibbett nheo lại đầy vẻ nghi ngờ. “Cô không đủ tư cách là người làm chứng.”

“Rất tốt, tôi sẽ tìm...”

“Tôi quen biết với quan tòa ở Bellfield. Cô có thể xin chữ ký xác thực của ông ấy.”

Trái tim Ellie trùng xuống. Cô cũng biết vị quan tòa đó và biết rằng không có cách nào để lấy được chữ ký của ông ta trên một giấy tờ quan trọng trừ khi ông ta thực sự chứng kiến cha cô viết ra những chỉ thị đó. “Được rồi, ông Tibbett”, cô nói, âm thanh nghẹn lại trong cổ họng. “Tôi sẽ... Tôi sẽ xem xem mình có thể làm gì.”

Cô vội vã rời khỏi văn phòng, áp một chiếc khăn tay lên mặt để che giấu những giọt nước mắt tức tưởi. Cô cảm thấy mình giống như một con vật bị dồn vào góc tường. Sẽ không có cách nào để có thể lấy tiền từ ông Tibbett. Và Victoria sẽ không trở lại từ châu Âu trong nhiều tháng nữa. Ellie giả sử rằng cô có thể quăng mình vào lòng nhân đạo của cha chồng Victoria, Hầu tước của Castleford, nhưng cô không thể chắc chắn rằng ông ta sẽ vui vẻ với sự hiện diện của cô hơn là bà Foxglove. Hầu tước không thích Victoria lắm, Ellie có thể hình dung ra việc ông ta cảm thấy như thế nào về em gái Victoria.

Ellie lang thang vô định khắp Faversham, cố gắng tập trung suy nghĩ. Cô luôn coi mình là một người phụ nữ thực tế, người có thể trồng cây vào đầu óc sắc sảo và trí tuệ nhanh nhạy. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc ngày nào đó sẽ rơi vào một tình huống không thể tự mình quyết định được.

Bây giờ cô đang mắc kẹt ở Faversham và cách ngôi nhà, nơi cô thậm chí không muốn quay lại, hai mươi dặm. Không có sự lựa chọn nào khác ngoại trừ...

Ellie lắc đầu. Cô sẽ không nghĩ đến chuyện cân nhắc lời đề nghị của Bá tước Billington.

Khuôn mặt của Sally Foxglove hiện ra lù lù trong đầu cô. Rồi khuôn mặt khủng khiếp đó bắt đầu nói về ống khói, và những bà cô không chồng phải biết và thể thiện lòng biết ơn cho bất kỳ cái gì và tất cả mọi thứ. Bá tước bắt đầu có vẻ tốt hơn nhiều.

Không phải là, Ellie phải thừa nhận với chính mình, ngay từ đầu anh ta nhìn đã xấu xí, nếu người ta xem xét từ “nhìn” theo đúng nghĩa. Anh ta đẹp trai đến mức tội lỗi, cô có cảm giác là anh ta biết điều đó. Đó lẽ ra phải là một vết đen chống lại anh ta, cô lý luận. Anh ta gần như chắc chắn sẽ lừa dối vợ mình. Có thể anh ta đang có một loạt nhân tình. Cô không thể nghĩ rằng anh ta gặp khó khăn với việc thu hút sự chú ý của tất cả phụ nữ, dù đáng trọng hay là không.

“Ha!” Cô nói to, rồi nhìn quanh xem có ai nghe thấy mình không. Gã đàn ông quý quái đó có thể đã phải cầm gậy để đuổi phụ nữ đi. Cô chắc chắn không muốn đương đầu với một người chồng có “những vấn đề” kiểu như thế.

Nhưng rốt cuộc, chẳng có vẻ gì là cô sẽ phải lòng gã đó. Có lẽ cô có thể quen dần với ý nghĩ về một người chồng không chung thủy. Việc đó chống lại tất cả những quan điểm cô từng ủng hộ, nhưng đổi lại là một cuộc sống với Sally Foxglove, điều này lại quá kinh khủng ngay cả khi chỉ nghĩ đến mà thôi.

Ellie nhিপ chân khi đang suy nghĩ. Wycombe Abbey cách đây không quá xa. Nếu cô nhớ chính xác, nó tọa lạc ở phía bắc bờ biển của Kent, chỉ cách đây một hoặc hai dặm. Cô có thể dễ dàng đi bộ hết quãng đường đó. Không phải là cô đã định mù quáng chấp nhận lời cầu hôn của Bá tước, nhưng có lẽ họ có thể thảo luận vấn đề này một chút. Có lẽ họ sẽ đạt được một thỏa thuận khiến cô vui vẻ.

Quyết chí, Ellie ngẩng cằm và bắt đầu đi về phía bắc. Cô cố gắng làm đầu óc bận rộn bằng cách đoán xem phải mất bao nhiêu bước để đến được điểm mốc phía trước. Năm mươi bước đến một cây to. Bảy mươi hai bước đến một ngôi nhà hoang. Bốn mươi bước đến...

Ôi, khi gió! Đó có phải là một giọt mưa không? Ellie quệt giọt nước trên mũi và nhìn lên. Mây đang tụ lại, và nếu không phải là một người thực tế, cô có thể thề rằng chúng đang tụ lại ngay phía trên đầu mình.

Cô thốt ra một âm thanh chỉ có thể gọi là một tiếng gầm gừ và lê bước về phía trước, cố gắng không chửi thề khi một giọt mưa khác rơi bộp vào má. Liên sau đó một giọt khác đập mạnh vào vai, thêm một giọt khác, lại tiếp tục một giọt khác, và...

Ellie dứ dứ nắm đấm lên trời. “Ai đó ở trên kia đang điên tiết với tôi”, cô thét lên, “Và tôi muốn biết tại sao!”.

Thiên đường thực sự mở ra và trong vài giây cô ướt sũng như chuột lột.

“Nhớ nhắc con không bao giờ thắc mắc mục đích của Ngài lần nữa”, cô lẩm bẩm một cách vô ơn, rất khác so với quý cô trẻ kính Chúa mà cha mình đã đào tạo. “Rõ ràng Ngài không thích bị phê bình.”

Chớp giăng khắp bầu trời, theo sau bởi tiếng sấm nổ ỳnh ỳnh. Ellie hét toáng lên và nhảy loạn xạ. Đó có phải là điều chồng chị gái cô đã nói rất nhiều lần vào năm ngoái hay sao? Chẳng phải tiếng sấm đi theo chớp càng gần, tia chớp bám theo người càng gần sao? Robert luôn là người tin vào khoa học. Ellie có xu hướng tin anh trong những dự đoán như thế này.

Cô bắt đầu chạy. Sau đó, khi phổ đề dọa nổ tung, cô giảm tốc độ đi một chút. Tuy nhiên, sau một hoặc hai phút, cô chuyển thành đi bộ nhanh. Rốt cuộc thì cô có vẻ như không thể nào ướt hơn được nữa.

Sấm lại nổ, khiến Ellie nhảy lên và vấp vào một rễ cây, ngã nhào xuống bùn. “Mẹ kiếp!”, cô càu nhàu, có thể đây là lần đầu tiên trong đời cô nói ra từ đó. Tuy nhiên, nếu có thời điểm nào đó để bắt đầu thói quen chửi thề, thì đó là lúc này.

Cô loạng choạng đứng dậy và ngẩng mặt lên, mưa rơi lộp độp xuống mặt. Chiếc mũ xệ xuống mắt, chắn hết tầm nhìn. Cô giật nó ra, nhìn lên trời và hét lên, “Tôi không thấy buồn cười đâu nhé!”.

Lại chớp.

“Tất cả bọn họ đang chống lại mình”, cô lẩm bẩm, bắt đầu cảm thấy đôi chút vô lý. “Tất cả bọn họ.” Cha cô, Sally Foxglove, ông Tibbett, bất kỳ ai đang điều khiển thời tiết...

Lại sấm.

Ellie nghiêng rặng và tiến về phía trước. Cuối cùng, một tòa nhà xây bằng đá cổ kính khổng lồ hiện ra lù lù ở đường chân trời. Cô chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy Wycombe Abbey, nhưng đã nhìn thấy một bức tranh vẽ về nó bày bán ở Bellfield. Cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa trong lòng, cô đi đến cửa chính và gõ cửa.

Một người hầu mặc chế phục xuất hiện để trả lời tiếng gõ cửa và trao cho cô một cái nhìn cực kỳ hạ cố.

“Tôi... tôi đến đây để gặp Bá tước”, Ellie nói, rặng va vào nhau cầm cập.

“Quản gia sẽ phỏng vấn người hầu”, tay người hầu trả lời. “Dùng cửa sau đi.”

Hắn ta bắt đầu đóng cửa lại nhưng Ellie thò được một chân vào khe hở. “Không... g... g”, cô gào lên, cảm giác rằng bằng cách nào đó nếu để cánh cửa này đóng sập trước mặt mình, cô sẽ bị kết án vĩnh viễn sống một cuộc đời bị vùi dập ghê lạnh và những ống khói dơ bẩn.

“Này cô, bỏ chân ra.”

“Không bao giờ”, Ellie đáp trả, chen khuỷu tay và vai vào trong, “Tôi sẽ gặp Bá tước, và...”

“Bá tước không giao thiệp với loại người như cô.”

“Loại người như tôi ?!”, Ellie ré lên. Thật là, điều này vượt quá ngưỡng chịu đựng. Cô đang lạnh, ướt, không thể mó tay vào những đồng tiền chính đáng của mình, và bây giờ tay người hầu vênh vác này đang ám chỉ cô là gái điếm. “Anh để tôi vào nhà ngay tức khắc! Ngoài này đang mưa.”

“Tôi thấy rồi.”

“Đồ ác ôn”, cô rít lên. “Khi tôi gặp Bá tước, ngài ấy sẽ...”

“Ôi trời ơi, Rosejack, vụ ầm ĩ này là cái quỷ gì thế?”

Ellie gần như tan chảy vì nhẹ nhõm trước giọng nói của Billington. Thực ra, cô đã tan chảy nếu không quá chắc chắn rằng bất kỳ sự ủy mị nào từ phía mình sẽ xúi giục tay người hầu đẩy cô ra khỏi cửa.

“Có một người ở cửa”, Rosejack trả lời. “Nó không chịu nhúc nhích.”

“Tôi là ‘cô’, đồ ngu si!”, Ellie sử dụng nắm đấm từ bàn tay cô đã chen được qua cánh cửa để đấm vào sau đầu hắn ta.

“Vì Chúa nhân từ”, Charles nói. “Hãy mở cửa và cho cô ta vào đi.”

Rosejack giật cửa mở và Ellie ngã nhào vào trong, cảm thấy rất giống một con chuột ướt giữa không gian giàu có lộng lẫy như thế này. Trên sàn có những tấm thảm xinh đẹp, trên tường có một bức tranh mà cô thề rằng do Rembrandt vẽ, và bình hoa cô hất đổ lúc ngã xuống... ôi trời, cô có cảm giác tội tệ là nó được nhập khẩu từ Trung Quốc.

Cô ngược lên, cố gắng đến tuyệt vọng, để nhìn qua những lọn tóc ướt trên mặt. Charles trông đẹp trai, thích thú và khô ráo một cách đáng ghê tởm. “Thưa ngài?”, cô thở hổn hển, hầu như không thể tìm thấy giọng nói của mình. Giọng cô tuyệt đối không giống bình thường, thô ráp và khản đặc sau khi tranh cãi với Chúa và tay người hầu.

Charles chớp mắt khi nhìn cô. “Tôi xin cô thứ lỗi”, anh ta nói, “Chúng ta quen nhau à?”

3. Chương 3

Ellie chưa bao giờ nổi nóng. Ồ, như cha cô vẫn thường xuyên chỉ ra, cô nói hơi nhiều, nhưng về tổng thể thì cô là một quý cô có lý trí và điềm tĩnh, không nóng nảy và nổi giận.

Tuy nhiên, khía cạnh này trong tính cách của cô, rõ ràng không được chứng tỏ ở Wycombe Abbey.

“Cái gì!?”, cô gào lên, nhảy chồm dậy. “Sao ngài dám!”. Sau đó cô ré lên, quăng mình về phía Billington đang cố gắng lùi lại, tốc độ đang bị cản trở đáng kể bởi vết thương và cây gậy.

“Đồ ác ôn!”, cuối cùng cô la oai oái, xô anh ta rồi ngã xuống sàn nhà cùng anh ta.

Charles rên rỉ. “Nếu tôi bị ngã xuống đất”, anh ta nói, “Thì cô hẳn là cô Lyndon rồi.”

“Tất nhiên tôi là cô Lyndon”, cô la lên. “Tôi còn là người quái quỷ nào nữa chứ?”

“Tôi có thể chỉ ra rằng cô hoàn toàn không giống với cô chút nào.”

Câu nói đó khiến Ellie dừng lại. Cô chắc chắn mình giống một con chuột bị chìm xuống nước hơn, quần áo lấm đầy bùn và chiếc mũ... Cô nhìn quanh. Chiếc mũ của cô ở nơi quái nào rồi?

“Cô mất gì à?”, Charles hỏi.

“Mũ của tôi”, Ellie trả lời, đột nhiên cảm thấy rất ngượng ngùng.

Anh ta mỉm cười. “Tôi thích cô không có mũ hơn. Tôi vẫn bắn khoăn tóc cô màu gì.”

“Đồ”, cô đáp lại, nghĩ rằng đây hẳn phải là sự sỉ nhục cuối cùng, cô ghét tóc mình, luôn luôn ghét nó.

Charles ho để lấp liếm một nụ cười khác. Ellie đang tức điên lên còn anh không thể nhớ lần cuối cùng mình vui vẻ nhiều đến như thế này là khi nào. À, thực ra anh có thể nhớ. Chính xác là ngày hôm qua khi anh rơi khỏi một cái cây và may mắn rớt vào cô.

Ellie đưa tay lên để gạt một lọn tóc ướt nhẹp ra khỏi mặt, khiến chiếc váy ướt sũng căng ra ở phần ngực. Da Charles đột nhiên ăm lên.

Ồ đúng thế, anh nghĩ, cô ấy sẽ trở thành một người vợ rất tốt.

“Thưa ngài?”, tên người hầu xen vào khi hắn ta cúi xuống đỡ Charles đứng lên. “Chúng ta có quen người này không?”

“Ta sợ rằng chúng ta quen đấy”, Charles trả lời, tự kiểm cho mình một cái lườm gay gắt từ Ellie. “Có vẻ như là cô Lyndon đã có một ngày vất vả. Chúng ta có thể mời cô ấy dùng trà. Và...”, anh nhìn cô hồ nghi, “... một chiếc khăn bông”.

“Việc đó thật tốt”, Ellie nghiêm trang nói. “Cảm ơn.”

Charles nhìn cô đứng lên. “Tôi tin rằng cô đã cân nhắc lời cầu hôn của tôi.”

Rosejack dừng lại giữa chừng và quay lại. “Lời cầu hôn?”, hắn ta thở hổn hển.

Charles cười ngoác miệng. “Phải đấy, Rosejack. Ta đang hy vọng rằng cô Lyndon sẽ dành cho ta vinh dự trở thành chồng cô ấy.”

Mặt Rosejack trở nên trắng bệch.

Ellie cau có với hắn. “Tôi gặp phải một cơn mưa”, cô nói, nghĩ rằng điều đó phải là hiển nhiên. “Thường thì tôi chính tề hơn một chút.”

“Cô ấy bị dính phải một cơn mưa”, Charles nhắc lại. “Và ta có thể cam đoan cho sự thật là bình thường cô ấy chính tề hơn rất nhiều. Cô ấy sẽ trở thành một Nữ bá tước tuyệt vời, ta đảm bảo với anh.”

“Tôi vẫn còn chưa chấp nhận”, Ellie lầu bàu.

Rosejack có vẻ như có thể ngắt xiu.

“Cô sẽ chấp nhận”, Charles nói với một nụ cười hiểu biết.

“Làm sao ngài có thể chắc chắn...”

“Còn lý do nào khác đưa cô đến đây?”, anh ngắt lời và quay sang người hầu, “Rosejack, làm ơn mang ra một cốc trà. Và đừng quên một chiếc khăn bông. Hoặc có lẽ là hai”. Anh liếc xuống nơi Ellie đang để lại những vũng nước trên ván sàn gỗ, sau đó quay về phía Rosejack lần nữa. “Tốt hơn là anh cứ mang một chồng khăn đến.”

“Tôi không đến để chấp nhận lời cầu hôn của ngài”, Ellie lấp bắp. “Tôi chỉ muốn nói chuyện với ngài về chuyện đó. Tôi...”

“Tất nhiên, cưng à”, Charles lẩm bẩm. “Cô có muốn theo tôi vào phòng khách không? Tôi đáng lẽ đưa tay ra để đỡ cô, nhưng tôi sợ rằng mình không thể đỡ ai trong những ngày này.” Anh ra hiệu về phía cây gậy.

Ellie thở ra tức tối và theo anh sang phòng bên cạnh. Nó có màu kem và xanh lơ, nhưng cô không dám ngồi lên bất kỳ thứ gì. “Tôi không nghĩ mấy cái khăn bông có tác dụng, thưa ngài”, cô nói. Cô thậm chí không muốn bước lên thảm, khi mà chiếc váy đang nhỏ nước ròng ròng.

Charles trầm tư quan sát cô, “Tôi sợ rằng cô đúng. Cô muốn thay quần áo không? Em gái tôi đã kết hôn và giờ đang sống ở Surrey, nhưng nó để vài chiếc váy ở đây. Tôi cá nó cũng tầm cỡ người cô.”

Ellie không thích việc lấy quần áo của người khác mà không xin phép, nhưng sự lựa chọn khác sẽ mang đến một cơn sốt dữ dội vì viêm phổi. Cô nhìn xuống những ngón tay đang run lấy bầy vì lạnh và ướt, rồi gật đầu.

Charles kéo dây chuông, một cô hầu gái bước vào phòng trong vòng một phút. Charles ra lệnh cho cô ta đưa Ellie đến phòng em gái mình. Ellie đi theo người hầu gái ra ngoài, cảm giác như đã đánh mất quyền kiểm soát số phận mình theo cách nào đó.

Charles thư thái ngồi xuống một chiếc ghế sofa, thở dài nhẹ nhõm, rồi thầm cảm ơn bất kỳ ai chịu trách nhiệm cho sự xuất hiện của cô trên ngưỡng cửa nhà anh. Anh đã bắt đầu sợ rằng mình sắp phải đi Luân Đôn và kết hôn với một trong những cô gái kinh khủng mới ra mắt mà gia đình cứ quăng về phía mình.

Anh huyết sao một mình khi đợi trà và quý cô Lyndon. Điều gì đã đưa cô ấy đến đây? Anh vẫn còn hơi chệnh choáng khi thốt ra lời cầu hôn kỳ lạ ngày hôm qua nhưng anh không quá say đến mức không thể cảm thấy cảm giác của cô.

Anh nghĩ cô sẽ từ chối, gần như chắc chắn là thế.

Cô ấy là người khôn ngoan. Anh nhận ra điều đó quá rõ ràng, ngay cả sau một cuộc làm quen ngắn ngủi. Điều gì xui khiến cô đưa chân vào cuộc hôn nhân với người đàn ông cô hầu như không quen biết?

Tất nhiên, có những lý do thông thường. Anh có tiền và tước hiệu, nếu lấy anh, cô cũng có tiền và tước hiệu, nếu lấy anh, cô cũng có tiền và tước hiệu. Nhưng Charles không nghĩ đó là nguyên nhân. Anh đã nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trong mắt cô khi cô...

Anh cau mày, sau đó phá lên cười khi đứng dậy để nhìn ra ngoài cửa sổ. Quý cô Lyndon đã tấn công anh. Ở ngay hành lang của ngôi nhà này. Thực sự không có từ ngữ nào khác để miêu tả việc đó.

Trà đến vài phút sau đó và Charles bảo cô hầu gái để trà trong ấm cho ngấm. Anh thích trà đậm.

Vài phút sau, một tiếng gõ cửa ngập ngừng vang lên. Anh quay người lại, ngạc nhiên trước âm thanh đó vì cô hầu gái đã để cửa mở.

Ellie đang đứng ở ngưỡng cửa, bàn tay đưa lên để gõ lần nữa. “Tôi nghĩ ngài không nghe thấy tôi”, cô nói.

“Cửa đang mở. Không cần phải gõ.”

Cô nhún vai. “Tôi không muốn tự tiện đi vào.”

Charles ra hiệu cho cô bước vào, rồi quan sát bằng ánh mắt tán dương khi cô đi qua phòng. Chiếc váy của em gái anh hơi dài so với cô, và cô phải kéo chiếc váy màu xanh lá cây nhạt lên khi bước đi. Điều đó khiến anh nhận ra rằng cô không đi giày. Hải hước làm sao khi hình ảnh một bàn chân có thể khiến phần giữa cơ thể anh râm ran...

Ellie chợt để ý thấy anh đang nhìn bàn chân mình, cô liền đỏ mặt. “Chân em gái anh nhỏ xíu”, cô nói, “Còn giày của tôi đã ướt sũng rồi”.

Anh chớp mắt, như thể lạc mất suy nghĩ, sau đó khẽ lắc đầu và nhìn vào mắt cô. “Không sao đâu”, anh nói, sau đó để ánh mắt rơi xuống chân cô lần nữa.

Ellie thả váy xuống, tự hỏi chân mình có cái quái gì mà lại thu hút đến thế.

“Cô rất hợp với màu bạc hà”, anh nói, đi tập tễnh đến bên cạnh cô. “Cô nên mặc màu này thường xuyên hơn.”

“Tất cả váy của tôi đều là màu tối và tiện dụng”, cô nói, giọng chất chứa cả mỉa mai và buồn bã.

“Tiếc thật. Tôi sẽ phải mua cho cô những chiếc váy mới khi chúng ta kết hôn.”

“Nào, lại thế rồi”, Ellie phản đối. “Tôi chưa chấp nhận lời cầu hôn. Tôi đến đây chỉ để...” Cô dừng lại khi nhận ra mình đang hét lên và tiếp tục bằng một giọng nhẹ nhàng hơn. “Tôi đến đây chỉ để bàn luận việc đó với ngài.”

Anh chậm rãi mỉm cười. “Cô muốn biết gì?”

Ellie thở ra, ước gì mình có thể tiếp cận cuộc trò chuyện này với chút ít bình tĩnh hơn. Không phải việc đó giúp được gì nhiều, cô rầu rĩ nghĩ, sau cuộc đột nhập vừa rồi. Tên người hầu sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Nhìn lên, cô nói, “Ngài không phiền nếu tôi ngồi xuống chứ?”

“Tất nhiên là không. Tôi thật bất lịch sự”. Anh khoát tay về phía ghế sofa, và cô ngồi xuống. “Cô muốn dùng trà không?”, Charles nói.

“Có, điều đó thật tuyệt”. Ellie vội lấy chiếc khay và bắt đầu rót. Đây dường như là một hành động thân mật đến tội lỗi, rót trà cho người đàn ông này trong nhà của anh ta. “Sữa không?”

“Làm ơn. Không đường.”

Cô mỉm cười. “Tôi cũng uống trà như thế.”

Charles uống một ngụm và đánh giá cô qua vành cốc. Cô đang hồi hộp. Anh không thể trách cô. Đây là một trong những tình huống bất thường nhất và anh phải ngưỡng mộ cô vì đã dũng cảm đối mặt với nó. Anh nhìn cô uống cạn tách trà rồi nói, “Dù sao thì, tóc cô không phải màu đỏ”.

Ellie sắc trà.

“Họ gọi nó là gì nhỉ?” Anh trầm ngâm, giơ tay lên và dụi những ngón tay vào nhau trong không trung như thể việc làm đó sẽ gợi ý cho tâm trí của mình. “À phải rồi, màu vàng dâu tây. Mặc dù từ đó dường như không làm tôi ưng ý lắm.”

“Nó màu đỏ”. Ellie nói thẳng.

“Không, không, không thực sự là thế. Nó màu...”

“Đỏ.”

Mọi anh giãn ra thành một nụ cười biếng nhác. “Vậy thì đỏ, nếu cô khẳng định là vậy.”

Ellie thấy mình thất vọng một cách kỳ lạ vì anh ta chịu thua. Cô luôn muốn tóc mình là màu gì đó đẹp hơn màu đỏ đơn thuần. Đây là một món quà không mong đợi từ một vị tổ tiên người Ireland đã bị lãng quên từ lâu. Điều hay ho duy nhất là nó thường xuyên là ngọn nguồn tức tối của cha cô, người luôn bị buồn nôn trước những gợi ý nhỏ nhặt nhất rằng có lẽ trong gia phả nhà mình có một người Công giáo nào đó.

Ellie vẫn luôn thích ý nghĩ có một người Công giáo ma mãnh ẩn trốn trong cây phả hệ của gia đình. Cô luôn thích ý tưởng về bất kỳ thứ gì không bình thường, bất kể thứ gì phá vỡ sự nhàm chán trong cuộc đời buồn tẻ của mình. Cô ngược lên nhìn Billington, người đang ngả ngón một cách thanh lịch trong chiếc ghế đối diện.

Cô quả quyết rằng người đàn ông này nhất định rất khác thường. Cũng như tình huống mà anh ta mới đặt cô vào. Cô yếu ớt mỉm cười, nghĩ rằng mình phải được tạo nên từ những chất liệu cứng rắn hơn người. Anh ta có khuôn mặt quyến rũ vô cùng, và sức hấp dẫn của anh ta, chà, không thể tranh cãi là nó không gây chết người. Nhưng cô vẫn cần phải tiến hành cuộc nói chuyện này như một phụ nữ khôn ngoan.

Cô hắng giọng. “Tôi tin là chúng ta đang thảo luận về...” Cô cau mày. Họ đã thảo luận về cái quái quỷ gì nhỉ?

“Tóc cô, chính xác là thế”, anh kéo dài giọng.

Ellie cảm thấy luồng hơi nóng lan trên má. “Đúng rồi, à... hừm.”

Charles thương hại cô và nói, “Tôi không nghĩ rằng cô muốn nói với tôi điều gì đã xui khiến cô cân nhắc lời cầu hôn của tôi.”

Cô đột ngột nhìn lên. “Điều gì khiến anh nghĩ là tôi đang vướng vào một việc rắc rối nào đó?”

“Mất cô mang vẻ tuyệt vọng.”

Ellie thậm chí không thể giả vờ như bị lãng nhục bởi lời khẳng định của anh ta, vì cô biết đó là sự thật. “Tháng tới cha tôi sẽ tái hôn”, cô nói sau một tiếng thở dài. “Vợ chưa cưới của ông ấy là một mụ phù thủy.”

Môi anh giật giật. “Tệ đến thế cơ à?”

Ellie có cảm giác anh ta nghĩ rằng cô đang phóng đại. “Tôi không đùa đâu. Ngày hôm qua bà ta đưa cho tôi hai danh sách. Cái thứ nhất là những việc tôi sẽ phải làm ngoài những việc thường nhật.”

“Cái gì, bà ta có bắt cô lau dọn ống khói không?”, Charles đùa.

“Có!”, Ellie bùng nổ. “Đó không phải là một trò đùa! Bà ta còn cả gan đến mức nói rằng tôi ăn quá nhiều khi tôi chỉ ra rằng mình sẽ không chui vừa vào ống khói.”

“Tôi nghĩ cô rất cân đối”, anh lầm bầm. Nhưng cô không nghe thấy. Anh không cần phải dọa cô sợ bỏ chạy. Không khí mà anh đang tiến gần tới việc có tên cô trên tờ giấy đăng ký kết hôn như thế này. “Danh sách kia là gì?”, anh hỏi,

“Những người kết hôn tiềm năng”, cô nói bằng giọng ghê tởm.

“Tôi có ở trong đó không?”

“Chắc chắn là không rồi. Bà ta chỉ lên danh sách những người bà ta nghĩ tôi có cơ hội câu kéo được”.

“Ôi trời.”

Ellie cau có. “Bà ta đánh giá tôi rất thấp.”

“Tôi rùng mình khi nghĩ đến những ai trong danh sách đó.”

“Rất nhiều người trên sáu mươi tuổi, một dưới mười sáu và một bị ngớ ngẩn.”

Charles không thể kiềm chế, liền phá lên cười.

“Việc này không buồn cười chút nào cả!”, Ellie thốt lên. “Tôi thậm chí chưa nhắc đến người từng đánh đập người vợ đầu tiên.”

Tâm trạng vui vẻ của Charles biến mất ngay lập tức. “Cô sẽ không bị gả cho người sẽ đánh cô.”

Môi Ellie hé ra vì ngạc nhiên. Giọng anh ta nghe gần giống như sở hữu. Thật lạ. “Tôi bảo đảm với ngài là không. Nếu kết hôn, tôi sẽ kết hôn với người mình chọn lựa. Và tôi sợ phải nói rằng, thưa ngài, trong tất cả lựa chọn của tôi, ngài hình như là lựa chọn tốt nhất.”

“Tôi cảm thấy rất hạnh diện”, anh lầm bầm.

“Tôi không nghĩ mình sẽ phải kết hôn với ngài, ngài biết đấy.”

Charles cau mày, nghĩ rằng cô không cần thiết phải tỏ vẻ quá cam chịu như thế.

“Tôi có một ít tiền”, cô tiếp tục. “Dù để dùng trong một thời gian. Ít nhất cho đến khi chị gái tôi và chồng chị ấy quay lại từ kỳ nghỉ.”

“Trong...”

“Ba tháng nữa”, Ellie nói nốt. “Hoặc có lẽ dài hơn một chút. Con của họ có một vấn đề nhỏ liên quan đến đường hô hấp, bác sĩ nói rằng thời tiết ẩm áp sẽ tốt hơn cho cậu bé.”

“Tôi mong rằng bệnh đó không nghiêm trọng.”

“Không hề”, Ellie nói, gạt đầu trấn an anh. “Một loại bệnh sẽ tự khỏi khi cậu bé lớn lên thôi. Nhưng tôi e rằng mình vẫn ở trong tình thế khó khăn.”

“Tôi không hiểu”, Charles nói.

“Luật sư của tôi sẽ không đưa tiền cho tôi”, Ellie nhanh chóng thuật lại những sự kiện trong ngày, bỏ qua cuộc tranh cãi kém tôn trọng với thiên đường. Thật ra, người đàn ông này không cần biết mọi thứ về cô. Tốt nhất không nên nói gì có thể khiến anh ta nghĩ rằng cô bị mất trí.

Charles ngồi im, gõ những ngón tay vào nhau trong khi lắng nghe. “Chính xác cô muốn tôi làm gì cho cô?”, anh hỏi khi cô đã nói xong.

“Một cách lý tưởng, tôi muốn ngài lao vào văn phòng luật sư thay mặt tôi và yêu cầu ông ta giải ngân tiền của tôi”, cô trả lời. “Sau đó tôi có thể sống yên bình ở Luân Đôn và đợi chị gái mình.”

“Và không kết hôn với tôi?”, anh nói, một nụ cười hiểu biết nở trên mặt.

“Chuyện đó sẽ không xảy ra, phải không?”

Anh lắc đầu.

“Có lẽ tôi sẽ kết hôn với ngài, ngài có thể lấy tiền cho tôi, và sau đó, khi tài sản thừa kế của ngài đã được an toàn, chúng ta có thể quyết định hủy hôn...”, cô cố gắng diễn đạt với vẻ thuyết phục, nhưng những lời nói tắt dần khi thấy anh lắc đầu lần nữa.

“Kịch bản đó mang đến hai vấn đề”, anh nói.

“Hai ư?”, cô nhắc lại. Cô có thể lý luận theo cách của mình với một vấn đề, nhưng hai? Thật đáng ngờ.

“Di chúc của cha tôi đặc biệt chỉ rõ khả năng tôi có thể bước vào một cuộc hôn nhân giả dối chỉ vì tài sản thừa kế. Nếu quyết định hủy hôn, tài sản của tôi sẽ ngay lập tức bị thu hồi và giao cho người anh họ”.

Trái tim Ellie trùng xuống.

“Thứ hai”, anh ta tiếp tục, “Việc hủy hôn sẽ khiến chúng ta không hoàn tất nghĩa vụ hôn nhân”.

Cô nuốt nghẹn. “Tôi không thấy việc đó có vấn đề gì.”

Anh ngả người về phía trước, mắt bùng cháy điều gì đó mà cô không nhận ra. “Thật sao?”, anh hỏi khẽ.

Ellie không thích cách bụng của mình đang sôi lên. Bá tước đẹp trai quá mức cần thiết, ngay cả với anh ta, quá mức cần thiết đối với cô. “Nếu chúng ta kết hôn”, cô nói thẳng ra, đột nhiên rất nóng vội thay đổi chủ đề, “Ngài sẽ phải lấy tiền cho tôi. Ngài có thể làm thế không? Nếu không tôi sẽ không kết hôn với ngài.”

“Tôi sẽ có thể chu cấp cho cô rất rộng rãi mà không cần có nó”, Charles chỉ ra.

“Nhưng nó là của tôi, và tôi đã làm việc rất vất vả vì nó. Tôi sẽ không để nó mục rữa trong tay của Tibbett”.

“Tất nhiên là không”, Charles lẩm bẩm, có vẻ như đang gắng sức để không mỉm cười.

“Và đó là vấn đề nguyên tắc.”

“Vậy ra nguyên tắc là điều quan trọng đối với cô, phải không?”

“Tuyệt đối.” Cô dừng lại. “Tuy nhiên, những nguyên tắc không mang được thức ăn lên bàn. Nếu không tôi đã không ở đây.”

“Được thôi. Tôi sẽ lấy tiền cho cô. Việc đó sẽ không khó khăn gì.”

“Đối với ngài, có lẽ thế”, Ellie lẩm bẩm một cách vô ơn. “Tôi thậm chí không thể khiến gã đàn ông chết tiệt đó thừa nhận rằng tôi sở hữu trí thông minh lớn hơn một con cừu.”

Charles cười nắc nẻ. “Đừng sợ, cô Lyndon, tôi sẽ không phạm sai lầm đó.”

“Và tất cả tiền đó sẽ vẫn là của tôi”, Ellie kiên trì theo đuổi. “Tôi biết rằng khi chúng ta lấy nhau, tất cả những gì tôi sở hữu, cho dù ít đến đâu, sẽ trở thành của ngài, nhưng tôi muốn có một tài khoản riêng đứng tên mình.”

“Duyệt.”

“Và ngài sẽ cam đoan là ngân hàng biết rằng tôi có toàn quyền kiểm soát số tiền đó?”

“Nếu cô muốn thế.”

Ellie nghi ngờ nhìn anh. Charles bắt được ánh mắt đó và nói. “Tôi đã có quá nhiều tiền của riêng mình rồi, giả sử chúng ta có nhanh chóng kết hôn, tôi cũng không cần tiền của cô”.

Cô thở ra một cách nhẹ nhõm. “Tốt. Tôi muốn chơi chứng khoán. Tôi không muốn phải xin chữ ký của ngài mỗi lần muốn thực hiện giao dịch”.

Miệng anh trễ xuống. “Cô chơi chứng khoán?”

“Phải, và tôi cho ngài biết là tôi khá giỏi đấy. Tôi đã kiếm được một khoản lợi nhuận nhỏ nhờ đầu tư vào đường năm ngoái.”

Charles mỉm cười với vẻ không tin. Họ sẽ rất hợp nhau, anh chắc chắn thế. Thời gian ở bên cô vợ mới sẽ hơn cả mức dễ chịu, có vẻ như cô có thể giữ mình bận rộn khi anh đeo đuổi những công việc của riêng mình ở Luân Đôn. Điều cuối cùng anh cần là bị trôi vào một người đàn bà rên rỉ mỗi lần bị bỏ lại một mình.

Mắt anh nheo lại. “Tôi muốn nói là, cô không phải là kiểu người thích can thiệp, phải không?”

“Điều đó có ý gì?”

“Điều cuối cùng, tôi không cần một người phụ nữ muốn quản lý cuộc sống của tôi. Tôi cần một người vợ, không phải một người cai quản”.

“Ngài khá kén chọn so với một người chỉ còn mười bốn ngày trước khi tài sản bị mất vĩnh viễn.”

“Hôn nhân là cả đời, Eleanor.”

“Tin tôi đi, tôi biết mà.”

“Thế thì?”

“Không”, cô nói, có vẻ như muốn đảo tròn mắt. “Tôi không phải. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng tôi không muốn quản lý cuộc sống của chính mình, tất nhiên.”

“Tất nhiên”, anh lầm bầm.

“Nhưng tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của ngài. Ngài thậm chí sẽ không biết tôi ở đây”.

“Không hiểu sao tôi nghi ngờ điều đó.”

Cô cau có với anh. “Ngài biết ý tôi là gì mà.”

“Vây thì, rất tốt”, anh nói. “Tôi nghĩ chúng ta đã đưa ra một thỏa thuận rất cởi mở. Tôi kết hôn với cô và lấy tiền cho cô. Cô kết hôn với tôi, còn tôi lấy tiền của tôi.”

Ellie chớp mắt. “Tôi không thực sự nghĩ chuyện này theo cách đó, nhưng vâng, tóm lại là như thế.”

“Tốt. Chúng ta có thỏa thuận không?”

Ellie nuốt nghẹn, cố gắng phớt lờ cảm giác nôn nao rằng mình đang bán linh hồn cho ác quỷ. Như Bá tước vừa mới chỉ ra, hôn nhân là mãi mãi, trong khi cô chỉ biết người đàn ông này mới được hai ngày. Cô nhắm mắt lại một lúc, sau đó gạt đầu.

“Tuyệt vời.” Charles cười tươi rồi đứng lên, bám vào tay ghế khi cố giữ thẳng cây ba toong. “Chúng ta phải đánh dấu thỏa thuận của mình bằng một hành động nồng nhiệt hơn.”

“Sâm banh?”, Ellie hỏi, sẵn lòng đá chính mình vì đã ra vẻ quá hi vọng. Cô luôn muốn biết nó có vị như thế nào.

“Một ý kiến hay”, anh lầm bầm, đi đến chiếc ghế sofa cô đang ngồi. “Tôi chắc rằng mình còn một ít ở đây. Nhưng tôi đang nghĩ đến thứ gì đó hơi khác một chút.”

“Khác?”

“Thân mật hơn.”

Cô ngừng thở.

Anh ngồi xuống cạnh cô. “Tôi nghĩ, một nụ hôn là phù hợp.”

“Ồ”, Ellie nói nhanh và thật to. “Không cần phải thế đâu”. Và để đề phòng anh không hiểu ý, cô lắc đầu thật mạnh.

Anh giữ cầm cô nhẹ nhàng nhưng chắc chắn. “Au contraire[1], vợ của anh, anh nghĩ nó rất cần thiết.”

[1] Nguyên văn tiếng Pháp: Ngược lại.

“Tôi không phải là...”

“Em sẽ.”

Cô không thể tranh cãi điều đó.

“Chúng ta nên chắc chắn rằng mình hợp nhau, em không nghĩ thế sao?”, anh nghiêng người lại gần.

“Tôi chắc chắn là chúng ta sẽ hợp nhau. Chúng ta không cần...”

Anh thu hẹp một nửa khoảng cách giữa họ. “Đã ai nói với em rằng em nói quá nhiều không?”

“Ồ, tất cả mọi lúc”, cô nói, tuyệt vọng khi cố làm hay nói điều gì đó để ngăn anh hôn mình. “Thực ra...”

“Và vào những lúc không thích hợp nhất nữa.” Anh lắc đầu với vẻ trách móc ngọt ngào.

“Chà, tôi thực sự không biết tính toán thời điểm phù hợp. Hãy nhìn vào...”

“Suyt.”

Anh nói với giọng đầy quyền lực nhưng lại mềm dẻo khiến cô làm đúng như thế. Hoặc có lẽ đó là vì cái nhìn tan chảy trong mắt anh. Không ai từng tan chảy vì Eleanor Lyndon trước đây. Điều này còn hơn cả sững sốt.

Môi anh chạm vào môi cô, một cảm giác râm ran sắc bén chạy lên xuống xương sống cô khi tay anh di chuyển xuống cổ cô. “Ồi, Chúa tôi!”, cô thì thầm.

Anh cười. “Em nói ngay cả khi đang hôn nữa.”

“Ồ”. Cô lo lắng nhìn lên. “Tôi không nên thế sao?”

Anh bắt đầu cười ngặt nghèo đến mức phải lùi lại và ngồi thẳng dậy. “Thực ra”, anh nói ngay khi có thể, “Tôi thấy điều đó thật dễ thương, Miên là em sẽ tán dương.”

“Ồ”, cô lại nói.

“Chúng ta thử lần nữa nhé?”, anh hỏi.

Ellie nghĩ là mình đã sử dụng mọi lý do phản đối với nụ hôn trước. Bên cạnh đó, bây giờ sau khi đã thử, cô đôi chút tò mò hơn. Cô khẽ gật đầu.

Mắt anh lóe lên điều gì đó rất nam tính và sở hữu, rồi miệng anh chạm vào miệng cô lần nữa. Nụ hôn lần này vẫn dịu dàng như nụ hôn trước, nhưng sâu hơn rất nhiều. Lưỡi anh lướt trên môi cô cho đến khi môi cô hé ra cùng với một tiếng thở dài. Rồi anh lấn tới, khám phá miệng cô với sự tự tin lưỡi biếng.

Ellie buông mình vào giây phút này, chìm vào khung người cứng rắn của anh. Anh ầm áp và mạnh mẽ, cách bàn tay anh áp vào lưng cô gây ra một cảm giác thật phấn khích. Cô cảm thấy mình bị đóng dấu, đốt cháy, như thể theo cách nào đó cô đã thuộc sở hữu của anh.

Đam mê của anh trở nên dữ dội... và đáng sợ. Ellie chưa bao giờ hôn một người đàn ông trước đây, nhưng cô có thể nói rằng anh là một chuyên gia ở lĩnh vực này. Cô không biết phải làm gì, còn anh thì biết quá nhiều và... Cô cứng người, đột nhiên cảm thấy bị lấn áp. Việc này không đúng. Cô không biết anh...

Charles lùi lại, cảm thấy sự rút lui của cô. “Em có sao không?”, anh thì thầm.

Ellie cố nhắc mình lấy lại hơi thở và khi tìm thấy giọng nói lần nữa, cô nói, “Anh đã làm việc này trước đây, phải vậy không?”. Sau đó cô nhắm mắt một lúc và lẩm bẩm, “Tôi đang nói gì thế này? Tất nhiên là anh đã làm thế”.

Anh ta gật đầu, run run bởi tràng cười thầm lặng. “Chuyện đó có vấn đề gì không?”

“Tôi không chắc. Tôi có cảm giác như mình là một kiểu...”. Lời nói của cô nhỏ dần.

“Kiểu gì?”

“Phần thưởng.”

“À, tất nhiên em là thế”, Charles nói, giọng rõ ràng là một lời tán dương.

Nhưng Ellie không muốn nói như thế. Cô không thích nghĩ mình là một mục tiêu cần chiến thắng, cũng như không thích cái thực tế là Billington có thể làm đầu óc mình quay mòng mòng đến mức khi anh hôn cô, cô đánh mất tất cả khả năng suy nghĩ. Cô nhanh chóng lùi ra xa và ngồi xuống chiếc ghế anh đã ngồi trước đó. Chiếc ghế vẫn còn hơi ấm của cơ thể anh, có thể rằng vẫn ngửi thấy mùi của anh và...

Cô khẽ lắc đầu. Nụ hôn đã gây ra điều gì đó lạ lẫm với đầu óc của cô thế này? Suy nghĩ của cô cứ trượt đi theo những phương hướng không có chút lý trí nào. Cô không chắc là mình thích như thế này, thở không ra hơi và ngu ngốc. Gồng mình, cô nhìn lên.

Charles nhướn mày. “Tôi thấy em có điều quan trọng để nói với tôi.”

Ellie cau mặt lại. Cô dễ đoán thế hay sao? “Phải”, cô nói. “Về nụ hôn đó...”

“Tôi vô cùng vui mừng nếu được nói về nụ hôn đó”, anh nói, và cô không chắc anh đang cười phá lên hay chỉ mỉm cười, hay...

Cô lại thế rồi. Lạc dòng suy nghĩ. Chuyện này thật nguy hiểm. “Nó không thể xảy ra lần nữa”, cô buột miệng,

“Là thế sao?”, anh rề rà hỏi.

“Nếu rồi kết hôn với anh...”

“Em đã đồng ý làm như thế”, anh nói, giọng đầy vẻ nguy hiểm.

“Tôi biết thế và tôi không phải là người không giữ lời hứa.” Ellie nuốt khan, nhận ra chính xác đó là điều cô sắp làm. “Nhưng tôi không thể kết hôn trừ phi anh đồng ý rằng chúng ta... rằng chúng ta...”

“Rằng chúng ta không hoàn tất cuộc hôn nhân này?”, anh thẳng thắn nói nốt hộ cô.

“Phải!”, cô nói với một hơi thở ra nhẹ nhõm. “Phải, chính xác là thế.”

“Miễn bàn luận.”

“Sẽ không phải là mãi mãi”, Ellie nhanh nhẹn nói. “Chỉ là cho đến khi tôi quen với... hôn nhân.”

“Hôn nhân? Hay là anh?”

“Cả hai.”

Anh im lặng trong đúng một phút.

“Tôi không đòi hỏi quá nhiều”, rốt cuộc Ellie nói, tuyệt vọng muốn phá vỡ sự im lặng. “Tôi không cần khoản tiền trợ cấp hào phóng. Tôi không cần trang sức hay váy áo...”

“Em cần váy áo”, anh ngắt lời.

“Được thôi”, cô đồng ý, nghĩ rằng được mặc quần áo không phải màu nâu là một chuyện vô cùng dễ chịu. “Tôi cần váy áo, nhưng không gì nữa, thật đấy.”

Anh giương ánh mắt cương quyết về phía cô. “Tôi cần nhiều hơn”.

Cô nuốt khan. “Anh sẽ có. Chỉ là không phải ngay lập tức.”

Anh gõ những đầu ngón tay vào nhau. Hành động đó đã trở thành một thói quen của riêng anh trong tâm trí cô. “Được rồi”, anh nói, “Tôi đồng ý, với điều kiện em cũng phải chấp nhận một yêu cầu của tôi”.

“Bất kể điều gì. À, gần như bất kể điều gì.”

“Tôi cho rằng em có ý định cho tôi biết khi nào em sẵn sàng để biến cuộc hôn nhân của chúng ta trở thành một cuộc hôn nhân thực sự.”

“À... vâng”, Ellie nói. Cô đã không nghĩ về điều ấy. Khi anh ngồi đối diện, nhìn cô thật chăm chú thế kia thì thật khó để nghĩ.

“Trước tiên, tôi phải nhấn mạnh rằng em sẽ không từ chối tham gia vào nghĩa vụ hôn nhân một cách phi lý.”

Mắt Ellie nheo lại. “Ôi trời, anh không học luật chứ? Chuyện này có vẻ mang tính pháp lý kinh khủng.”

“Một người đàn ông ở địa vị của tôi phải có con thừa kế, quý cô Lyndon. Chỉ có tên ngốc mới bước vào một thỏa thuận như thế này với em mà không có sự bảo đảm rằng sự trì hoãn của chúng ta không phải là mãi mãi”.

“Tất nhiên”, cô lặng lẽ nói, cố gắng phớt lờ cảm giác buồn bã không mong đợi trong tim mình. Cô nghĩ rằng mình đã khơi lên một đam mê sâu sắc hơn ở anh ta. Cô nên hiểu biết hơn. Anh ta hôn cô vì những lý do khác. “Tôi... Tôi sẽ không bắt anh đợi mãi mãi.”

“Tốt. Và giờ là phần thứ hai trong điều kiện của tôi”.

Ellie không thích cái nhìn trong mắt anh ta.

Charles ngả người về phía trước. “Tôi bảo lưu quyền cố gắng thuyết phục em thay đổi.”

“Tôi không hiểu ý anh”.

“Không? Đến đây.”

Cô lắc đầu. “Tôi không nghĩ đó là một ý hay.”

“Đến đây, Eleanor.”

Cách anh ta sử dụng tên riêng của cô làm cô sững sốt. Cô chưa cho phép anh ta làm như thế, nhưng mà cô đã đồng ý lấy anh ta, vì thế cô cho rằng mình không nên lảng tránh.

“Eleanor”, anh ta nói lần nữa, rõ ràng gần mất kiên nhẫn với vẻ lơ đãng của cô. Khi cô lại không trả lời, anh ta vờ tay sang, túm tay, và kéo giật cô qua chiếc bàn gỗ dái ngựa và trở lại lòng anh ta.

“Ngài Billington...”

Bàn tay anh bịt miệng cô trong khi môi tìm đến tai cô. “Khi tôi nói bảo lưu quyền cố gắng thuyết phục em thay đổi”, anh thì thầm, “Ý tôi là thế này”.

Anh ta lại hôn cô và Ellie mất tất cả khả năng suy nghĩ. Đột nhiên, anh ta cắt đứt nụ hôn, để lại cô run rẩy. Anh ta mỉm cười. “Khá đủ?”

“Tôi...à...”

Anh ta có vẻ thích thú với vẻ mụ mị của cô. “Đó là cách duy nhất khiến tôi đồng ý với yêu cầu của em.”

Cô gật đầu nhất gừng. Rốt cuộc thì thực sự anh ta sẽ muốn hôn cô thường xuyên đến mức nào? Loạng choạng, cô đứng lên. “Tốt nhất tôi nên về nhà.”

“Đúng thế.” Charles nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã quang đãng, nhưng mặt trời đang bắt đầu lặn. “Về những chi tiết còn lại của thỏa thuận, chúng ta sẽ dần dần vạch ra một cách tỉ mỉ.”

Miệng Ellie khê mở vì ngạc nhiên. “Những chi tiết?”

“Tôi cho rằng một cô gái khôn ngoan như em sẽ muốn được giải thích rõ ràng về nghĩa vụ của mình.”

“Anh cũng sẽ có những nghĩa vụ, tôi đoán thế.”

Miệng Charles nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng hài hước. “Tất nhiên”.

“Tốt.”

Anh ta nắm khuỷu tay cô và đưa cô ra đến cửa. “Tôi sẽ bảo xe ngựa đưa em về nhà và đón em vào ngày mai.”

“Ngày mai?” Cô há hốc miệng.

“Tôi không có nhiều thời gian để rề rà.”

“Chúng ta không cần giấy phép sao?”

“Tôi có rồi, chỉ cần điền tên em vào thôi.”

“Anh có thể làm thế á?” Cô há hốc miệng. “Việc đó có hợp pháp không?”

“Người ta có thể làm nhiều việc nếu biết tìm đúng người.”

“Nhưng tôi sẽ cần phải chuẩn bị. Để gói ghém đồ”. Để tìm thứ gì đó mặc, cô thăm thẳm vào. Cô không có quần áo nào phù hợp để kết hôn với một Bá tước.

“Rất tốt”, anh mau mắn nói, “Ngày kia vậy.”

“Sớm thế”. Ellie chống tay lên hông trong nỗ lực tỏ ra cứng rắn.

Anh khoanh tay. “Vậy thì ba ngày nữa, và đó là đề nghị cuối cùng của tôi.”

“Tôi tin là chúng ta đã thỏa thuận xong, thưa ngài”, Ellie nói cùng với một nụ cười. Năm năm qua cô đã bí mật quay vòng và giao dịch trên sàn chứng khoán. Những từ như đề nghị cuối cùng thoải mái và quen thuộc hơn. Hơn rất nhiều so với hôn nhân.

“Được thôi, nhưng nếu tôi phải đợi ba ngày, tôi sẽ yêu cầu đổi lại thứ gì đó.”

Cô nheo mắt lại. “Đồng ý thỏa thuận rồi lại gắn kèm thêm những điều khoản khác là rất không quân tử.”

“Tôi tin rằng đó chính xác là việc em đã làm liên quan đến việc hoàn tất cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Mặt cô hồng lên. “Được rồi. Chính xác anh yêu cầu việc gì?”

“Một việc nhẹ nhàng nhất, tôi bảo đảm với em. Chỉ là một buổi chiều ở bên em. Sau cùng thì, chúng ta đang tán tỉnh nhau, không phải sao?”

“Tôi cho rằng người ta có thể gọi nó là...”

“Ngày mai”, anh ngắt lời. “Tôi sẽ đón em lúc một giờ.”

Ellie gật đầu, không tin mình có thể nói thành lời.

Vài phút sau một cỗ xe ngựa chạy đến, Charles quan sát người đầy tớ đỡ cô lên xe. Anh dựa vào cây gậy, lơ đãng thả lỏng mắt cá chân. Vết thương chết tiệt này tốt nhất nên khỏi nhanh lên; có vẻ như anh sẽ phải đuổi theo vợ mình quanh nhà.

Anh đứng trên bậc thềm cửa chính rất lâu sau khi cỗ xe biến mất khỏi tầm nhìn, quan sát mặt trời treo trên đường chân trời và phủ màu lên bầu trời.

Tóc cô, anh đột nhiên nghĩ. Tóc Eleanor có màu y như màu của mặt trời vào thời điểm yêu thích của anh trong ngày.

Trái tim ngập tràn niềm vui không mong đợi khiến anh mỉm cười.

4. Chương 4

Đến khi Ellie về đến nhà buổi chiều hôm ấy, người cô đã căng lên vì lo lắng. Đồng ý với kế hoạch kết hôn điên rồ của Billington là một chuyện. Bình tĩnh đối diện với người cha nghiêm nghị, độc đoán và thông báo cho ông về kế hoạch của cô lại là một chuyện rất khác.

Hóa ra bà Foxglove đã quay lại, cô có thể đoán được là để kể với mục sư rằng ông đã có một đứa con gái quý quái, vô ơn như thế nào. Ellie kiên nhẫn đợi suốt tràng đả kích của bà Foxglove cho đến khi bà ta bùng nổ, “Con gái anh”, lúc này bà ta đang dứ dứ một ngón tay mập ú về phía Ellie, “Sẽ phải thay đổi thái độ của mình. Em không biết làm sao mình có thể sống yên bình với nó trong nhà của mình, nhưng...”

“Cô sẽ không phải thế đâu”, Ellie ngắt lời.

Đầu bà Foxglove quay ngoắt sang, mắt chớp liên hồi tức tối. “Cái gì cơ?”

“Cô sẽ không phải sống với cháu”, Ellie trả lời. “Cháu sẽ rời khỏi đây vào ngày kia.”

“Và con nghĩ con sẽ đi đâu?”, ông Lyndon vặn vẹo.

“Con sẽ kết hôn.”

Điều đó chắc chắn làm cuộc nói chuyện dừng lại.

Ellie khóa lấp vào sự im lặng, “Trong ba ngày nữa. Con sẽ kết hôn trong ba ngày nữa.”

Bà Foxglove khôi phục lại khả năng ăn nói hùng hồn bình thường và nói, “Đừng có lỗ bịch. Ta biết cháu không hề có ai tán tỉnh.”

Ellie cho phép mình cười chum chim. “Cháu sợ là cô đã sai”.

Ông Lyndon cắt ngang, “Con có phiền nếu cho chúng ta biết tên người theo đuổi con hay không?”

“Con ngạc nhiên là hai người không chú ý đến xe anh ấy khi con về đến nhà chiều nay. Anh ấy là Bá tước của Billington.”

“Billington?”, mục sư nhắc lại với vẻ không tin.

“Billington?” Bà Foxglove ré lên, rõ ràng không thể quyết định xem bà ta nên vui mừng với mối liên hệ sắp tới với giới quý tộc, hay giận dữ bởi Ellie dám cả gan làm một chuyện phi thường như thế một mình.

“Billington”, Ellie vững dạ nói. “Con tin là chúng con rất hợp nhau. Giờ, nếu hai người thứ lỗi, con phải thu dọn đồ đạc.”

Cô đi được nửa đường đến phòng thì nghe cha gọi tên mình. Khi quay lại, cô thấy ông gạt bàn tay níu lại của bà Foxglove và đi đến bên cô.

“Eleanor”, ông nói. Mặt ông nhợt nhạt, những nếp nhăn quanh mắt sâu hơn bình thường.

“Vâng, thưa cha?”

“Cha...Cha biết mình đã làm hỏng mọi chuyện với chị gái con. Cha sẽ...” Ông dừng lại và hắng giọng. “Cha rất vinh dự nếu con cho phép cha thực hiện nghi lễ vào thứ Năm”.

Ellie nhận thấy mình đang chớp mắt để giữ lại những giọt nước mắt. Cha cô là người kiêu ngạo, một sự thừa nhận và yêu cầu như thế chỉ có thể được lôi ra từ sâu trong trái tim ông. “Con không biết Bá tước đã quyết định chuyện hôn lễ, nhưng con rất vinh dự nếu cha chủ trì lễ cưới này.” Cô đặt tay lên tay cha mình. “Nó sẽ có rất nhiều ý nghĩa đối với con.”

Mục sư gạt đầu và Ellie nhận ra rằng mắt ông cũng loang loáng nước. Trong cơn bốc đồng, cô nhón người lên đầu ngón chân và hôn vội vào má ông. Đã lâu lắm rồi cô mới làm thế. Quá lâu, cô nhận ra và thề bằng cách nào đó cô sẽ làm cho cuộc hôn nhân của mình trở nên đúng nghĩa. Khi cô có một gia đình của riêng mình, con cô sẽ không sợ hãi với việc nói với cha mẹ mình những gì chúng cảm thấy. Cô chỉ hy vọng rằng Billington cũng nghĩ như thế.

Charles sớm nhận ra rằng anh đã quên hỏi Ellie địa chỉ, nhưng cũng không khó để tìm đến nơi ở của cha xứ Bellfield. Anh gõ cửa vào đúng một giờ và ngạc nhiên khi người mở cửa không phải là Ellie, cũng không phải cha cô, mà là một người đàn bà tóc đen, mập mạp, người ngay lập tức ré lên. “Ngài hẳn là Bá tướcccc”.

“Tôi cho là thế.”

“Tôi không thể nói với ngài rằng chúng tôi vinh hạnh và vui mừng như thế nào khi ngài gia nhập vào gia đình hèn mọn nhỏ bé của chúng tôi.”

Charles nhìn quanh, tự hỏi có phải anh đang ở nhầm chỗ. Sinh vật này không thể nào có quan hệ với Ellie. Người đàn bà đó với lấy tay anh, nhưng anh được giải cứu bởi một âm thanh chỉ có thể miêu tả là một tiếng rên rỉ hầu như không thể kìm nén đến từ bên kia phòng.

Ellie. Tạ ơn Chúa.

“Cô Foxglove”, cô nói, giọng pha lẫn sự tức tối. Cô nhanh chóng đi qua phòng.

À, bà Foxglove. Đây hẳn là người vợ chưa cưới khủng khiếp của mục sư.

“Con gái yêu quý của tôi đây rồi”, bà Foxglove nói, quay về phía Ellie với cánh tay mở rộng.

Ellie khéo léo bước sang một bên để tránh người phụ nữ già. “Cô Foxglove là mẹ kế tương lai của em”, cô gay gắt nói. “Cô ấy dành rất nhiều thời gian ở đây.”

Charles nín cười, nghĩ rằng Ellie sẽ nghiêng rằng mình thành bột nếu cứ gặm gừ với bà Foxglove theo kiểu ấy.

Bà Foxglove quay sang Charles và nói, “Người mẹ yêu quý của Eleanor yêu quý qua đời nhiều năm trước. Tôi rất vui được trở thành mẹ của con bé.”

Charles nhìn Ellie. Cô có vẻ đã sẵn sàng phun nước bọt phì phì.

“Xe đang đợi ngay bên ngoài”, anh dịu dàng nói. “Anh nghĩ chúng ta có thể đi dã ngoại ngoài đồng cỏ. Có lẽ chúng ta nên...”

“Em có một tấm ảnh của mẹ em”, Ellie nói, vẫn nhìn bà Foxglove ngay cả khi lời nói của cô có vẻ là nhắm đến Charles. “Nếu anh muốn xem bà trông như thế nào”.

“Thế cũng hay”, anh trả lời. “Và sau đó có lẽ chúng ta nên khởi hành”.

“Ngài phải đợi mục sư về”, bà Foxglove nói khi Ellie đi qua phòng và lấy một bức ảnh nhỏ ra khỏi giá. “Ông ấy chắc chắn sẽ rất buồn nếu không gặp được ngài.”

Thực ra Charles khá ngạc nhiên khi ông Lyndon lại không có mặt. Chúa biết rằng nếu con gái anh bất ngờ kết hôn, anh sẽ muốn nhìn chú rể tương lai một cái xem thế nào.

Charles nở một nụ cười nhỏ, kín đáo trước suy nghĩ cô có một đứa con gái. Việc làm cha dường như là một điều xa lạ.

“Cha em sẽ ở đây khi chúng ta quay về”, Ellie nói. Cô quay sang Charles và thêm vào. “Ông ấy đang ra ngoài thăm giáo dân. Ông ấy thường xuyên bị giữ lại”.

Bà Foxglove trông như thể muốn nói điều gì đó, nhưng bị Ellie chặn lại bằng cách thô bạo lướt qua người, tay cầm một bức vẽ chân dung. “Đây là mẹ em”, cô nói với Charles.

Anh cầm tấm ảnh nhỏ từ tay cô và nhìn người phụ nữ tóc đen trong ảnh. “Bà rất đẹp”, anh nhẹ nhàng nói.

“Vâng, bà rất đẹp”.

“Tóc bà ấy màu đen.”

“Phải, chị Victoria giống bà. Đây là...” , Ellie chạm vào một món tóc đỏ hung đã khoát khỏi búi tóc gọn gàng, “một sự bất ngờ, em chắc chắn thế.”

Charles cúi người để hôn lên tay cô. “Bất ngờ thú vị nhất.”

“Đúng thế”, bà Foxglove nói to, rõ ràng không thích sự phớt lờ. “Chúng tôi chưa bao giờ biết phải làm gì với tóc của Eleanor”.

“Tôi biết chính xác phải làm gì với nó”, Charles lẩm bẩm, thật khế để chỉ Ellie có thể nghe được. Ngay lập tức mặt cô đỏ rực như củ cải đường.

Charles cười toe toét và nói, “Chúng ta đi thôi. Bà Foxglove, rất vinh hạnh”.

“Nhưng ngài chỉ vừa mới...”

“Eleanor, đi chứ?”, anh nắm tay và kéo cô ra khỏi cửa. Ngay khi họ ra khỏi tầm nghe của bà Foxglove, anh buột ra một tràng cười vui vẻ và nói, “Thoát trong đường tơ kẽ tóc. Anh nghĩ bà ta sẽ không bao giờ tha cho chúng ta đi”.

Ellie quay sang anh, tay hùng hổ chống hông. “Tại sao anh lại nói thế?”

“Cái gì, nhận xét về tóc em á? Anh thực sự rất thích trêu chọc em. Em ngượng à?”

“Tất nhiên là không. Trong ba ngày quen biết anh, em rất ngạc nhiên khi quen thuộc với những câu nói phóng dăng của anh.”

“Vậy vấn đề là gì?”

“Anh làm em đỏ mặt”, cô nghiêng răng nói.

“Anh nghĩ em đã quen với những câu nói phóng dăng của anh rồi, như em đã sắc sảo chỉ ra.”

“Đúng thế. Nhưng như thế không có nghĩa là em không đỏ mặt”.

Charles chớp mắt và nhìn sang bên trái cô, như thể anh đang nói với một người bạn tưởng tượng. “Ôi trời, cô ấy đang nói tiếng Anh à? Tôi thì là mình đã hoàn toàn mất phương hướng trong cuộc nói chuyện này.”

“Anh có nghe bà ấy nói gì về tóc em không?”, Ellie hỏi. “Bà ấy nói ‘Chúng tôi chưa bao giờ biết phải làm gì’. Như thể bà ấy có vị trí nào đó trong cuộc đời em nhiều năm nay. Như thể em sẽ để bà ấy có một vị trí vậy.”

“Ừ...?”, Charles móm lờ.

“Em muốn xiên bà ta bằng một cái nhìn, lột da bằng một cái cau mày, đâm bằng một... ôi trời, anh đang làm gì thế?”

Lẽ ra Charles đã trả lời cô, nhưng anh đang cười dữ dội đến mức phải gấp đôi người lại.

“Việc đỏ mặt đã hủy hoại mất sự hiệu quả”, cô lẩm bẩm. “Làm sao em có thể cắt rập bà ta một cái khi má đang đỏ như hoa anh túc? Giờ thì bà ta sẽ không bao giờ biết em giận dữ với bà ta đến như thế nào?”

“Ồ, anh chắc là bà ấy biết”, Charles thở hổn hển, vẫn còn buồn cười trước nỗ lực tỏ ra phần nộ chính đáng của Ellie.

“Em không chắc là mình tán thành việc anh đùa cợt với tình thế đáng thương của em.”

“Em không chắc? Dường như anh lại thấy khá rõ.” Anh đưa tay ra và đùa cợt chạm ngón tay trở vào khoe miệng cô. “Đó là một cái cau mày khá hiệu quả.”

Ellie không biết nói gì, cô ghét việc không biết nói gì, vì thế cô chỉ khoanh tay và thốt ra một âm thanh giống như. “Hừm”.

Anh thốt ra một tiếng thờ dài rất kịch. “Em sẽ giữ tâm trạng cau kỉnh cả buổi chiều à? Bởi vì nếu thế, ngẫu nhiên anh lại mang theo tờ Thời Đại đi cùng với buổi dã ngoại của chúng ta, anh chắc chắn có thể đọc nó trong khi em nhìn chăm chăm vào trời đất và trù tính năm mươi cách em muốn xử lý mẹ kế của mình.”

Cầm Ellie trễ xuống, nhưng cô giật nó về chỗ cũ đúng lúc để cãi lại, “Em có ít nhất tám mươi cách trong đầu rồi, cảm ơn anh rất nhiều và em không để ý đến chuyện anh đọc tí nào, miễn là lấy cho em những trang tài chính”. Cô cho phép mình hơi mỉm cười.

Charles cười thành tiếng khi đưa cánh tay ra cho cô. “Thực ra anh đang định kiểm tra vài khoản mục đầu tư, nhưng anh sẽ không phản đối việc chia sẻ với em.”

Ellie nghĩ họ sẽ gần gũi như thế nào nếu ngồi xuống để đọc chung một tờ báo trên tấm chăn dã ngoại. “Em cá là anh không làm thế”, cô lẩm bẩm. Sau đó cô cảm thấy khá ngốc nghếch, bởi vì một nhận xét như thế ngụ ý rằng anh muốn quyến rũ cô, mà cô chắc chắn rằng trong đầu Charles, phụ nữ hầu như giống nhau.Ồ, anh sẽ kết hôn với cô, điều đó là thật, nhưng Ellie có một nghi ngờ bất an rằng mình đã được chọn chỉ bởi vì sự thuận tiện. Sau cùng, chính anh đã nói với cô rằng anh chỉ có vừa đủ hai tuần để tìm một cô dâu.

Anh có vẻ thích hôn cô, nhưng có thể là do anh thích hôn bất kỳ phụ nữ nào, ngoại trừ bà Foxglove. Anh cũng chỉ ra rõ ràng lý do chính mình muốn hoàn tất cuộc hôn nhân này. Anh đã nói gì nhỉ? Một người đàn ông ở địa vị của anh phải có con thừa kế.

“Em có vẻ nghiêm túc”, Charles nhận xét, khiến cô ngước lên nhìn anh và chớp mắt nhiều lần.

Cô ho và vô thức chạm tay vào đầu. “Ôi trời ơi!”, cô đột nhiên thốt ra. “Em quên mất mũ rồi.”

“Bỏ đi”, Charles yêu cầu.

“Em không thể ra ngoài mà không có mũ.”

“Không ai nhìn thấy em đâu. Chúng ta sẽ chỉ đi đến đồng cỏ thôi.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Cô thở ra một hơi tức tối. “Em sẽ bị tàn nhang.”

“Anh sẽ không thấy phiền đâu”, anh nói và nhún vai.

“Em thấy phiền!”

“Đừng lo lắng. Chúng ở trên mặt em, vì thế em sẽ không phải nhìn thấy chúng.”

Cô há hốc miệng, sững sờ bởi sự phi lý của anh.

“Sự thật đơn giản là”, anh tiếp tục, “Anh thích nhìn thấy tóc em”.

“Nhưng nó...”

“Màu đỏ”, anh nói nốt hộ cô. “Anh biết. Anh ước gì em thôi khẳng khẳng gọi nó là một màu bình thường trong khi nó thực sự còn hơn thế rất nhiều.”

“Thật là, thưa ngài, nó chỉ là tóc thôi mà.”

“Vậy sao?”, anh thì thầm.

Cô đảo tròn mắt, quyết định rằng hẳn đã đến lúc thay đổi chủ đề. Có lẽ, về thứ gì đó tuân theo những quy tắc logic thông thường. “Mắt cá chân của anh thế nào rồi? Em thấy anh không sử dụng gậy nữa.”

“Khỏi nhiều rồi. Tuy vẫn còn hơi đau và hơi tập tễnh, nhưng anh có vẻ không bị vết thương nào nặng vì ngã xuống từ một cái cây.”

Cô mím môi cau có. “Anh không nên trèo lên một cái cây khi bụng đầy rượu ứt ki.”

“Có vẻ giống với một người vợ rồi đấy”, Charles lẩm bẩm, giúp cô trèo lên xe.

“Người ta phải thực hành, không phải vậy sao?”, cô đáp trả, quyết tâm không để anh nói từ cuối cùng, ngay cả khi từ cuối cùng của cô chẳng mấy ý nghĩa.

“Anh cho là thế.” Anh nhìn xuống và giả vờ xem xét mắt cá chân, sau đó nhảy lên xe ngựa. “Không, cú ngã dường như không gây ra vết thương nào kéo dài. Mặc dù”, anh tình quái thêm vào, “Những chỗ khác của anh gần như thâm tím hết do trận ẩu đả ngày hôm qua.”

“Ấu đả?”, Ellie há miệng vì ngạc nhiên và lo lắng. “Chuyện gì xảy ra thế? Anh không sao chứ?”

Anh nhún vai và thở dài với vẻ cam chịu đầy chế giễu khi gạt dây cương và điều khiển lũ ngựa chạy. “Anh bị một cô nàng hung hăng ướp nhẹp với mái tóc đỏ xô ngã xuống thảm.”

“Ồ”. Cô khó khăn nuốt khan và nhìn ra ngoài, quan sát làng Bellfield lướt qua. “Thứ lỗi cho em, em đã không là chính mình.”

“Thật sao? Anh dám nói em chính xác là em.”

“Em xin anh thứ lỗi.”

Anh mỉm cười. “Em có chú ý thấy rằng em luôn nói ‘em xin anh thứ lỗi’ mỗi khi em không biết nói gì hay không?”

Ellie ngấn mình lại trong một tích tắc trước khi nói “em xin anh thứ lỗi” lần nữa.

“Em không thường bị cứng họng, đúng không?” Anh không cho cô thời gian trả lời trước khi nói, “Làm em rối trí khá là vui”.

“Anh không làm em rối trí”.

“Không sao?”, anh thì thầm, chạm ngón tay vào khoeo miệng cô. “Thế thì tại sao môi em run run như thể em có điều gì đó khao khát muốn nói, chỉ là em không biết nói như thế nào?”

“Em biết chính xác mình muốn nói gì, đồ rắn độc hẹp hòi độc ác.”

“Anh xin sửa lại”, anh nói cùng với một tiếng cười thích thú. “Rõ ràng em đang nắm quyền kiểm soát vốn từ vựng khá là phong phú của mình.”

“Tại sao mọi thứ cứ như là một trò chơi đối với anh?”

“Tại sao lại không chứ?”, anh hỏi ngược lại.

“Bởi vì... vì...” Lời nói của Ellie tắt dần khi nhận ra mình không có sẵn một câu trả lời.

“Bởi vì sao?”, anh thúc giục.

“Bởi vì hôn nhân là một chuyện nghiêm túc”, cô vội vã nói. “Rất nghiêm túc.”

Câu trả lời nhanh và giọng anh thật trầm. “Tin anh đi, không ai biết rõ điều đó như anh. Nếu em quay lưng với cuộc hôn nhân này, anh sẽ chỉ còn lại một chồng đá và không có tiền để duy trì nó.”

“Wycombe Abbey xứng đáng với một cái tên lịch sự hơn là ‘một chồng đá’”, Ellie buột miệng nói. Cô luôn có lòng ngưỡng mộ sâu sắc với những kiến trúc đẹp và dinh thự đó là một trong những tòa nhà đẹp nổi trội nhất trong quận.

Anh ném một cái nhìn sắc bén về phía cô. “Nó sẽ đúng là một chồng đá nếu anh không có tiền để duy trì đó”.

Ellie có ấn tượng rõ ràng rằng anh đang cảnh cáo cô. Anh có thể không vui nếu cô quay lưng với cuộc hôn nhân này. Cô không nghi ngờ gì về việc anh có thể khiến cuộc đời cô trở thành địa ngục thực sự nếu anh chọn làm thế, và cô cảm thấy rằng nếu mình bỏ anh ở bệ thờ, riêng mối oán thù ấy thôi cũng có thể trở thành động lực đủ để anh dành cả đời hủy hoại cuộc đời cô.

“Anh không cần phải lo lắng”, cô quả quyết nói. “Em chưa bao giờ nuốt lời, và em không định bắt đầu làm như thế lúc này.”

“Anh rất nhẹ nhõm, thưa quý cô.”

Ellie cau mặt. Anh không hề có vẻ nhẹ nhõm ngoài sự tự mãn hơn bao giờ hết. Cô đang trầm tư suy nghĩ về lý do tại sao việc này lại khiến mình băn khoăn đến thế thì anh lại nói.

“Em nên biết vài điều về anh, Eleanor”.

Mắt cô mở to khi quay sang anh.

“Anh có thể cư xử trong phần lớn cuộc đời mình như là một trò chơi, nhưng cũng hết sức nghiêm túc khi anh muốn.”

“Em xin anh thứ lỗi?” Sau đó cô cắn môi vì đã nói thế.

“Anh không phải là người để người khác qua mặt.”

Cô lùi lại. “Anh đang đe dọa em?”

“Vợ tương lai của anh ư?”, anh ôn tồn nói. “Tất nhiên là không rồi.”

“Em nghĩ anh đang đe dọa em và em không thích như thế.”

“Thật ư?”, anh kéo dài giọng. “Đó là điều em nghĩ sao?”

“Em nghĩ”, cô đáp lại. “Rằng em thích anh nhiều hơn khi anh say rượu.”

Anh cười phá lên trước câu nói đó. “Lúc đó anh dễ xử lý hơn. Em không thích những lúc mình không nắm chắc quyền kiểm soát.”

“Vậy anh thì sao?”

“Về mặt đó thì chúng ta giống nhau. Anh tin rằng chúng ta sẽ làm vợ chồng hợp đến mức đáng nể.”

Cô nhìn anh đầy nghi ngờ. “Như thế hoặc chúng ta sẽ giết nhau trong quá trình đó.”

“Đó là một khả năng”, anh nói, trầm tư vuốt cằm. “Anh thực hy vọng chúng ta có thể giữ tỷ lệ đặt cược ngang nhau.”

“Anh đang nói về cái quỷ gì thế?”

Anh từ từ mỉm cười. “Anh được coi là một tay súng khá. Em thì sao?”

Miệng cô trễ xuống. Cô quá sửng sốt đến mức thậm chí không thể nói được. “Em xin anh thứ lỗi.”

“Đó là chuyện đùa thôi, Eleanor.”

Cô khép miệng lại. “Tất nhiên”, cô nói bằng giọng căng thẳng, “Em biết thế.”

“Tất nhiên em biết.”

Ellie cảm thấy một áp lực đang tụ lại bên trong mình, một cơn tức tối vì người đàn ông này có thể liên tiếp khiến cô cứng họng. “Em không phải là một tay súng cừ khôi”, cô mỉm cười, trang điểm cho mặt mình một nụ cười cứng nhắc, “nhưng em có tài năng phi thường với dao”.

Charles thốt ra một âm thanh ghen ghen và phải che miệng lại.

“Và em đi đứng rất khê.” Cô ngả người về phía trước, nụ cười trở lên tinh quái khi lấy lại quyền kiểm soát đầu óc của mình. “Anh có thể sẽ muốn khóa cửa vào ban đêm.”

Anh nghiêng về phía trước, mắt long lanh. “Nhưng em yêu, mục tiêu trong cuộc đời của anh là bảo đảm rằng cửa phòng em không khóa vào ban đêm. Mọi đêm.”

Ellie bắt đầu cảm thấy hơi ảm. “Anh hứa...”

“Và em hứa...”, anh dẫn đến gần hơn, cho đến khi mũi anh chạm vào mũi cô, “Cho phép anh cố thử quyến rũ em bất cứ khi nào anh muốn.”

“Ôi, vì tình yêu với thánh Peter.” Cô nói với vẻ khinh khỉnh đến mức Charles lùi lại trong bối rối. “Đó phải là một tập hợp những từ ngớ ngẩn nhất mà em từng nghe trong một câu đơn.”

Charles chớp mắt. “Em đang xúc phạm anh phải không?”

“Chà, chắc chắn em không tán dương anh”, cô quát mắt. “‘Cho phép anh cố thử quyến rũ em’. Ôi trời, làm ơn đi. Em hứa là anh có thể thử. Em chưa bao giờ nói mình sẽ ‘cho phép’ anh làm bất cứ việc gì.”

“Anh chưa bao giờ gặp nhiều phiền phức trong việc quyến rũ phụ nữ như thế này trong đời mình.”

“Em tin anh.”

“Đặc biệt là người anh đồng ý kết hôn.”

“Em đang có ấn tượng rằng mình là người duy nhất nắm giữ vinh hạnh đáng ngờ đó.”

“Nào, xem này, Eleanor”, anh nói, giọng trở lên mất kiên nhẫn. “Em cần cuộc hôn nhân này cũng nhiều như anh. Và đừng cố gắng nói với anh rằng em không cần nhé. Bây giờ anh đã gặp bà Foxglove rồi. Anh biết chuyện gì đang đợi em ở nhà.”

Ellie thở dài. Anh biết cô trong tình thế chật vật đến mức như thế nào. Bà Foxglove và những soi mói bất tận của bà ta đã chứng tỏ rõ điều đó.

“Và”, anh cúi kính thêm vào, “‘Em tin’ anh chưa bao giờ gặp quá nhiều phiền phức trong việc quyến rũ phụ nữ có ý quý quai gì chứ?”

Cô nhìn chằm chằm vào Charles như thể anh là kẻ ngớ ngẩn. “Chính xác là như thế. Em tin anh. Anh phải biết rằng anh là người rất đẹp trai.”

Anh có vẻ không biết phải trả lời như thế nào. Ellie khá hài lòng khi khiến anh cứng họng một lần. Cô tiếp tục, “Và anh rất hấp dẫn”.

Anh tươi tỉnh. “Em nghĩ thế sao?”

“Quá hấp dẫn”, cô thêm vào và nheo mắt. “Điều đó khiến cho việc phân biệt sự khác nhau giữa lời khen ngợi và tăng bốc của anh quá khó khăn.”

“Cứ cho chúng đều là lời khen ngợi đi”, anh vừa nói vừa vẫy tay. “Và chúng ta đều sẽ hạnh phúc hơn”.

“Anh sẽ hạnh phúc”, cô cãi lại.

“Em cũng sẽ hạnh phúc. Tin anh đi.”

“Tin anh đi? Ha! Câu đó có thể phát huy hiệu quả với những cô nàng Luân Đôn ngơ ngác của anh, những người chỉ quan tâm đến thứ gì ngoài màu sắc của những dải ruy băng, nhưng em là người nghiêm túc hơn... và thông minh hơn.”

“Anh biết”, anh trả lời. “Đó là lý do anh lấy em.”

“Anh đang nói rằng em đã chứng tỏ trí thông minh siêu việt của mình bằng khả năng miễn nhiễm với sức quyến rũ của anh?”, Ellie bắt đầu cười khúc khích. “Thật tuyệt diệu. Người phụ nữ duy nhất đủ thông minh để trở thành Nữ bá tước của anh lại là người có thể nhìn thấu cái vỏ bề ngoài phóng đảng nông cạn của anh.”

“Đại loại như thế”, Charles lẩm bẩm, không hề thích cái cách cô vặn vẹo lời nói của mình nhưng không thể tìm ra cách vặn chúng lại theo hướng có lợi cho mình.

Đến lúc này Ellie đã cười ngặt nghẽo và anh không thấy buồn cười tí nào. “Thôi đi”, anh ra lệnh. “Thôi ngay bây giờ.”

“Ôi, em không thể”, cô nói, há hốc miệng để thở. “Em không thể”.

“Eleanor, anh sẽ nói với em lần cuối cùng...”

Cô quay lại để trả lời, đôi mắt lướt qua con đường khi quay sang nhìn mặt anh. “Nhưng... Ôi Chúa tôi! Hãy nhìn đường!”

“Anh đang nhìn...”

Bất cứ điều gì anh định nói đều mất hút khi cỗ xe lao vào một vết lún lớn, nảy lên bên đường và quăng cả hai hành khách xuống mặt đất.

5. Chương 5

Charles lâu bầu khi chạm mặt đất, cảm thấy cú sốc trong mọi cái xương, mọi thớ cơ, và mọi sợi tóc chết giẫm trên cơ thể mình.

Nửa giây sau Ellie rơi xuống người anh, cảm giác đúng như một bịch khoai tây khổng lồ rơi xuống trúng đích.

Charles nhắm mắt lại, tự hỏi liệu mình có bao giờ có thể sinh con nữa hay không, tự hỏi thậm chí liệu có bao giờ anh lại muốn thử hay không.

“Oái!”, cô hét lên, xoa vai mình.

Lẽ ra anh định trả lời, bằng một câu gì đó thật nhạo báng, nhưng anh không thể. Lồng ngực đau đến mức anh chắc chắn là từng chiếc xương cuối cùng sẽ tan tành nếu anh cố gắng nhiều đến độ như là sử dụng giọng nói. Sau một thời gian dường như là vĩnh cửu, cô lăn người khỏi anh, khuỷu tay nhỏ bé của cô tìm được đến điểm mềm dưới thận trái của anh.

“Em không thể tin rằng anh không nhìn thấy vết lún đó”, Ellie nói, vẫn xoay sở để ra vẻ kiêu kỳ ngay cả khi cô đang ngồi trên mặt đất.

Charles nghĩ đến việc bóp cổ cô, hay bịt miệng cô bằng một cái rọ mõm, thậm chí còn nghĩ đến chuyện hôn cô chỉ để quét sạch biểu hiện tức tối đó ra khỏi mặt cô, nhưng rốt cuộc anh chỉ nằm đó, cố gắng tìm lại hơi thở.

“Ngay cả em cũng có thể điều khiển chiếc xe này với kỹ năng tốt hơn”, cô tiếp tục, đứng lên và phui váy. “Em hy vọng anh đã không làm hỏng bánh xe. Thay chúng cực kỳ đắt tiền và thợ sửa bánh xe ở Bellfield thường xuyên say xỉn. Anh có thể chạy đến Faversham, tất nhiên, nhưng em không khuyên...”

Charles thốt ra một tiếng rên rỉ đau đớn, mặc dù không chắc cái gì làm mình đau nhất: lồng ngực, đầu hay bài giảng của cô.

Ellie cúi người xuống, mặt dần hiện vẻ quan tâm. “Ôi trời, anh không bị thương chứ?”

Charles cố gắng giãn môi hé mở đủ để nhe răng ra, nhưng chỉ những người lạc quan nhất mới có thể gọi đó là một nụ cười. “Chưa bao giờ cảm thấy tốt hơn”, anh rên rỉ.

“Anh bị thương”, Ellie thốt lên, giọng mang vẻ buộc tội.

“Không quá nhiều”, anh cố gắng nhúc nhích. “Chỉ lồng ngực, lưng và...” Anh bỏ dở câu nói thành một tràng ho.

“Ôi trời”, cô nói. “Em vô cùng xin lỗi. Em có hắt văng hơi thở ra khỏi anh khi ngã không?”

“Em hắt nó đến thẳng Sussex rồi.”

Ellie nhăn mặt khi chạm tay vào trán anh. “Anh có vẻ không khỏe. Anh thấy nóng không?”

“Khỉ thật, Eleanor, anh không bị nhiễm cơn sốt chết tiệt nào cả.”

Cô rút tay về lại bên sườn mình và lẩm bẩm, “Ít nhất anh đã không để mất kho từ vựng rộng lớn và phong phú của mình”.

“Sao lại thế nhỉ”, anh nói, thở ra một hơi thở dài đầy cam chịu, “bất cứ khi nào em ở gần, anh lại bị thương?”

“Nào xem này!”, Ellie la lên. “Đây không phải lỗi của em. Em không đánh xe. Và em chắc chắn không làm gì liên quan đến việc anh ngã xuống từ một cái cây.”

Charles không buồn trả lời. Âm thanh duy nhất anh tạo ra là một tiếng rên rỉ khi cố gắng ngồi dậy.

“Ít nhất hãy để em chăm sóc vết thương cho anh”, Ellie nói.

Anh bắn cho cô một cái liếc mắt sắc mùi chế nhạo.

“Tốt thôi!”, cô hét toáng lên, đứng dậy và vung tay trong không khí. “Tự chăm sóc mình đi, nhé. Em hy vọng anh có một khoảng thời gian đi bộ về nhà tuyệt vời. Bao xa nhỉ... mười, hay mười lăm dặm?”

Anh chạm vào đầu mình, nó đang bắt đầu giãn giãn.

“Hắn sẽ là một chuyến đi dạo dễ chịu”, cô tiếp tục, “Đặc biệt với cái mắt cá nhân đó”.

Charles ấn ngón tay vào thái dương chặt hơn nữa, hy vọng sức ép sẽ làm dịu phần nào cơn đau. “Anh cá với em rằng ham muốn trả thù của em phải rộng cả dặm”, anh lầm bầm.

“Em là người ít thù oán nhất mà em từng biết”, cô vừa khịt mũi vừa nói. “Và nếu anh nghĩ ngược lại, thì có lẽ anh không nên cưới em.”

“Em sẽ kết hôn với anh”, anh gầm gừ. “Nếu anh phải trói, bịt miệng và kéo lê em đến bộ thờ”.

Ellie mỉm cười châm chọc. “Anh có thể thử”, cô chế giễu, “Nhưng trong tình trạng này, ngay cả một con bọ chết anh cũng không thể kéo được.”

“Vừa rồi em nói mình không phải là người thù oán.”

“Em dường như đang hình thành sở thích đó.”

Charles túm chặt phía sau đầu, cảm giác như có người đang đâm những cái kim dài vào. Anh nhăn nhó và nói, “Đừng nói gì nữa. Không một từ. Không một...”, anh thở hổn hển khi cảm thấy một cơn đau khác dồn đến, “... từ chết tiệt nào nữa”.

Không hề biết rằng anh đang bị đau đầu, Ellie hiểu câu đó có nghĩa rằng anh nghĩ cô là người không biết lý lẽ, ngu ngốc và phiền toái. Lưng cô thẳng cứng, răng nghiến lại, và tay không chủ tâm cong thành những móng vuốt nhỏ. “Em đã không làm gì để đáng bị đối xử như thế này”, cô nói bằng giọng kiêu ngạo. Và sau đó, với một tiếng “Hừm” rõ to, cô quay gót và hùng hổ tiến về phía nhà mình.

Charles ngẩng đầu lâu đủ để nhìn thấy cô lao đi, thở dài và ngay lập tức gục xuống.

“Đồ nham hiểm, nhẩn tâm, hẹp hòi”, Ellie lầu bầu với mình. “Nếu anh ta nghĩ bây giờ mình sẽ kết hôn với anh ta... Anh ta còn tệ hơn cả bà Foxglove!” Cô dụi lông mày, quyết định rằng bắt đầu nói dối chính mình ở cái tuổi hai mươi ba chẳng có ích gì, sau đó thêm vào, “Ừm, gần bằng”.

Cô bước đi trên con đường làng vài bước nữa, sau đó cúi xuống khi mắt bắt gặp thứ gì đó lấp lánh. Nó giống như một cái mũi tên bằng kim loại. Cô nhặt nó lên, lăn trong tay một lúc, sau đó thả vào trong túi. Trong giáo xứ của cha cô, có một cậu bé thích những đồ kiểu như thế này. Có lẽ cô có thể đưa nó cho cậu bé trong lần đến nhà thờ tới.

Ellie thở dài. Cô có rất nhiều thời gian để đưa mũi tên cho Tommy Beechcombe. Chắc chắn cô sẽ không chuyển ra khỏi nhà của cha mình trong một thời gian ngắn. Cô cũng có thể bắt đầu luyện tập kỹ năng quét dọn ống khói từ buổi chiều nay.

Bá tước Billington đã mang đến một khoảng thời gian náo động ngăn ngủ vào cuộc đời cô, nhưng bây giờ rõ ràng là họ không hợp. Tuy nhiên, cô thực sự cảm thấy một thoáng tội lỗi khi để anh ta nằm lại bên đường. Không phải anh ta không đáng bị như thế, tất nhiên, nhưng Ellie luôn cố gắng trở thành người nhân từ, và...

Cô lắc đầu, và đảo tròn mắt. Quay lại nhìn một cái sẽ không giết chết cô. Chỉ để xem xem anh ta có ổn hay không.

Cô quay người lại nhưng nhận ra rằng mình đã đi qua một quả đồi nhỏ và không thể nhìn thấy anh ta nữa. Cô thở một hơi sâu và lê bước quay lại với hiện trường vụ tai nạn. “Việc này không có nghĩa là mày quan tâm đến anh ta”, cô lầm bầm. “Nó chỉ có nghĩa là mày là một cô gái tử tế và ngay thẳng, người không bỏ rơi người khác, cho dù người đó bất lịch sự và độc ác đến đâu”, cô cho phép mình khẽ mỉm cười ở đây. “Khi họ không thể chăm sóc... ối, Chúa ơi!”.

Charles đang nằm ở nơi cô bỏ lại anh, trông như đã chết rồi.

“Charles!”, cô thét lên, nhấc váy và chạy nhanh về phía anh. Cô vấp phải một hòn đá và ngã xuống cạnh anh, đầu gối đâm vào sườn anh.

Anh rên rỉ. Ellie thở hắt ra, cô không nhận ra rằng mình đang nín thở. Cô không thực sự nghĩ anh đã chết, nhưng anh cứ nằm im bất động. “Những lọ muối ngửi ở đâu khi người ta thực sự cần chúng?”, cô lẩm bẩm. Bà Foxglove luôn vậy vậy cái thứ thuốc có mùi kinh khủng đó khi đối mặt với những kích động nhỏ nhất.

“Không, em không có lọ muối ngửi nào”, cô nói với vị Bá tước bất tỉnh. “Không ai từng ngắt xỉu trước mặt em trước đây”. Cô nhìn quanh để tìm thứ gì đó có thể dùng để giúp anh tỉnh lại thì mắt cô rơi xuống một cái bình dẹt nhỏ hẵn đã rơi ra từ chiếc xe lật nhào. Cô nhặt nó lên, vặn mở nắp, và ngửi.

“Ôi trời”, cô nói, đưa nó ra xa và xua xua không khí trước mặt. Mùi rượu ứt ki nồng nặc ngập tràn không khí. Ellie tự hỏi số rượu này có phải được để lại từ ngày Charles rơi xuống từ cái cây đó hay không. Chắc chắn hôm nay anh không uống, Ellie chắc chắn về điều đó. Nếu có cô đã ngửi thấy mùi trên người anh. Hơn nữa, cô không nghĩ anh là người lạm dụng chất còn vào những lúc bình thường.

Cô nhìn xuống người đàn ông mình đã thực sự cần nhắc lấy làm chồng. Ngay cả trong lúc bất tỉnh, quanh anh vẫn có một bầu không khí quyền lực nhất định. Không, anh sẽ không cần chất còn để nâng đỡ lòng tự trọng của mình.

“Ừm”, cô nói to, “Em cho rằng ít nhất chúng ta có thể sử dụng thứ này để đánh thức anh”. Cô giơ chiếc bình ra phía trước và đặt nó dưới mũi Charles.

Không phản ứng.

Ellie cau mày và đặt tay lên tim anh. “Thưa ngài, ngài đã không ra đi và chết kể từ lần cuối cùng ngài rên rỉ, đúng không?”

Không hề ngạc nhiên, anh không trả lời, nhưng Ellie cảm thấy trái tim anh đập đều đều dưới lòng bàn tay cô, điều đó khiến cô yên tâm. “Charles”, cô nói, cố gắng nghe thật nghiêm túc, “Em sẽ thực sự biết ơn nếu anh tỉnh dậy ngay lập tức.”

Khi anh vẫn không hề động đậy, cô đặt ngón trỏ và ngón giữa vào sát miệng bình và nghiêng nó, thấm ướt da bằng rượu ứt ki lạnh. Nó bốc hơi nhanh chóng, vì thế cô lặp lại hành động đó, lần này giữ chiếc bình nghiêng lâu hơn. Khi cô đã hài lòng rằng ngón tay mình đủ ướt, cô chấm vào mũi anh.

“Cái... á... quái gì!”

Charles chẳng hiểu chuyện gì khi sức tỉnh. Anh bật lên như một viên đạn, chớp mắt và giật mình, rất giống với một người đàn ông thức dậy quá nhanh từ cơn ác mộng.

Ellie giật lùi lại để tránh cánh tay vung ra, nhưng cô không đủ nhanh khiến chiếc bình bị hất khỏi tay. Nó lướt qua không khí, bắn rượu ứt ki tung tóe khắp nơi. Cô nhảy lùi lại, và lần này cô đã đủ nhanh. Tất cả rượu ứt ki rơi trúng Charles, người vẫn đang phun phì phì dứt quãng.

“Em làm cái chết bầm gì với anh thế?”, anh hỏi khi lấy lại khả năng nói chuyện.

“Em làm gì với anh sao?”

Charles ho và nhăn mũi. “Anh bốc mùi như một tên say.”

“Anh có mùi rất giống như thể hai ngày trước.”

“Hai ngày trước anh là...”

“Một tên say xỉn”, Ellie đớp lại.

Mắt anh tối sầm. “Anh say rượu, không phải là một kẻ say xỉn. Đó là một điều khác biệt. Và em...” Anh dứ dứ ngón tay về phía cô, sau đó nhăn mặt vì chuyển động bất ngờ đó và túm lấy đầu.

“Charles?”, Ellie thận trọng hỏi, quên mất rằng cô đang khá giận dữ với anh vì bị đổ lỗi cho toàn bộ tình huống nực cười này. Tất cả những gì cô có thể thấy là anh đang bị đau. Đau rất nhiều, nếu mặt anh biểu thị đúng.

“Mẹ kiếp”, anh chửi thề. “Ai đó đập vào đầu anh bằng một khúc gỗ à?”

“Em bị cảm dỗ làm thế”, Ellie đùa, hy vọng rằng chuyện vợ vẫn đó sẽ khiến anh quên cơn đau.

“Anh không nghi ngờ điều đó. Em sẽ trở thành một tướng quân siêu việt nếu em sinh ra là đàn ông.”

“Có rất nhiều việc em có thể làm nếu sinh ra là một người đàn ông”, Ellie lẩm bẩm. “Và kết hôn với anh không phải là một trong số đó.”

“May cho anh”, Charles trả lời, vẫn còn nhăn nhó. “May cho em.”

“Điều đó còn phải xem xét”.

Sau đó là một khoảng lặng kỳ quặc. Vì cảm thấy phải giải thích chuyện gì đã xảy ra khi anh bất tỉnh, Ellie nói, “Về rượu ứt ki... em nghĩ rằng mình phải xin lỗi, nhưng em chỉ đang cố gắng...”

“Đổ dầu hỏa lên anh?”

“Không, mặc dù gợi ý đó thực sự có giá trị. Em đang cố gắng làm anh tỉnh lại. Giống như một loại thuốc hít bằng giấm thơm vậy. Anh hắt chiếc bình đổ khi ngồi dậy.”

“Nhưng vì sao anh lại cảm thấy như thể mình đã bị xiên vào cây, còn em có vẻ không bị làm sao?”

Miệng Ellie cong lên thành một nụ cười nhăn nhó. “Người ta sẽ nghĩ rằng một quý ông hào hiệp như anh sẽ vui mừng vì quý cô của mình không bị thương.”

“Anh đã từng hào hiệp, thưa quý cô. Anh cũng đang rối tung lên nữa.”

“Rõ ràng anh không đủ hào hiệp để tiết chế câu chửi thề trước sự hiện diện của em. Tuy nhiên”, cô thờ ơ vẫy tay trong không khí, “May cho anh là em chưa bao giờ nặng xị lên một cách thái quá về những vấn đề như thế”.

Anh nhắm mắt lại, tự hỏi vì sao cô phải mất quá nhiều từ đến thế để thể hiện quan điểm.

“Em rơi trúng anh khi bị quăng ra khỏi xe”, cuối cùng cô giải thích. “Anh hẳn phải chịu vài thương tổn ở lưng khi ngã, nhưng những đau đớn anh cảm thấy ở... à... phía trước có thể là do...à...em.” Cô chớp mắt vài lần, sau đó rơi vào im lặng, một màu hồng mới bắt đầu lan trên má.

“Anh hiểu.”

Ellie nuốt khan không thoải mái. “Anh có muốn em đỡ anh đứng lên không?”

“Có, cảm ơn em.” Anh nắm tay cô và nhắc mình ngồi dậy, cố gắng phớt lờ những cơn nhức nhối và nhói buốt đi kèm từng chuyển động. Khi đã đứng thẳng, anh chống tay vào hông và duỗi cổ sang bên trái. Các khớp xương kêu răng rắc, và Charles chống lại cơn thôi thúc mỉm cười khi Ellie nhăn nhó.

“Có vẻ không hứa hẹn lắm”, cô ướm lời.

Anh không trả lời, chỉ quay cổ sang hướng ngược lại, tìm thấy đôi chút hài lòng tai quái trong tràng âm thanh răng rắc thứ hai. Sau một phút, ánh mắt anh rơi xuống cổ xe lật ngược, và anh thầm chửi thề. Bánh xe đã rời ra và bây giờ đang bị thân xe đè lên.

Ellie dõi theo hướng nhìn của anh và nói, “Phải, em cố gắng nói với anh rằng bánh xe bị hỏng rất nặng rồi, nhưng bây giờ em nhận ra rằng anh đã quá đau để có thể lắng nghe”.

Khi Charles quỳ xuống để kiểm tra thiệt hại, cô khiến anh ngạc nhiên bằng cách thêm vào, “Em thành thật xin lỗi vì đã bỏ đi mất phút trước. Em không nhận ra là anh bị đau. Nếu nhận ra, em đã không bỏ đi. Em... Dù thế nào đi nữa, em cũng không nên bỏ đi. Em tệ thật.”

Charles cảm động bởi bài phát biểu chân thành, cũng như ấn tượng với ý thức về danh dự của cô. “Lời xin lỗi của em là không cần thiết”, anh nói cộc cằn, “Nhưng dù sao cũng được tôn trọng và chấp nhận.”

Ellie cúi đầu. “Chúng ta đi chưa xa nhà em lắm. Đi bộ quay lại và dẫn theo ngựa không khó đâu. Em chắc chắc cha em sẽ sắp xếp được phương tiện đưa anh về nhà. Hoặc chúng ta có thể tìm một người đưa tin tới Wycombe Abbey để cử một xe ngựa mới đến”.

“Thế cũng được”, anh lẩm bẩm, nhìn kỹ hơn chiếc xe bị hỏng.

“Có thứ gì không ổn sao? Ngoài thực tế là chúng ta đã đánh xe qua một vết lún và bị lật?”

“Nhìn cái này này, Eleanor.” Anh đưa tay và chạm vào bánh xe bị hỏng. “Nó không gắn vào cổ xe nữa.”

“Em nghĩ rằng đó là do vụ tai nạn.”

Charles gõ ngón tay vào sườn xe trong lúc suy nghĩ. “Không, lẽ ra nó vẫn phải liền. Gãy, ở chỗ chúng ta bị lật, nhưng vẫn phải gắn ở điểm giữa ngay chỗ này.”

“Anh có nghĩ rằng bánh xe tự động rời ra không?”

“Phải”, anh trầm tư nói. “Phải, anh nghĩ thế.”

“Nhưng em biết chắc là chúng ta đã rơi vào vết lún sâu đó. Em nhìn thấy nó. Em cảm thấy nó.”

“Vết lún đúng ra là chất xúc tác khiến bánh xe đã bị lỏng tuột ra mà thôi.”

Ellie cúi người xuống và xem xét chỗ bị hỏng. “Em nghĩ là anh đã đúng. Nhìn vào cái kiểu nó bị hỏng mà xem. Nan hoa đã bị trọng lượng của xe đè nghiêng, nhưng bánh xe vẫn còn nguyên vẹn. Em đã học một ít về vật lý, nên em nghĩ rằng lẽ ra nó phải gãy làm đôi khi chúng ta bị lật. Và... Ồ! Xem này!” Cô thò tay vào túi và rút mũi tên kim loại ra.

“Em tìm thấy cái này ở đâu?”

“Trên đường. Ngay bên kia đồi. Nó hẳn đã lỏng ra và rời khỏi bánh xe.”

Charles quay mặt về phía cô, chuyển động đột ngột của anh khiến họ đứng sát nhau. “Anh nghĩ”, anh nói khẽ, “Em nói đúng”.

Môi Ellie hé ra vì ngạc nhiên. Anh đứng gần đến mức hơi thở của anh chạm vào mặt cô, gần đến mức cô có thể cảm thấy lời nói của anh cũng như nghe thấy chúng.

“Có thể anh phải hôn em thôi.”

Cô cố gắng tạo ra một âm thanh - chà, cô không biết mình muốn thể hiện chính xác điều gì, nhưng dù sao điều đó cũng không tạo ra sự khác biệt, dây thanh quản của cô không chịu tạo ra một âm thanh nào. Cô chỉ ngồi đó, hoàn toàn bất động, khi anh từ từ ngả đầu sang một bên và đặt môi lên môi cô.

“Rất tuyệt”, anh lẩm bẩm, lời nói của anh đi vào miệng cô.

“Thưa ngài...”

“Charles”, anh sửa lại.

“Chúng ta thực sự... Em muốn nói là...” Cô hoàn toàn lạc mất dòng suy nghĩ ở thời điểm đó khi bị lưỡi của một người đàn ông vuốt ve bên trong môi dưới.

Charles cười thành tiếng và nhấc đầu lên một chút. “Em đang nói là?”

Ellie không làm gì ngoài chớp mắt.

“Vậy thì anh có thể cho rằng em chỉ muốn yêu cầu anh tiếp tục”. Nụ cười của anh trở nên ma mãnh trước khi nâng cằm cô lên và lướt môi trên quai hàm cô.

“Không!”, Ellie hét lên, đột nhiên giật bắn người bởi một cảm giác xấu hổ cấp bách. “Đó nhất định không phải là ý của em.”

“Không phải sao?”, anh trêu ghẹo.

“Ý em muốn nói rằng chúng ta đang ở giữa một con đường công cộng, và...”

“Và em lo sợ cho thanh danh của mình”, anh nói nốt hộ cô.

“Và của anh nữa, vì thế anh không cần phải nghĩ rằng em là một cô nàng đang cố tỏ vẻ đoan trang.”

“Ồ, anh không hề có ý nghĩ đó đâu, em yêu à.”

Ellie giật lùi lại trước lời nhận xét gợi tình của anh. Cô ngay lập tức mất thăng bằng, sau đó ngã sõng soài trên mặt đất. Cô cắn môi để ngăn không nói điều gì có thể khiến mình hối tiếc. “Sao chúng ta không đi về nhà bây giờ?”, cô thản nhiên nói.

“Một ý tưởng tuyệt vời”, Charles trả lời, đứng lên và đưa tay ra cho cô. Cô nắm tay anh và cho phép anh kéo mình đứng lên, mặc dù cô đoán rằng nỗ lực đó sẽ làm anh đau. Rốt cuộc, một người đàn ông có lòng tự trọng, và Ellie chẳng mấy nghi ngờ rằng người nhà Wycombe có nhiều lòng tự trọng hơn mức cần thiết.

Chuyến đi bộ quay lại nhà mục sư mất mười phút. Ellie nhất quyết duy trì cuộc hội thoại ở những chủ đề trung lập như văn chương, nấu nướng kiểu Pháp và... thời tiết, ngay cả cô cũng nhẩn nhó với sự sáo rỗng của nó khi đề cập đến. Charles có vẻ khá buồn cười suốt cuộc nói chuyện, như thể anh biết chính xác việc cô đang làm. Tệ hơn, nụ cười chế giễu của anh còn ra vẻ có chút gì đó rộng lượng, như thể theo cách nào đó anh đang cho phép cô nói về bảo tồ, sấm chớp và những thứ như thế.

Ellie không thích vẽ tự mãn trên khuôn mặt anh, nhưng cô phải thán phục rằng anh có thể duy trì biểu hiện như thế trong khi đang khập khiễng, xoa đầu và thỉnh thoảng bám lấy sườn.

Khi ngôi nhà xuất hiện trong tầm nhìn, Ellie quay sang Charles và nói, “Cha em đã về.”

Anh nhướn mày. “Làm thế nào mà em biết?”

“Ông thấp nên trong văn phòng. Ông đang soạn bài giảng đạo.”

“Đã soạn rồi sao? Còn mấy ngày nữa mới đến Chủ nhật. Anh nhớ mục sư của mình thường náo loạn nguyệt ngoạc vài dòng mỗi chiều thứ Bảy. Ông ta thường xuất hiện ở Wycombe Abbey để lấy cảm hứng.”

“Thật ư?” Ellie hỏi với một nụ cười chế giễu. “Ông ta thấy anh có thể gây cảm hứng đến thế sao? Em không hề biết anh là một đứa trẻ thiên thần như thế.”

“Ngược lại hoàn toàn, anh e là thế. Ông ta thích nghiên cứu và sau đó lựa chọn xem tội lỗi nào của anh đủ tiêu chuẩn trở thành chủ đề của bài thuyết giảng kế tiếp.”

“Ôi trời”, Ellie trả lời, nén lại một tiếng cười. “Làm sao anh có thể chịu được ông ta?”

“Còn tệ hơn là em nghĩ. Ông ta còn kiêm nhiệm làm thầy dạy tiếng Latin của anh và dạy ba buổi một tuần. Ông ta than rằng anh được mang đến trái đất này để hành hạ ông ta.”

“Lời nói đó có vẻ không đứng đắn lắm đối với một mục sư.”

Charles nhún vai. “Ông ta cũng rất thích rượu nữa.”

Ellie gờ tay để kéo cửa mở, nhưng trước khi bàn tay cô chạm vào nắm cửa, Charles đặt tay lên cánh tay cô để ngăn lại. Khi cô nhìn anh thắc mắc, anh nói bằng giọng điềm tĩnh, “Một lời với em trước khi anh gặp cha em?”

“Tất nhiên”, cô trả lời, đi xa khỏi cửa.

Miệng anh mím lại khi nói, “Em vẫn cam kết kết hôn với anh vào ngày kia, hay là không?”

Ellie đột nhiên cảm thấy choáng váng. Charles, người đã quá quyết liệt trong việc bắt cô phải giữ lời hứa, dường như đang trao cho cô một lối thoát. Cô có thể hủy bỏ lời hứa, nói rằng cô đang lưỡng lự...

“Eleanor”, anh thúc giục.

Cô nuốt nghẹn, nghĩ đến cuộc đời mình đã trở nên tẻ ngắt như thế nào. Viễn cảnh kết hôn với một người lạ làm cô hoảng sợ, nhưng không sánh bằng một cuộc đời buồn chán. Không, còn tệ hơn thế. Một cuộc đời nhàm chán đánh dấu bằng những cuộc cãi cọ với bà Foxglove. Cho dù khuyết điểm của Bá tước là gì, và Ellie có cảm giác rằng anh có thể có rất nhiều, tận sâu trong trái tim cô biết rằng anh không phải một ác quỷ hay một người yếu đuối. Chắc chắn cô có thể tìm thấy hạnh phúc với anh.

Charles chạm vào vai cô và cô gật đầu. Ellie nghĩ cô nhận thấy vai anh hơi chùng xuống vì nhẹ nhõm, nhưng chỉ trong vài phút, chiếc mặt nạ của một Bá tước trẻ táo bạo lại trở về trên mặt anh. “Anh sẵn sàng đi vào chưa?”, cô hỏi.

Anh gạt đầu, Ellie đẩy cửa mở và gọi, “Cha ơi?”. Sau một phút im lặng, “Em sẽ phải đến phòng làm việc và tìm ông thôi”.

Charles đợi và trong một phút Ellie quay lại phòng, theo sau là một người đàn ông có vẻ mặt nghiêm nghị với mái tóc bạc mỏng.

“Bà Foxglove phải trở về nhà”, Ellie nói, khoe với Charles một nụ cười bí hiểm. “Nhưng em xin giới thiệu cha em, mục sư Lyndon. Thưa cha, đây là Charles Wycombe, Bá tước của Billington.”

Hai người đàn ông bắt tay, âm thầm đánh giá lẫn nhau. Charles nghĩ vị mục sư dường như quá cứng nhắc và nghiêm nghị để sinh ra một ngọn lửa rạng rỡ như Eleanor. Theo cách ông Lyndon nhìn anh, anh có thể thấy rằng ông ta cũng cảm thấy phần nào ý nghĩ của người con rể.

Họ trao đổi những lời chào hỏi dễ chịu, ngồi xuống và sau đó, khi Ellie đã rời khỏi phòng để pha trà, mục sư quay sang Charles và nói, “Hầu hết những người cha sẽ tán thành một người con rể tương lai chỉ vì anh ta là một Bá tước. Tôi không phải là một người như thế”.

“Tôi cũng không nghĩ như thế, ông Lyndon. Rõ ràng Eleanor đã được nuôi nấng bởi một người cha có phẩm chất đạo đức đứng đắn”. Charles định nói những lời này chỉ để xoa dịu mục sư, nhưng khi nói, anh nhận ra rằng mình thực sự nghĩ như thế. Eleanor Lyndon thậm chí chưa từng thể hiện dấu hiệu nào là bị tước hiệu và sự giàu có của anh hấp dẫn. Thực ra, cô có vẻ quan tâm đến ba trăm bảng của mình nhiều hơn gia tài khổng lồ của anh.

Mục sư ngả người về phía trước, mắt ông nheo lại như thể đang cố gắng phân tích sự thành thật đằng sau lời nói của Bà tước. “Tôi sẽ không cố gắng ngăn cản cuộc hôn nhân này”, ông lặng lẽ nói, “Tôi đã làm một lần, với người con gái lớn, và hậu quả đúng là kinh hoàng. Nhưng tôi phải nói với ngài điều này: Nếu ngài đối xử tệ hại với Eleanor theo bất kỳ cách nào, tôi sẽ tấn công ngài bằng tất cả lửa địa ngục và nỗi thống khổ tôi có thể tạo ra được”.

Charles không thể không nhếch mép cười kính trọng. Anh hình dung rằng mục sư có thể tạo ra khá nhiều lửa địa ngục và nỗi thống khổ. “Tôi hứa rằng Eleanor sẽ được đối xử như nữ hoàng.”

“Còn một điều nữa.”

“Gì thế?”

Mục sư hắng giọng. “Ngài có thích uống rượu không?”

Charles chớp mắt, hơi giật mình bởi câu hỏi đó. “Tôi chắc chắn sẽ uống một vài ly vào lúc phù hợp, nhưng tôi không dành cả ngày và đêm ngập trong tình trạng say xỉn, nếu đó là điều ông đang hỏi”.

“Vậy có lẽ ngài có thể giải thích vì sao mình nồng nặc mùi rượu ứt ki không?”

Charles kìm lại cơn thôi thúc ngớ ngẩn muốn phá lên cười. Anh giải thích cho mục sư chuyện đã xảy ra trong buổi chiều và Ellie đã vô tình đổ rượu ứt ki vào anh như thế nào.

Ông Lyndon ngả người ra sau, hài lòng. Ông không cười, nhưng Charles ngờ rằng ông chẳng mấy khi cười. “Tốt”, mục sư nói. “Giờ thì chúng ta đã hiểu nhau, cho phép tôi là người đầu tiên chào đón ngài đến với gia đình này”.

“Tôi vui mừng được là một phần của nó.”

Mục sư gạt đầu. “Tôi sẽ tiến hành buổi lễ, nếu ngài chấp nhận”.

“Tất nhiên”.

Ellie chọn đúng giây phút đó quay lại phòng, mang theo một khay trà.

“Eleanor”, cha cô nói, “Cha đã quyết định rằng Bá tước sẽ rất hợp với con.”

Ellie thở phào nhẹ nhõm. Cô đã có sự tán thành của cha, điều đó vô cùng có ý nghĩa với cô cho đến giây phút đó. Bây giờ tất cả những gì cô phải làm là thực sự kết hôn.

Kết hôn. Cô nuốt nghẹn. Chúa giúp cô.

6. Chương 6

Ngày hôm sau, một người đưa thư riêng chuyển đến một gói đồ cho Ellie. Tò mò, cô tháo dây buộc, dừng lại khi một chiếc phong bì rơi ra. Cô cúi xuống sàn nhà để nhặt chiếc phong bì lên và mở ra.

Eleanor thân mến,

Xin hãy nhận món quà này như là biểu hiện của lòng tôn trọng và tình cảm của anh. Ngày hôm trước em mặc màu xanh lá rất đáng yêu. Anh nghĩ có thể em sẽ thích mặc màu đỏ trong buổi hôn lễ.

Thân mến,

Billington

Tái bút: Xin đừng che tóc.

Ellie hầu như không thể kìm lại một tiếng thở dốc khi cảm thấy ngón tay mình chạm vào lớp nhung cao cấp. Cô kéo phần còn lại ra khỏi lớp giấy bọc để khám phá ra chiếc váy đẹp nhất mà mình từng nhìn thấy - đừng nói đến có cơ hội để mặc.

Chiếc váy may bằng vải nhung màu xanh đậm, kiểu cách đơn giản, không hề có ren hay xếp nếp. Ellie biết rằng nó sẽ phù hợp với mình một cách hoàn hảo.

Hy vọng rằng nếu may mắn, người đàn ông tặng nó cũng sẽ phù hợp với cô.

Bình minh trong ngày cưới thật sáng và trong lành. Xe ngựa được cử đến để chở Ellie, cha cô và bà Foxglove đến Wycombe Abbey, Ellie thực sự cảm thấy như một công chúa trong truyện cổ tích. Chiếc váy, cỗ xe và người đàn ông đẹp trai hết mực đang đợi cô ở cuối hành trình - tất cả dường như hiện ra từ một câu chuyện thần kỳ tuyệt vời nào đó.

Buổi lễ diễn ra ở phòng khách trang trọng của Wycombe Abbey. Mục sư Lyndon đứng vào vị trí ở phía trước, sau đó khiến mọi người bật cười khi ông thốt ra một tiếng thét nhỏ nhỏ hốt hoảng và chạy ra khỏi phòng. “Tôi phải trao cô dâu”, ông giải thích khi ra đến cửa.

Tiếng cười bùng nổ thêm khi ông nói, theo đúng quy định, “Ai trao tay người phụ nữ này?”, sau đó thêm vào, “Thực ra, là tôi”.

Nhưng những giây phút nhẹ nhàng đó không xoa dịu được sự căng thẳng của Ellie và cô cảm thấy toàn thân mình co rúm lại khi cha nhắc cô nói, “Con đồng ý”.

Gần như không thể thở, cô nhìn sang người đàn ông sẽ trở thành chồng mình. Cô đang làm gì thế này? Cô hầu như không biết anh.

Cô nhìn qua bà Foxglove. Bà ta dường như đã quên mất kế hoạch dùng Ellie làm người lau dọn ống khói và đã dành toàn bộ thời gian trên xe nhắc đi nhắc lại về việc bà ta đã luôn biết rằng “Eleanor thân yêu sẽ tìm được một đám cưới tuyệt vời” và “con rể thân mến của tôi là một Bá tước”.

“Con đồng ý”. Ellie buột miệng. “Ồ, con đồng ý”.

Cô có thể cảm thấy Charles cười rung bần bật cả người bên cạnh mình.

Sau đó anh đẩy một chiếc nhẫn vàng nặng vào ngón áp út trên bàn tay trái của cô, Ellie nhận ra rằng trong mắt của Chúa và toàn dân nước Anh, bây giờ cô thuộc về Bá tước Billington. Mãi mãi.

Đối với một người phụ nữ luôn tự hào về lòng can đảm của mình, đầu gối cô cảm thấy mềm nhũn một cách đáng nghi ngại.

Ông Lyndon hoàn thành nghi thức. Charles cúi người xuống và đặt một nụ hôn nhanh lên môi Ellie. Đối với mọi người chứng kiến, nó không hơn gì một nụ hôn chiếu lệ nhẹ nhàng, nhưng Ellie cảm thấy môi anh

lướt trên khoe môi cô. Chénh choáng với sự vuốt ve kín đáo này, cô vừa có đủ thời gian để trấn tĩnh lại khi Charles nắm cánh tay và đưa cô đến một nhóm nhỏ mà cô nghĩ là họ hàng của anh.

“Anh không có đủ thời gian để mời toàn bộ gia đình”, anh nói. “Nhưng anh muốn em gặp họ hàng của anh. Anh xin giới thiệu bà George Pallister, cô Pallister, và cô Judith Pallister”. Anh quay sang quý phu nhân và hai cô con gái mỉm cười. “Helen, Claire, Judith, em xin giới thiệu vợ mình, Eleanor, Nữ bá tước của Billington.”

“Chào mọi người”, Ellie nói, không chắc mình có phải nhún gối chào hay không, hay có lẽ họ là người nhún gối chào, hay tất cả bọn họ đều không cần. Vì thế cô chỉ mỉm cười thật thân thiện. Helen, một quý phu nhân tóc vàng hấp dẫn khoảng bốn mươi tuổi mỉm cười đáp lại.

“Helen và con gái của chị ấy sống ở Wycombe Abbey”, Charles nói. “Kể từ khi ông Pallister qua đời.”

“Vậy sao?”, Ellie ngạc nhiên nói. Cô nhìn những người họ hàng mới. “Thật sao?”

“Đúng thế”, Charles trả lời, “Cũng như dì Cordelia. Anh không biết dì ấy đi đâu rồi.”

“Dì ấy hơi lập dị”, Helen cung cấp thông tin. Claire, trông khoảng mười ba mười bốn tuổi, không nói gì, mặt mày sững sờ.

“Em chắc rằng chúng ta sẽ sớm thân thiết”, Ellie nói. “Em luôn muốn sống trong một gia đình lớn. Gia đình em rất vắng vẻ kể từ khi chị gái em rời khỏi nhà.”

“Chị gái Ellie mới kết hôn với Bá tước Macclesfield”, Charles giải thích.

“Đúng thế, nhưng chị ấy rời khỏi nhà rất nhiều năm trước đó”, Ellie buồn bã nói. “Tám năm qua chỉ có cha em và em.”

“Cháu cũng có một chị gái”, Judith líu lo. “Claire!”

Ellie mỉm cười với cô gái nhỏ, “Đúng thế rồi. Và cháu bao nhiêu tuổi, Judith?”

“Cháu sáu tuổi”, cô bé tự hào nói, hất mái tóc nâu sáng ra sau. “Và ngày mai cháu sẽ mười hai tuổi.”

Helen cười phá lên. “Ngày mai thường có nghĩa là bất kỳ ngày nào trong tương lai”, cô nói, cúi xuống để hôn lên má con gái. “Trước tiên con phải lên bảy đã.”

“Và sau đó là mười hai!”

Ellie cúi xuống. “Chưa đâu, bé cưng. Sau đó là tám, chín, rồi...”

“Mười, rồi mười một”, Judith hãnh diện xen vào, “và sau đó là mười hai!”.

“Đúng rồi”, Ellie nói.

“Cháu có thể đếm đến sáu mới hai.”

“Thế cơ à?”, Ellie nói, với giọng “bị ấn tượng” nhất.

“Ừm. Một, hai, ba, bốn...”

“Mẹ à!”, Claire nói với một tiếng thở dài tức tối.

Helen nắm tay Judith. “Đi nào, bé con. Chúng ta sẽ luyện cách đếm vào một lúc khác.”

Judith đảo tròn mắt với mẹ mình trước khi quay sang Charles và nói, “Mẹ cháu nói bây giờ đúng là thời điểm chú phải kết hôn”.

“Judith!”, Helen thốt lên, mặt hồng rực.

“Ồ, mẹ nói thế mà. Mẹ nói rằng chú ấy qua lại với quá nhiều phụ nữ, và...”

“Judith!”, Helen hét toáng kên, túm lấy tay cô bé. “Đây không phải lúc.”

“Không sao đâu”, Ellie nói nhanh. “Cô bé không có ý xấu gì mà.”

Helen nhìn như thể muốn lún xuống sàn và biến mất. Cô giật cánh tay Judith và nói, “Mẹ tin rằng cặp đôi mới cưới muốn có một phút riêng tư. Mẹ sẽ đưa mọi người vào phòng ăn để dùng bữa sáng”.

Khi Helen giục khách khứa rời khỏi phòng, Ellie và Charles nghe Judith lú lo, “Claire, đàn bà buông thả là cái gì?”.

“Judith, em là một tai họa”, đó là câu trả lời của Claire.

“Có phải cô ấy bị ngã? Có phải tay và chân của cô ấy không được nối liền lại không?”

Ellie không chắc mình nên khóc hay cười.

“Anh xin lỗi về điều đó”, Charles nói khẽ khi căn phòng đã trống không.

“Không có gì.”

“Một cô dâu lẽ ra không phải nghe những câu chuyện về lỗi lầm của chồng mình trong ngày cưới.”

Ellie nhún vai. “Nó không tệ lắm khi xuất phát từ miệng của một cô bé sáu tuổi. Mặc dù em nghĩ rằng ý của cô bé là anh hay kết thân với phụ nữ.”

“Anh có thể bảo đảm với em rằng anh không kết thân với ai.”

Ellie thực sự bật cười.

Charles nhìn xuống người phụ nữ giờ đã là vợ mình và cảm thấy một cảm giác tự hào không thể giải thích được bùng lên trong anh. Những sự kiện diễn ra trong buổi sáng ngày hôm nay nhất định đã lấn áp cô, nhưng cô đã giữ được sự bình tĩnh và vẻ đường hoàng. Anh đã rất biết lựa chọn. “Anh mừng vì em không che tóc lại”, anh lẩm bẩm.

Anh bật cười khi một bàn tay cô bay vụt lên đầu. “Em không thể nghĩ ra lý do anh yêu cầu em làm thế”, cô hồi hộp nói.

Anh với tay và chạm vào một lọn tóc đã thoát ra khỏi búi tóc và đang cuốn sát vào cổ cô. “Em không thể sao?”

Cô không trả lời và anh dùng sức đẩy vào vai cô cho đến khi cô bắt đầu quay về phía mình, mắt cô bắt đầu mơ màng vì ham muốn. Charles cảm thấy sự hài lòng trào lên khi anh nhận ra rằng quyền rũ vợ mình sẽ không quá khó như đã liệu trước.

Cơ thể anh nhện nhạo và anh nghiêng xuống để hôn cô, lướt bàn tay qua mái tóc hung đỏ lộng lẫy của cô, và sau đó...

Cô lùi ra.

Đúng như thế.

Charles thăm chửi thề.

“Đây không phải là ý tưởng hay đâu, thưa ngài”, cô nói, ra vẻ cực kì chắc chắn với điều mình đang nói.

“Gọi anh là Charles”, anh cấm cẫu.

“Không khi mà anh tỏ vẻ như thế.”

“Như thế nào?”

“Như... ồ, em không biết. Hơi hống hách.” Cô chớp mắt. “Thực ra, anh có vẻ như là đang bị đau.”

“Anh đang đau”, anh quát lên.

Cô lùi lại một bước. “Ôi, em thành thật xin lỗi. Anh vẫn còn đau vì tai nạn xe à? Hay mất cá chân? Em thấy anh vẫn còn hơi cà nhắc.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, tự hỏi cô có thể ngây thơ đến mức ấy được hay sao, “Không phải là mất cá chân, Eleanor.”

“Anh nên gọi em là Ellie”, cô nói, “Nếu em gọi anh là Charles”.

“Em vẫn chưa làm thế.”

“Em cho là chưa.” Ellie hắng giọng, nghĩ rằng cuộc hội thoại này hẳn là bằng chứng cho thấy rằng cô không hiểu người đàn ông này đủ để trở thành vợ anh ta. “Charles”.

Anh mỉm cười. “Ellie. Anh thích thế. Nó hợp với em.”

“Chỉ có cha gọi em là Eleanor.” Lòng mày cô cau lại vẻ suy tư. “Ồ, và bà Foxglove nữa, em nghĩ thế.”

“Vậy thì anh sẽ không bao giờ gọi em là Eleanor”, anh thề, môi lấp ló nụ cười.

“Có thể anh sẽ gọi”, cô nói, “Khi anh tức giận với em”.

“Sao em lại nói thế?”

“Mọi người đều thế khi họ tức giận với em.”

“Sao em chắc chắn là anh sẽ tức giận với em?”

Cô chế giễu. “Thật là, thưa ngài, chúng ta kết hôn cả một đời. Em không thể tưởng tượng rằng mình sẽ kéo dài được lâu việc không phải gánh chịu cơn giận của ngài ít nhất một lần.”

“Anh cho rằng mình nên mừng vì đã kết hôn với một người thực tế.”

“Về lâu dài, chúng ta đều trở thành những người như thế”, cô trả lời với một nụ cười láu cá. “Rồi anh xem.”

“Anh không nghi ngờ gì cả.”

Một phút im lặng, sau đó Ellie nói, “Chúng ta nên đi ăn bữa sáng.”

“Anh cho là thế”, anh lẩm bẩm, đưa tay vuốt ve dưới cằm cô.

Ellie giật lùi ra sau. “Đừng làm thế.”

“Đừng làm cái gì?”, anh có vẻ hơi buồn cười.

“Hôn em.”

“Sao lại không? Đó là một phần thỏa thuận của chúng ta, không phải sao?”

“Phải”, Ellie rào đón. “Nhưng anh biết rất rõ rằng em không thể suy nghĩ tử tế khi anh làm thế”. Cô nghĩ rằng mình nên giữ sự thật đó cho riêng mình, nhưng nếu anh không nhận thức được điều đó giống như cô thì có ý nghĩa gì?

Charles cười hết cỡ. “Đó là mục tiêu mà, em yêu.”

“Có lẽ là đối với anh thôi”, cô cãi lại. “Nhưng em muốn có cơ hội để hiểu anh nhiều hơn trước khi chúng ta bước vào... ờ... giai đoạn khác của mối quan hệ này.”

“Được thôi, em muốn biết gì?”

Ellie im lặng trong một phút, không biết phải trả lời như thế nào. Cuối cùng cô nói, “Bất cứ điều gì, em nghĩ thế”.

“Bất cứ điều gì?”

“Bất cứ điều gì mà anh nghĩ rằng có thể giúp em hiểu Bá tước Billington... xin lỗi, Charles rõ hơn.”

Anh nghĩ một lúc, sau đó mỉm cười và nói, “Anh hay lập danh sách việc cần làm. Điều đó có được đánh giá là một mẫu tin nhỏ thú vị không?”

Ellie không chắc rằng mình mong đợi anh bộc lộ điều gì về bản thân, nhưng chắc chắn không phải điều này. Một người lập danh sách việc cần làm? Điều đó nói với cô về anh nhiều hơn bất cứ thú vui hay trò giải trí nào. “Anh lập danh sách về những cái gì?”, cô hỏi.

“Cái này rồi cái kia. Mọi thứ.”

“Anh có lập một danh sách về em không?”

“Tất nhiên.”

Ellie đợi anh nói thêm, sau đó nóng vội hỏi, “Anh viết gì trên đó?”.

Anh bật cười trước sự tò mò của cô. “Đó là một danh sách những lý do anh nghĩ em sẽ trở thành một người vợ tốt. Đại loại như thế.”

“Em hiểu rồi.” Ellie muốn hỏi danh sách những lý do tốt đẹp dài bao nhiêu, nhưng lại nghĩ làm thế có vẻ không lịch sự cho lắm.

Anh ngả người về phía trước, vẻ tinh quái ẩn nấp trong đôi mắt màu nâu. “Có sáu điểm trên danh sách đó”.

Ellie ngả người ra sau. “Em chắc là mình không hỏi anh con số.”

“Nhưng em muốn thế.”

Cô giữ im lặng.

“Giờ thì”, Charles nói, “Em phải nói với anh vài điều về cô Eleanor Lyndon”.

“Em không còn là cô Eleanor Lyndon nữa”, cô sỗ sàng chỉ ra.

Anh phá lên cười vì sai lầm của mình. “Nữ bá tước của Billington. Cô ấy như thế nào?”

“Cô ấy thường hơi lảm nhảm vì lợi ích của mình”, cô trả lời.

“Anh đã biết điều đó.”

Ellie nhăn mặt. “Được rồi.” Cô nghĩ một lúc. “Khi thời tiết đẹp, em thích mang một quyển sách ra ngoài đọc. Em thường không trở lại cho đến lúc hoàng hôn.”

Charles đưa tay ra và nắm cánh tay cô. “Đó là một điều rất hay mà người chồng phải biết”, anh dịu dàng nói. “Anh sẽ biết đi đâu để tìm, nếu lạc mất em.”

Họ đi về phía phòng ăn, anh cúi xuống và nói, “Chiếc váy dường như rất vừa với em. Em thích nó không?”.

“Ồ, có. Nó là chiếc váy đáng yêu nhất mà em từng mặc. Chỉ cần sửa chữa lại một chút. Làm thế nào anh có thể mua được nó trong thời gian ngắn như thế?”

Anh nhún vai tỉnh bơ, “Anh trả cho chủ cửa hàng may một lượng tiền rất lớn”.

Trước khi Ellie có thể trả lời, họ đã đi vòng qua góc nhà và bước vào phòng ăn. Một nhóm khách nhỏ đứng lên để chúc mừng cặp đôi mới cưới.

Bữa sáng đám cưới diễn ra êm ả, ngoại trừ màn giới thiệu dì Cordelia của Charles, người đã bí ẩn vắng mặt trong suốt buổi lễ và gần hết bữa sáng, Ellie không thể không liếc nhìn chiếc ghế trống, băn khoăn liệu có phải bà dì chồng cô phản đối cuộc hôn nhân này.

Charles nhận thấy cái nhìn chăm chăm của cô và lẩm bẩm, “Đừng lo lắng. Dì ấy chỉ lập dị và thích hành động theo thời khóa biểu của mình. Anh chắc chắn dì ấy sẽ xuất hiện thôi”.

Ellie không tin anh cho đến khi một phụ nữ già, mặc một chiếc váy lỗi mốt ít nhất hai mươi năm, hùng hổ lao vào phòng với lời tuyên bố, “Nhà bếp đang cháy!”.

Ellie và gia đình cô đã nhổm dậy khỏi ghế (thực ra, bà Foxglove đã đi được nửa đường đến cửa) vào lúc họ nhận ra rằng Charles và gia đình của anh không hề nhúc nhích.

“Nhưng, Charles!”, Ellie hét lên. “Anh không nghe dì ấy nói gì à? Chắc chắn chúng ta phải làm gì đó.”

“Dì ấy luôn tuyên bố rằng thứ này hoặc thứ kia đang cháy”, anh trả lời. “Anh tin rằng dì ấy thích một hoạt cảnh có kịch tính cao.”

Cordelia tiến về phía Ellie. “Cháu hân là cô dâu mới”, bà nói thẳng tuột.

“Ồ, vâng.”

“Tốt. Chúng ta cần một người như thế này ở quanh đây”. Và sau đó bà bỏ đi, để lại Ellie há hốc miệng nhìn theo.

Charles vỗ nhẹ vào lưng vợ. “Thấy chưa? Dì ấy thích em.”

Ellie ngồi sụp xuống ghế, tự hỏi có phải mọi gia đình quý tộc đều có một bà dì không chồng điên khùng giấu trong gác mái. “Còn người họ hàng nào khác anh muốn giới thiệu với em nữa không?”, cô yếu ớt hỏi.

“Chỉ còn anh họ Cecil”, Charles trả lời, rõ ràng rất vất vả để không cười. “Nhưng anh ấy không sống ở đây. Thực ra, anh ấy rất giống một con cóc.”

“Một con cóc trong gia đình”, Ellie lẩm bẩm, một nụ thường thoáng lướt qua môi. “Đặc biệt làm sao. Em không biết là nhà Wycombe có một nhánh động vật lưỡng cư.”

Charles cười khoái trá. “Phải, bọn anh đều là những người bơi rất giỏi.”

Lần này đến lượt Ellie phá lên cười. “Lúc nào đó anh phải dạy em. Em chưa bao giờ được học cả.”

Anh nắm tay cô và đưa lên môi. “Đó sẽ là vinh hạnh của anh, thưa quý cô. Chúng ta sẽ làm một chuyến ra ngoài hồ ngay khi thời tiết ấm lên.” Và đối với những người chứng kiến, họ trông rất giống một cặp đôi điên cuồng phải lòng nhau.

Rất nhiều giờ sau, Charles ngồi trong phòng làm việc, ghế ngã ra sau và chân đặt lên mép bàn. Anh cảm thấy Ellie có thể thích vài phút riêng tư để đỡ đỡ đặc mang theo và làm quen với không gian mới. Vì thế anh đến đây, tự nhủ rằng mình có một số công việc cần được giải quyết. Quản lý một lãnh địa của Bá tước rất mất thời gian nếu người ta muốn làm cho tử tế. Anh sẽ hoàn thành vài công việc ở đây, trong phòng làm việc, giải quyết những nhiệm vụ đã chất đống trong vài ngày qua. Anh sẽ làm việc của mình trong khi Ellie làm việc của cô và...

Anh thở dài, cố gắng phớt lờ thực tế là toàn thân đang căng lên vì khao khát vợ mình.

Anh không thành công.

Anh chắc chắn không mong đợi sẽ muốn cô nhiều như thế này. Anh biết mình bị cô cuốn hút; đó là một trong những lý do anh quyết định cầu hôn. Anh luôn coi mình là người có lý trí, trong khi kết hôn với một người mà mình không thể gom được tí xíu phần khích nào thì chẳng lý trí chút nào.

Nhưng những nụ cười nửa miệng của cô ẩn chứa điều gì đó, như thể cô đang có một bí mật sẽ không bao giờ muốn tiết lộ, làm anh phát cuồng. Như mái tóc của cô, anh biết cô ghét màu tóc đó, nhưng anh không muốn gì hơn được lùa những ngón tay suốt chiều dài của nó, và...

Chân anh trượt khỏi bàn và chiếc ghế đập sầm xuống sàn nhà. Tóc vợ anh dài đến mức nào? Đó có vẻ là điều mà một người chồng phải biết.

Anh hình dung nó dài đến đầu gối, lắc lư sau lưng khi cô đi lại. Không có vẻ là thế, anh quyết định. Búi tóc của cô không to đến thế.

Anh hình dung nó dài đến eo, vuốt ve rón và hơi loe ra để ôm lấy hông cô. Anh lắc đầu. Có vẻ là như thế cũng không đúng. Ellie, anh rất thích cái tên thân mật đó, dường như cô là người không có kiên nhẫn để tóc dài đến mức đó.

Có lẽ nó chạm đến đường cong ở ngực. Anh có thể nhìn thấy nó được kéo sang một bên vai, một bên ngực bị che đi bởi suối tóc hung đỏ và một bên để trần...

Anh đập tay vào trán, như thể có thể hất hình ảnh tưởng tượng đó ra khỏi đầu. Chết tiệt, anh cầu kính nghĩ, anh không chỉ muốn hất hình ảnh đó ra khỏi đầu. Anh muốn đá nó văng qua phòng và lao ra ngoài cửa sổ. Khuynh hướng đó sẽ không thể xoa dịu sự khó chịu của anh.

Anh cần hành động. Càng quyến rũ Ellie vào giường sớm hơn, sự điên cuồng này sẽ rời khỏi máu anh sớm hơn và anh có thể trở lại với thời gian biểu bình thường của cuộc đời mình sớm hơn.

Anh kéo một tờ giấy ra khỏi bàn và viết nguệch ngoạc lên đầu:

ĐỂ QUYẾN RŨ ELLIE

Anh dùng chữ in hoa mà không hề suy nghĩ, sau đó quyết định rằng đó hẳn là một dấu hiệu cho thấy việc cần thiết phải chiếm được cô đã trở nên cấp bách đến mức độ nào.

Anh gõ đầu ngón trỏ và ngón giữa vào thái dương lúc đang suy nghĩ, cuối cùng bắt đầu viết.

1. Hoa. Mọi phụ nữ đều thích hoa.

2. Dạy bơi. Việc này bắt buộc cô ấy phải cởi rất nhiều quần áo. Trở ngại. Thời tiết đang rất lạnh và sẽ vẫn lạnh trong nhiều tháng nữa.

3. Váy áo. Cô ấy thích chiếc váy màu xanh lá cây và đã nói rằng tất cả quần áo của mình đều tối màu và tiện dụng. Là một Nữ bá tước, cô ấy sẽ cần được ăn diện những trang phục thời trang nhất, dù sao đi nữa việc này cũng không làm phát sinh thêm chi phí.

4. Khen ngợi tính nhạy bén trong kinh doanh của cô ấy. Những lời khen ngợi hoa mỹ, tán thưởng gần như không có tác dụng đối với cô ấy.

5. Hôn cô ấy.

Trong tất cả các mục trên danh sách, Charles thích lựa chọn thứ năm nhất, nhưng anh thực sự lo lắng rằng việc này có thể dẫn đến tình trạng khó ở nặng nề hơn của mình. Anh tuyệt nhiên không chắc chắn rằng mình có thể quyến rũ cô thành công chỉ bằng một nụ hôn; nó có thể cần đến những nỗ lực lặp đi lặp lại trong nhiều ngày liền.

Điều này có nghĩa là anh sẽ có nhiều ngày khó chịu hơn. Nụ hôn cuối cùng của họ khiến anh ngáy ngất vì ham muốn, và anh vẫn còn cảm thấy nỗi đau của nhu cầu không được đáp ứng nhiều giờ sau đó.

Nhưng dù sao, những lựa chọn khác cũng không thể thực hiện được vào lúc này. Đã quá muộn để đi lùng sục hoa trong nhà kính và dứt khoát là trời quá lạnh để đi bơi. Một tủ quần áo thì cần đến một chuyến đi tới Luân Đôn, và việc khen ngợi về tài nhạy bén kinh doanh của cô, à, việc đó sẽ khó khăn khi anh chưa có cơ hội đánh giá, Ellie quá thông minh nên có thể nhìn thấu một lời khen giả tạo.

Không, anh nghĩ trong lúc cười toe toét. Lựa chọn sẽ phải là một nụ hôn.

7. Chương 7

Ellie nhìn quanh phòng ngủ mới của mình, tự hỏi làm thế nào cô có thể biến không gian rộng lớn này trở thành của mình. Mọi thứ trong phòng đều thét lên sự giàu có. Giàu có lâu đời. Cô ngờ rằng chẳng có thứ đồ nội thất nào trong này ít hơn hai trăm năm tuổi. Phòng ngủ của Nữ bá tước trang hoàng hoa mỹ và khoa trương, Ellie cảm thấy nếu bảo đây là nhà thì chẳng khác nào bảo lâu đài Windsor là nhà mình vậy.

Cô cúi xuống chiếc rương đang mở để tìm kiếm những đồ trang trí có thể dùng để căn phòng có vẻ giống như ở nhà và thân thuộc hơn. Những ngón tay cô khép quanh khung ảnh của mẹ mình. Đó chắc chắn là một khởi đầu. Cô đi đến bàn trang điểm và đặt tấm ảnh nhỏ xuống, xoay nó để ánh sáng từ chiếc cửa sổ bên cạnh không làm phai mờ ảnh.

“Mẹ ở đây nhé”, cô nói khẽ. “Mẹ ở đây rất hợp. Chỉ cần đừng chú ý đến tất cả những phụ nữ già khắc khổ đang nhìn chằm chằm vào mẹ từ trên kia thôi.” Ellie nhìn lên những bức tường treo đầy ảnh của các Nữ bá tước trước đây, không ai ra vẻ thân thiện cả.

“Rất nhiều người trong các vị sẽ ra đi vào ngày mai”, cô lẩm bẩm, không hề cảm thấy ngốc nghếch khi nói chuyện với những bức tường. “Nếu như tối nay tôi có thể xoay sở được.”

Ellie quay lại chiếc rương để tìm vật khác có thể mang đến cho căn phòng một chút hơi ấm. Cô đang lục tìm đồ đạc thì nghe thấy một tiếng gõ cửa.

Billington. Hẳn là thế. Chị cô đã nói rằng người hầu không bao giờ gõ cửa.

Cô nuốt nghẹn và nói to, “Vào đi”.

Cánh cửa mở, người chồng chưa được hai mươi tư giờ của cô xuất hiện. Anh ăn mặc cầu thả, đã bỏ áo khoác và cà vạt từ lâu. Ellie phát hiện ra mình không thể rời mắt khỏi khoảng da trắng lộ ra nhờ chiếc khuy áo sơ mi trắng đầu tiên không cài.

“Buổi tối tốt lành”, anh nói.

Ellie ép mắt mình chuyển lên mặt anh. “Chào anh”. Thấy chưa, nó giống như là lời nói phát ra từ người hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự gần gũi của anh. Thật không may, cô cảm thấy anh có thể nhìn xuyên qua giọng nói vui vẻ và nụ cười rạng rỡ của mình.

“Em đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”, anh hỏi.

“Rồi, rất ổn.” Cô thở dài. “À, không ổn lắm, thực ra là thế.”

Anh nhướn mày.

“Căn phòng này rất đáng sợ”, cô giải thích.

“Phòng anh ở ngay bên kia cánh cửa nối. Em được chào đón ở đó.”

Miệng cô trễ xuống. “Cửa nối?”

“Em không biết à?”

“Không, em nghĩ... À, em chưa thực sự nghĩ xem những cánh cửa kia dẫn đến đâu.”

Charles sải bước quanh phòng và bắt đầu mở các cánh cửa. “Phòng tắm, phòng thay đồ, phòng để quần áo.” Anh đi về phía cánh cửa duy nhất nằm ở phía đông của căn phòng và kéo cửa mở. “Và đây là, phòng ngủ của Bá tước.”

Ellie nén lại cơn thôi thúc buột ra một tiếng cười hồi hộp. “Em cho rằng hầu hết các Bá tước và Nữ bá tước thích phòng liền kề.”

“Thực ra”, anh nói, “Rất nhiều người thì không. Các vị tiền nhân của anh đều có tính cách dữ dội. Hầu hết các Bá tước và Nữ bá tước của Billington đều vô cùng khinh bỉ nhau.”

“Chúa tôi”, Ellie nói yếu ớt. “Điều đó có ý nghĩa động viên tích cực làm sao?”

“Và có những người không như thế...” Charles dừng lại để gây ấn tượng và ranh mãnh cười. “Chà, họ say mê nhau cuồng nhiệt đến mức phòng riêng và giường riêng là điều không thể nghĩ đến.”

“Em không nghĩ rằng bất kỳ ai trong bọn họ tìm thấy một niềm hạnh phúc trung bình?”

“Chỉ cha mẹ anh”, anh nhún vai nói. “Mẹ anh thích sơn màu nước, cha anh thích chó săn. Và họ luôn nói với nhau những lời tử tế nếu vô tình gặp lại. Điều chẳng mấy khi xảy ra, tất nhiên.”

“Tất nhiên”, Ellie lặp lại.

“Rõ ràng họ gặp nhau ít nhất một lần”, anh thêm vào. “Sự tồn tại của anh là bằng chứng cho điều đó.”

“Chúa tôi, nhưng nhìn xem chỗ lụa Đa-mát^[1] này đã bạc màu đến mức nào rồi này”, cô nói thật to khi tiến về phía trước để chạm vào một chiếc ghế trường kỷ.

[1] Lụa Đa-mát (damask) là loại lụa nổi tiếng thời kỳ Trung cổ, tên bắt nguồn từ thành phố Damascus - một thành phố lớn và náo nhiệt (là một phần của con đường tơ lụa) chuyên sản xuất và trao đổi buôn bán tơ lụa.

Charles cười nhảu nhử trước nỗ lực thay đổi chủ đề lộ liễu của cô.

Ellie tiến về phía trước và nhìn qua ngưỡng cửa đang mở. Phòng của Charles trang trí bớt cầu kỳ và phức tạp hơn, phù hợp với sở thích của cô hơn nhiều. “Phòng anh trang trí rất đẹp”, cô nói.

“Anh đã trang trí lại nhiều năm trước. Anh tin rằng lần cuối cùng căn phòng này được trang hoàng lại là do cụ nội anh. Ông có thẩm mỹ không thể đo được.”

Cô nhìn quanh và nhún nhó. “Vợ ông ấy cũng thế.”

Charles cười phá lên. “Em cứ tự nhiên trang trí lại theo kiểu em chọn.”

“Thật ư?”

“Tất nhiên. Đó không phải là việc những người vợ thường làm sao?”

“Em không biết. Em chưa bao giờ làm vợ.”

“Và anh cũng chưa bao giờ có vợ.” Anh với tay ra và nắm lấy tay cô, ngón tay vuốt ve lòng bàn tay nhạy cảm của cô. “Anh rất mừng vì mình đã có.”

“Anh mừng vì anh đã giữ được gia sản của mình”, cô đáp lại, cảm thấy cần phải giữ một khoảng cách nhất định giữa họ.

Anh thả tay cô ra. “Em nói đúng.”

Ellie hơi ngạc nhiên vì anh thừa nhận điều đó khi đang cố hết sức quyến rũ cô. Vật chất và tính tham lam nói chung không được coi là những chủ đề quyến rũ.

“Tất nhiên anh rất mừng vì có được em nữa”, anh tiếp tục, giọng hơi tự mãn.

Ellie không nói gì, sau đó rút cuộc cô cũng buột miệng, “Thế này khó chịu kinh khủng”.

Charles sững người. “Cái gì?”, anh thận trọng hỏi.

“Việc này. Em gần như không biết anh. Em không... Chỉ là em không biết làm gì khi có mặt anh.”

Charles có ý tưởng rất hay về việc anh thích cô làm gì, nhưng điều đó yêu cầu cô phải cởi bỏ tất cả quần áo, và bằng cách nào đó anh không nghĩ rằng ý niệm đó hấp dẫn cô. “Em dường như không gặp khó khăn gì khi thể hiện cái tôi thẳng thắn và thú vị hôm chúng ta gặp nhau lần đầu tiên”, anh nói. “Anh thấy điều đó rất mới mẻ.”

“Phải, nhưng bây giờ chúng ta đã kết hôn, và anh muốn...”

“Quyền rũ em?”, anh nói nốt hộ cô.

Cô đỏ mặt. “Anh có phải nói to lên như thế không?”

“Đó khó có thể là một bí mật, Ellie.”

“Em biết, nhưng...”

Anh chạm vào cằm cô. “Chuyện gì xảy ra với cô gái thờ ơ ra lửa đã chăm sóc mắt cá chân của anh, làm thâm tím xương sườn anh và chưa lần nào để anh được nói từ cuối cùng rồi?”

“Cô ấy không kết hôn với anh”, Ellie trả đũa. “Cô ấy không thuộc về anh trong mắt của Chúa và nước Anh.”

“Và trong mắt em?”

“Em thuộc về chính mình.”

“Anh thích nghĩ rằng chúng ta thuộc về nhau hơn”, anh mơ màng nói. “Hay là ràng buộc với nhau.”

Ellie nghĩ rằng nói như thế thật hay, nhưng cô vẫn nói, “Điều đó không thay đổi sự thật rằng về mặt pháp lý, anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với em.”

“Nhưng anh đã hứa là anh không làm thế, nếu không có sự cho phép của em”. Khi cô không nói gì, anh thêm vào, “Anh nghĩ rằng việc đó sẽ khiến em thoải mái một chút khi ở bên anh. Để cư xử giống mình hơn”.

Ellie cân nhắc điều này. Lời nói của anh có lý, nhưng chúng không tính đến sự thật rằng trái tim cô đập nhanh gấp ba lần mỗi khi anh đưa tay chạm vào cằm hay vuốt tóc cô. Cô có thể phớt lờ được sức hấp dẫn của anh khi họ đang nói chuyện - trò chuyện với anh thích thú đến mức làm cô có cảm giác như là đang nói chuyện với một người bạn cũ. Nhưng họ rơi vào im lặng quá thường xuyên, khi đó cô bắt gặp anh nhìn mình như một con mèo đói, bên trong cô sẽ run rẩy, và...

Cô lắc đầu. Nghĩ về tất cả những điều này chẳng giúp được gì cho mình.

“Có gì không ổn à?”, Charles thắc mắc.

“Không!”. Cô nói, gay gắt hơn dự định. “Không”, cô nói lần nữa, lần này nhẹ nhàng hơn một chút. “Nhưng em thực sự cần sắp xếp đồ đạc, em rất mệt và chắc rằng anh cũng rất mệt”.

“Ý em là gì?”

Cô nắm tay anh và đẩy qua cánh cửa nối vào phòng mình. “Hôm nay là ngày mệt mỏi nhất và em chắc chắn là chúng ta đều cần nghỉ ngơi. Chúc ngủ ngon”,.

“Chúc...”, Charles lẩm bẩm chữi thề. Cô nàng đã đóng sập cửa ngay trước mặt anh.

Anh thậm chí chưa có cơ hội hôn cô. Đầu đó có người đang cười phá lên về chuyện này.

Charles nhìn xuống tay mình và cuộn nó lại thành nắm đấm, nghĩ rằng sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều nếu anh có thể tìm được “người” đó và thụi vào mặt hắn.

Sáng hôm sau, theo thói quen, Ellie thức dậy sớm, mặc chiếc váy đẹp nhất, mà cô nghĩ rằng vẫn đôi chút tồi tàn đối với Nữ bá tước của Billington, rồi bắt đầu khám phá ngôi nhà mới.

Charles đã nói cô có thể trang trí lại. Ellie hào hứng với ý nghĩ đó. Cô không thích gì hơn là có được những dự án để vạch ra kế hoạch và những nhiệm vụ cần hoàn thành. Cô không muốn trang hoàng lại toàn bộ ngôi nhà; cô khá thích ý tưởng rằng tòa nhà cổ này phản ánh thẩm mỹ các thế hệ của nhà Wycombe. Nhưng có vài căn phòng tượng trưng cho khiếu thẩm mỹ của thế hệ Wycombe hiện tại thì thật là tuyệt.

Eleanor Wycombe. Cô lẩm bẩm cái tên mới vài lần và quyết định mình có thể quen dần với nó. Còn cái phần Nữ bá tước của Billington có lẽ mất nhiều thời gian hơn.

Cô đi đến tầng dưới cùng và tiến vào đại sảnh, sau đó ngó vào rất nhiều phòng. Cô lỡ bước chân vào thư viện, rồi thốt ra một hơi dài tán thưởng. Những cuốn sách xếp hàng trên những bức tường từ sàn đến trần, những gáy da lấp lánh trong ánh sáng ban mai. Cô có thể sống đến tuổi chín mươi mà vẫn chưa đọc xong hết những cuốn sách này.

Cô bước lại gần hơn để nhìn vài nhan đề. Cuốn thứ nhất cô gặp gọi là Lửa địa ngục Cơ đốc giáo, Ác quỷ, Trái đất và Xác thịt. Ellie mỉm cười, quyết định chắc hẳn chồng mình không chịu trách nhiệm cho việc mua cuốn sách đặc biệt này.

Nhìn thấy một cánh cửa mở ở bức tường phía tây thư viện, cô đi đến đó để khám phá. Ngó đầu vào, cô nhận ra mình hẳn đã phát hiện ra phòng làm việc của Charles. Nó gọn gàng và ngăn nắp, ngoại trừ bàn làm việc, sổ sách đang bừa bộn đầy bàn, chứng tỏ anh dùng căn phòng này thường xuyên.

Cảm giác như thể cô đang xâm phạm nơi này, Ellie lùi ra khỏi phòng và đi đến tiền sảnh. Cuối cùng, cô tìm ra phòng ăn gia đình. Helen Pallister đang ở đó, uống trà và trệu trạo nhai một miếng bánh mỳ nướng phết mứt cam. Ellie không thể không nhận ra rằng bánh mỳ đã cháy đen.

“Buổi sáng tốt lành!”, Helen nói và đứng lên. “Em dậy sớm thế. Chị chưa bao giờ có vinh hạnh được dùng bữa sáng cùng người khác trước đây. Trong nhà này chẳng có ai dậy sớm như chị”.

“Ngay cả Judith?”

Câu nói đó khiến Helen phá lên cười. “Judith chỉ dậy sớm vào ngày nó không có bài học. Vào những ngày như ngày hôm nay, cô giáo phải đổ một thùng nước lên đầu nó để lôi nó ra khỏi giường.”

Ellie mỉm cười. “Cô gái thông minh tuyệt đỉnh. Em đã từng cố gắng ngủ qua lúc mặt trời mọc nhưng chưa bao giờ làm được.”

“Chị cũng thế. Claire gọi chị là người man rợ.”

“Chị gái em cũng thế.”

“Charles dậy chưa?”, Helen nói, với lấy một tách trà khác. “Em dùng một tách không?”

“Vâng. Sữa, không đường, cảm ơn chị.” Ellie quan sát Helen rót trà, rồi nói, “Charles vẫn đang ở trên giường”. Cô không chắc anh chồng mới có tiết lộ bản chất thực sự của cuộc hôn nhân này cho chị họ của mình hay không, còn cô chắc chắn không đủ thoải mái để làm thế. Mà cô nghĩ nó cũng không phải việc của mình.

“Em có muốn dùng bánh mì nước không?”, Helen hỏi. “Chúng ta có hai loại mứt cam và ba loại mứt khác nữa.”

Ellie nhìn những miếng bánh mì đen rải rác trên đĩa của Helen. “Không, nhưng cảm ơn chị.”

Helen giơ miếng bánh mì lên và nhìn nó. “Không ngon lắm nhỉ?”

“Chúng ta không thể dạy đầu bếp làm một miếng bánh mì nướng đủ tiêu chuẩn hay sao?”

Helen thở dài. “Bà quản gia chuẩn bị bữa sáng. Đầu bếp người Pháp của chúng ta khẳng khái rằng bữa sáng ở dưới tầm quan tâm của ông ấy. Và đối với bà Stubbs, chị e rằng bà ấy quá già và ngoan cố để thay đổi cách làm. Bà ấy khẳng định rằng mình đã nướng bánh mì đúng cách.”

“Có lẽ là do lò nướng”, Ellie gợi ý. “Đã có ai kiểm tra nó chưa?”

“Chị không hề biết.”

Cảm thấy một luồng sáng quyết tâm, Ellie đẩy ghế ra sau và đứng lên. “Vậy chúng ta đi và kiểm tra nhé.”

Helen chớp mắt rất nhiều lần trước khi hỏi. “Em muốn kiểm tra lò nướng? Đích thân?”

“Em nấu nướng cho cha mình suốt”, Ellie giải thích. “Em biết một hai điều về lò nướng và bếp núc.”

Helen đứng lên, nhưng vẻ mặt vẫn ngần ngại. “Em có chắc là mình muốn mạo hiểm vào bếp không? Bà Stubbs sẽ không thích đâu, bà ấy nói rằng ông bà chủ đi xuống nơi làm việc của người hầu là không hợp lệ. Và Monsieur Belmont sẽ nổi cơn tam bành nếu ông ấy nghĩ có người chạm vào bất cứ thứ gì trong bếp của mình.”

Ellie trầm tư nhìn Helen. “Helen, em nghĩ chúng ta phải nhớ rằng đây là bếp của chúng ta, đúng không?”

“Chị không nghĩ Monsieur Belmont sẽ nghĩ theo hướng đó”, Helen trả lời, nhưng vẫn đi theo Ellie qua cánh cửa quay lại đại sảnh. “Ông ấy rất nóng tính. Và bà Stubbs cũng thế.”

Ellie bước thêm vài bước nữa trước khi nhận ra không biết mình sẽ đi đâu. Cô quay sang Helen và nói, “Có lẽ chị nên chỉ đường cho em. Rất khó để đóng vai người bảo thủ viễn chinh khi không biết đường đến vùng đất thánh.”

Helen cười khúc khích và nói. “Đi theo chị”.

Hai người phụ nữ đi theo một mê cung rắc rối bao gồm những lối đi và cầu thang cho đến khi Ellie có thể nghe thấy những âm thanh không thể lẫn vào đâu được của nhà bếp phía bên kia cánh cửa ngay trước mặt. Cô quay sang Helen với một nụ cười.

“Chị biết không, ở nhà em, nhà bếp ở ngay bên cạnh phòng ăn. Cực kỳ thuận tiện, nếu chị hỏi em tại sao.”

“Nhà bếp quá ẩm ỉ và nóng bức”, Helen giải thích. “Charles đã làm hết sức để cải thiện hệ thống thông hơi, nhưng nó vẫn rất ngột ngạt. Nó hẳn đã là nơi không thể chịu đựng được khi Wycombe Abbey vừa được xây dựng năm trăm năm về trước. Chị không thể đổ lỗi cho vị Bá tước đầu tiên vì không muốn tiếp đãi khách khứa quá gần bếp”.

“Em nghĩ thế”, Ellie lẩm bẩm, sau đó mở cửa và ngay lập tức nhận ra rằng vị Bá tước đầu tiên đúng là rất thông minh. Nhà bếp của Wycombe Abbey không hề giống với căn phòng nhỏ ẩm áp cô đã từng chia sẻ với cha và chị gái mình. Nồi và chảo treo trên trần, những chiếc bàn lớn chiếm khoảng không gian chính giữa phòng, Ellie có thể đếm được không ít hơn bốn cái bếp và ba cái lò, bao gồm một cái lò tổ ong bố trí thành một lò sưởi lớn để hơ. Chưa có nhiều hoạt động vào lúc sáng sớm như thế này, Ellie chỉ có thể tự hỏi quang cảnh ở đây sẽ như thế nào trước một bữa dạ tiệc lớn. Náo loạn hoàn toàn, cô tưởng tượng, với mọi cái nồi, chảo và đồ dùng đều được huy động.

Ba phụ nữ đang chuẩn bị thức ăn ở một góc xa. Hai người có vẻ là phụ tá nhà bếp đang rửa và thái thịt. Người phụ nữ khác già hơn và đang đưa đầu vào một trong những cái lò. Ellie cho rằng bà ấy là bà Stubbs.

Helen hắng giọng, hai cô hầu gái quay sang, nhìn họ. Stubbs nhanh chóng đứng lên và đập đầu vào nắp lò. Bà ta thốt ra một tiếng rên đau đớn, lẩm bẩm điều mà Ellie chắc rằng cha cô sẽ phê phán, rồi đứng thẳng lên.

“Buổi sáng tốt lành, bà Stubbs”, Helen nói. “Tôi muốn giới thiệu bà với Nữ bá tước mới.”

Bà Stubbs và hai cô hầu gái nhún gối chào. “Chào cô chủ”, bà ta nói.

“Bà ta cần đập cái gì đó lạnh vào chỗ sưng đó”, Ellie hoạt bát nói, ở trong đúng môi trường của mình bây giờ cô đã tìm thấy một nhiệm vụ để hoàn thành. Cô bước về phía hai cô hầu gái. “Một trong hai cô có thể tốt bụng chỉ cho tôi chỗ để đá được không?”

Hai cô hầu gái há hốc miệng nhìn cô một lúc và sau đó một trong số họ nói, “Tôi sẽ đi lấy một ít cho cô, thưa cô chủ”.

Ellie quay sang Helen cười hơi lúng túng. “Em không quen có người hầu lấy đồ cho mình.”

Miệng Helen giật giật. “Rõ ràng là không”.

Ellie đi qua phòng đến bên bà Stubbs. “Để tôi xem nào”.

“Không, thật đấy, không sao đâu”, bà quản gia nói nhanh. “Tôi không cần...”

Những ngón tay Ellie đã chạm vào chỗ sưng. Nó không quá lớn, nhưng cô chắc chắn nó hẳn là rất đau. “Tất nhiên là bà cần”, cô nói, cầm một chiếc khăn mỏng, quấn quanh cục đá mà một cô hầu gái đang ngập ngừng đưa về phía cô, rồi ấn nó vào chỗ sưng trên đầu bà quản gia.

Bà Stubbs thốt ra một tiếng rên rĩ và lẩm bẩm, “Nó rất lạnh.”

“Tất nhiên là thế”, Ellie trả lời. “Nó là đá mà”. Cô quay sang Helen với một cái nhìn cường điệu trên mặt, nhưng người chị họ mới của cô đang bịt tay trên miệng và trông như thể đang cố hết sức để không cười phá lên. Ellie mở to mắt và hất cằm về phía trước để thăm lạng kêu gọi sự hợp tác.

Helen gật khề, hít hai hơi để chặn tiếng cười, và nói, “Bà Stubbs, phu nhân Billington đến bếp để kiểm tra lò nướng”.

Đầu bà quản gia từ từ quay về phía Ellie. “Xin thứ lỗi cho tôi.”

“Tôi không thể không nhận ra rằng sáng nay bánh mì nướng hơi đen”, Ellie nói.

“Đó là vì bà Pallister thích như thế.”

Helen hắng giọng và nói, “Thực ra, bà Stubbs, tôi thích bánh mì ít cháy ở một bên hơn”.

“Sao cô không nói gì?”

“Tôi nói rồi. Bà nói rằng cho dù bà nướng trong bao lâu thì kết quả vẫn thế.”

“Tôi chỉ có thể kết luận rằng”, Ellie chen vào, “Lò nướng trực trực ở đâu đó. Vì tôi có rất nhiều kinh nghiệm với bếp lò, tôi nghĩ mình sẽ ngó qua nó một chút.”

“Cô ư?”, bà Stubbs hỏi.

“Cô ư?”, cô hầu gái số một (như Ellie đã gọi trong đầu) hỏi.

“Cô ư?”, cô hầu gái số hai (theo mặc định, tất nhiên) hỏi.

Cả ba người đều há hốc mồm rõ mồn một. Ellie nghĩ rằng lý do duy nhất Helen không để miệng mình trễ xuống và nhại lại “Cô ư?” là vì Helen đã làm thế khi ở tầng trên trong phòng ăn dành cho gia đình.

Ellie cau có, chống tay lên hông và nói, “Ngược lại với những quan niệm thông thường, một Nữ bá tước thỉnh thoảng có thể sở hữu một hai tài năng hữu ích. Có lẽ thậm chí còn là một kỹ năng”.

“Chị luôn thấy thêu thùa rất có ích”. Helen nói. Cô nhìn cái nắp lò đen kịt. “Đó là một thú vui khá sạch sẽ”.

Ellie bắn cho Helen một cái nhìn khinh miệt và rít lên. “Chị chẳng giúp đỡ gì cả.”

Helen nhún vai, mỉm cười và nói, “Tôi nghĩ chúng ta nên để Nữ bá tước kiểm tra lò một chút”.

“Cảm ơn”, Ellie nói, với vẻ mà theo cô nghĩ là rất đường hoàng và kiên nhẫn. Cô quay sang bà Stubbs và hỏi, “Bà dùng lò nào để nướng bánh mì?”

“Cái kia”, bà quản gia trả lời, chỉ một ngón tay vào chiếc lò bần thủ nhất. “Những cái kia thuộc về tay người Pháp. Tôi sẽ không chạm vào nó kể cả nếu được cô trả thêm tiền.”

“Chúng được nhập nhẫu từ Pháp”, Helen giải thích.

“Ồ”, Ellie nói, cảm thấy như mình đang lạc vào một giấc mơ rất lạ lùng. “Chà, tôi chắc rằng chúng không thể so sánh với hàng hóa của chúng ta, những lò nướng Anh bền bỉ.” Cô đi đến chiếc lò, kéo cửa mở, quay lại và gợi ý, “Bà biết không, chúng ta có thể tránh được tất cả những thứ này, chỉ cần sử dụng xiên nướng thôi?”

Bà Stubbs khoanh tay và nói, “Tôi sẽ không bao giờ sử dụng thứ đó. Đừng tin vào chúng”.

Ellie không thể tưởng tượng ra một chiếc xiên nướng thì có thể dính dáng đến cái gì như là không đáng tin cậy, nhưng cô quyết định vấn đề này không đáng để theo đuổi, vì thế cô nhắc váy lên trên mắt cá chân, quỳ xuống, rồi thò đầu vào lò.

Charles đã đi săn lùng cô dâu mới của mình trong nhiều phút, cuộc truy lùng cuối cùng dẫn anh, gần như không thể có thực, đến nhà bếp. Một tay người hầu thề rằng hẳn ta nhìn thấy Ellie và Helen tiền về phía đó mười lăm phút trước. Charles không thể tin điều đó, nhưng dù sao anh cũng quyết định điều tra. Ellie không phải là một Nữ bá tước điển hình, vì thế anh cho rằng có thể cô đã nảy ra ý nghĩ phải giới thiệu mình với nhân viên nhà bếp.

Anh không chuẩn bị cho hình ảnh đợi mình ở đó. Người vợ mới của anh đang quỳ bằng tay và đầu gối, cả đầu, không, đúng hơn là nửa người trên nhét vào một chiếc lò mà Charles khá chắc chắn là đã ngự trị ở Wycombe Abbey kể từ trước thời trị vì của Cromwell[2]. Phản ứng đầu tiên của Charles là một nỗi kinh hoàng - hình ảnh những ngọn lửa liếm vào mái tóc Ellie phóng qua đầu anh. Nhưng Helen không có vẻ lo lắng, vì thế anh nén lại được cơn thúc giục chạy vào bếp và lôi Ellie ra cho an toàn.

[2] Oliver Cromwell (25/4/1599 - 3/9/1658) là nhà lãnh đạo chính trị và quân sự người Anh, đóng vai trò quan trọng trong việc thành lập nền cộng hòa ở Anh và sau đó là Huân tước bảo hộ của Anh, Scotland và Ireland.

Anh lùi lại khỏi ngưỡng cửa một bước để có thể quan sát sự việc mà không bị nhận ra. Ellie đang nói gì đó, nó có vẻ không hề giống như một tiếng rên rỉ, thực ra... Sau đó anh nghe rõ ràng tiếng hét của cô, “Tôi làm được rồi! Tôi làm...”.

Helen, bà Stubbs và hai cô hầu gái nghiêng người lại gần hơn, rõ ràng bị hành động của Ellie thu hút.

“Ghét thật. Chưa được”, Ellie nói nốt, khá gắt gỏng, theo ý kiến của Charles.

“Em chắc chắn mình biết làm gì chứ?”, Helen hỏi.

“Tất nhiên. Việc em cần làm chỉ là dịch chuyển cái giá này. Nó quá cao”. Ellie bắt đầu kéo thứ gì đó rõ ràng không chịu nhúc nhích, vì cô ngã bịch mông xuống đất rất nhiều lần. “Lần cuối cùng cái lò này được lau dọn là lúc nào?”, cô hỏi.

Bà Stubbs giận dữ. “Chiếc lò đó sạch đúng như một cái lò càn thế”.

Ellie lẩm bẩm thứ gì đó mà Charles không thể nghe, sau đó cô nói, “Đó, tôi làm được rồi”. Cô kéo một chiếc giá cháy đen ra khỏi lò và nhét nó trở lại. “Giờ tất cả việc tôi phải làm là di chuyển cái này ra xa ngọn lửa hơn.”

Lửa? Máu Charles đông cứng. Cô đang chơi với lửa?

“Đó!”. Ellie kéo mình ra khỏi lò và ngã dập mông xuống sàn nhà. “Đã sửa xong rồi”.

Charles quyết định rằng đây là thời điểm tốt để tuyên bố sự hiện diện của mình. “Buổi sáng tốt lành, vợ à”, anh nói, bước vào, dáng vẻ điềm tĩnh một cách giả dối. Thứ Ellie không thể nhìn thấy là bàn tay anh đang siết chặt với nhau ở sau lưng. Đó là cách duy nhất anh có thể giữ chúng không nắm lấy vai cô và lùi quay lại phòng cho một bài giảng gay gắt về sự an toàn, hay thiếu an toàn của nhà bếp.

“Billington”, Ellie ngạc nhiên thốt lên. “Anh dậy rồi.”

“Rõ là thế.”

Cô loạng choạng đứng lên. “Chắc em trông đáng sợ lắm”.

Charles kéo một chiếc khăn trắng tinh ra. “Em bị dính muối ở đây”, anh lau má trái cô, “Và ở đây”, anh lau má phải, “Và tất nhiên một tí ở đây nữa”. Lần này anh chạm khăn vào mũi cô.

Ellie túm lấy chiếc khăn ra khỏi tay anh, không thích giọng nói rề rề đó. “Việc đó thực sự không cần thiết, thưa ngài”, cô nói. “Em toàn toàn có khả năng lau mặt cho mình.”

“Anh không cho rằng em muốn nói với anh rằng em đang làm gì trong lò nướng. Anh đảm bảo với em rằng ở Wycombe Abbey thực phẩm của chúng ta rất dồi dào mà không cần em hiến mình làm bữa chính.”

Ellie nhìn anh chằm chằm, không thể chắc chắn anh có đang đùa mình hay không. “Em đang sửa lò nướng, thưa ngài.”

“Việc đó có người làm rồi”.

“Rõ ràng là không”, Ellie trả lời, cau kính bởi giọng điệu của anh. “Nếu không anh sẽ không phải ăn bánh mì nướng cháy đen trong mười năm qua.”

“Cháu thích bánh mì nướng cháy”.

Mọi cái đầu đều quay mặt ra cửa, nơi Claire đang đứng, tay chống trên hông. Ellie nghĩ cô gái trông khá giống với một chiến binh, cho dù mới mười bốn tuổi.

“Cháu muốn một chiếc lò như thế”, Claire khẳng định chắc chắn. “Cháu muốn mọi thứ cứ như thế.”

Trái tim Ellie chùng xuống. Người họ hàng mới rõ ràng không thích thú với việc cô xuất hiện trong gia đình này. “Được rồi!”, cô nói, tức khí vung tay lên trời. “Tôi sẽ đổi lại.”

Cô đi được nửa đường quay lại với cái lò thì bàn tay Charles nắm lấy cổ váy và kéo cô giật lại. “Em sẽ không lặp lại việc làm nguy hiểm này nữa”, anh nói. “Cái lò sẽ ở nguyên trạng như thế.”

“Em tưởng anh thích bánh mì đen?”

“Anh sẽ điều chỉnh”.

Ellie thực sự muốn phá lên cười vì điều đó, nhưng cô khôn ngoan ngậm chặt miệng lại.

Charles nhìn trừng trừng vào những người còn lại trong bếp. “Tôi muốn nói vài lời riêng với vợ mình.” Khi không ai động dậy, anh gầm lên, “Bây giờ!”.

“Vậy thì có lẽ chúng ta nên đi”, Ellie chen vào. “Sau cùng, bà Stubbs và những cô hầu gái làm ở đây. Chúng ta thì không.”

“Em có vẻ vừa làm một thí dụ minh họa khá chuẩn xác”, anh gầm gừ, đột nhiên nghe có vẻ hờn dỗi hơn là giận dữ.

Ellie há hốc miệng nhìn anh. “Anh đúng là người lạ lùng và đối lập nhất mà em từng gặp.”

“Anh không nhét đầu mình vào lò nướng”, anh đáp lại.

“Chà, em không ăn bánh mì nướng cháy đen!”

“À, anh...”, Charles ngẩng phắt đầu lên, như thể đột nhiên nhận ra rằng anh không những đang có một cuộc cãi cọ kỳ quái nhất với vợ mình, mà còn làm thế trước mặt người khác. Anh hắng giọng và nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô. “Anh tin rằng mình muốn chỉ cho em phòng khách màu xanh”, anh nói to.

Ellie đi theo. Thật ra, cô không có nhiều lựa chọn. Anh rời khỏi phòng rất vội vã, vì cổ tay cô đã gấn vào tay anh nên cô phải đi cùng anh. Cô không chắc họ sẽ đi đâu, có lẽ là căn phòng đầu tiên anh thấy đủ riêng tư để mắng nhiếc cô mà không ai nghe thấy.

Phòng khách màu xanh, quả thực như vậy.

8. Chương 8

Trước sự ngạc nhiên vô cùng của Ellie, căn phòng Charles rốt cuộc kéo cô vào thực sự được trang trí toàn màu xanh. Cô nhìn quanh mình, ghế sofa màu xanh, rèm màu xanh, và sau đó để mắt mình lướt xuống sàn nhà, một tấm thảm màu xanh và trắng.

“Em có gì để biện hộ cho mình không?”, Charles yêu cầu.

Ellie không nói gì, tạm thời bị thôi miên bởi những hoa văn liên tiếp nhau trên tấm thảm.

“Ellie”, anh gầm lên.

Đầu cô quay ngoắt lại. “Anh nói gì cơ?”

Charles trông như thể muốn lắc cô. Thật mạnh. “Anh nói”, anh lặp lại, “Em có gì để biện hộ cho mình không?”.

Cô chớp mắt và trả lời, “Căn phòng này đúng là màu xanh”.

Anh chỉ nhìn cô chăm chăm, rõ ràng không biết trả lời như thế nào.

“Em không nghĩ anh nghiêm túc về việc đưa em đến phòng khách màu xanh”, cô giải thích. “Em nghĩ anh chỉ muốn đưa em đi đâu đó để có thể hét lên với em.”

“Anh đúng là muốn hét lên với em”, anh gầm gừ.

“Đúng thế”, cô trầm ngâm. “Điều đó rất rõ ràng. Mặc dù em phải nói rằng em không hoàn toàn chắc chắn vì sao...”

“Eleanor!”, anh gầm như hét lên, “Em nhét đầu vào một cái lò!”.

“Tất nhiên là thế”, cô trả lời. “Em đang sửa nó. Anh sẽ rất hài lòng khi bắt đầu có món bánh mì nướng đúng kiểu trong bữa sáng.”

“Anh sẽ không hài lòng, anh không quan tâm về bánh mì nướng, còn em sẽ không bao giờ bước vào bếp lần nữa.”

Tay Ellie tìm được đến hông. “Anh, ngài, là một tên ngốc.”

“Em đã nhìn thấy một người bị cháy tóc chưa?”, Charles gắng hỏi, chọc chọc ngón tay vào vai cô, “Có chưa?”.

“Tất nhiên là chưa, nhưng...”

“Anh thấy rồi, và đó không phải là một hình ảnh đẹp đẽ.”

“Em không nghĩ thế, nhưng...”

“Anh không chắc cuối cùng điều gì đã gây ra cái chết của anh chàng tội nghiệp đó, vết bỏng hay cơn đau.”

Ellie nuốt khan, cố gắng không hình dung ra thảm họa đó. “Em vô cùng tiếc nuối cho bạn anh, nhưng...”

“Vợ anh ta phát điên. Nói rằng cô ấy nghe thấy anh ta gào thét hàng đêm”.

“Charles!”

“Lạy chúa tôi, anh không biết có vợ sẽ rối rắm như thế này. Và anh chỉ mới kết hôn được một ngày.”

“Anh đang xúc phạm em một cách không cần thiết. Và em bảo đảm với anh rằng...”

Anh thở dài và đảo mắt nhìn lên trên trời khi ngắt lời cô. “Hy vọng cuộc đời con có thể tiếp tục thanh bình như trước đây có phải quá nhiều hay không?”

“Anh để em nói được không?”, cuối cùng Ellie cũng bùng nổ.

Anh nhún vai với vẻ từ tốn giả mạo. “Xin mời”.

“Anh không cần phải trở nên ghê gớm một cách vô nghĩa như thế”. Cô nói. “Em đã sửa lò nướng cả đời rồi. Em không lớn lên cùng với người hầu, sự xa xỉ và những thứ như thế này. Nếu chúng em định ăn tối, em phải nấu. Và nếu lò nướng không hoạt động, em phải sửa.”

Charles suy nghĩ về điều đó, dừng lại và nói. “Anh xin lỗi nếu làm em cảm thấy rằng anh đang đánh giá thấp em theo bất cứ cách nào. Chắc chắn anh không định coi nhẹ tài năng của em.”

Ellie không hoàn toàn chắc chắn rằng sửa lò có xứng là một tài năng hay không, nhưng cô im lặng.

“Chỉ là...”, anh với tay ra, nắm lấy một lọn tóc hung đỏ và quấn nó quanh ngón tay trỏ, “Anh không muốn nhìn thấy cái này bốc lửa.”

Cô hồi hộp nuốt nghẹn. “Đừng ngốc thế.”

Anh khẽ giật tóc cô, kéo cô lại gần. “Như thế thì thật phí phạm”, anh thì thầm. “Nó thật mềm mại.”

“Nó chỉ là tóc thôi”, Ellie khẳng định, nghĩ rằng một trong hai người phải giữ cuộc hội thoại này thực tế hơn.

“Không”. Anh đưa lọn tóc lên gần miệng là lướt nó trên môi. “Nó còn hơn thế rất nhiều.”

Ellie nhìn chăm chăm vào anh, không nhận thức được rằng môi mình đã hé ra một chút. Cô có thể thề rằng mình đang cảm thấy cái vuốt ve dịu dàng đó trên da đầu. Không phải, trên miệng cô. Không, trên cổ cô. Không, khỉ thật, cô cảm thấy cảm giác quỷ quái đó khắp toàn thân.

Cô nhìn lên. Anh vẫn di tóc trên miệng. Cô rùng mình. Cô vẫn cảm thấy nó. “Charles”, cô thì thào.

Anh mỉm cười, rõ ràng nhận thức được tác động của mình với cô. “Ellie?”, anh hỏi lại.

“Em nghĩ anh nên...” Cô thở hổn hển và cố gắng lùi ra khi anh kéo cô vào gần hơn nữa.

“Em nghĩ anh nên làm gì cơ?”

“Bỏ tóc em ra.”

Bàn tay rảnh rang của anh lén ôm quanh eo cô. “Anh không đồng ý”, anh thì thầm, “Anh đã rất gần bó với nó rồi”.

Ellie nhìn vào ngón tay đang cuốn rất nhiều sợi tóc của mình. “Rõ ràng là thế”, cô nói, ước gì giọng nói được vẽ chế giễu hơn là thêu thào.

Anh giơ ngón tay lên để có thể nhìn nó trước cửa sổ đang không có rèm. “Tiếc thật”, anh thì thầm. “Mặt trời đã mọc quá đường chân trời. Anh muốn được so sánh tóc em với mặt trời.”

Ellie nhìn chăm chăm vào Charles, sững sờ. Không ai từng nói theo cách đầy thi vị như thế với cô trước đây. Thật không may, cô chẳng biết phải giải thích lời nói của anh như thế nào. “Anh đang nói về cái gì thế?”, cuối cùng cô thốt ra.

“Tóc em”, anh vừa nói vừa cười, “Nó có màu của mặt trời”.

“Tóc em”, cô nói thật to, “Nó kỳ quặc”.

“Phụ nữ”. Anh thở dài. “Họ không bao giờ hài lòng.”

“Điều đó không đúng”, Ellie phản đối, nghĩ rằng mình phải biện hộ cho giới của mình.

Anh nhún vai. “Em không hài lòng”.

“Em xin anh thứ lỗi. Em hoàn toàn hài lòng với cuộc sống của mình.”

“Là chồng em, anh không thể nói với em mình phần khởi đến mức nào khi nghe thấy thế đâu. Anh hẳn là giỏi giang với chuyện hôn nhân hơn là anh nghĩ.”

“Em hoàn toàn hài lòng”, cô nói, phớt lờ giọng điệu châm biếm của anh, “Bởi vì bây giờ em đã kiểm soát được định mệnh của mình. Em sẽ không bị cha em chỉ trỏ ngón tay bảo làm thế này hay làm kia nữa”.

“Hay bà Foxglove”, Charles chỉ ra.

“Hay bà Foxglove”, cô đồng ý.

Anh ra chiều suy nghĩ. “Nhưng ngón tay của anh, anh có thể làm khá nhiều bằng ngón tay của mình.”

“Chắc chắn em không biết anh đang nói về cái gì.”

Anh thả tóc cô ra và lướt ngón tay xuống cổ cô. “Anh chắc chắn là em không biết”, anh lẩm bẩm. “Nhưng em sẽ sớm biết, và khi đó em sẽ thỏa mãn.”

Ellie nheo mắt lại khi cô giật ra khỏi cái nắm tay của anh. Người chồng mới của cô chắc chắn không gặp khó khăn nào liên quan đến lòng tự trọng. Cô rất nghi ngờ rằng anh chưa từng nghe từ “không” phát ra từ môi phụ nữ. Cô lại nheo mắt và nói, “Anh đã quyến rũ rất nhiều phụ nữ, đúng không?”.

“Anh không nghĩ đó là câu hỏi mà người ta hỏi chồng mình.”

“Em nghĩ nó chính xác là câu hỏi người ta nên hỏi chồng mình”. Cô hùng hổ chống tay lên hông. “Phụ nữ chẳng là gì ngoài một trò chơi đối với anh.”

Charles nhìn cô chằm chằm một lúc. Lời khẳng định của cô chắc chắn là chuẩn xác. “Không hẳn là một trò chơi”, anh nói, kéo dài thời gian.

“Vậy là cái gì?”

“À, ít nhất thì, em không phải là một trò chơi?”

“Ồ? Vậy em là gì?”

“Vợ anh”, anh cầm cầu, mắt kiên nhẫn với chiều hướng của cuộc nói chuyện này.

“Anh không hề có ý tưởng gì về việc đối xử với một người vợ như thế nào.”

“Anh biết chính xác phải đối xử với một người vợ như thế nào”, anh gất lên. “Anh không phải là vấn đề.”

Cảm thấy bị xúc phạm, Ellie lùi lại. “Chính xác anh đang cố gắng nói gì?”

“Em, phu nhân, không biết cách để làm một người vợ.”

“Em mới chỉ làm vợ một ngày.” Cô gần như gào lên. “Anh mong đợi điều gì chứ?”

Đột nhiên, Charles cảm thấy mình đúng là một kẻ đểu cáng. Anh đã hứa cho cô thời gian để làm quen với hôn nhân, lúc này anh đang gắt gỏng với cô như một con rồng. Anh hối hận và thở dài, “Anh xin lỗi, Ellie. Anh không biết thứ gì đã xui khiến mình.”

Ellie có vẻ giật mình bởi lời xin lỗi của anh, rồi sau đó mặt cô dịu lại. “Đừng bận tâm quá về điều đó, thưa ngài. Một ngày hôm nay chúng ta đều căng thẳng quá.”

“Và?”, anh móm lời khi cô không hoàn thành câu nói.

Cô hắng giọng, “Không có gì. Chỉ là em cho rằng anh không thể đoán trước là sẽ nhìn thấy đầu em ở trong lò vào sáng nay”.

“Điều đó khá sốc”, anh nói nhẹ nhàng.

Ellie rơi vào im lặng. Sau vài phút, cô mở miệng, sau đó khép lại.

Khóe miệng của Charles nhếch lên. “Em muốn nói gì à?”

Cô lắc đầu. “Không”.

“Em có mà”.

“Điều đó không quan trọng.”

“Ồ, thôi nào, Ellie. Em muốn biện hộ cho kỹ năng nhà bếp, hay kỹ năng về cái bếp lò của mình, hay bất kể cái gì em muốn gọi tên chúng, phải vậy không?”

Cầm cô vênh lên một chút. “Em có thể bảo đảm với anh rằng em đã điều chỉnh cái giá lò đó cả triệu lần trước đây rồi.”

“Em khó mà sống đủ lâu để thực hiện nhiệm vụ đó một triệu lần”.

Cô thở hổn hển đầy tức tối. “Em không được nói cường điệu hóa hay sao?”

“Chỉ khi”, anh nói, hơi quá êm ái, “Em đang nói về anh”.

Ellie nở một nụ cười điệu đà. “Ôi, Charles”, cô thốt lên, “Em có cảm giác như là chúng ta đã biết nhau một triệu năm rồi”. Giọng cô trở nên châm biếm hơn. “Và em mệt mỏi vô cùng với sự bầu bạn của anh.”

Anh bật cười. “Suy nghĩ của anh thì theo hướng. “Ôi, Charles, anh là người tốt nhất...”

“Ha!”

“Quyển rũ nhất từng xuất hiện trên hành tinh này. Nếu em sống một nghìn năm, em...”

“Em hy vọng rằng mình sống một nghìn năm”, Ellie cãi lại. “Khi đó em sẽ là một bà già nhăn nhoe với mục đích duy nhất trong đời là chọc phá anh.”

“Em sẽ trở thành một bà già hấp dẫn”. Anh nghiêng đầu và giả vờ nghiên cứu khuôn mặt cô. “Anh có thể thấy những nếp nhăn sẽ xuất hiện ở đâu. Ngay ở đây, cạnh mắt em, và...”

Cô gạt bàn tay đang lăn theo những nếp nhăn tương lai của mình. “Anh không phải là một quý ông”.

Anh nhún vai. “Anh sẽ thế vào những lúc thích hợp.”

“Em không thể tưởng tượng đó là lúc nào. Cho đến lúc này em đã nhìn thấy anh say xỉn...”

“Anh có lý do rất hợp lý cho tình huống say sưa đặc biệt đó”, anh nói và vẫy tay. “Hơn nữa, cơn say đờ đẫn nho nhỏ đó đã mang em đến với anh, không phải sao?”

“Đó không phải là vấn đề!”

“Làm ơn đừng cố gắng đẩy mình vào tình trạng cáu kỉnh”, anh nói bằng giọng lo lắng.

“Em không tức tối”. Cô lùi lại và khoanh tay.

“Vậy thì em bắt chước khá chuẩn”.

Mắt nhắm lại và môi cô cong lên thành một nụ cười tự tin. “Tâm trạng cáu kỉnh của em đáng sợ hơn thế này nhiều. Khuyên anh đừng có khơi lên”.

Anh thở dài. “Anh nghĩ mình phải hôn em thôi.”

“Cái gìiiii?”

Charles nắm cánh tay cô và nhanh chóng kéo sát vào mình cho đến khi cả cơ thể cô áp sát vào cơ thể anh. “Dường như đó là cách duy nhất để làm em im lặng”. Anh ề à.

“Anh...” Nhưng cô không thể hoàn thành câu nói, vì môi anh đã ở trên môi cô, và chúng đang làm những điều tình quái.... Chúng trêu ghẹo khéo miệng, sau đó vuốt ve cằm, Ellie cảm thấy như thể mình đang tan chảy. Đúng thế, cô hoang mang nghĩ, đó có thể là lời giải thích duy nhất, vì chân cô giống như bơ, cô lắc lư bám vào anh, cơ thể như đã ở trong lửa, vì cô cảm thấy rất, rất nóng, từ “cháy” vọng lại trong đầu cô, và...

Charles thả cô ra đột ngột đến mức cô loạng choạng ngã vào một chiếc ghế. “Em có nghe thấy không?”, anh hỏi gấp gáp.

Ellie quá mơ màng để có thể trả lời được.

“Cháy!”, những tiếng hét vang lên.

“Chúa tôi!”, Charles buột miệng, tiến đến cửa.

“Đó là dì Cordelia”, Ellie cố gắng nói. “Không phải anh nói dì ấy luôn thích hét ‘Cháy’ hay sao?”

Nhưng Charles đã chạy hết tốc lực ra đại sảnh. Ellie đứng và nhún vai, không thực sự tin rằng có gì nguy hiểm, không lâu sau khi cô được giới thiệu với Cordelia ngày hôm trước. Dù sao, đây là gia đình mới của cô, nếu Charles nghĩ có việc cần lo lắng, cô phải điều tra. Hít một hơi thở sâu, cô nhấc váy và chạy theo anh.

Ellie đuối qua ba góc quanh trước khi cô nhận ra rằng mình đang theo anh quay lại bếp. “Ồ, không”, cô rên rỉ, đột nhiên cảm thấy bụng mình nhộn nhạo. Không phải cái lò. Làm ơn đừng là cái lò.

Cô cảm thấy khòic ngay cả trước khi nhìn thấy cánh cửa dẫn đến bếp. Khói dày đặc và ngọt ngào, rồi chỉ vài giây nó đã làm phổi cô tưng tức.

Cô vòng qua góc nhà cuối cùng mang theo một trái tim ảm đạm. Người hầu đang truyền tay những thùng nước, còn Charles đang đứng ở giữa, gào thét mệnh lệnh và chạy ra chạy vào bếp khi anh hắt nước vào ngọn lửa.

Trái tim Ellie mắc trong cổ họng khi cô nhìn anh lao vào ngọn lửa. “Không!”, cô nghe thấy mình hét lên và không hề suy nghĩ, cô chạy qua đám đông người hầu rồi lao vào trong bếp. “Charles!”, cô hét lên, giật áo anh.

Anh quay giật lại, đôi mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng và giận dữ khi thấy cô đứng cạnh mình. “Ra ngoài!”, anh hét lên.

“Không, trừ khi anh đi cùng em.” Ellie giật lấy một thùng nước từ một người hầu và hắt nó vào ngọn lửa nhỏ đã lan từ sàn lên một chiếc bàn. Ít nhất, cô có thể xử lý khu vực cháy nhỏ đó.

Charles túm lấy cánh tay cô và bắt đầu lôi ra cửa. “Nếu em quý trọng mạng sống của mình, ra ngoài!”

Ellie lờ anh đi và nhấc một thùng nước khác lên. “Chúng ta sắp dập được nó rồi!”, cô hét lên, lao về phía trước cùng thùng nước.

Anh túm váy cô từ đằng sau, chặn cô lại và khiến nước trong thùng bay về phía trước, rơi xuống khá gần ngọn lửa. “Ý anh là anh sẽ giết em”, anh rít lên, lôi cô ra cửa. Trước khi Ellie nhận ra chuyện gì đang diễn ra, cô đã ngồi bệt trên sàn nhà ở ngoài hành lang, Charles vẫn ở trong bếp, chiến đấu với đám cháy.

Cô cố gắng quay lại bếp, nhưng Charles hẳn đã nói gì đó với những người hầu, bởi vì họ chặn cô lại rất hiệu quả. Sau một phút cố gắng tìm đường quay lại, Ellie cuối cùng cũng từ bỏ và đứng vào hàng truyền nước, không chịu đứng ở vị trí bất lực mà Charles dường như quyết tâm gán cho cô.

Sau vài phút nữa, cô nhận thấy tiếng xèo xèo của ngọn lửa đã dừng lại, mọi người trong hàng bắt đầu thở hổn hển khiến Ellie tự hỏi liệu có ai trong bọn họ nhớ rằng mình từng thở hay không. Họ đều có vẻ kiệt sức và nhẹ nhõm, còn cô quyết định ngay rằng hành động chính thức đầu tiên với tư cách là Nữ bá tước của Billington sẽ là bảo đảm những người này nhận được một biểu hiện của lòng biết ơn nào đó cho nỗ lực của họ - tiền thưởng, có lẽ, hoặc có thể thêm nửa ngày nghỉ.

Đám đông ở cửa bếp thưa dần, Ellie lẩn về phía trước. Cô phải nhìn lướt qua cái bếp lò và xác định xem có phải bằng cách nào đó cô đã gây ra đám cháy hay không. Cô biết rằng mọi người sẽ tin rằng đám cháy là lỗi của cô, cô chỉ hy vọng rằng họ sẽ nghĩ là cô không biết sửa lò chứ không phải là cố gắng phóng hỏa. Bị nghĩ là kẻ ngốc còn hơn là độc ác.

Khi cô bước vào bếp, Charles đang đứng ở góc bên kia, trao đổi với một người hầu. Tạ ơn Chúa, lưng anh đang quay về phía cô, cô lao vút đến chỗ cái lò vẫn đang bốc khói mù mịt và thò đầu vào trong.

Cô há hốc miệng trước những gì nhìn thấy. Chiếc giá đã được di chuyển lên mức cao nhất, thậm chí còn cao hơn vị trí trước khi Ellie sửa lại. Bất kỳ thức ăn nào để trong lò sẽ bắt lửa. Đó là điều chắc chắn xảy ra.

Ellie ngó vào sâu hơn, muốn nhìn rõ hơn một chút, nhưng sau đó cô nghe thấy một tiếng chửi thề gay gắt sau lưng. Trước khi cô có thời gian hành động, cô thấy mình bị giật ngược lại, cô không hề có chút nghi ngờ nào về danh tính của người kéo mình.

Cô lo lắng quay lại. Charles đang đứng lù lù trước mặt cô, ánh mắt anh lóe lên cơn thịnh nộ.

“Em phải nói với anh điều này”, cô thì thầm với vẻ khẩn cấp. “Cái lò. Nó...”

“Không một từ nào”, anh gay gắt nói. Giọng anh đang khàn đặc vì khói, nhưng điều đó cũng chẳng làm giảm bớt đi cơn giận. “Không một từ chết tiệt nào.”

“Nhưng...”

“Thế là quá nhiều rồi”. Anh quay gót và hùng hổ ra khỏi phòng.

Ellie cảm thấy những giọt nước mắt phản bội trào ra từ mắt cô, cô không biết chúng sinh ra do đau đớn hay giận dữ. Cô hy vọng đó là giận giữ, bởi vì cô không thích cái cảm giác tận sâu trong đáy lòng mình rằng theo cách nào đó anh đã gạt bỏ cô. Cô đứng lên và đi về phía cửa bếp để có thể nghe Charles nói gì với những người hầu trong hành lang.

“... cảm ơn vì đã mạo hiểm cuộc sống giúp ta cứu nhà bếp và thực ra là cả Wycombe Abbey. Hôm nay mọi người đã thực hiện một hành động cao quý và quên mình.” Charles dừng lại và hắng giọng. “Tuy nhiên, ta vẫn cần phải hỏi, có người nào có mặt khi ngọn lửa bắt đầu bùng lên hay không?”

“Tôi đi ra vườn hái rau”, một hầu bếp trả lời. “Khi tôi quay lại, cô Claire đang hét lên là cháy.”

“Claire?”, mắt Charles nheo lại. “Claire làm gì ở dưới này?”

Ellie bước về phía trước. “Em nghĩ rằng cô bé xuống đây trước khi...” Cô áp úng một phút trước sức nặng từ cái nhìn sắc sảo của anh, nhưng sau đó cô tự nhắc nhở rằng mình tuyệt đối không có gì xấu hổ và tiếp tục “... khi chúng ta đều có mặt ở bếp”.

Mọi ánh mắt của người hầu đều đổ về cô, Ellie cảm nhận được sự kết tội đồng loạt của họ. Sau cùng, cô là người đã điều chỉnh cái giá.

Charles quay đi mà không nói một lời. “Gọi Claire cho ta”, anh nói với một người hầu. Sau đó anh quay sang Ellie. “Một lời với em”, anh gắt gỏng và hùng hổ đi về phía bếp. Tuy nhiên, trước khi đi đến cửa, anh quay lại và nói với nhóm người tụ tập ở đó, “Mọi người có thể đi làm việc tiếp. Những người bị bắn có thể tự do sử dụng phòng tắm ở chái nhà dành cho khách”. Khi không ai trong số những người đó nhúc nhích ngay lập tức, anh nói dứt khoát. “Chúc một ngày tốt lành.”

Họ đều chạy đi.

Ellie đi theo chồng vào bếp. “Anh thật tốt khi cho phép người hầu sử dụng phòng tắm của mình”, cô nói nhẹ nhàng, muốn giành lời nói đầu tiên trước khi anh bắt đầu mắng mỏ mình.

“Chúng là phòng tắm của chúng ta”, anh quát lên, “Và đừng nghĩ em có thể làm anh xao nhãng”.

“Em không định làm thế. Em không thể không nói thế khi anh làm một việc tốt.”

Charles thở ra, cố gắng cho trái tim thời gian để lấy lại nhịp đập bình thường. Chết tiệt, hôm nay là ngày quái quỷ gì thế, bây giờ thậm chí chưa đến buổi trưa. Anh thức dậy, thấy vợ mình nhét đầu vào một cái lò, cãi cọ lần đầu tiên với cô, hôn cô ngây ngất (và muốn kết thúc với ham muốn hơn rất nhiều) rồi chỉ để bị ngất quăng bởi một đám cháy khi gió mà có vẻ như cô là người gây ra.

Cổ họng anh rất bỏng, cái lưng đang giết chết anh, đầu giật bịch bịch như búa bổ. Anh nhìn xuống tay mình, rõ ràng đang run bần bật. Hôn nhân, anh kết luận, không có vẻ là một nỗ lực đúng đắn.

Anh quay lại nhìn vợ mình, người trông như thể không biết cười hay cau có. Sau đó, anh quay lại nhìn cái lò, vẫn còn bốc khói. Anh rên rỉ. Một năm nữa kể từ bây giờ, anh sẽ chết. Anh chắc chắn điều đó.

“Có gì sai à?”, Ellie hỏi khê khàng.

Anh quay sang cô với một biểu hiện hoài nghi. “Có gì sai à?”, anh nhại lại. “Có gì SAI à?”, lần này bùng nổ hơn.

Cô cau mày. “Chà, rõ ràng có chuyện gì đó, ờ, vài chuyện gì đó không ổn, nhưng em đang nói chung chung thế thôi, anh biết mà. Em...”

“Eleanor, cái bếp chết tiệt của anh cháy thành than!” , anh hét toáng lên. “Anh không thấy có gì là chung chung về chuyện đó cả.”

Cầm cô vênh lên. “Đó không phải là lỗi của em.”

Im lặng.

Cô khoanh tay và giữ vững vị thế. “Cái giá đã bị di chuyển. Nó không ở chỗ em đã điều chỉnh. Chiếc lò đó chắc chắn sẽ bị bắt lửa. Em không biết ai...”

“Anh cóc thêm quan tâm đến cái giá. Thứ nhất, em không nên đụng vào cái lò ngay từ đầu. Thứ hai”, giờ thì anh đang đánh dấu trên ngón tay mình, “Em không nên chạy đến đây khi lửa đang cháy dữ dội. Thứ ba, chết tiệt là em rất không nên nhét dầu vào lại cái lò chết giẫm đó khi nó vẫn còn nóng. Thứ tư...”

“Thế là quá đủ rồi”, Ellie cau lên.

“Anh sẽ nói với em khi nào là đủ! Em...”, Charles ngăn mình tiếp tục, nhưng chỉ vì anh nhận ra mình đang run lên vì tức tối. Và có lẽ, một chút sợ hãi tiềm ẩn.

“Anh đang lập một danh sách về em”, cô buộc tội. “Anh đang lập một danh sách tất cả những thiếu sót của em. Và”, cô thêm vào, lắc lắc ngón tay trước mặt anh. “Anh chửi thề hai lần trong một câu.”

“Chúa cứu giúp con”, anh rên rỉ. “Chúa cứu giúp con.”

“Hừm”, cô nói, bằng cách nào đó nhồi nhét toàn bộ sự chỉ trích gay gắt vào âm tiết duy nhất đó. “Ngài chắc chắn sẽ không giúp nếu anh tiếp tục chửi thề như thế.”

“Anh tin chắc em đã từng nói rằng em không cầu kỳ về những thứ như thế”, anh gầm gừ.

Cô khoanh tay. “Đó là trước khi em trở thành vợ anh. Giờ người ta mong đợi em cầu kỳ về những thứ như thế.”

“Chúa cứu con khỏi những người vợ”, anh rên rỉ.

“Thế thì anh không nên kết hôn”, cô quát.

“Ellie, nếu bây giờ em không ngậm miệng lại, Chúa giúp anh, anh sẽ bóp cổ em.”

Ellie nghĩ rằng mình đã bày tỏ quan điểm rõ ràng về khả năng Chúa cứu giúp anh, vì thế cô hài lòng với mình bằng cách lẩm bẩm. “Chửi thề một lần còn hiểu được, đằng này hai... Ừm, hai thực sự quá nhiều”.

Cô không chắc chắn, nhưng cho rằng mình nhìn thấy Charles đảo mắt lên trần nhà và lẩm rầm, “Hãy đưa con đi ngay bây giờ.”

Thế là quá mức. “Ôi, vì tình yêu với Chúa”, Ellie quát lên, bắt chọt dùng tên Chúa một cách bất kính. Sau cùng, cô đã được một mục sư nuôi nấng. “Em không tệ đến mức khiến cái chết còn đáng thích hơn là hết hôn với em.”

Anh chìa một cái nhìn về phía cô để nói rằng mình không chắc chắn.

“Cuộc hôn nhân này không phải là vĩnh viễn”, cô bùng lên, cơn giận dữ vì bề mặt khiến giọng cô the thé. “Em có thể lao ra khỏi cánh cửa đó ngay giây phút này và kiếm được một phán quyết hủy hôn.”

“Cánh cửa nào?”, anh lèm bèm. “Tất cả những gì anh thấy là một thanh gỗ cháy đen.”

“Khiếu hài hước của anh chẳng được tốt lắm”.

“Khiếu hài hước... Em đang đi đến chỗ quái quỷ nào thế?”

Ellie không trả lời, chỉ tiếp tục đi qua thanh gỗ cháy đen mà cô thích nghĩ là cánh cửa hơn.

“Quay lại đây!”

Cô đi tiếp. À, lẽ ra cô đã đi tiếp nếu bàn tay anh không tìm thấy thắt lưng váy và kéo cô trở lại. Ellie nghe thấy một tiếng vải bị rách, và lần thứ hai trong ngày hôm đó, cô thấy mình bị áp sát vào chiều dài cơ thể

rắn chắc của chồng. Cô không thể nhìn thấy anh, nhưng cô có thể cảm thấy anh thân mật áp sát vào lưng cô, cô có thể ngửi thấy mùi của anh, cô thì là mình ngửi thấy, ngay cả với mùi khói vẫn còn bám lại.

“Em sẽ không hủy hôn”, anh ra lệnh, môi kề sát tai cô.

“Em ngạc nhiên vì anh quan tâm cơ đấy”, cô đáp lại, cố gắng phớt lờ cảm giác râm ran ở da nơi hơi thở anh phả vào.

“Ồ, anh quan tâm chứ”, anh lầu bàu.

“Anh quan tâm đến tài sản khí gió của anh thôi!”

“Cũng như em quan tâm đến tiền của em, vì thế chúng ta tốt hơn là làm điều tốt nhất.”

Ellie được miễn phải thừa nhận rằng anh đứng bởi một tiếng “E hèm” to từ phía cửa. Cô nhìn lên thì thấy Claire đang khoanh tay đứng nhìn. Về cau có tức tối bao trùm khuôn mặt cô bé.

“Ồ, chúc một ngày tốt lành, Claire”, Ellie nói cùng với một nụ cười gượng gạo, cố gắng hết sức ra vẻ như là cô rất hài lòng được đứng ở vị trí cực kỳ kỳ quặc này, giữa một cái bếp cháy rụi.

“Nữ bá tước”, Claire đáp lại lạnh băng.

“Claire!”, Charles nói với khá nhiều cảm xúc, thả Ellie nhanh đến mức cô va bụp vào tường. Anh bước về phía người họ hàng đang cười rạng rỡ với mình.

Ellie xoa chỗ khuỷu tay va vào tường và lăm bầm tất cả những điều không tốt đẹp nhất về chồng mình.

“Claire”, Charles lại nói, “Chú biết rằng cháu là người đầu tiên phát hiện ra đám cháy.”

“Vâng. Nó bắt đầu không đến mười phút sau khi chú và vợ mình rời khỏi bếp.”

Ellie nheo mắt lại. Có phải cô vừa nghe thấy một chút chế nhạo trong giọng Claire khi cô bé nói từ “vợ”? Cô biết cô bé này không thích mình.

“Cháu có biết cái gì gây ra nó không?”, Charles hỏi.

Claire trông có vẻ ngạc nhiên vì anh lại hỏi thế. “Sao á, cháu... À...” Cô bé nhìn sang Ellie đầy ẩn ý.

“Cứ nói đi, Claire”, Ellie nghiêng rằng. “Cháu nghĩ cô là người gây ra đám cháy.”

“Cháu không nghĩ cô chủ tâm làm thế”, Claire trả lời, đặt tay lên trái tim mình.

“Chúng ta biết rằng Ellie sẽ không bao giờ làm một việc như thế”, Charles nói.

“Tai nạn xảy ra với tất cả mọi người”, Claire lăm bầm, ném một cái nhìn thương hại về phía Ellie.

Ellie muốn bóp cổ cô bé. Cô không thích thú gì việc bị chiếu cố bởi một con nhóc mười bốn tuổi.

“Cháu chắc chắn rằng cô nghĩ cô biết mình đang làm gì”, Claire tiếp tục.

Đến mức này Ellie nhận ra mình phải đưa ra một lựa chọn. Cô có thể rời khỏi phòng này và đi tắm, hoặc ở lại và giết Claire. Với sự lưỡng lự rất lớn, cô quyết định đi tắm. Cô quay sang Charles, vờ ra vẻ nhột nhạt yếu đuối nhất của mình và nói, “Nếu anh thứ lỗi, em tin rằng mình sẽ về phòng nghỉ. Em cảm thấy hơi vág vát”.

Charles nhìn cô đầy vẻ nghi ngờ và nói thật nhỏ, “Em chưa bao giờ ngắt xỉu một lần trong đời.”

“Làm sao anh biết?”, Ellie đáp lại với giọng bé tương đương. “Anh thậm chí không hề biết em tồn tại cho đến tuần trước”.

“Giờ nó có cảm giác như mãi mãi.”

Ellie hất mũi lên trên trời và cau có thì thầm, “Em đồng ý”. Sau đó cô đứng thẳng người và lướt ra khỏi phòng, hy vọng rằng sự ra đi hoành tráng của mình không bị làm hỏng quá nhiều bởi sự thật rằng cô đang bị bao phủ đầy muội, hơi khắp khềnh, và mặc một chiếc váy lúc này đã bị rách ở ba chỗ.

9. Chương 9

Ellie áp ủ vết thương của mình trong suốt thời gian còn lại trong ngày, vờ mệt mỗi khi một cô hầu gái đến phòng để mời cô xuống ăn tối. Cô biết mình đang tỏ ra là kẻ hèn nhát tồi tệ nhất trên thế giới, nhưng thật sự là cô quá giận dữ với Charles và toàn bộ gia đình anh đến mức không tin mình có thể ngồi cùng họ trong cả một bữa ăn.

Tuy nhiên, giận dữ trốn trong phòng thì hơi buồn chán, vì thế cô lên xuống tầng dưới và túm lấy số báo mới nhất để lướt qua các trang tài chính. Theo thói quen, cô kiểm tra các khoản đầu tư của mình, nhưng sau đó nhận ra rằng cô không biết tình trạng khoản tiền của mình như thế nào rồi. Charles đã chuyển vào tài khoản của cô như anh đã hứa hay chưa? Có thể là chưa, Ellie nghĩ, cố gắng kiên nhẫn. Họ mới chỉ kết hôn một ngày. Dù sao cô sẽ phải nhắc anh. Cô đọc một bản báo cáo triển vọng về một nhà máy bông mới ở Derbyshire và nóng lòng muốn đầu tư vào đó một khoản.

Cô đọc tờ báo ba lần, sắp xếp lại những vật trang trí thiếu giá trị trên bàn trang điểm hai lần, nhìn chăm chăm ra cửa sổ trong một giờ đồng hồ trước khi thả mình xuống giường rồi bật ra một tiếng rên rỉ lớn. Cô chán nản, đói, và cô đơn, đó đều là lỗi của chồng cô và gia đình khỉ gió của anh ta. Cô có thể vui vẻ bóp cổ tất cả bọn họ.

Và rồi Judith gõ cửa.

Ellie lưỡng lự mỉm cười. Cô nghĩ rằng mình không giận dữ với cả gia đình chồng. Sau cùng, thật khó để giận giữ với một đứa bé sáu tuổi.

“Cô ốm à?”, Judith hỏi, trèo lên giường với Ellie.

“Không hẳn thế. Chỉ mệt thôi.”

Judith cau mày. “Khi cháu mệt, cô Dobbin vẫn bắt cháu ra khỏi giường. Thỉnh thoảng, cô ấy đặt một miếng vải lạnh và ướm lên cổ cháu.”

“Cô cá là việc đó có tác dụng.”

Cô gái nhỏ nghiêm trang gật đầu. “Thật khó để đi ngủ với một cái cổ ướm.”

“Cô chắc chắn như thế.”

“Mẹ nói rằng sẽ bảo người mang một khay đồ ăn lên phòng cô.”

“Chị ấy thật tốt bụng.”

“Cô đói không?”

Trước khi Ellie có thể trả lời, bụng cô gào lên.

Judith cười toáng lên. “Cô đói rồi.”

“Cô đoán là thế.”

“Cháu nghĩ mình thích cô.”

Ellie mỉm cười, cảm thấy khá hơn cả ngày nay. “Tốt quá, vì cô cũng thích cháu.”

“Claire nói rằng hôm nay cô đã gây ra đám cháy.”

Ellie đếm đến ba trước khi nói, “Có một đám cháy, nhưng đó là tai nạn. Cô không gây ra nó.”

Judith nghiêng đầu sang một bên khi cô bé suy xét lời nói của Ellie. “Cháu nghĩ mình tin cô. Claire thường xuyên sai, mặc dù chị ấy không thích thừa nhận chuyện ấy.”

“Hầu hết mọi người đều không thích thế.”

“Cháu hiếm khi sai lầm về bất kỳ cái gì.”

Ellie mỉm cười và vuốt tóc cô bé. Một cô hầu gái xuất hiện ở cửa với bữa ăn tối. Judith nhảy xuống khỏi giường và nói, “Tốt nhất là cháu nên quay lại phòng. Cô Dobbin có thể sẽ giấu bánh tráng miệng đi nên cháu chậm chân.”

“Vì Chúa, điều đó thật kinh khủng!”

Judith nhăn mặt. “Cô ấy ăn nó sau khi cháu đi ngủ.”

Ellie ngoắc ngón tay và thì thầm, “Quay lại đây một chút.”

Tò mò, Judith lại trèo lên giường và đưa mặt lại gần Ellie.

“Nếu lần tới cô Dobbin ăn bánh của cháu”, Ellie thì thầm, “Cháu hãy tìm cô. Chúng ta sẽ cùng nhau lên xuống nhà bếp và tìm cho cháu món gì đó ngon hơn.”

Judith vỗ tay vào nhau, mặt bừng vẻ vui sướng. “Ôi, Nữ bá tước, cô sẽ trở thành người họ hàng tốt nhất!”

“Cũng như cháu”, Ellie trả lời, cảm thấy nước mắt trào lên trong mắt. “Và cháu phải gọi cô là Ellie. Rốt cuộc, bây giờ chúng ta là gia đình rồi.”

“Ngày mai cháu sẽ dẫn cô đi một vòng quanh nhà”, cô gái nhỏ khẳng định. “Cháu biết tất cả lối đi bí mật.”

“Thế thì thích thật. Nhưng tốt hơn là cháu chạy đi. Chúng ta sẽ không muốn cô Dobbin ăn bánh của cháu tối nay đâu.”

“Nhưng cô nói...”

“Cô biết, nhưng chiều nay nhà bếp đang trong tình trạng thảm hại. Có thể rất khó tìm thấy món tráng miệng thay thế.”

“Ôi trời!”, Judith thốt lên, hốt hoảng trước ý nghĩ đó, “Tạm biệt!”

Ellie nhìn cô bé phóng ra khỏi phòng, rồi quay lại với khay thức ăn và bắt đầu ăn.

Cho dù đang đói, Ellie thấy mình chỉ có hứng thú ăn hết một phần tư thức ăn. Cái bụng rỗng chẳng mấy xoa dịu hệ thần kinh đang bị kích động của cô là mấy, cô thực sự đã nhảy lên chạm trần nhà khi nghe tiếng cửa phòng Charles mở ra vào buổi tối. Cô nghe thấy anh đi lại quanh phòng, chắc là đang chuẩn bị đi ngủ và nguyên rửa mình vì đã nín thở mỗi lần nghe tiếng bước chân mang anh đến gần cánh cửa nối.

Chuyện này thật điên rồ. Hoàn toàn điên rồ. “Mày có một ngày”, cô lầm bầm. “Một ngày để cảm thấy thương hại chính mình và sau đó mày phải ra ngoài và làm điều tốt nhất. Ừ thì mọi người nghĩ mày đã gây ra đám cháy trong bếp. Đó không phải là điều tệ hại nhất có thể xảy ra.”

Ellie dành một phút tiếp theo cố gắng nghĩ về thứ gì đó tệ hơn. Việc này không dễ dàng. Cuối cùng cô khua tay trong không khí và nói, hơi to hơn lúc trước, “Mày có thể đã giết ai đó. Điều đó sẽ rất tệ. Vô cùng tệ.”

Cô gạt đầu, cố gắng an ủi mình như thế, so với mức độ vĩ đại của cuộc sống, một đám cháy đúng là một rắc rối nhỏ. “Rất tệ”, cô nhắc lại. “Giết ai đó. Rất tệ.”

Một tiếng gõ cửa vang lên ở cánh cửa nối. Ellie giật chiếc chăn lên đến tận cằm, mặc dù cô biết rằng cửa đã bị khóa. “Vâng?”, cô gọi với ra.

“Em đang nói chuyện với anh à?”, Charles hỏi qua cánh cửa.

“Không.”

“Vậy thì anh có thể hỏi em đang nói chuyện với ai không?”

Anh có nghĩ rằng cô đang tăng tội với một người hầu không? “Em đang nói chuyện với chính mình!” Và sau đó cô lầm bầm, “Dù sao đi nữa, ngoài Judith, chính em là người bầu bạn tốt nhất mà mình sẽ tìm thấy trong cái lằng tằng này.”

“Cái gì?”

“Không có gì!”

“Anh không thể nghe thấy em.”

“Em không định nói cho anh nghe!”, cô gần như hét toáng lên.

Im lặng, sau đó cô nghe thấy tiếng chân anh đi xa khỏi cửa. Cô hơi thả lỏng, rúc sâu hơn vào trong giường. Cô chỉ vừa mới thoải mái một chút thì nghe thấy một tiếng cách kính khủng, đáng sợ, và cô rên lên, biết ngay rằng mình sẽ nhìn thấy gì khi mở mắt ra.

Một cánh cửa mở. Charles đang đứng ở đó.

“Anh nhớ đã nói rằng”, anh kéo dài giọng nói, thoải mái tựa người vào nắm cửa, “Anh thấy những cánh cửa nói phiền phức như thế nào không?”.

“Em có thể nghĩ ra ít nhất ba câu trả lời”, cô trả treo, “Nhưng không câu nào đặc biệt quý phái cả”.

Anh gạt đi lời nói châm chọc của cô. “Anh cam đoan với em, từ lâu anh đã thôi mong đợi em cư xử một cách quý phái rồi.”

Miệng Ellie trễ xuống.

“Em đang nói.” Anh nhún vai. “Và anh không thể nghe thấy em.”

Phải cần đến một sức mạnh ý chí kiên cường để thôi không nghiêng rặng, nhưng cô đã làm được bằng cách nào đó. “Em tin là mình đã nói rằng em không định nói cho anh nghe.” Sau đó, cô cười toe toét theo kiểu mà cô hy vọng là một biểu hiện bệnh hoạn. “Em hơi điên theo kiểu ấy.”

“Thật buồn cười vì em lại nói thế, vì anh có thể thề rằng em đang ở đây tính toán việc giết người.” Charles bước vài bước về phía cô và khoanh tay lại, “Câu hỏi là: Em điên đến mức nào?”.

Ellie kinh hoàng quay lên nhìn mặt Charles. Anh không thực sự nghĩ cô sẽ giết ai đó, đúng không? Nếu đây không phải là bằng chứng cô đã không hiểu người đàn ông này đủ để cưới anh ta, cô không biết nó còn là cái gì nữa. Sau đó cô thấy những nếp nhăn hài hước lộ liễu hình thành quanh mắt anh và cô thở ra nhẹ nhõm. “Nếu anh phải biết”, cuối cùng cô nói, “Em đang cố gắng an ủi mình về vụ rắc rối tồi tệ diễn ra vào sáng nay...”.

“Ý em là gì, đám cháy ư?”

“Phải, cái đó”, cô nói, không cảm kích trước lời nói bông lơn của anh chút nào. “Như em đã nói, em cố gắng an ủi mình bằng cách nghĩ về tất cả các tình huống tồi tệ hơn có thể đã xảy ra.”

Góc miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười tỉnh bơ. “Và giết người đáng được coi là tệ hơn?”

“Chà, điều đó còn phụ thuộc vào việc giết ai.”

Charles thốt ra một tràng cười. “Ồi, phu nhân của tôi. Em thật biết đả thương người khác.”

“Ồi trời, nhưng không chí tử”, Ellie trả lời, không thể nén một nụ cười toe toét. Cô đang tìm thấy quá nhiều niềm vui trong việc cãi cọ với anh.

Sau một phút im lặng thoải mái, anh nói, “Anh cũng làm như thế”.

“Em xin anh thứ lỗi?”

“Cố gắng biến một tình huống ảm đạm trở nên tốt hơn bằng cách tưởng tượng những kịch bản có thể xấu hơn.”

“Thật vậy sao?”, Ellie cảm thấy hài lòng một cách vô lý vì họ đều đối mặt với tai ương theo cách giống nhau. Bằng cách nào đó nó làm cô cảm thấy họ hợp nhau hơn.

“Ừm, đúng thế. Em nên nghe xem anh đã nghĩ vì vào tháng trước, khi anh tin rằng toàn bộ tài sản sẽ chuyển sang ông anh họ đáng ghê tởm, Phillip.”

“Em tưởng anh họ đáng ghê tởm của anh tên là Cecil.”

“Không, Cecil là con cóc. Phillip chỉ đáng ghê tởm thôi.”

“Anh có lập một danh sách không?”

“Anh luôn lập danh sách”, anh nói một cách cợt nhả.

“Không”, cô vừa nói vừa cười. “Ý em là anh có lập một danh sách những điều tệ hại hơn việc mất gia sản không?”

“Nghiễm nhiên là thế”, anh nói với một nụ cười mỉm chậm rãi. “Và, nghiễm nhiên là anh để nó ở phòng bên kia. Em có muốn biết không?”

“Làm ơn.”

Charles biến mất qua cánh cửa nổi một lúc và tái xuất hiện cùng với một tờ giấy. Trước khi Ellie nhận ra anh định làm gì, anh nhảy lên giường và đuổi người bên cạnh cô.

“Charles!”

Anh nhìn xéo sang cô và mỉm cười. “Anh cần một chiếc gối của em để dựa.”

“Ra khỏi giường em.”

“Anh không ở trong giường em, anh đang ở trên nó.” Anh giật một chiếc gối ở dưới đầu cô. “Đây, thế này ổn hơn rồi.”

Bây giờ đầu Ellie đang dựa vào một góc sắc cạnh, cô không nghĩ như vậy là ổn tí nào và cô đã nói thế.

Charles phớt lờ cô và nói, “Em có muốn nghe danh sách của anh hay là không đây?”

Cô vẫy tay một vòng ra chiều đồng ý.

“Rất tốt.” Anh giơ tờ giấy ra trước mặt. “Số một... Ồ, nhân tiện, danh sách này được đặt tên là, ‘Những thứ tồi tệ có thể xảy ra với tôi.’”

“Em hy vọng mình không ở trong đó”, Ellie lẩm bẩm.

“Vớ vẩn. Em là điều tốt đẹp nhất xuất hiện trong trí nhớ gần đây của anh.”

Mặt cô hồng lên và cô thấy tức giận chính bản thân mình vì đã quá hài lòng trước lời khẳng định của anh.

“Nếu không phải vài thói quen xấu đáng sợ, em hoàn hảo.”

“Em xin anh thứ lỗi!”

Anh cười nhe nhớn một cách xấu xa. “Anh thích khi em xin anh thứ lỗi.”

“Charles!”

“Ồ, được rồi, anh nghĩ vì em đã cứu gia sản của anh, anh sẵn sàng bỏ qua vài thói quen xấu nhỏ hơn.”

“Em không có thói quen xấu nhỏ!”, Ellie cãi lại.

“Ừ, em nói đúng”, anh lẩm bẩm, “Chỉ có những cái to thôi”.

“Đó không phải là ý của em và anh biết rõ là như thế.”

Anh khoanh tay. “Em có muốn anh đọc danh sách này không?”

“Em bắt đầu nghĩ anh không có danh sách nào cả. Em chưa bao giờ gặp người nào thay đổi chủ đề đến chóng mặt như anh.”

“Và anh chưa bao giờ gặp người nào nói nhiều như em.”

Ellie cười điệu đà. “Em nghĩ rằng anh sẽ phải quen với thói lảm nhảm của em, chỉ cần nhìn lại xem anh đã cười em như thế nào thôi.”

Charles quay đầu sang và nhìn cô đánh giá. “Lảm nhảm à? Ý em là lảm nhảm kiểu gì?”

Cô giật lùi ra xa khỏi anh cho đến khi suýt bị rơi ra khỏi giường. “Thậm chí đừng nghĩ đến chuyện hôn em, Billington.”

“Tên anh là Charles, và anh không nghĩ đến chuyện hôn em. Mặc dù lúc này khi em đã đề cập đến, nó không phải là một ý tưởng kinh hoàng lắm.”

“Thôi... Đọc... Cái... Danh sách... Đi.”

Anh nhún vai. “Nếu em khẳng khẳng như vậy.”

Ellie nghĩ mình phải hét lên.

“Nào nào.” Anh giơ tờ danh sách trước mặt và giật giật tờ giấy để gây chú ý. “Thứ nhất: Cecil có thể thừa kế gia sản.”

“Em nghĩ là Cecil sẽ thừa kế.”

“Không, đó là Phillip. Cecil sẽ phải giết cả hai bọn anh để được thừa kế. Nếu anh không kết hôn, anh ta chỉ phải giết Phillip thôi.”

Ellie há hốc miệng nhìn anh. “Anh nói như là biết anh ta đã nghĩ đến chuyện ấy.”

“Anh sẽ không gợi ý cho anh ấy đâu”, Charles nhún vai nói. “Giờ là, số hai: Nước Anh có thể bị Pháp thôn tính.”

“Khi lập danh sách này anh có đang say rượu không?”

“Em phải thừa nhận rằng đó là một việc rất tệ hại. Tệ hại hơn nhiều việc anh bị mất tài sản.”

“Thật tử tế làm sao khi đặt lợi ích của nước Anh trước lợi ích của riêng anh”, Ellie chanh chua nói.

Anh thở dài và nói, “Anh đúng là kiểu người đó, anh nghĩ thế. Cao quý và yêu nước đến vô cùng. Số ba...”

“Em ngắt lời được không?”

Anh nhìn sang cô với biểu hiện tức tối rõ ràng và nói, “Em đã ngắt lời rồi”.

Ellie đảo tròn mắt. “Em chỉ băn khoăn rằng những mục này có được xếp hạng không.”

“Sao em lại hỏi thế?”

“Nếu chúng được xếp hạng, thì có nghĩa là anh nghĩ rằng việc Cecil thừa kế tài sản của mình tệ hơn việc Pháp xâm lược Anh.”

Charles đột ngột thở dốc. “Đó là một quyết định rất khó khăn. Anh không chắc.”

“Anh luôn cột nĩa như thế này à?”

“Chỉ về những thứ quan trọng. Số ba: Bầu trời có thể rơi xuống trái đất.”

“Chắc chắn điều đó tệ hơn việc Cecil thừa kế tài sản của anh!”, Ellie thốt lên.

“Không thực sự. Nếu bầu trời rơi xuống trái đất, Cecil đã chết cứng rồi, không thể hưởng thụ tài sản.”

“Anh cũng thế”, cô trả đũa.

“Hừm, em nói đúng. Có lẽ anh phải sửa lại.” Anh lại mỉm cười với cô, và mắt anh ánh lên tia ảm áp mặc dù không phải vì say mê, Ellie nghĩ. Ánh mắt anh dường như chứa đựng điều gì đó giống như là tình bạn, hoặc ít nhất đó là điều cô hy vọng. Hít một hơi thở sâu, cô quyết định tranh thủ thời điểm thân mật này nói, “Anh biết đấy, em không gây ra trận cháy. Không phải là em”.

Anh thở dài, “Ellie, anh biết em không bao giờ cố ý làm những việc như thế.”

“Em không hề làm việc đó”, cô nói gay gắt. “Ai đó đã đụng vào cái lò sau khi em sửa.”

Charles thở dài. Anh ước gì mình có thể tin cô, nhưng tại sao lại có người điều chỉnh lại cái lò? Người duy nhất biết nó hoạt động như thế nào là những người hầu, họ chắc chắn chẳng có lý do gì để cố gắng làm Ellie bẽ mặt. “Ellie”, anh nói kiểu xoa dịu, “Có lẽ em không biết nhiều về lò như em nghĩ là mình biết”.

Dáng điệu cô đột nhiên trở nên rất căng thẳng.

“Hoặc có lẽ lò nướng ở đây khác kiểu ở nhà em.”

Cầm cô hơi thả lỏng, nhưng cô vẫn có vẻ vô cùng tức giận anh.

“Hoặc có lẽ”, anh nói khẽ, đưa tay ra và nắm lấy tay cô. “Có lẽ em thực sự biết mọi thứ về lò nướng như em nói, nhưng em mắc phải một sai lầm nhỏ. Một cuộc hôn nhân mới có thể gây phân tâm rất nhiều”.

Cô có vẻ dịu lại trước câu nói đó, rồi Charles thêm vào. “Chúa biết rằng anh rất phân tâm”.

Để thay đổi chủ đề, Ellie chỉ vào một đoạn ở cuối tờ giấy trong tay anh. “Cái gì thế? Một danh sách khác à?”

Charles nhìn xuống, nhanh chóng gấp tờ giấy lại, và nói, “Ồ, không có gì”.

“Giờ thì em phải đọc nó.” Cô giật tờ giấy khỏi tay anh và khi anh lao người với theo nó, cô nhảy xuống giường. “Năm tiêu chuẩn quan trọng nhất của một người vợ?”, cô đọc với vẻ không thể tin được.

Anh nhún vai. “Quyết định xem mình cần cái gì trước đường như là một nỗ lực đáng giá.”

“Cái gì? Giờ em là một cái?”

“Đừng vô lý thế, Ellie. Em quá thông minh để nghĩ như thế.”

Trong câu nói đó có đôi chút khen ngợi, nhưng Ellie không định tính điểm cho anh vì điều đó. Với một tiếng khịt mũi rõ to, cô bắt đầu đọc. “Một: Đủ hấp dẫn để duy trì sự chú ý của mình. Đó là yêu cầu quan trọng nhất của anh?”

Charles cũng biết điều mà ra vẻ hơi xấu hổ. “Nếu em ghê tởm anh bằng một nửa như em đã thể hiện, thì anh gặp mỗi nguy to rồi”, anh lầm bầm.

“Em đồng ý.” Cô hắng giọng. “Hai: Thông minh.” Cô lại ngược lên nhìn anh với con mắt nghi ngờ. “Anh đã chuộc lỗi cho mình một chút. Nhưng chỉ một chút thôi.”

Anh bật cười và ngả lưng ra sau, dựa đầu vào hai bàn tay đan vào nhau. “Nếu anh nói với em danh sách này không được xếp theo thứ tự ưu tiên thì sao?”

“Em không tin anh đến một giây.”

“Anh cũng nghĩ thế.”

“Ba: Không cầu nhàu. Em không cầu nhàu.”

Anh không nói gì.

“Em không cầu nhàu.”

“Ngay lúc này em đang cầu nhàu.”

Mắt Ellie bắn những con dao găm về phía anh và cô tiếp tục với tờ danh sách. “Bốn: Có khả năng giao tiếp thoải mái trong phạm vi giao thiệp xã hội của mình.” Cô ho một tiếng đầy hoài nghi khi đọc đến điều này. “Chắc chắn anh nhận ra rằng em không có kinh nghiệm với giới quý tộc.”

“Anh rể em là bá tước Macclesfield”, Charles chỉ ra.

“Phải, nhưng anh ấy là người trong gia đình. Em không cần khách sáo với anh ấy. Em chưa bao giờ đến dự một buổi dạ tiệc hay một buổi bàn luận văn chương, hay bất kỳ việc gì mà những người lười biếng các anh làm trong suốt mùa lễ hội.”

“Anh sẽ bỏ qua sự xúc phạm không đúng chỗ của em”, anh nói, đột nhiên mang vẻ ngạo mạn giống hệt như một Bá tước mà Ellie luôn hình dung. “Giờ thì, em là một phụ nữ thông minh, đúng không? Anh chắc chắn rằng em sẽ học được điều em cần học. Em có thể khiêu vũ không?”

“Tất nhiên.”

“Em có thể trò chuyện không?”, anh phẩy tay, “Không, đừng trả lời câu hỏi đó. Anh đã biết câu trả lời rồi. Em nói quá tốt và quá nhiều. Em sẽ thể hiện tốt ở Luân Đôn thôi, Eleanor.”

“Charles, em đang bắt đầu thấy anh thích làm người khác phát cáu quá rồi đây.”

Charles chỉ khoanh tay và đợi cô tiếp tục, bắt đầu thấy việc này chán ngắt. Anh viết ra danh sách này hơn một tháng trước và chắc chắn không có ý định thảo luận nó với vợ tương lai. Sao nào, thậm chí anh đã viết...

Anh đột nhiên nhớ ra số năm. Tất cả máu trên mặt anh bỗng nhiên dồn xuống chân. Anh nhìn Ellie đưa mắt xuống danh sách như thể đang quay chậm, và nghe cô nói, “Số năm”.

Charles thậm chí không có thời gian để suy nghĩ. Anh lao xuống giường, một tiếng hét hoang dã thốt ra từ miệng, người đổ nhào vào cô, hất cô ngã xuống. “Danh sách”, anh rên rỉ. “Đưa cho anh tờ danh sách.”

“Cái quái gì thế?”, Ellie bầu vào cánh tay anh khi cô cố gắng giằng ra khỏi vòng tay của anh. “Thả em ra, đồ vô lại.”

“Đưa cho anh tờ danh sách.”

Đang nằm ngửa trên sàn, Ellie duỗi thẳng tay qua đầu. “Buông em ra!”

“Danh sách!”, anh rú lên.

Không thể nghĩ ra cách nào khác, Ellie thúc đầu gối vào bụng anh và chạy gấp sang bên kia phòng. Cô đứng lại và điên cuồng đọc tờ giấy trong tay trong lúc anh lấy lại hơi thở. Mắt cô lướt qua những dòng chữ, nhìn thấy số năm, và sau đó cô la lên, “Đồ khốn!”.

Charles rên rỉ, nắm chặt lấy phần giữa người.

“Em nên thúc đầu gối sâu hơn”, cô rít lên.

“Thôi phản ứng thái quá đi, Ellie.”

“Số năm”, cô đọc bằng giọng chói tai. “Cô ta phải biết điều mà bỏ qua những cuộc tình của mình và không ngoại tình cho đến khi sinh ít nhất hai người thừa kế.”

Nói như thế, Charles thừa nhận, nghe có vẻ hơi lạnh lùng. “Ellie”, anh xoa dịu, “Chắc chắn em nhận ra rằng anh viết cái này trước khi gặp em”.

“Thế thì khác gì?”

“Khác hoàn toàn. Nó... à... nó...”

“Em có phải tin rằng anh đã phải lòng em điên cuồng đến mức mọi quan điểm về hôn nhân của anh bỗng nhiên bị gạt bỏ?”

Đôi mắt xanh sẫm của cô dường như tóe lửa và băng giá cùng một lúc. Charles không biết anh nên cảm thấy e sợ hay ham muốn. Anh nghĩ đến việc nói điều gì đó ngu xuẩn như là, “Em rất xinh đẹp khi đang giận dữ”. Nó luôn có tác dụng kỳ diệu với những nhân tình của anh, nhưng anh có cảm giác rằng nó sẽ không mang đến thành công như thế đối với vợ mình.

Anh hơi chút ngập ngừng liếc mắt về phía cô. Cô đang đứng bên kia phòng, dáng vẻ hùng hổ, bàn tay siết thành nắm đấm ở sườn. Tờ danh sách chết tiệt nằm nhăn nhúm trên sàn. Khi cô bắt gặp anh nhìn cô, ánh mắt cô thậm chí trở nên cứng rắn hơn, Charles khá chắc anh có thể nghe thấy tiếng sấm.

Không nghi ngờ gì, anh sẽ làm hỏng chuyện này hoàn toàn.

Trí thông minh của cô, đột nhiên anh nghĩ ra. Anh sẽ phải lôi kéo trí thông minh của cô và nói lý lẽ với cô. Cô vẫn tự hào về lý trí và sự điềm tĩnh của mình, không phải sao? “Ellie”, anh bắt đầu, “Chúng ta chưa bao giờ có cơ hội để thảo luận về hôn nhân với nhau.”

“Chưa”, cô cầm câu, lời nói nhỏ ra a xít, “Chúng ta chỉ mới kết hôn với nhau thôi”.

“Anh đồng ý là chúng ta kết hôn có đôi phần vội vã, nhưng chúng ta có lý do hợp lý để tiến hành nhanh.”

“Anh có lý do hợp lý”, cô cãi lại.

“Đừng cố gắng hành động như thể anh đã lợi dụng em”, anh trả lời, giọng trở nên mất kiên nhẫn. “Em cũng cần đến cuộc hôn nhân này giống hệt anh.”

“Dù thế, em cũng không được gì nhiều từ nó.”

“Em không thể tưởng tượng về những thứ em có được đâu! Bây giờ em là một Nữ bá tước. Em giàu có hơn cả những gì em mơ đến.” Anh nhìn trừng trừng vào cô, thật cứng rắn. “Đừng xúc phạm anh bằng cách đóng vai nạn nhân.”

“Em có một tước hiệu. Và em giàu có. Em cũng có một người chồng mà em phải thừa gởi. Một người chồng dường như thấy việc đối xử với em như một tài sản không phải là vấn đề.”

“Eleanor, em đang trở nên vô lý đấy. Anh không muốn cãi nhau với em.”

“Anh có nhận thấy rằng anh chỉ gọi em là Eleanor khi anh nói chuyện với em như nói với một đứa trẻ không?”

Charles đếm đến ba rồi nói, “Hôn nhân của thiên hạ dựa trên tiền đề là cả hai phía trưởng thành đủ để tôn trọng lựa chọn của người kia.”

Cô nhìn anh chằm chằm, miệng há hốc. “Anh có biết rằng mình vừa nói với em điều gì không?”

“Ellie...”

“Em nghĩ anh vừa nói rằng em cũng có thể không chung thủy nếu em thích thế.”

“Đừng ngốc thế.”

“Sau khi có con thừa kế, và trở thành người bị thay thế, tất nhiên, như anh đã hùng hồn chỉ ra.” Cô ngồi xuống một chiếc trường kỷ, rõ ràng lạc trong suy nghĩ. “Tự do sống cuộc đời như em muốn, với người mà em chọn. Việc này rất hấp dẫn.”

Khi Charles đứng đó, nhìn cô dự liệu chuyện ngoại tình, quan điểm về hôn nhân trước đó của anh bỗng nhiên có vẻ hấp dẫn như bùn. “Bây giờ em không thể làm gì”, anh nói. “Ngoại tình trước khi sinh con thừa kế bị xem như là rất tồi tệ.”

Cô bắt đầu cười. “Mục số bốn bỗng nhiên có một ý nghĩa mới.”

Anh nhìn cô với vẻ hoang mang.

“Anh muốn lấy người có thể thoải mái sống trong môi trường xã hội với mình. Rõ ràng là em sẽ phải thông thạo những điều phức tạp về cái gì là xấu và cái gì là không. Để xem nào...” Cô bắt đầu gõ đầu ngón tay vào cằm, Charles bị xúi giục giạt tay cô ra. Chỉ để xóa sạch biểu hiện mỉa mai trên mặt cô. “Ngoại tình quá sớm sau khi kết hôn là xấu”, cô tiếp tục, “Nhưng có nhiều hơn một người tình một lúc có phải là xấu hay không? Em sẽ phải điều tra việc đó.”

Charles cảm thấy mặt mình nóng bừng, thái dương đang rần rật một cách giận dữ.

“Ngoại tình với một người bạn của anh có thể là xấu, nhưng với anh họ xa của anh thì có phải là xấu hay không?”

Anh đang nhìn mọi thứ qua một màu đỏ kỳ quái.

“Em gần như chắc chắn là tiếp đãi người tình ở nhà chúng ta là xấu”, cô tiếp tục, “Nhưng em không chắc chắn...”

Một tiếng nửa gầm gừ nửa hét khàn khàn, nghèn nghẹn thoát ra từ cổ họng Charles và anh quăng mình vào cô. “Thôi ngay!”, anh hét lên. “Thôi ngay đi.”

“Charles!”, cô điên cuồng vặn vẹo bên dưới anh, điều đó chỉ làm anh tức tối hơn.

“Không một từ nào nữa”, anh rít lên, đôi mắt đốt cháy da cô tạo thành những lỗ nhỏ. “Nếu em thốt ra thêm một từ nữa, ôi Chúa giúp con, anh sẽ không chịu trách nhiệm cho việc mình làm đâu.”

“”Nhưng em...”

Nghe thấy tiếng cô, ngón tay anh bấu vào vai cô. Cơ bắp anh run bần bật, cặp mắt hoang dại, như thể anh không còn biết và không quan tâm mình sẽ làm gì tiếp theo.

Ellie nhìn chăm chăm vào anh, đột nhiên thấy lo sợ. “Charles”, cô thì thầm, “Có lẽ anh không nên...”

“Có lẽ anh nên.”

Cô mở miệng để phản đối, nhưng trước khi cô có thể thốt ra một âm thanh nào, anh đã ngấu nghiến cô bằng một nụ hôn cuồng nhiệt. Cô có cảm giác miệng anh ở mọi nơi, trên má, trên cổ, trên môi cô. Bàn tay anh lang thang khắp cơ thể cô, chỉ dừng lại để siết lấy hông và bộ ngực đầy đặn của cô.

Ellie có thể cảm thấy đam mê trào lên trong anh, đồng thời cũng cảm thấy nó ở bên trong mình. Anh đẩy hông vào cô. Cô có thể cảm thấy sự khuấy động của anh khi ép cô lún sâu hơn vào chiếc ghế trường kỷ, và mất rất nhiều giây sau cô mới nhận ra mình đang đáp lại những hồi thúc của anh bởi những thúc giục của chính mình.

Anh đang quyến rũ cô trong giận dữ và cô đang đáp lại. Chỉ suy nghĩ đó cũng đủ làm lạnh đam mê của cô và cô đẩy tay vào vai anh, vịn vịn để thoát ra. Cô đi đến bên kia phòng trước khi anh đứng lên.

“Làm sao anh dám”, cô thở ra. “Làm sao anh dám.”

Charles nhấc một bên vai với vẻ xác xược. “Hoặc là hôn em hoặc là giết em. Anh nghĩ anh đã lựa chọn đúng.” Anh sai bước đến cánh cửa nối và đặt tay lên nắm cửa. “Đừng chứng minh là anh sai.”

10. Chương 10

Charles thức giấc vào sáng hôm sau với một cái đầu đau như búa bổ. Cô vợ mới dường như có khả năng khiến anh cảm thấy choáng váng kinh khủng mà không cần phải uống một giọt cồn nào.

Không phải nghi ngờ gì nữa. Hôn nhân không tốt cho sức khỏe con người ta một chút nào.

Sau khi rửa mặt và mặc đồ xong, anh quyết định rằng mình phải đi tìm Ellie và xem tâm trạng của cô thế nào. Anh không hề có ý tưởng nào về việc sẽ nói gì với cô, nhưng dường như anh phải nói gì đó.

Điều anh muốn nói là, “Lời xin lỗi của em được chấp nhận” nhưng điều đó yêu cầu cô phải thực sự xin lỗi vì cách nói chuyện hư hỏng đêm hôm trước và anh không tin cô sẽ làm thế.

Anh gõ lên cánh cửa nối và đợi trả lời. Khi không nghe thấy gì, anh mở cửa và gọi tên cô. Vẫn không có trả lời, vì thế anh đẩy cánh cửa ra rộng hơn một chút và thò đầu vào.

“Ellie?”, anh liếc nhìn chiếc giường và ngạc nhiên khi thấy nó đã được sắp xếp gọn gàng. Những người hầu vẫn chưa đến dọn dẹp vào sáng hôm nay. Anh có thể chắc chắn về việc đó vì anh đã ra lệnh cho họ để hoa tươi lên bàn trang điểm của vợ mình vào mọi buổi sáng và hoa violet ngày hôm qua vẫn còn ở đó.

Anh lắc đầu, nhận ra rằng vợ mình đã tự thu dọn giường. Anh cho rằng mình không nên ngạc nhiên. Cô là một phụ nữ có năng lực.

Ngoại trừ với lò nướng, tất nhiên.

Charles thong dong xuống cầu thang đi đến phòng ăn sáng, nhưng thay vì thấy vợ mình, anh chỉ nhìn thấy Helen, Claire và Judith.

“Charles!”, Claire thốt lên khi nhìn thấy anh bước qua ngưỡng cửa. Cô bé đứng bật dậy.

“Cô cháu họ mười bốn tuổi yêu quý của tôi cảm thấy như thế nào vào buổi sáng rạng rỡ này thế?”, anh hỏi khi nắm tay cô bé và lịch thiệp hôn lên nó. Các cô gái trẻ thích những cử chỉ lãng mạn vớ vẩn đó, anh yêu thương Claire đủ để nhớ dành những cử chỉ trang trọng như thế với cô bé.

“Cháu thấy rất tốt, cảm ơn”, Claire đáp lại. “Chú ăn sáng với chúng cháu không?”

“Chú nghĩ thế”, Charles lẩm bẩm khi ngồi xuống một chiếc ghế.

“Chúng ta không có”, Claire thêm vào, “bánh mì nướng đâu”.

Câu này khiến cô bé nhận được một cái nhìn khiển trách từ Helen, nhưng Charles không thể không bật cười khi anh xiên vào một lát thịt muối.

“Chú cũng có thể hôn tay cháu”, Judith nói.

“Chú thật đáng ghét vì đã quên mất”, Charles nói và đứng lên. Anh nắm tay Judith và đưa lên môi. “Công chúa Judith thân mến, ngàn lần xin lỗi.”

Judith cười khúc khích khi Charles ngồi xuống. “Em tự hỏi vợ em đâu rồi nhỉ?”, anh nói.

“Cháu không nhìn thấy cô ấy”, Claire trả lời.

Helen háng giọng. “Eleanor và chị đều dậy sớm, chị thấy cô ấy ăn sáng ở đây trước khi Claire và Judith xuống.”

“Cô ấy có ăn bánh mì nướng không?”, cô con gái lớn của Helen hỏi.

Charles ho để che giấu một tiếng cười. Thật là, người ta không nên cười vợ mình trước mặt họ hàng. Kể cả khi người ta cực kỳ không vui với cô vợ được nhắc đến.

“Mẹ nhớ là cô ấy ăn bánh quy”, Helen nói gay gắt. “Và mẹ yêu cầu con không gọi lại chuyện đó lần nữa, Claire. Cô họ mới của con rất nhạy cảm về chuyện không may đó.”

“Cô ấy là vợ con. Và đó không phải là chuyện không may. Đó là một đám cháy.”

“Đó là chuyện hôm qua rồi”, Charles chen vào, “Và chú đã quên hẳn nó rồi.”

Claire cau mày và Helen tiếp tục, “Chị chắc rằng Ellie nói cô ấy định tham quan vườn cam. Cô ấy nói rằng mình là một người làm vườn rất giỏi”.

“Vườn cam có chống cháy không?”, Claire hỏi.

Charles bắn cho Claire một cái nhìn nghiêm khắc. “Claire, đủ rồi.”

Claire lại cau mày nhưng im lặng.

Sau đó, khi ba người họ nhìn nhau trong im lặng, một tiếng thét the thé xuyên qua bầu không khí.

“Cháy!”

“Thấy chưa!”, Claire hét lên, giọng đôi chút tự mãn. “Thấy chưa! Cháu đã nói rằng cô ấy sẽ châm lửa vườn cam mà.”

“Một đám cháy nữa?”, Judith hỏi, trông khá vui mừng bởi triển vọng đó. “Ồ, Ellie lúc nào cũng thú vị.”

“Judith”, mẹ cô bé nói bằng giọng mệt mỏi. “Cháy không bao giờ thú vị cả. Và Claire, con biết rất rõ rằng đó chỉ là dì Cordelia. Mẹ chắc chắn rằng không có gì bị cháy cả.”

Như thể chỉ để chứng tỏ luận điểm của Helen, Cordelia chạy ào vào phòng ăn sáng, thốt ra một tiếng hét “Cháy!” khác. Bà lướt qua bàn ăn rồi cửa phòng ăn tối, chạy đến nơi nào đó không biết.

“Thấy chưa”, Helen nói. “Chỉ là Cordelia thôi. Chẳng có cháy gì cả.”

Charles có xu hướng đồng ý với Helen, nhưng sau đám cháy ngày hôm trước, anh thấy mình hơi hồi hộp. Anh lấy khăn ăn lau miệng và đứng lên. “Ồ, em nghĩ mình sẽ đi bộ một chút”, anh ứng khẩu. Anh không muốn những người họ hàng nghĩ rằng anh đi kiểm tra vợ mình.

“Nhưng chú hầu như chưa chạm đến thức ăn”, Claire phản đối.

“Chú không đói lắm”, Charles nói nhanh, thăm tính xem một đám cháy có thể lan nhanh như thế nào trong một vườn cam. “Gặp lại mọi người ở bữa trưa.” Anh quay gót và sải bước, bắt đầu chạy ngay khi ra khỏi tầm nhìn của phòng ăn sáng.

Ellie vỗ vỗ đất quanh một bụi hoa, ngạc nhiên với vườn cam tuyệt đẹp này. Cô đã nghe về những công trình như thế này trước đây, nhưng chưa bao giờ thực sự nhìn thấy. Khí hậu đủ ẩm để có thể trồng cây quanh năm, ngay cả cây cam, loại cây mà cô biết là thích khí hậu nhiệt đới hơn. Miệng cô tiết nước bọt khi tay chạm vào lá của một cây cam. Nó sẽ không cho quả cho đến mùa xuân và mùa hè - ôi, nó sẽ rất tuyệt.

Cô có thể quen dần với sự xa hoa, cô quyết định, nếu điều đó có nghĩa rằng cô có thể ăn cam cả mùa hè. Cô đi quanh vườn, xem xét vô số cây trồng. Ellie không thể đợi để đặt tay vào mấy bụi hồng. Cô vốn thích được tất bật với khu vườn của cha mình. Đây phải là lợi ích lớn nhất từ cuộc hôn nhân vội vã của cô - cơ hội được làm vườn suốt năm.

Cô quỳ xuống, cố gắng tìm hiểu hệ thống rễ của một cây, thì nghe thấy tiếng chân rầm rầm dần đến gần. Khi nhìn lên, cô thấy Charles lao vào vườn cam. Hay đúng hơn là, anh lao đến ngưỡng cửa, sau đó cố tình bước chậm lại, như thể không muốn cô biết mình đang chạy.

“Ồ”, cô nói lạnh băng, “Là anh.”

“Em đang đợi ai khác à?”, anh dáo dác ngó xung quanh, rõ ràng đang cố tìm kiếm thứ gì đó.

“Tất nhiên là không. Em chỉ không nghĩ là anh sẽ tìm em.”

“Tại sao em lại nghĩ như thế?”, anh hỏi hờ hững, rõ ràng vẫn đang tìm thứ gì đó.

Ellie nhìn anh chăm chú. “Ngài có trí nhớ ngắn đến thế sao, thưa ngài?” Anh không có vẻ nghe thấy cô, vì thế cô nói to, “Charles!”

Anh quay phắt đầu lại. “Ừ?”

“Anh đang tìm cái gì thế?”

“Không có gì.”

Đúng lúc đó Cordelia lao vào vườn cam và hét lên. “Cháy! Có cháy, ta nói rồi mà!”

Ellie quan sát bà dì mới chạy ngược lại, sau đó quay sang Charles với vẻ mặt buộc tội. “Anh nghĩ em đốt vườn cam, đúng không?”

“Tất nhiên là không”, anh trả lời.

“Vì tình yêu với...”, Ellie kìm lại trước khi báng bỏ Chúa. Thật là, cha cô sẽ nổi điên nếu ông nghe thấy ngôn ngữ của cô đã suy đồi như thế nào trong hai ngày kể từ khi rời khỏi nhà. Hôn nhân có ảnh hưởng xấu đến tính khí của cô, điều đó là chắc chắn.

Charles nhìn xuống đất, đột nhiên cảm thấy khá xấu hổ. Dì Cordelia đã luôn hét “Cháy!” mỗi ngày một lần từ khi anh có thể nhớ. Anh nên có thêm chút lòng tin ở vợ mình. “Em có thích làm vườn không?”, anh lẩm bẩm.

“Có. Em hy vọng anh không phiền nếu em làm việc ở đây.”

“Không hề.”

Họ đứng trong im lặng đúng ba mươi giây. Ellie nhip nhip ngón chân. Charles gõ ngón tay vào đùi. Cuối cùng, Ellie tự nhắc bản thân nhớ rằng cô vốn không phải là người nhút nhát và cô nói thẳng ra, “Anh vẫn giận em, phải không?”

Anh nhìn lên, rõ ràng ngạc nhiên vì cô thốt lên câu hỏi đó. “Đó có thể là một cách miêu tả.”

“Em cũng giận anh.”

“Sự thật đó không thoát khỏi sự chú ý của anh.”

Giọng nói thản nhiên của anh làm cô tức tối. Giống như là anh đang đùa với sự khốn khổ của cô. “Em nói cho anh biết”, cô quát tháo, “Em chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng hôn nhân lại là một hợp đồng lạnh lùng, cứng nhắc mà anh có vẻ như đã lường trước như thế”.

Anh bật cười và khoanh tay. “Có thể là do em chưa bao giờ tưởng tượng ra việc kết hôn với anh.”

“Nếu đó không phải là biểu hiện tự cao tự đại nhất...”

“Và hơn nữa”, anh ngắt lời, “Nếu cuộc hôn nhân của chúng ta ‘lạnh lùng’ như em đã tinh tế chỉ ra, đó là vì em đã chọn không thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.”

Cô há hốc miệng trước sự tàn nhẫn của anh. “Ngài, thật đáng khinh bỉ.”

“Không, chỉ là anh muốn em. Vì sao ư, anh cũng chẳng biết vì sao. Nhưng sự thật là thế.”

“Có phải dục vọng luôn khiến đàn ông trở nên kinh khủng như thế?”

Anh nhún vai. “Anh không biết. Anh chưa bao giờ gặp nhiều khó khăn với việc dụ một phụ nữ vào giường như thế này trước đây. Anh cũng chưa bao giờ lấy một trong những người đó.”

Ellie há hốc miệng lần nữa. Cô chắc chắn không biết những chi tiết cụ thể của một cuộc hôn nhân điển hình của thiên hạ, nhưng cô khá chắc chắn rằng người chồng sẽ không thảo luận những cuộc yêu đương nhăng nhit của mình với vợ. “Em không phải nghe những câu chuyện kiểu này”, cô nói. “Em đi đây.”

Cô đi được nửa đường đến cửa thì quay ngược lại. “Không”, cô nói, “Em muốn làm vườn. Anh đi đi.”

“Ellie, anh có phải chỉ ra rằng đây là nhà anh không?”

“Bây giờ nơi đây cũng là nhà em. Em muốn làm vườn. Anh thì không. Vì thế, anh đi đi.”

“Eleanor...”

“Em cảm thấy rất khó để trân trọng niềm vui có anh bầu bạn”, cô gầm gừ.

Charles lắc đầu. “Được rồi. Cứ nhúng cả người xuống đất nếu em muốn. Anh có nhiều việc hay ho hơn để làm thay vì đứng đây và tranh cãi với em.”

“Em cũng thế.”

“Được thôi.”

“Được thôi!” Charles hùng hổ bỏ đi.

Ellie nghĩ họ giống như hai đứa trẻ đang cãi nhau, nhưng cô quá tức tối để quan tâm đến điều đó.

Cặp đôi mới cưới cố tránh mặt nhau trong hai ngày và họ có thể tiếp tục hành động lẩn tránh này thậm chí còn lâu hơn nếu không có một thảm họa xảy ra.

Ellie đang ăn sáng thì Helen bước vào phòng ăn sáng nhỏ, mặt nhăn lại với vẻ ghê tởm.

“Có gì không ổn à, Helen?”, Ellie hỏi, cố gắng không nhận ra rằng nhà bếp vẫn chưa phục vụ bánh mì nướng.

“Em có biết cái mùi kinh khủng ở khu chái phía nam là gì không? Chị suýt nữa ngất xỉu khi đi qua đó.”

“Em không nhận thấy mùi gì. Em đi xuống bằng cầu thang hông, và...” Trái tim Ellie rút xuống. Vườn cam. Ôi, làm ơn, không phải vườn cam. Nó ở ngay chái nam. “Ôi trời”, cô lảo đảo và đứng bật dậy. Cô chạy qua hành lang, Helen chạy ngay đằng sau. Nếu có chuyện xảy ra trong vườn cam thì cô không biết mình sẽ làm gì. Đó là nơi duy nhất trong cái lằng tằng bị Chúa từ bỏ này khiến cô có cảm giác như ở nhà.

Khi Ellie đến gần đích đến, một mùi thối rửa kinh khủng tấn công cô. “Ôi, Chúa tôi!”, cô thở hổn hển, “Cái gì thế?”.

“Kinh khủng, đúng không?”, Helen đồng ý.

Ellie bước vào vườn cam và cô thấy điều làm mình muốn bật khóc. Những bụi hồng mà cô đã phải lòng chết rũ, những chiếc lá của chúng trông gần giống như cháy xém. Những cánh hoa rải rác trên đất và những bụi cây bốc mùi hôi thối kinh hoàng nhất. Cô che mũi. “Ai lại làm một việc như thế?” Cô quay lại với Helen và nhắc lại, “Ai?”.

Helen nhìn cô nhìn cô chăm chăm một lúc và rồi cuộc cũng nói, “Ellie, em là người duy nhất thích dành thời gian ở trong vườn cam.”

“Chắc chắn chị không nghĩ em... Chị nghĩ em làm việc này ư?”

“Chị không nghĩ em cố tình làm việc này”, Helen trả lời, trông rất không thoải mái. “Bất kỳ ai cũng có thể thấy em thích làm vườn như thế nào. Có lẽ em đã bỏ thứ gì đó vào đất. Hoặc tưới thứ gì đấy mà không được phép tưới.”

“Em không làm những việc như thế!”, Ellie khẳng định. “Em...”

“Chúa tôi!”, Charles bước vào vườn cam, một tay giữ khăn tay trên mũi và miệng. “Mùi gì thế?”

“Bụi hồng của em!”, Ellie gần như rên rỉ. “Nhìn xem ai đó đã làm gì với nó này.”

Charles chống tay lên hông khi xem xét thiệt hại, sau đó vô tình thở bằng mũi và ho sù sụ. “Chết tiệt, Eleanor, làm sao em có thể giết được những bụi hồng này chỉ trong hai ngày. Mẹ anh thường mất ít nhất một năm mới làm được như thế này.”

“Em không liên quan gì đến việc này!”, cô hét lên. “Không hề!”

Claire chọn đúng lúc đó để bước vào. “Vườn cam có cái gì chết à?”, cô bé hỏi.

Mắt Ellie biến thành hai khe hẹp. “Không, nhưng chồng cô sắp bị thể nếu anh ta phát ngôn thêm một từ xúc phạm nữa về cô.”

“Ellie”, Charles nói bằng giọng xoa dịu. “Anh không nghĩ em cố tình làm việc này. Chỉ là...”

“Áááa!” Cô hét lên, vung cả hai cánh tay lên. “Nếu em nghe câu đó thêm một lần nữa em sẽ hét lên.”

“Cô đang hét lên”, Claire chỉ ra.

Ellie muốn bóp cổ đứa trẻ đó.

“Vài người đơn giản là không giỏi việc làm vườn”, Claire tiếp tục. “Chuyện đó chẳng có gì sai. Cháu cũng rất tệ với cây cối. Cháu sẽ không mơ đến việc dính tay đến bất kỳ cái gì ở đây. Đó là lý do chúng ta thuê người làm vườn.”

Ellie nhìn từ Charles sang Helen sang Claire và ngược lại. Biểu hiện của họ mang vẻ thương hại, như thể họ đã đụng đầu với một sinh vật mà cho dù đáng yêu đến đâu, cũng vẫn là hoàn toàn bất tài.

“Ellie”, Charles nói, “Có lẽ chúng ta nên thảo luận chuyện này”.

Sau hai ngày tỏ thái độ im lìm, sự sẵn lòng thảo luận về thất bại rành rành của cô trong vườn cam đã hất cô qua khỏi ngưỡng chịu đựng. “Em không có gì để thảo luận với anh”, cô nghiêng răng. “Bất kỳ ai!” Rồi cô hung hăng lao ra khỏi phòng.

Charles để mặc Ellie ở trong phòng cho đến buổi tối, rồi quyết định rằng tốt hơn mình nên đến và nói chuyện với cô. Anh chưa bao giờ thấy cô tức giận như buổi sáng hôm nay trong vườn cam. Tất nhiên, anh mới chỉ biết cô hơn một tuần, nhưng chắc chắn anh không bao giờ tưởng tượng ra rằng cô gái hăng hái và dũng cảm anh đã kết hôn lại giận dữ đến mức như thế vì bất cứ chuyện gì.

Anh đã có vài ngày để hạ hỏa cơn nóng giận do cuộc cãi cọ cuối cùng của họ. Cô đang thử thách anh, giờ thì anh đã nhận ra. Cô không quen với kiểu cách của xã hội thượng lưu và cô đang trách mắng anh. Cô sẽ bình tĩnh lại khi quen dần với hôn nhân.

Anh gõ khê vào cánh cửa nổi, sau đó to hơn một chút khi không nghe thấy tiếng trả lời. Cuối cùng, anh nghe thấy âm thanh gì đó có thể là “Vào đi” và anh thò đầu vào bên trong.

Ellie đang ngồi trên giường, quần một chiếc chăn bông giản dị hần đã mang theo từ nhà. Nó là một chiếc chăn trắng với những mũi khâu bằng chỉ xanh - chắc chắn không thể hợp với cái thẩm mỹ xa hoa của những tiền nhân thuộc gia đình anh.

“Anh muốn gì à?”, Ellie hỏi, giọng lạnh tanh.

Charles nhìn cô thật gần. Với cặp mắt đỏ hoe, trông cô rất nhỏ bé và trẻ trung trong chiếc chăn bông to đùng. Cô đang nắm một thứ gì đó trong tay trái.

“Cái gì thế?”, anh hỏi.

Ellie nhìn xuống tay như thể cô đã quên mất mình đang cầm cái gì. “Ồ, cái này. Đây là ảnh của mẹ em.”

“Nó rất đặc biệt với em, phải không?”

Một khoảng im ắng kéo dài, như thể Ellie đang cân nhắc xem mình có muốn chia sẻ những ký ức của gia đình hay không. Cuối cùng cô nói, “Bà làm hai tấm ảnh khi nhận ra mình sắp chết. Một cho em và một cho Victoria. Ý của bà là chúng em sẽ mang nó theo khi kết hôn”.

“Để em sẽ không bao giờ quên bà?”

Ellie đột nhiên quay mặt về phía anh, đôi mắt xanh bộc lộ vẻ ngạc nhiên. “Bà đã nói chính xác như thế. Y như thế.” Cô khịt mũi và lấy tay quạt một cách thiếu trang nhã. “Cứ như là em sẽ quên được bà vậy.”

Cô nhìn lên những bức tường trong phòng. Cô vẫn chưa lấy những bức tranh đáng sợ kia xuống, trông những Nữ bá tước thậm chí còn oai nghiêm hơn bình thường khi so sánh với vẻ dịu dàng của mẹ cô.

“Anh xin lỗi về việc xảy ra trong vườn cam ngày hôm nay”, Charles dịu dàng nói.

“Em cũng xin lỗi”, Ellie nói bằng giọng cay đắng.

Charles cố gắng phớt lờ giọng điệu gay gắt đó khi anh ngồi xuống giường cạnh cô. “Anh biết rằng em thực sự yêu những cái cây đó.”

“Mọi người cũng thế.”

“Ý em là gì?”

“Ý em là có ai đó không muốn nhìn thấy em hạnh phúc. Ai đó cố tình hủy hoại nỗ lực của em nhằm biến Wycombe Abbey thành nhà mình.”

“Ellie, em là Nữ bá tước của Billington. Chỉ sự thật đó thôi cũng đã có nghĩa rằng Wycombe Abbey là nhà của em.”

“Vẫn chưa. Em cần phải đặt dấu ấn của mình lên nó. Em cần làm điều gì đó ít nhất biến một phần của nó thành của em. Em cố gắng giúp đỡ bằng cách chữa cái lò đó.”

Charles thở dài. “Có lẽ chúng ta không nên nhắc đến cái lò đó.”

“Em không đặt cái giá sai”, cô nói, mắt tóe lửa. “Ai đó đã can thiệp vào nỗ lực của em.”

Anh thở ra một hơi dài và đặt tay lên tay cô. “Ellie, không ai nghĩ xấu về em hết. Không phải lỗi của em khi em có đôi chút bất tài với những việc liên quan đến...”

“Bất tài! Bất tài?”, giọng cô cao lên giữa chừng rồi trở thành một tiếng thét. “Em không...” Cô gặp một chút vấn đề ở đây, vì trong lúc vội vàng nhảy ra khỏi giường và chống tay lên hông trong cơn thịnh nộ vì bị xúc phạm, cô quên mất rằng Charles đang ngồi lên mép chăn, và cô ngã nhào xuống giường, rơi xuống mặt sàn bằng móng khá vụng về. Cô loạng choạng đứng lên, trượt chân hai lần, một lần vì váy và một lần vì chăn và cuối cùng nghiêng rầm nói, “Em không bất tài”.

Charles bất chấp tất cả nỗ lực phải nhạy cảm với cơn giận của cô, không thể giữ miệng mình không run run thành một nụ cười. “Ellie, anh không có ý...”

“Em sẽ cho anh biết rằng em chưa bao giờ là thứ gì khác ngoài tài năng.”

“Tài năng?”

“Em luôn có đầu óc tổ chức tuyệt vời, khả năng xuất sắc...”

“Tài năng?”

“Em không trì hoãn và không trốn việc. Em hoàn thành mọi việc.”

“Đó có phải một từ không?”

“Cái gì là một từ?”, cô lớn tiếng, trông rất giận dữ với anh.

“Tài năng.”

“Tất nhiên là không.”

“Em vừa nói mà”, Charles nói.

“Em không làm những việc như thế.”

“Ellie, anh sợ rằng em...”

“Nếu em nói thế”, cô nói, hơi đỏ mặt, “Thì điều đó hẳn đã chứng tỏ rằng em đã tức giận đến mức nào. Sử dụng những từ vô nghĩa. Hừm, thế này thật không giống em.”

“Ellie, anh biết rằng em là một phụ nữ cực kỳ thông minh.” Anh đợi cô nói gì đó nhưng khi cô không nói, anh thêm vào, “Đó là lý do anh cưới em”.

“Anh cưới em”, cô cấm khẩu, “Bởi vì anh cần cứu tài sản của mình và anh nghĩ em sẽ phớt lờ những cuộc tình của anh”.

Anh hơi đỏ mặt. “Đúng là tình thế tài chính bất ổn đã có tác động rất lớn đến việc chúng ta vội vã kết hôn, nhưng anh bảo đảm với em rằng ngoại tình là điều cuối cùng xuất hiện trong đầu khi anh quyết định kết hôn với em.”

Cô thốt ra một tiếng khịt mũi không duyên dáng. “Người ta chỉ cần nhìn vào bản danh sách của anh thì sẽ biết rằng anh đang nói dối.”

“À, ừ”, Charles thận trọng nói, “Bản danh sách bí ối”.

“Nhắc đến thỏa thuận hôn nhân”, Ellie nói, “Anh đã giải quyết vấn đề tài chính của em chưa?”.

“Mới ngày hôm qua, đương nhiên là thế.”

“Anh đã làm rồi?”, cô có vẻ rất ngạc nhiên. “Ừm, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”, anh gắt gỏng, tức tối vì cô đã không trông đợi anh giữ lời hứa.

“Không có gì.” Cô dừng lại, và sau đó thêm vào, “Cám ơn anh”.

Charles trả lời bằng cách gật đầu. Sau vài phút im lặng, anh nói, “Ellie, chúng ta thực sự phải thảo luận về cuộc hôn nhân này. Anh không biết em lấy ở đâu ấn tượng không hay về anh, nhưng...”.

“Không phải bây giờ”, cô ngắt lời. “Em quá mệt và em thực sự không thể chịu đựng được việc nghe anh giải thích rằng em biết quá ít về hôn nhân của giới quý tộc như thế nào.”

“Bất kỳ khái niệm nào về hôn nhân của anh đều hình thành trước khi gặp em”, anh giải thích.

“Em đã nói với anh rằng em không tin mình có sức hấp dẫn chết người khiến anh quăng bỏ những ý nghĩ về một cuộc hôn nhân phải như thế nào.”

Charles nhìn cô thật kỹ, nhìn thấy những sợi tóc hung đỏ lộn xộn rơi xuống vai, và quyết định rằng “hấp dẫn” là từ không đủ mạnh để miêu tả cô. Cơ thể anh nhúc nhối vì cô, và trái tim anh - chà, anh không có nhiều kinh nghiệm với trái tim, nhưng khá chắc chắn rằng mình đang cảm thấy cái gì đó. “Vậy thì dạy anh đi”, anh nói đơn giản. “Dạy anh xem hôn nhân phải như thế nào.”

Cô nhìn anh trân trối. “Làm sao em biết được. Điều này cũng mới mẻ với em như với anh.”

“Vậy có lẽ em không nên gắt gỏng với anh quá nhanh như thế.”

Một mạch máu gần như bật ra khỏi thái dương trước khi cô nói, “Em biết rằng chồng và vợ nên quan tâm đến nhau đủ nhiều để không cười và ngoảnh mặt đi khi ai đó phạm tội ngoại tình”.

“Thấy chưa? Anh biết rằng em có vài quan điểm vững chắc về hôn nhân mà.” Anh mỉm cười và ngả lưng vào những chiếc gối trên giường. “Và anh không thể diễn tả hết với em mình vui mừng như thế nào khi em không thích thú với việc cấm sừng anh.”

“Em sẽ vui mừng nếu được nghe điều giống như thế từ anh”, cô đáp lại.

Nụ cười mỉm của anh giãn ra thành một nụ cười toe toét. “Ghen tuông không bao giờ tấn công những đôi tai biết điều.”

“Charles...”, giọng cô mang đầy vẻ cảnh giác.

Anh bật cười và nói, “Ellie, anh cam đoan với em rằng ý nghĩ ngoại tình chưa bao giờ lướt qua đầu anh kể từ khi gặp em”.

“Điều đó mới an ủi làm sao”, cô mỉa mai nói. “Anh đã cố gắng giữ đầu óc mình chung thủy trong cả một tuần liền.”

Charles nghĩ đến việc chỉ ra rằng đúng ra đã tám ngày rồi, nhưng quyết định rằng làm như thế thì có vẻ trẻ con. Thay vì thế anh nói, “Vì vậy, đối với anh, vai trò làm vợ của em đã rất rõ ràng”.

“Em xin anh thứ lỗi.”

“Sau cùng, anh không muốn lãng nhăng.”

“Mình không thích chiều hướng của việc này”, cô lẩm bẩm.

“Anh không thích gì hơn là được dành cả đời trong vòng tay em.”

Cô khịt mũi. “Em thậm chí không muốn nghĩ xem anh đã nói như thế bao nhiêu lần rồi, thưa ngài.”

Charles trượt khỏi giường và đứng lên với vẻ uyển chuyển của một con mèo. Anh lợi dụng sự bối rối của cô để cầm lấy một tay cô và đưa lên môi.

“Nếu anh đang cố gắng quyến rũ em”, cô nói thẳng, “Nó sẽ không có tác dụng đâu”.

Anh cười toe toét, nụ cười mang rất nhiều vẻ tinh quái. “Anh không cố gắng quyến rũ em, Eleanor thân yêu. Anh sẽ không bao giờ cố gắng hoàn thành một nhiệm vụ phi thường như thế. Sau cùng, em cao quý, em ngay thẳng, em cứng rắn.”

Nói theo kiểu đó, Ellie nghĩ rằng mình khá giống một khúc cây. “Ý anh là sao?”, cô nghiêng răng.

“Sao ư, rất đơn giản, Ellie à. Anh nghĩ rằng em nên quyến rũ anh!”

11. Chương 11

Cô đập tay vào ngực anh, hất anh ngã trở lại giường, “Anh điên à?”, cô rít lên.

Charles chỉ mỉm cười. “Anh chắc chắn rằng em không cần dùng đến sức mạnh để đưa anh vào giường, vợ yêu.”

“Chuyện này chẳng là gì ngoài một trò chơi đối với anh.”

“Không, Ellie. Đây là hôn nhân.”

“Anh không biết hôn nhân là gì?”

“Chính em cũng thú nhận là mình không biết.” Anh với lấy tay cô. “Anh đề nghị là chúng ta sẽ cùng nhau học.”

Ellie giật tay ra. “Đừng chạm vào em. Em không thể suy nghĩ khi anh chạm vào em.”

“Một thực tế đáng mừng”, anh thì thầm.

Cô bắn cho anh một cái nhìn gay gắt. “Em sẽ không cố gắng quyến rũ anh.”

“Nó sẽ không khó đến thế. Và nó luôn mang lại thành công cho người biết cố gắng.”

“Nó sẽ vô cùng khó khăn”, cô đập lại anh. “Em không thể gom đủ mong muốn để thực hiện nó.”

“Oái. Một cú đánh trúng đích, thừa phụ nhân, nhưng rõ ràng là sai lầm.”

Ellie muốn rút lên một câu đáp trả châm chích, nhưng không thể nghĩ ra câu nào thông minh để nói. Vấn đề là, cô cũng biết mình sai. Người đàn ông này chỉ cần nhìn cô và đầu gối cô sẽ yếu dần đi. Khi anh ta thực sự đưa tay ra và chạm vào cô, cô hầu như không thể đứng vững.

“Ellie”, anh dịu dàng nói, “Vào giường đi”.

“Em sẽ phải yêu cầu anh ra khỏi đó”, cô nghiêm túc nói.

“Em thậm chí không muốn thử kế hoạch của anh một chút xem sao à? Gạt bỏ ý tưởng của anh ngay lập tức dường như không công bằng lắm.”

“Công bằng? Công bằng! Anh điên à?”

“Đôi khi anh cũng bần khổ”, anh lẩm bẩm.

“Thấy chưa? Anh cũng giống như em đều biết rằng chuyện này là điên rồ.”

Charles thậm chí thề thốt thứ gì đó về việc cô có đôi tai thính hơn cả thỏ. Ellie tranh thủ sự im lặng chốc lát của anh để tiếp tục tấn công và nói, “Em có thể có được gì qua việc quyến rũ anh?”.

“Anh sẽ nói với em”, anh ề ề nói, “Nhưng anh không chắc rằng đôi tai thanh nhã của em sẵn sàng cho điều đó”.

Mặt Ellie đỏ hơn cả tóc và cô cố gắng nói, “Anh biết rằng ý em không phải thế”. Nhưng rằng cô nghiêng vào nhau quá chặt đến mức nó thốt ra giống một tiếng rít hơn.

“A, người vợ uyên thâm của tôi”, Charles thở dài.

“Tôi đang mất bình tĩnh rồi đây, thưa ngài.”

“Thật ư? Anh không nhận ra đây?”

Ellie chưa bao giờ bị thôi thúc muốn tát ai đó trong cả cuộc đời, nhưng cô bắt đầu nghĩ rằng đây có thể là một thời điểm đúng đắn để bắt đầu. Thái độ giễu cợt, tự tin quá mức của anh đã vượt quá ngưỡng chịu đựng của cô. “Charles...”

“Trước khi em tiếp tục”, anh ngắt lời, “Cho phép anh giải thích với em lý do em nên nghiêm túc cân nhắc chuyện quyến rũ anh”.

“Anh có lập một danh sách không?”, cô kéo dài giọng.

Anh thần nhiên vẫy tay trong không khí. “Không quá trang trọng đâu, anh cam đoan với em. Nhưng anh có xu hướng suy nghĩ theo danh sách - đó là một thói quen chung của những người hay lập danh sách, và vì thế đương nhiên anh có vài lý do chính đã sắp xếp trong đầu.”

“Đương nhiên.”

Anh mỉm cười trước nỗ lực tỏ ra mỉa mai của cô. “Chúng không được sắp xếp theo thứ tự, tất nhiên.” Khi cô không nói gì, anh thêm vào, “Chỉ để không có hiểu lầm gì về lợi ích của nước Anh, khả năng bầu trời sụp xuống và tất cả những thứ khác”.

Ellie không muốn gì hơn là quăng anh ra khỏi phòng mình. Đi ngược lại với nhận định đúng đắn của mình, cô nói, “Tiếp tục đi”.

“Rất tốt, để anh xem nào.” Charles chắp tay vào nhau giống như để cầu nguyện khi anh trì hoãn. Anh đã không nghĩ đến chuyện lập một danh sách cho đến khi Ellie nhắc đến nó. Anh nhìn sang vợ mình, cô đang nhịp nhịp chân một cách nóng nảy. “Được rồi, bắt đầu nào, đầu tiên chúng ta phải đặt tên cho danh sách này.”

Cô nhìn anh đầy hoài nghi, anh biết rằng cô đang nghi ngờ anh bịa ra một danh sách trong lúc đang nói. Không thành vấn đề, anh quyết định. Việc này không thể khó đến thế.

“Tiêu đề?”, Ellie móm lời.

“À, ừ. ‘Những lý do vì sao Ellie nên quyến rũ Charles’. Lẽ ra anh đã gọi nó là ‘Những lý do vì sao Ellie nên thử quyến rũ Charles’”, anh thêm vào như một lời độc thoại, “Những kết quả gần như chắc chắn đối với anh”.

Cô trao cho anh một cái nhìn cứng như đá, vì thế anh tiếp tục, “Ý anh là có một lý do nho nhỏ để sợ rằng em có thể phá hỏng nó”.

“Em biết ý anh là gì.”

Anh bẽn lẽn mỉm cười. “À, ừ, tất nhiên là em biết. Chúng ta tiếp tục với số một chứ?”

“Làm ơn.”

“Anh sẽ bắt đầu với nhân tố cơ bản nhất. Số một: Em sẽ thích.”

Ellie vô cùng muốn cãi lại, nhưng cô ngờ rằng đó sẽ là một sự đối trá.

“Số hai: Anh sẽ thích.” Anh ngược lên nhìn cô và mỉm cười. “Anh chắc chắn về điều đó.”

Ellie ngả lưng vào tường, cảm thấy hơi yếu ớt.

Charles hắng giọng. “Điều đó nghiêm nhiên dẫn đến số ba: Vì anh sẽ thích, anh sẽ không có lý do gì để tìm kiếm nguồn an ủi ở đâu khác.”

“Thực tế anh kết hôn với em hẳn đã đủ lý do rồi!”

“Phải, lẽ ra là thế”, anh đồng ý. “Nhưng anh là người đầu tiên thừa nhận rằng anh không phải là người kính Chúa và cao quý nhất. Anh sẽ cần được dạy hôn nhân có hạnh phúc và mãn nguyện như thế nào.”

Ellie thốt ra một tiếng khịt mũi nhạo báng.

“Đến lúc đó”, anh tiếp tục, “Anh đảm bảo rằng mình sẽ trở thành một người chồng mẫu mực”.

“Anh vừa viết trên tờ danh sách kia rằng anh muốn một cuộc hôn nhân tức thời, tinh tế, để có thể tự do lang chạ.”

“Đó là trước khi anh gặp em”, anh vui vẻ nói.

Cô chống tay lên hông. “Em đã nói với anh rằng luận điểm đó không thuyết phục.”

“Nhưng đó là sự thật. Nói một cách thẳng thắn, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể tìm thấy một người vợ mà mình muốn chung thủy. Anh sẽ không nói rằng mình phải lòng em...”

Ellie ngạc nhiên và trái tim trĩu xuống.

“Nhưng anh nghĩ mình có thể học cách yêu em, theo thời gian và với sự khích lệ đúng mực.”

Cô khoanh tay. “Anh sẽ nói bất cứ điều gì để quyến rũ một phụ nữ, đúng không?”

Charles nhần nhó. Lời nói của anh nghe tệ hơn nhiều so với ý định. “Chuyện này sẽ không mang lại kết quả đúng đắn”, anh lẩm bẩm.

Cô ngưỡng mày, tặng anh một biểu hiện gợi nhớ đến biểu hiện của bà vú nuôi quá cố khi bà thực sự nổi giận với anh. Charles đột nhiên cảm thấy giống như một đứa trẻ bị trách mắng, cảm giác khó chịu nhất đối với một người đàn ông ở địa vị như anh.

“Chết tiệt, Ellie”, anh buột miệng, nhảy khỏi giường và đứng lên, “Anh muốn làm tình với vợ mình. Đó là phạm tội hay sao?”.

“Là thế khi anh không quan tâm đến cô ấy.”

“Anh có quan tâm đến em!” Anh cào tay vào tóc, biểu hiện tức tối của anh trở nên càng rõ ràng hơn. “Anh thích em hơn bất kỳ phụ nữ nào anh đã từng gặp. Em nghĩ anh lấy em vì cái quái gì kia chứ?”

“Bởi vì không có em, toàn bộ gia tài của anh sẽ về tay ông anh họ Cecil khủng khiếp.”

“Phillip”, anh tự động sửa lại, “Và anh có thể kết hôn với bất kỳ ai để cứu tài sản của mình. Tin anh đi, anh có thể chọn con cún tốt nhất ở Luân Đôn”.

“Con cún tốt nhất?”, cô há hốc miệng. “Thật là khủng khiếp, anh không có chút tôn trọng nào đối với phụ nữ hay sao?”

“Lần cuối cùng em đến Luân Đôn và quan sát xã hội thượng lưu là khi nào?”

“Anh biết rằng em chưa bao giờ...”

“Ý anh chính xác là như thế. Tin anh đi, nếu em có cơ hội gặp gần hết những cô nàng mới ra mắt đó, em sẽ biết anh đang nói gì. Năm ngoái anh chỉ tìm thấy duy nhất một người có hơn một nửa bộ não trong đầu, cô ta đã phải lòng người khác.”

“Một mình chứng hùng hồn cho sự thật là cô ta có hơn một nửa bộ não.”

Charles cho phép cô chiêm chọc một chút. “Ellie”, anh nói bằng giọng gạ gẫm, dịu dàng. “Liệu có lý do gì khiến chúng ta không biến cuộc hôn nhân này trở thành thực sự chứ?”

Ellie mở miệng, nhưng không thể nghĩ ra điều cần nói. Mọi thứ cô có thể nghĩ ra đều có vẻ yếu ớt và khép khiêng. Làm sao cô có thể giải thích với anh rằng cô không nghĩ mình đã sẵn sàng thân mật với anh bởi vì đó chỉ là cảm giác của cô? Cô không có lý lẽ hợp lý nào, không có lý do nào mạnh mẽ và chính đáng, chỉ là một cảm giác.

Ngay cả khi có thể bày tỏ cảm giác này bằng cách nào đó, cô nghi ngờ rằng nó cũng không mấy thuyết phục. Không khi mà những cuộc tấn công nhục dục thường xuyên của anh đang làm cô lung lay, làm cô muốn anh hơn.

“Ellie”, anh nói. “Ngày nào đó em sẽ phải đối mặt với sự thật rằng em muốn anh.”

Cô kinh ngạc ngược lên. Anh đã đọc được suy nghĩ của cô bằng cách nào đó hay sao?

“Anh sẽ chứng tỏ luận điểm của mình nhé?”, anh thì thầm. Charles đứng lên và tiến đến chỗ cô. “Em cảm thấy như thế nào khi anh...”, anh với tay ra và khẽ lướt đầu ngón tay trên má cô. “Như thế này?”

“Không gì cả”, cô thì thầm, đột nhiên bị cảm rẽ tại chỗ.

“Thật ư?” Nụ cười của anh thật chậm và lười biếng. “Anh cảm thấy rất nhiều.”

“Charles...”

“Suyt. Em cảm thấy như thế nào khi anh...”, anh ngả người về phía trước và giữ vành tai cô giữa hai hàm răng, “Như thế này?”

Ellie nuốt nghẹn, cố gắng phớt lờ hơi thở nóng bỏng của anh đang vuốt ve làn da mình.

Một cánh tay anh luồn ra sau cô, kéo cô lại gần hơi nóng nguyên sơ của cơ thể anh. “Thế còn...”, anh ôm lấy hông cô và siết lại, “Thế này?”

“Charles”, cô thở hổn hển.

“Charles, vâng”, anh thì thầm, “Hay Charles, không?”

Cô không nói gì, không thể tạo ra một âm thanh cho dù mạng sống của mình phụ thuộc vào điều đó.

Anh bật cười. “Anh sẽ coi đó là vâng.”

Mỗi anh đối khát chiếm lấy mỗi cô, Ellie thấy mình bám vào anh để nương tựa. Cô ghét việc anh có thể làm như thế này đối với mình, ghét chính mình vì thích những cảm giác này nhiều đến thế. Anh là người lăng nhăng đệ nhất thiên hạ và gần như thừa nhận rằng anh đã lên kế hoạch ngoại tình trong suốt cuộc hôn nhân của họ, nhưng anh chỉ cần chạm vào cô là cô sẽ tan nhanh như bơ.

Cô cho rằng đó là lý do anh đã luôn thành công với phụ nữ. Anh đã nói với cô rằng anh muốn chung thủy, nhưng làm sao cô có thể tin anh? Phụ nữ hẫng rơi vào giường anh như những quân cờ domino, cô chính là một ví dụ hoàn hảo. Làm sao anh có thể cưỡng lại tất cả bọn họ?

“Em có vị như mật ong?”, anh khàn giọng nói, nhăm nháp khóe môi cô. “Không giống thứ gì khác, người nào khác.”

Ellie cảm thấy mình ngã nhào xuống giường, sau đó cảm thấy cơ thể rắn chắc của anh áp sát vào cô. Anh còn hơn cả kích động; anh hoang dại vì cô, trái tim phụ nữ của cô bay vút lên với nhận thức đó và sức mạnh của nó. Ngập ngừng, cô đưa tay ra chạm vào cổ anh. Cơ bắp anh giật giật dưới ngón tay cô và cô rụt tay lại.

“Không”, anh thở hổn hển, kéo tay cô lại. “Nữa.”

Cô lại chạm vào anh, ngạc nhiên trước hơi nóng của làn da anh. “Charles”, cô thì thầm, “Em không nên...”.

“Em nên”, anh nói mạnh mẽ. “Em dứt khoát nên.”

“Nhưng...”

Anh khiến cô im lặng bằng một nụ hôn khác, Ellie để anh làm thế. Nếu không thể nói, cô không thể phản đối, cô mơ hồ nhận ra rằng mình không muốn phản đối. Cô cong lưng lên, theo bản năng hướng về phía hơi ấm của anh và thở dốc khi cảm thấy ngực mình ép phẳng vào ngực anh.

Anh gọi tên cô, hết lần này đến lần khác. Cô đang đánh mất mình, đánh mất khả năng suy nghĩ. Không có gì khác ngoài người đàn ông này, những thứ anh đang khiến cô cảm nhận, và...

Tại Ellie đồng lên.

... Và một tiếng gõ cửa.

“Charles”, cô thì thầm, “Em nghĩ...”

“Đừng nghĩ.”

Tiếng gõ cửa lớn hơn.

“Ai đó đang gõ cửa.”

“Không ai tàn nhẫn thế đâu”, anh lẩm bẩm, lời nói biến mất vào cổ cô. “Hoặc ngu ngốc như thế.”

“Ellie!” Họ đều nghe thấy, ngay lập tức nhận ra giọng nói đó thuộc về Judith.

“Chết tiệt”, Charles chửi thề, lặn mình khỏi Ellie. Lẽ ra anh sẽ không kiểm soát ham muốn của mình vì bất kỳ ai. Nhưng giọng nói nhỏ bé của Judith đủ để thuyết phục anh không thể đặt nhu cầu của mình lên hàng đầu ngay lúc này. Anh ngồi dậy và cài áo. Khi nhìn sang Ellie, anh thấy cô đang vội vã đi đến cửa, chần chừ diện mạo trong lúc di chuyển. Anh phải mỉm cười trước nỗ lực vuốt thẳng tóc của cô. Chắc chắn anh đã làm rất tốt việc khiến nó rối tung lên.

Ellie mở cửa để thấy Judith, môi dưới đang run rẩy. Ngay lập tức cô cúi xuống. “Judith, chuyện gì thế?”, cô hỏi. “Sao cháu lại buồn thế?”

“Cháu không buồn. Cháu đang điên lên đây!”

Cả Ellie và Charles đều phải mỉm cười.

“Cháu không vào sao?”, Ellie nói, giữ giọng mình nghiêm trang cho phù hợp.

Judith gật đầu như một nữ hoàng và bước vào. “Ồ, chào chú, Charles.”

“Chào cháu, Judith. Thật vui được gặp cháu. Chú nghĩ rằng cháu đã sẵn sàng đi ngủ rồi.”

“Lẽ ra là thế, nhưng cô Dobbin lấy trộm bánh tráng miệng của cháu.”

Charles nhìn Ellie với vẻ rối bời hoàn toàn. Vợ anh đang cố gắng nén lại nụ cười. Rõ ràng cô biết chuyện này là như thế nào.

“Cô ấy có lý do không?”, Ellie hỏi.

Miệng Judith mím lại với biểu hiện giận dữ nhất. “Cô ấy nói cháu đã cư xử không tốt lúc tập viết chữ cái.”

“Có phải thế không?”

“Có lẽ chỉ một chút thôi. Nhưng chắc chắn là không đủ để cô ấy lấy bánh của cháu!”

Ellie quay sang Charles. “Tối nay có bánh tráng miệng gì thế?”

“Nhân dâu tây với sữa trứng và quế”, anh trả lời. “Đúng là rất ngon.”

“Món yêu thích của cháu”, Judith lẩm bẩm. “Và của cô Dobbin nữa.”

“Của cô nữa”, Ellie thêm vào, đặt tay lên bụng khi nó gây ra một tiếng sôi lớn.

Cô bắn cho anh một cái nhìn gắt gỏng trước khi quay lại với Judith. “Cô đã hứa sẽ giúp cháu nếu tình huống này xảy ra rồi, đúng không?”

“Đúng là như thế. Đó là lý do cháu ở đây. Cháu xứng đáng được ăn bánh tráng miệng! Và cháu có thể chứng minh việc đó.”

Liếc qua đuôi mắt, Ellie có thể thấy người Charles đang run lên bần bật vì cười. Cố gắng phớt lờ anh, cô tập trung ánh mắt quay lại với Judith và nói, “Thật vậy sao?”

“Ừm, ừm.” Cô gái nhỏ gật đầu lia lịa. “Cháu mang theo một bản bài học đây. Cô có thể thấy rằng cháu đã viết tất cả các chữ cái cực kỳ đẹp. Ngay cả chữ Z khó khăn khiếp này.”

Ellie cầm mảnh giấy Judith đã kéo ra từ túi váy. Nó hơi nhăn nhúm, nhưng Ellie có thể thấy rằng Judith đã viết ra tất cả chữ cái in hoa và thường. “Rất đẹp”, cô thì thầm. “Mặc dù cháu đã thêm một nét vào chữ M.”

“Cái gì?”, Judith thét lên, rõ ràng kinh hoàng.

“Cô chỉ đùa thôi”, Ellie trả lời, quay sang Charles và nói, “Em e rằng anh phải thứ lỗi cho bọn em. Judith và em có việc quan trọng phải làm”.

“Là chủ của ngôi nhà này”, Charles khoác lên vẻ mặt quan tâm giễu cợt, “Anh nghĩ rằng mình phải được thông báo về bất kỳ mưu mẹo lén lút và lấu cá nào có thể diễn ra”.

“Rất tốt”, Ellie nói. “Bọn em sẽ lên xuống bếp để kiểm một phần món tráng miệng cho Judith.” Cô dừng lại khi bụng mình sôi lên. “Và cho em nữa, em nghĩ thế.”

“Anh sẽ phải ngăn cản chuyện này”, Charles nói.

“Ồ, Charles, chú không thể!”, Judith hét lên.

“Trừ khi chú có thể trở thành một đồng phạm.” Anh quay sang Ellie. “Hơn nữa, anh nghĩ em sẽ không muốn đi xuống bếp một mình.”

Ellie cau có nhìn anh. “Judith và em tự mình làm được.”

“Tất nhiên, nhưng có anh đi cùng thì sẽ vui hơn.”

Judith nắm tay Ellie và giật giật. “Chú ấy nói đúng đấy. Charles có thể rất hài hước khi chú ấy thích.”

Anh vò tóc cô bé. “Chỉ khi chú thích thôi sao?”

“Đôi khi chú hơi nghiêm khắc.”

“Cô cũng nói như thế mãi”, Ellie nói với một cái nhún vai đầy ẩn ý.

“Nào, nào, Eleanor”, Charles khiển trách, “Em thường nói ngược lại với anh. Có lẽ nếu anh nghiêm khắc hơn với em... Hừm... Anh có thể gạt hái được nhiều thành công hơn”.

“Cô nghĩ đến lúc chúng ta phải đi rồi”, Ellie nói nhanh, đẩy Judith về phía cửa.

“Hèn nhất”, Charles thì thầm khi đi qua cô.

“Anh có thể gọi đó là hèn nhất”, cô thì thầm trả lời, “Nhưng em thích gọi nó là biết suy nghĩ. Judith mới chỉ có sáu tuổi.”

“Cháu sắp bảy tuổi rồi”, cô gái nhỏ tuyên bố.

“Và cô bé nghe thấy mọi thứ”, Ellie thêm vào.

“Trẻ con đều thế”, Charles nhún vai nói.

“Càng có lý do thận trọng hơn với lời nói của anh.”

“Giờ chúng ta có đi đến bếp hay không?”, Judith vừa nói vừa khẽ dậm chân.

“Có chứ, bé con”, Charles nói, đi lên trước và nắm tay cô bé. “Nào, giờ chúng ta phải im lặng. Rất im lặng.”

“Im lặng như thế này?”, Judith thì thầm.

“Thậm chí phải im lặng hơn. Và em...” Anh quay sang Ellie. “Hạ giọng đi.”

“Em không nói gì cả”, cô phản đối.

“Anh có thể nghe thấy em nghĩ”, Charles trả lời cùng với một cái nhướn mày.

Judith cười khúc khích.

Ellie, Chúa giúp cô, cũng cười khúc khích. Đúng lúc cô quyết định chồng mình là một kẻ vô tích sự hoàn toàn, anh lại tán tỉnh cô bằng cách biến chuyến đi đến nhà bếp của họ thành một chuyến phiêu lưu lãng mạn cho Judith bé nhỏ.

“Chú có thể nghe thấy cháu nghĩ không”, Judith hỏi.

“Tất nhiên. Cháu đang nghĩ đến bánh nhân dâu tây.”

Judith há hốc miệng và quay sang Ellie. “Chú ấy nói đúng!”

Charles nhìn thẳng vào mắt Ellie, biểu hiện rõ ràng là khêu gợi. “Em có thể nghe thấy anh nghĩ không?”

Cô nhanh chóng lắc đầu.

“Có thể là không”, anh đồng ý. “Nếu không em phải đỏ mặt hơn nữa.”

“Nhìn kìa!”, Judith la lên. “Cô ấy đỏ mặt. Cô ấy biết chú đang nghĩ gì!”

“Giờ thì cô biết rồi”, Ellie đáp lại.

“Chú ấy nghĩ gì thế?”, Judith hỏi.

“Chúa ơi!”, Ellie nói thật nhanh. “Chúng ta đến gần bếp chưa? Tốt nhất cháu phải im thin thít, Judith ạ. Charles đã nói rằng chúng ta phải im lặng.”

Bộ ba nhón chân vào bếp. Ellie nhận ra rằng nó đã được lau dọn sạch bong kể từ chuyến viếng thăm cuối cùng của cô. Có vẻ như cái lò gây cháy đã hoạt động trở lại. Cô muốn nhìn vào trong và kiểm tra cái giá đến chết đi được. Có lẽ khi Charles quay lưng...

“Cháu nghĩ Monsieur Belmont giấu cái bánh đấy ở đâu?”, Charles hỏi Judith.

“Có lẽ ở trong tủ?”, cô bé gợi ý.

“Ý kiến tuyệt vời. Chúng ta đi xem thử nào.”

Khi hai người họ lùng sục trong tủ bếp, Ellie lao vù đến chiếc lò, tất nhiên với sự im lặng cần thiết. Cô bắn một cái nhìn về phía chồng để chắc chắn rằng anh và Judith vẫn đang bận rộn, sau đó nhanh nhẹn nhét đầu vào bên trong.

Cô nhanh nhẹn lùi ra y như thế, nhưng cô đã có đủ thời gian để thấy rằng chiếc giá đã được đặt lại đúng vị trí cô đã đặt. “Việc này cực kỳ lạ lùng”, cô thầm lẩm bẩm.

“Em nói gì à?”, Charles hỏi mà không hề quay lại.

“Không”, cô nói dối. “Anh đã tìm thấy bánh chưa?”

“Chưa. Anh có cảm giác rằng tối nay người hầu trong bếp đã chén sạch nó rồi. Nhưng bọn anh đã tìm thấy một chiếc bánh trông khá ngon phủ kem bơ.”

“Kem bơ à?”, Ellie hỏi, cảm thấy hứng thú hơn.

“Ừ... ừm. Anh chắc chắn thế.”

Ellie tin anh vì anh đã ngậm một ngón tay trong miệng.

“Nó ngon quá, Ellie”, Judith líu lo, thò tay xuống và quệt lấy một miếng kem.

“Hai người không ăn bánh à?”, Ellie hỏi.

“Không.”

“Không phải cháu.”

“Lớp kem bơ phủ đó sẽ làm bụng hai người khó chịu đấy.”

“Đáng buồn là thế”, Charles nói, liếm tay thêm một cái, “Nhưng, ồ, anh rất vui lòng.”

“Thử một tí đi, cô Ellie”, Judith nói.

“Ồ, cũng được. Nhưng chỉ với một miếng bánh.”

“Nhưng thế thì sẽ làm mất vị”, Charles nói. “Judith và anh định ăn sạch lớp kem và để lại một bí ẩn cho Monsieur Belmont vào buổi sáng.”

“Ông ấy sẽ không thấy buồn cười đâu, em chắc chắn thế”, Ellie nói.

“Ông ấy không bao giờ buồn cười cả.”

“Charles nói đúng đấy”, Judith nói. “Ông ấy lúc nào cũng gầm gừ và thích mắng cháu bằng tiếng Pháp.”

Charles giơ một ngón tay phủ kem về phía cô. “Thử đi, Ellie. Em biết là mình muốn thế mà.”

Mặt Ellie đỏ rực. Lời nói của anh không thoải mái như những lời anh đã thốt ra trong phòng ngủ, khi anh ra sức tán tỉnh cô. Anh đưa ngón tay về phía môi cô, nhưng cô lùi lại trước khi anh chạm vào miệng mình.

“Tiếc thật”, anh nói. “Anh nghĩ em sẽ làm thế.”

“Làm cái gì cơ ạ?”, Judith hỏi.

“Không có gì?”, Ellie cau mày, và chỉ để cho Charles thấy rằng cô không phải là một kẻ chết nhát hoàn toàn, cô thò tay về phía anh, quệt lấy một ít kem và ăn nó. “Ồi trời”, cô thốt ra. “Ngon quá.”

“Cháu bảo cô rồi mà”, Judith nói.

Ellie từ bỏ tất cả nỗ lực cố gắng trở thành bà chủ nhà nghiêm trang. Ba người họ chỉ mất hai phút để lột trần toàn bộ cái bánh.

12. Chương 12

Sáng hôm sau, Ellie thức dậy với cảm giác có thêm đôi chút thiện ý với chồng mình. Thật khó để duy trì cảm giác ghét bỏ một người đàn ông yêu trẻ con quá hiển nhiên như thế.

Ừ thì anh không coi hôn nhân là nghiêm túc giống như cô. Điều đó không hẳn đã biến anh thành người xấu. Bất kính, có lẽ, nhưng không xấu, và sau từng ấy năm sống với cha mình, Ellie bắt đầu nghĩ rằng bất kính có lẽ cũng hay hay. Rõ ràng Charles vẫn còn phải sửa đổi nhiều cho đến khi anh trở thành người chồng cô có thể tin bằng cả trái tim và linh hồn, nhưng chuyến phiêu lưu buổi tối hôm trước với Judith ít nhất cũng cho cô chút hy vọng rằng ngày nào đó cuộc hôn nhân của họ có thể thay đổi một cách đáng mừng.

Chẳng phải là cô dự định rơi vào cái bẫy nhỏ nhỏ của anh và thử cảm dỗ anh. Ellie không nghi ngờ gì về việc ai sẽ là người kiểm soát một tình huống như thế. Cho dù cô gần như không biết gì về tán tỉnh, cô có thể dễ dàng hình dung ra nó. Cô ngả người vào để hôn anh, đó là một việc cô thực sự biết phải làm như thế nào, trong vài giây người quyến rũ sẽ trở thành người bị quyến rũ.

Nhưng phải công bằng, Charles đã giữ đúng cam kết hôn nhân của mình. Anh đã sắp xếp những vấn đề tài chính theo như yêu cầu của cô còn cô rất nóng lòng muốn bắt đầu làm việc. Lúc nào đó trong đêm Charles đã luồn một tờ giấy qua chân cánh cửa nối với tất cả những thông tin cần thiết để Ellie nắm quyền kiểm soát nguồn tài chính của mình. Anh đúng là chu đáo khi nhớ làm việc này, Ellie quyết định sẽ nghĩ về việc làm tử tế này mỗi lần cô có cảm giác muốn bóp cổ người chồng mới, một thôi thúc mà cô hy vọng tần suất xuất hiện của nó sẽ giảm dần.

Ellie rời nhà để đến chỗ viên luật sư mới sau khi ăn sáng thật nhanh. Không bánh mì nướng, tất nhiên; bà Stubbs cương quyết không chịu làm, điều mà Ellie nghĩ là có đôi chút trịnh thượng đối với một người quản gia. Nhưng rồi thì, nếu tất cả những gì cô có thể có được là một hình vuông đen giòn có vẻ như giống một ổ bánh mì, cô chắc chắn rằng việc đó không đáng công để tranh cãi.

Sau đó Ellie nhớ ra những gì mình đã nhìn thấy đêm hôm trước. Ai đó đã điều chỉnh lại cái lò đúng như cô đã làm. Nếu cô biết rõ việc mình làm và vẫn tự tin về điều đó, thì toàn bộ nhà Wycombe sẽ phải vui mừng trước những miếng bánh mì nướng ngon lành phủ đầy mứt trong suốt phần đời còn lại.

Ellie thầm ghi chú là sẽ kiểm tra lại việc này khi cô quay lại.

Luật sư mới là một người đàn ông trung niên tên là William Barnes và rõ ràng Charles đã chỉ ra rất rõ ràng vợ anh có toàn quyền với nguồn tài chính của cô ấy. Ông Barnes rất lịch thiệp, đồng thời còn bày tỏ sự ngưỡng mộ rất nhiều với kiến thức và độ nhạy bén về tài chính của Ellie. Khi cô ra lệnh cho ông ta đặt một nửa số tiền vào một tài khoản bảo đảm và một nửa vào một xí nghiệp bông nhiều rủi ro, ông ta đã gật gù tán thưởng vì cô đã nhận thấy được giá trị của sự đa dạng hóa.

Đây là lần đầu tiên Ellie giành lấy những công trạng về chuyên môn tài chính cho mình và cô cảm thấy nó đúng là một cảm giác hưng phấn. Cô thích được chính mình nói và không phải bắt đầu mỗi câu bằng, “Cha tôi muốn...” hay “Ý kiến của cha tôi là...”.

Cha cô chưa bao giờ có một ý tưởng nào về tiền bạc ngoài việc cho rằng nó là cội rễ của rất nhiều tội ác và Ellie hài lòng vô tận khi có thể nói rằng, “Tôi muốn đầu tư tiền theo cách như sau”. Cô cho rằng hầu hết mọi người sẽ nghĩ cô là người lập dị, phụ nữ nói chung không quản lý tiền của chính mình. Nhưng cô không quan tâm. Thực ra, cô vô cùng hào hứng với sự độc lập mới tìm thấy của mình.

Khi quay về đến Wycombe Abbey, tinh thần đã lên cao, cô quyết tâm tăng cường nỗ lực để biến dinh thự tráng lệ này trở thành ngôi nhà thân thương thực sự. Cho đến nay những nỗ lực của cô toàn gặp phải thất bại, vì thế cô quyết định dành cả ngày ở bên ngoài, giới thiệu mình với những tá điền. Một chuyến đi sẽ là một sự đầu tư xứng đáng, Ellie biết rằng mối quan hệ địa chủ - tá điền thường tạo ra sự khác biệt giữa những điền trang thịnh vượng và nghèo đói.

Nếu có một thứ cô học được khi là con gái của một mục sư thì đó là cách lắng nghe những lo lắng của dân làng và giúp họ nghĩ ra những giải pháp để giải quyết vấn đề. Là bà chủ của một điền trang lớn, quyền lực và vị trí của cô đã tăng lên rất nhiều, nhưng Ellie tự tin cảm thấy rằng tiến trình thực hiện có lẽ cũng giống như thế mà thôi.

Đây hẳn là việc cô biết cách làm như thế nào.

Tất nhiên, cô cũng biết cách sửa lò nướng và trồng hoa hồng, hãy nhìn xem những việc đó đã đưa cô đến kết cục như thế nào.

Ellie quay lại khi đã quá trưa, Rosejack thông báo với cô rằng Bá tước đã đi ra ngoài cưỡi ngựa. Điều đó thật là đúng lúc, cô thích gặp gỡ những tá điền khi không có sự hiện diện oai vệ của Bá tước ở sau lưng hơn. Helen sẽ là lựa chọn tốt hơn, Ellie hy vọng rằng chị đồng ý đi ra ngoài.

Tình cờ đúng là như thế. Khi Ellie tìm thấy Helen ở trong phòng phách, Helen trả lời, “Ồ, nhưng chị thích thế. Nhiệm vụ thăm nom tá điền đã đặt toàn bộ lên vai chị trong nhiều năm nay, nói thật là chị làm không

tốt cho lắm”.

“Vớ vẩn”, Ellie nói với một nụ cười trấn an.

“Không, thật đấy. Có thể là do chị hơi nhát, chị chưa bao giờ biết nói gì với họ.”

“Chà, vậy thì thế nhé. Em rất vui được tiếp quản nhiệm vụ này, nhưng sáng nay em cần chị hướng dẫn.”

Thời tiết vẫn mát mẻ khi Ellie và Helen lên đường, nhưng mặt trời đã lên cao và sáng sủa, hứa hẹn một buổi chiều ấm áp. Họ đi bộ mất hai mươi phút để đến cụm nhà tá điền đầu tiên. Ellie có thể rút ngắn năm phút đi đường, nhưng từ lâu cô đã học cách điều chỉnh tốc độ đi nhanh cổ hữu của mình cho phù hợp với những bước đi khoan thai của những người khác.

“Ngôi nhà đầu tiên thuộc về Thom và Bessie Stillwell”, Helen nói. Họ thuê một mảnh đất nhỏ để trồng yến mạch và lúa mạch. Cô Stillwell cũng nhận khâu vá để kiếm thêm một chút.”

“Stillwell”, Ellie nói với chính mình khi viết cái tên xuống một cuốn sổ nhỏ. “Yến mạch. Lúa mạch. Khâu vá.” Cô nhìn lên. “Có con không?”

“Hai, chị nghĩ thế. Ồ, đợi đã, bây giờ là ba rồi. Họ sinh thêm một đứa con gái vài tháng trước.”

Ellie gõ cửa, họ được chào đón bởi một phụ nữ khoảng hai mươi tuổi. “Ồ, cô Pallister, cô khỏe không?”, cô ta nói với Helen, trông có vẻ xin lỗi. “Tôi không biết là cô đến. Tôi mời cô chút trà được không? Tôi e rằng mình không có bánh quy.”

“Đừng lo lắng, cô Stillwell”, Helen trả lời. “Chúng tôi không nói với cô là sẽ đến, vì thế chúng tôi chắc chắn không thể mong cô sẽ tiếp đãi chúng tôi món gì.”

“Không, không, tất nhiên không”, Bessie trả lời, có vẻ chưa bị thuyết phục. Ánh mắt chuyển sang Ellie, cô ta bắt đầu trông có vẻ hồi hộp hơn nữa. Rõ ràng cô ta biết chuyện Bá tước đã kết hôn và đoán được rằng Ellie là Nữ bá tước mới. Ellie quyết định rằng cô phải giúp người phụ nữ này thoải mái ngay lập tức.

“Cô khỏe không, cô Stillwell”, cô nói. “Tôi là Nữ bá tước mới của Billington, rất vui được làm quen với cô.”

Bessie nhún gối và lập bập chào hỏi. Ellie tự hỏi những người tá điền đã trải qua kinh nghiệm gì với giới quý tộc để họ hồi hộp đến thế trước mặt cô. Cô nở nụ cười ấm áp nhất và nói, “Cô là tá điền đầu tiên tôi đến thăm. Tôi sẽ phải dựa dẫm vào lời khuyên của cô. Tôi chắc chắn rằng cô biết tuyến đường tiện nhất để tôi đi một vòng gặp tất cả mọi người trong ngày hôm nay.”

Bessie phấn khích trước gợi ý rằng cô thực sự có thể đưa ra lời khuyên cho một Nữ bá tước, phần còn lại của buổi nói chuyện diễn ra thân thiện như Ellie có thể hy vọng.

Cô biết rằng bọn trẻ nhà Stillwell có tên là Thom Junior, Billy và Katey, rằng họ đang nghĩ đến chuyện mua một con lợn mới, cũng như mái nhà của họ có một lỗ thủng nhỏ, nên Ellie hứa rằng sẽ cho người sửa nó sớm nhất có thể.

“Ồ, nhưng Thom có thể sửa nó. Thành bé rất khéo tay”, Bessie nói. Sau đó cô ấy nhìn xuống. “Chúng tôi chỉ không có vật liệu thôi.”

Ellie cảm thấy rằng năm qua hẳn là thời điểm khó khăn cho nhà Stillwell. Cô biết rằng mùa màng ở Bellfield đã không đạt được năng suất như bình thường, đồng thời những người nông dân ở Wycombe Abbey này cũng chịu một mùa vụ đói kém như thế. “Vậy thì tôi cam đoan rằng chúng tôi sẽ chuyển những vật liệu cần thiết đến”, cô nói. “Đó là việc nhỏ nhất nhất chúng tôi có thể làm. Không ai phải sống dưới một mái nhà dột nát.”

Bessie cảm ơn rồi rít, và đến cuối ngày, Ellie đã đạt được thành công tương tự với những người tá điền còn lại đến mức Helen phải nói, và nói khá thường xuyên, “Chị không biết em làm như thế nào. Em chỉ vừa gặp những tá điền ngày hôm nay và chị đã nghĩ rằng tất cả bọn họ đều sẵn sàng nằm xuống trước một cỗ xe đang lao vù vù vì em”.

“Vấn đề đơn giản chỉ là khiến họ nhận ra rằng chị thoải mái với họ. Một khi họ nhận ra điều đó, họ sẽ trở nên thoải mái với chị.”

Helen mỉm cười. “Chị cho rằng bà Smith sẽ chẳng mấy nghi ngờ việc em thoả mái với bà ấy sau khi em trèo lên thang và kiểm tra tổ chim trên mái nhà.”

“Em không thể không kiểm tra nó. Nếu lũ chim mổ vào lớp tranh, chúng có thể gây ra hư hỏng nghiêm trọng. Vì thế, em nghĩ cái tổ nên được chuyển đến một cái cây gần đó. Nhưng em không biết chắc phải làm như thế nào mà không đụng đến lũ chim non. Em nghe nói rằng con chim mẹ sẽ không nuôi con mình nữa nếu có người chạm vào chúng.”

Helen lắc đầu. “Em nghe những việc như thế ở đâu?”

“Từ anh rể của em”, Ellie nói với một cái vẩy tay. “Anh ấy luôn thích khoa học. À, đây rồi, gia đình cuối cùng trong ngày.”

“Đây là nhà của Sally Evans”, Helen nói. “Cô ấy đã là góa phụ gần một năm rồi.”

“Đáng buồn thật”, Ellie lầm bầm. “Chồng cô ấy chết như thế nào?”

“Do một cơn sốt. Nó quét qua làng này năm ngoái, nhưng chỉ có chồng cô ấy bị chết.”

“Cô Evans có thể tự nuôi mình không? Cô ấy có con không?”

“Không con cái”, Helen trả lời. “Cô ấy kết hôn chưa đến một năm. Và chị không chắc cô ấy kiếm sống bằng cách nào. Chị nghĩ cô ấy sẽ sớm tìm được một người chồng. Cô ấy có một khu vườn nhỏ và vài vật nuôi, nhưng khi con lợn của cô ấy chết, chị không biết cô ấy sẽ làm gì. Chồng cô ấy là một thợ rèn, vì thế cô ấy không có đất để trồng trọt. Mà chị cũng không tin rằng cô ấy có thể xoay xở làm được ruộng ngay cả khi cố gắng.”

“Đúng thế”, Ellie đồng ý, giơ tay lên để gõ cửa. “Làm nông thực sự là một công việc nặng nhọc. Chắc chắn là quá nhiều nếu để một người đàn ông làm tất cả, chứ đừng nói là một người phụ nữ.”

Sally Evans trẻ hơn Ellie đoán, còn Ellie có thể ngay lập tức nhìn thấy những dấu vết tiếc thương hằn trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Rõ ràng người phụ nữ này vẫn còn nhớ thương chồng rất nhiều.

Khi Helen giới thiệu, Ellie nhìn quanh ngôi nhà nhỏ. Nó gọn gàng và sạch sẽ, nhưng bao trùm là một bầu không khí trống trải, như thể Sally có thể làm hết những việc nhỏ nhặt trong đời nhưng không thể giải quyết những việc lớn hơn. Mọi thứ đều ở đúng chỗ, nhưng có một chồng quần áo cần khâu vá cao đến hông Ellie, và những mảnh vỡ của một chiếc ghế xếp gọn gàng ở góc nhà, đợi để được sửa chữa. Căn nhà lạnh đến mức Ellie tự hỏi Sally có nhóm lửa trong nhiều ngày nay không.

Trong suốt cuộc nói chuyện, Ellie nhận ra rõ ràng rằng Sally vừa mới trải qua những biến động của cuộc sống. Cô ấy và chồng mình chưa được ban phúc có con cái và bây giờ cô ấy sống cô đơn một mình trong thương tiếc.

Trong khi Ellie đang suy nghĩ về vấn đề này, đột nhiên Helen rung mình, đó như là một trò chơi sắp ngã xem ai xấu hổ hơn, Sally vì nhiệt độ căn nhà của mình, hay Helen vì đã gây ra chú ý với điều đó.

“Tôi xin lỗi, cô Pallister”, Sally nói.

“Không, đừng lo lắng, là tại tôi, thật đấy. Tôi nghĩ mình hơi bị cảm lạnh, và...”

“Cô không cần lấy lý do”, Sally ngắt lời, khuôn mặt khá u sầu. “Ở đây lạnh đến chết và chúng ta đều biết thế. Chỉ là lò sưởi bị hỏng cái gì đó và tôi vẫn chưa tìm ra cách để sửa nó, và...”

“Sao không để tôi ngó qua nó một chút?”, Ellie nói và đứng lên.

Helen đột nhiên trông vô cùng hoảng hốt.

“Em sẽ không cố gắng sửa nó”, Ellie nói với vẻ mặt tức tối. “Em không bao giờ sửa cái gì em không biết cách sửa.”

Helen nhăn nhó đến mức Ellie biết rằng cô ấy thực sự muốn nhắc đến tai nạn với cái lò.

“Nhưng em biết cách nhận ra cái gì hỏng”, Ellie tiếp tục. “Này, sao một trong hai người không giúp em di chuyển khúc gỗ này?”

Sally đứng lên giúp cô ngay lập tức, vài giây sau Ellie đã đứng trong lò sưởi, nhìn lên phía bên và không thấy cái gì. “Ồ đây tối như mực ý. Nay, chuyện gì xảy ra khi cô nhóm lửa?”

“Nó phun khói đen khắp mọi nơi”, Sally trả lời, đưa cho cô một chiếc đèn lồng.

Khi mắt cô điều chỉnh được với bóng tối, Ellie nhìn lên và ngay tức khắc thấy rằng ống khói đã quá bẩn. “Theo ý tôi thì chỉ cần lau dọn sạch sẽ thôi. Chúng tôi sẽ cử ai đó đến ngay lập tức để quét dọn nó. Tôi chắc chắn Bá tước sẽ đồng ý với tôi rằng...”

“Anh sẽ đồng ý với em cái gì?”, một giọng chế giễu vang lên từ ngưỡng cửa.

Ellie đông cứng người. Anh sẽ không vui đâu khi thấy đầu cô nằm trong một ống khói.

“Charles!”, Helen thốt lên. “Thật ngạc nhiên! Đến đây đi và xem...”

“Em chắc chắn là mình nghe thấy giọng nói của người vợ đáng yêu của mình”, anh ngắt lời.

Sally trả lời, “Cô ấy đang giúp tôi rất nhiều. Lò sưởi của tôi...”.

“Cái gì?!”

Ellie nhăn nhó và nghiêm túc cân nhắc chuyện trèo lên trên.

“Eleanor”, anh gắt lên, “Tự mình rời khỏi lò sưởi ngay lúc này”.

Cô có thể nhìn thấy cái mấu để đặt chân ngay trên tường. Chỉ một hoặc hai bước thôi là cô sẽ khuất khỏi tầm nhìn.

“Eleanor!”, Charles, giọng không có vẻ gì hài hước.

“Charles, cô ấy chỉ...”, Helen nói, giọng có vẻ hòa giải.

“Được rồi, anh sẽ vào theo em.” Charles nói lần nữa, giọng thậm chí ít hài hước hơn, mặc dù Ellie không thực sự nghĩ rằng điều đó là có thể.

“Thưa ngài! Không đủ rộng đâu.” Sally thốt lên, giọng rất hoảng hốt.

“Eleanor, anh sẽ đếm đến ba.” Charles nói lần nữa, giọng... chà, Ellie thực sự không nhìn thấy lợi ích trong việc tính toán xem giọng anh hài hước đến mức nào.

Cô định ra khỏi lò sưởi và đối mặt với hậu quả, thực sự là cô định thế. Về bản chất cô không phải là một kẻ hèn nhát, nhưng khi anh nói, “Một”, cô cứng đờ người, khi anh nói, “Hai”, cô ngừng thở, và nếu anh có nói “Ba” thì cô chắc chắn không nghe thấy vì tiếng máu chảy dồn dập bên tai.

Sau đó cô cảm thấy anh bỏ vào lò sưởi ngay bên cạnh, cô đột nhiên lại định vị được bộ não của mình và hét lên, “Charles! Anh đang làm cái quái gì thế?”.

“Cố gắng nhồi chút lý trí vào cái đầu óc nhỏ bé ngang ngạnh của em.”

“Cố gắng chèn ép nó thì đúng hơn”, Ellie lẩm bẩm, “Ồi!”

“Cái gì thế?”, anh quát.

“Khuỷu tay anh.”

“Ừ, à, đầu gối em...”

“Hai người ồ ồ chứ?”, giọng nói quan tâm của Helen vang lên.

“Để chúng tôi yên!”, Charles gầm lên.

“Chà, thật là, thưa ngài!”, Ellie mĩa mai nói, “Em nghĩ chúng ta rất riêng tư ở...”

“Em thực sự nên học cách khi nào phải ngừng nói, vợ à.”

“À, vâng...”, giọng Ellie tắt dần khi nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại. Cô đột nhiên nhận thức rất rõ rằng mình đang bị nhồi nhét vào một nơi rất chật chội với chồng, và cơ thể anh đang áp sát vào người cô theo cách chắc chắn là không được phép.

“Ellie?”

“Charles?”

“Phiền em nói cho anh biết vì sao em lại đang đứng trong một cái lò sưởi được không?”

“Ồ, em không biết”, cô kéo dài giọng, cảm thấy khá tự hào về tài ứng biến khôn khéo của mình, “Phiền anh nói cho em biết vì sao anh lại đang đứng trong một cái lò sưởi được không?”

“Ellie, đừng thử thách lòng kiên nhẫn của anh.”

Ý kiến của Ellie là họ đã vượt qua giai đoạn thử thách đó rồi, nhưng cô khôn ngoan giữ suy nghĩ đó cho riêng mình. Thay vào đó cô nói, “Không có nguy hiểm gì, tất nhiên”.

“Tất nhiên”, anh trả lời, mặc dù không muốn, Ellie cũng phải ấn tượng với mức độ mỉa mai anh có thể gửi gắm vào hai từ đó. Đó đúng là một tài năng.

“Nó chỉ nguy hiểm khi có lửa trong lò, mà rõ ràng là không có.”

“Một ngày nào đó anh sẽ phải bóp cổ em trước khi em tự giết chính mình.”

“Em sẽ không đề cử cách giải quyết đó”, cô nói yếu ớt, bắt đầu trượt xuống. Nếu cô có thể vịn vào ra khỏi chỗ này trước anh, cô sẽ có đủ thời gian để chạy đến rừng. Anh sẽ không bao giờ bắt được cô giữa những cái cây đó.

“Eleanor, anh... Chúa tôi, em đang làm gì thế?”

“Ừm, chỉ cố gắng thoát ra thôi”, cô nói vào bụng anh. Cô mới chỉ đi xuống được xa đến như thế.

Charles rên rỉ. Thực sự rên rỉ. Anh có thể cảm nhận từng centimet cơ thể vợ mình, và miệng cô... miệng cô... đang gần đến mức nguy hiểm và tuyệt vời với háng anh, và...

“Charles, anh ồm à?”

“Không”, anh thì thào, cố gắng phớt lờ sự thật rằng anh có thể cảm thấy miệng cô chuyển động khi cô nói, và sau đó cố gắng, thậm chí vất vả hơn để phớt lờ sự thật rằng nó đang chuyển động sát rốn anh.

“Anh chắc chắn chứ? Anh có vẻ không khỏe lắm.”

“Ellie?”

“Vâng?”

“Đứng lại như cũ. Ngay bây giờ.”

Cô nghe lời, nhưng phải vịn vào rất nhiều để đứng thẳng dậy, tiếp đó Charles cảm thấy ngực cô áp vào đùi anh, sau đó hông anh, và sau đó cánh tay anh... Chúa tôi, anh phải tập trung rất khó khăn để ngăn những phần nhất định của cơ thể không trở nên kích động hơn tình trạng hiện nay.

Anh không thành công.

“Ellie?”, anh nói.

“Vâng?” Cô đã đứng lên, khiến cho miệng cô để ngay gần dưới cổ anh.

“Ngẩng đầu em lên, một chút thôi.”

“Anh chắc chứ? Bởi vì chúng ta có thể bị mắc kẹt, và...”

“Chúng ta đã mắc kẹt rồi.”

“Không đâu, em có thể vịn vào xuống dưới và...”

“Đừng vịn vào xuống dưới.”

“Ồ.”

Charles hít một hơi thở sâu. Sau đó cô chuyển động. Không nhiều, chỉ hơi vận hông một chút. Nhưng như thế là đủ. Và thế là anh hôn cô. Anh không thể không làm thế ngay cả nếu Pháp đang xâm chiếm nước Anh, ngay cả nếu bầu trời đang rơi xuống, ngay cả nếu gã anh họ Cecil chết tiệt sẽ thừa kế từng xu cuối cùng của anh.

Anh hôn cô, hôn nữa, thêm nữa. Sau đó anh nhấc đầu lên một giây, chỉ một giây thôi, nhóh đấy nhé, để lấy một hơi thở, và người phụ nữ quý quái này đã thực sự nói được một câu.

“Đó là lý do anh muốn em ngẩng đầu lên?”, cô hỏi.

“Phải, giờ thì thôi nói đi.”

Anh lại hôn cô, anh muốn làm gì đó thêm nữa, ngoại trừ việc họ đang bị lèn chặt đến mức anh không thể vòng tay ôm cô ngay cả nếu cố hết sức.

“Charles?”, cô nói, khi anh hít một hơi thở khác.

“Em có tài năng với việc này, em biết không.”

“Hôn hít á?”, cô hỏi, nghe vui mừng hơn dự định.

“Không, nói huyền thuyên mỗi lần anh dừng để thở.”

“Ồ.”

“Nhưng em hôn cũng khá giỏi nữa. Luyện tập thêm một chút và em sẽ trở thành siêu việt.”

Cô thúc khuỷu tay vào sườn anh, đúng là một kỳ công khi mà anh không thể di chuyển cánh tay mình đến một vài centimet. “Em sẽ không rơi vài cái bẫy cũ rích đó”, cô nói. “Điều em định nói trước khi anh làm em lạc đề là Helen và Sally Evans hẳn sẽ vô cùng lo lắng cho chúng ta.”

“Hiếu kỳ, anh nghĩ thế, nhưng không lo lắng.”

“Ừm, chà, em nghĩ chúng ta nên thử ra ngoài. Em sẽ vô cùng bối rối khi gặp họ. Em chắc chắn họ biết chúng ta đang làm gì, và...”

“Thì điều tai hại đã xảy ra rồi.” Anh lại hôn cô.

“Charles!”, lần này cô không đợi đến lúc anh hít thở.

“Giờ thì là cái gì? Anh đang cố gắng hôn em mà, cô nàng này.”

“Còn em đang cố gắng thoát khỏi cái ống khói chết tiệt này.” Để chứng tỏ quan điểm của mình, cô bắt đầu trượt lại xuống dưới, bắt anh chịu sự hành hạ khêu gợi như vừa chịu đựng vài phút trước đó. Cô mau chóng rơi xuống sàn lò sưởi với một tiếng bụp nhỏ.

“Thế là được”, cô nói, bò ra sàn nhà và cho anh một cái nhìn thú vị vào cái mông bắm đầy bụi của mình. Charles hít thở vài lần, cố gắng ghìm lại cơ thể đang chạy đua của mình.

“Anh có định ra ngoài không đấy?”, Ellie hỏi, giọng cô vui vẻ một cách đáng ghê tởm.

“Chờ một chút.” Anh cúi xuống, di chuyển dễ dàng hơn vì cô đã rời khỏi ống khói và bò ra ngoài.

“Ôi trời”, Ellie phá lên cười. “Nhìn anh kìa!”

Anh nhìn xuống khi ngồi cạnh cô trên sàn nhà. Người anh phủ đầy bồ hóng. “Em cũng hơi bẩn đấy”, anh nói.

Họ đều cười phá lên, không thể chối bỏ vẻ ngoài ngu ngốc của mình, sau đó Ellie nói, “À, em quên không nói với anh. Hôm nay, em đã đến gặp ông Barnes rồi.”

“Và mọi thứ đã được dàn xếp theo đúng ý em chứ?”

“Ồ vâng, thật hoàn hảo. Đó là một cảm giác thật hào hứng, đúng là thế, được quản lý nguồn tài chính của mình mà không phải lẩn tránh. Và đó cũng sẽ là một lợi ích cho anh nữa.”

“Như thế nào?”

“Anh muốn có một người vợ không can thiệp và cuộc sống của mình, đúng không nào?”

Anh cau mày. “Ồ, ừ, anh cho rằng mình đã nói thế.”

“Chà, vậy thì, nếu em bận rộn với thứ gì đó, em sẽ không phiền nhiễu đến anh.”

Anh lại nhăn mặt nhưng không nói gì.

Ellie thở ra. “Anh vẫn giận em, phải không?”

“Không”, anh nói với một tiếng thở dài. “Nhưng em phải dừng ngay việc lao vào những nhiệm vụ tiềm tàng nguy hiểm đi.”

“Nó không phải là...”

Anh giơ một bàn tay lên. “Đừng nói nữa, Ellie. Chỉ nhớ điều này thôi. Bây giờ em đã kết hôn. Hạnh phúc của em không còn là vấn đề của riêng em nữa. Điều gì làm em đau sẽ làm anh đau. Vì thế không có những thử thách không cần thiết nữa.”

Ellie nghĩ đó đúng là điều ngọt ngào nhất cô từng nghe, và nếu họ ở nhà, có lẽ cô đã quăng mình vào vòng tay anh ngay lúc này. Sau một lúc, cô nói, “Làm thế nào anh tìm thấy bọn em?”

“Việc đó không khó. Anh chỉ cần đi theo dấu vết của những tá điền đang ca tụng em.”

Cô cười rạng rỡ. “Hôm nay em đã làm khá tốt, em nghĩ thế.”

“Phải, đúng thế”, anh dịu dàng nói. “Em sẽ trở thành một Nữ bá tước tuyệt vời. Anh luôn biết như thế.”

“Em sẽ sửa lại tình trạng lộn xộn ở nhà, em hứa. Em đã kiểm tra lại cái lò và...”

“Đừng nói với anh là em lại mò mẫm với cái lò nữa nhé”, anh nói, trông rất giống như người đàn ông tức giận nhất nước Anh. “Cho dù em làm gì, đừng nói với anh điều đó.”

“Nhưng...”

“Anh chỉ không muốn nghe thấy điều đó. Ngày mai, có lẽ. Nhưng không phải hôm nay. Đơn giản là anh không có năng lượng để cho em một trận mà em xứng đáng được nhận.”

“Đánh đòn!”, cô nhắc lại, lưng thẳng lên với vẻ căm phẫn chính đáng. Tuy nhiên, trước khi cô có thể tiếp tục, Helen mở cửa và lộ đầu vào.

“Ồ, tốt quá, hai người ra rồi”, cô ấy nói. “Bọn chị đã bắt đầu lo lắng. Sally chắc chắn rằng hai người sẽ bị kẹt trong đó cả buổi chiều.”

“Xin hãy gửi lời xin lỗi của chúng em đến cô ấy”, Ellie nói. “Bọn em đều cư xử thật đáng trách.” Khi chồng cô không buồn phản ứng gì, ngay cả thể hiện dấu hiệu nhỏ nhất nhất của việc đồng tình, cô đá vào chân anh. Anh gầm gừ điều gì đó, nhưng nếu nó là tiếng Anh, thì đó là từ Ellie chưa từng nghe thấy trước đây.

Cô đứng dậy, vuốt váy, một hành động chẳng có tác dụng gì ngoài việc làm găng tay lem nhem và nói chung chung với cả phòng. “Em nghĩ chúng ta nên trở lại Wycombe Abbey, đúng thế không?”

Helen nhanh nhẹn gạt đầu, Charles không nói gì, nhưng anh đứng lên, hành động mà Ellie quyết định đó là biểu hiện “Đồng ý”. Họ chào tạm biệt Sally và lên đường. Charles đã mang một chiếc xe ngựa nhỏ đến, điều mà cả Ellie và Helen đều cảm ơn sau một ngày đi bộ dài.

Ellie im lặng trong suốt quãng đường về nhà, dành thời gian để nhớ lại những sự kiện của ngày hôm nay trong đầu. Cuộc gặp mặt với ông Barnes diễn ra tuyệt vời đúng như cô hy vọng. Cô đã có một bước tiến mới với những tá điền, những người dường như vui vẻ và thực sự chấp nhận cô là Nữ bá tước mới. Cô dường như đã có vài chuyển biến với chồng mình, người mà thậm chí chưa hề yêu cô nhưng rõ ràng đã cảm thấy điều gì đó vượt trên cả dục vọng tầm thường và lòng căm kích bởi thực tế là cô đã cứu vớt tài sản của anh. Nói chung, Ellie cảm thấy hài lòng vô cùng với cuộc đời mình.

13. Chương 13

Hai ngày sau cô nghĩ mình có thể muốn bóp cổ cả cái nhà này. Helen, Claire, những người hầu, chồng cô, đặc biệt là anh ta. Thực ra, người duy nhất cô không muốn bóp cổ là Judith, chỉ có thể là vì cô bé tội nghiệp đó mới được sáu tuổi.

Thành công với tá điền đã chứng tỏ đó chỉ là một chiến thắng ngắn hạn. Kể từ đó, mọi chuyện đã xấu đi. Mọi chuyện. Tất cả Wycombe Abbey nhìn xuống cô như thể cô là một kẻ bất tài. Tử tế và ngọt ngào, nhưng vẫn vụng về và bất tài. Chuyện này khiến Ellie phát điên.

Hằng ngày, một cây nào đó lại chết trong khu vườn nhỏ trong nhà. Việc đó đã trở thành một trò chơi nhỏ nhỏ kinh khủng trong đầu cô mỗi ngày - đoán xem bụi hồng nào đã lên thiên đường khi cô bước vào vườn cam.

Sau đó là món bò hầm cô làm cho chồng mình chỉ để cãi lại việc anh nói rằng Nữ bá tước không biết nấu ăn. Nó mặn đến mức Charles không thể giấu biểu hiện nhăn nhó trên mặt ngay cả nếu anh cố. Mà anh thì không cố. Điều đó làm cô tức tối hơn hết thảy.

Ellie đã phải đổ cả cái nồi ra ngoài. Ngay cả lợn cũng không đụng vào nó.

“Anh chắc chắn em định cho gia vị một cách vừa đủ”, Charles nói trong khi mọi người đang ghen ngào.

“Em đã làm thế”, Ellie rít lên, nghĩ rằng rằng mình vẫn chưa bị nghiền thành bột quả là một điều thần kỳ.

“Có lẽ em nhầm muối với gia vị khác.”

“Em biết muối là cái gì”, cô gần như hét lên.

“Ellie”, Claire nói, hơi quá ngọt ngào. “Rõ ràng món hầm này hơi quá mặn. Cô phải công nhận là như thế.”

“Cháu”, Ellie quát lên, chỉ ngón tay trở về phía cô bé mười bốn tuổi. “Thôi nói chuyện với cô như thể cô là một đứa trẻ đi. Cô đã chịu đựng đủ rồi.”

“Chắc chắn là cô hiểu lắm.”

“Chỉ có một điều cần được hiểu và duy nhất một người phải biết điều một chút.” Đến lúc này Ellie đang thở ra lửa và mọi người ở bàn đều đang tò mò.

“Cô kết hôn với chú họ của cháu”, Ellie tiếp tục. “Việc cháu có thích hay không không thành vấn đề, chú ấy có thích hay không không thành vấn đề, thậm chí cô có thích hay không cũng không thành vấn đề. Cô kết hôn với chú ấy, chấm hết.”

Claire trông như thể sẽ phản kháng lại tràng diễn văn này, vì thế Ellie ngắt lời, “Lần cuối cùng cô xem lại luật của nước Anh và của nhà thờ nước Anh, hôn nhân là vĩnh viễn. Vì thế, tốt hơn cháu nên làm quen với sự hiện diện của cô ở Wycombe Abbey này đi, vì cô sẽ không đi đâu hết”.

Charles bắt đầu vỗ tay, nhưng Ellie vẫn còn quá tức tối với lời bình luận về muối của anh nên chỉ găm gờ đáp lại. Và sau đó, bởi vì cô chắc chắn mình sẽ gây tổn hại về thể xác cho ai đó nếu ở lại phòng ăn tối lâu hơn một phút nữa, cô hùng hổ đi ra khỏi phòng.

Nhưng chồng cô đã bám theo sát gót. “Eleanor, đợi đã!”, anh gọi với theo.

Chống lại nhận định đúng đắn của mình, cô quay lại, nhưng không phải cho đến khi đã đi đến hành lang bên ngoài phòng ăn, nơi những người còn lại trong gia đình không thể nhìn thấy sự bề mặt của cô. Anh gọi cô là Eleanor, đó chưa bao giờ là một dấu hiệu tốt. “Cái gì?”, cô gắt lên.

“Điều em nói trong phòng ăn”, anh bắt đầu.

“Em biết mình nên cảm thấy có lỗi vì đã hét lên với một cô bé, nhưng em lại không thấy thế.” Ellie bướng bỉnh nói. “Claire đã làm mọi thứ trong khả năng của mình để khiến em cảm thấy không được chào đón ở đây, và em sẽ không ngạc nhiên nếu...” Cô khựng lại, nhận ra rằng mình đang định nói sẽ không ngạc nhiên nếu Claire là người đã đổ quá nhiều muối vào món bò hầm.

“Em sẽ không ngạc nhiên nếu cái gì?”

“Không có gì.” Anh sẽ không bắt cô nói điều đó được. Ellie sẽ không chịu đựng đưa ra những lời buộc tội trẻ con và nhỏ nhen.

Anh đợi một lúc để cô tiếp tục, và khi thực tế trở nên rõ ràng là cô sẽ không làm thế, anh nói, “Điều em nói trong phòng ăn... Về việc hôn nhân là vĩnh viễn. Anh muốn em biết rằng anh đồng ý với em”.

Ellie chỉ nhìn chằm chằm vào anh, không chắc ý anh là gì.

“Anh xin lỗi nếu đã làm tổn thương cảm xúc của em”, anh nói lặng lẽ.

Miệng cô trễ xuống. Anh đang xin lỗi!

“Nhưng anh muốn em biết rằng bất chấp những phiền phức, ờ, rất nhỏ đó...”

Miệng Ellie mím lại thành một đường u ám và tức tối.

Anh hẳn đã không chú ý bởi vì anh nói tiếp, “... Anh nghĩ em đang trở thành một Nữ bá tước tuyệt vời. Cách đối xử của em với tá điền ngày hôm trước đúng là rất hay”.

“Anh đang nói với em rằng em phù hợp với cuộc sống ở ngoài Wycombe Abbey hơn là bên trong ư?”, cô hỏi.

“Không, tất nhiên là không.” Anh thở ra và cào tay vào mái tóc nâu dày. “Anh chỉ đang cố gắng nói là... Chết tiệt”, anh lẩm bẩm, “Mình đang cố gắng nói gì nhỉ?”.

Ellie nén lại thôi thúc thốt ra vài lời nhận xét mỉa mai và khoanh tay đợi. Cuối cùng, anh dúm một mẩu giấy về phía cô và nói, “Đây này”.

“Cái gì đây?”, cô hỏi, cầm nó trong tay.

“Một danh sách.”

“Tất nhiên”, cô lẩm bẩm. “Một danh sách. Đúng là thứ em cần. Cho đến hôm nay, em đã quá may mắn với những danh sách.”

“Đó là một danh sách kiểu khác”, anh nói, rõ ràng cố gắng kiên nhẫn với cô.

Ellie mở tờ giấy ra và nhìn xuống.

NHỮNG VIỆC CÙNG LÀM VỚI VỢ

1. Một chuyến cưỡi ngựa và dã ngoại ở vùng thôn quê.
2. Đến thăm lại các tá điền như một cặp đôi hòa hợp.
3. Một chuyến đi đến Luân Đôn. Ellie cần váy mới.
4. Dạy cô ấy tự viết danh sách của mình. Chúng có thể thú vị kinh khủng.

Cô nhìn lên. “Thú vị kinh khủng, hở?”

“Ừm, phải. Anh nghĩ em có thể muốn thử với những thứ như ‘Bảy cách để làm bà Foxglove im lặng’.”

“Gợi ý đó cũng có giá trị đấy”, cô lẩm bẩm, trước khi nhìn xuống tờ danh sách lần nữa.

5. Đưa cô ấy đến bờ biển.
6. Hôn cô ấy cho đến khi cô mê man.
7. Hôn cô ấy cho đến khi mình mê man.

Charles có thể nhận thấy giây phút cô đọc đến hai mục cuối, vì má cô chuyển thành màu hồng thật hấp dẫn.

“Việc này có nghĩa là gì?”, cuối cùng cô hỏi.

“Nó có nghĩa là, vợ thân yêu, anh cũng đã nhận ra rằng hôn nhân là vĩnh viễn.”

“Em không hiểu.”

“Đây đúng là lúc chúng ta có một cuộc hôn nhân bình thường.”

Cô thậm chí đỏ mặt hơn trước từ “bình thường”.

“Tuy nhiên”, anh tiếp tục, “Hắn là trong một cơn điên rồ nào đó, anh đã đồng ý với đề nghị của em rằng em phải hiểu anh nhiều hơn trước khi chúng ta thân mật”.

Bây giờ mặt cô đã đỏ hơn cả củ cải đường.

“Vì thế, anh đã quyết định cho em mọi cơ hội để tìm hiểu anh rõ hơn, tất cả cơ hội để dần thoải mái với sự hiện diện của anh.”

“Em xin anh thứ lỗi?”

“Chọn việc gì đó trong danh sách ấy. Chúng ta sẽ làm nó vào ngày mai.”

Mọi Ellie hé ra với sự ngạc nhiên thích thú. Chồng cô đang thực sự theo đuổi cô. Cô sẽ trở thành một cô gái được tán tỉnh. Cô chưa bao giờ mơ tưởng rằng anh làm điều gì đó thật lãng mạn đến như thế. Cũng chẳng phải anh từng thừa nhận rằng anh không hề có chút lãng mạn nào trong người. Cắm đố, có lẽ. Thậm chí phóng đấng, ranh mãnh, hay đa tình. Nhưng không phải lãng mạn.

Nhưng cô biết nhiều hơn thế. Và đó mới là điều quan trọng. Cô mỉm cười và nhìn xuống tờ danh sách.

Anh gợi ý số sáu hoặc số bảy”, anh nói.

Cô nhìn lên. Anh đang cười toe toét theo cái kiểu tao nhã, bất cần hãnh đã làm vỡ hàng loạt trái tim trái dài từ đây đến Luân Đôn và ngược lại. “Em không chắc mình thấy được sự khác biệt”, cô nói, “Giữa hôn em cho đến khi em bất tỉnh và hôn em cho đến khi anh bất tỉnh”.

Giọng anh hạ xuống thành tiếng thì thầm khản đặc, “Anh có thể chỉ cho em thấy”.

“Em không nghi ngờ gì là anh có thể”, cô đáp lại, cố gắng hết sức để ra vẻ xác cược ngay cả khi trái tim đang đập dồn dập còn đôi chân cô có cảm giác vững chắc như mứt cam. “Nhưng em chọn mục số một và số hai. Chúng ta có thể dễ dàng đi dã ngoại và thăm viếng tá điền trong cùng một ngày.”

“Vây là số một và số hai, nhé”, anh nói và cúi chào thật lịch sự. “Nhưng đừng ngạc nhiên nếu anh tranh thủ thực hiện số sáu với em.”

“Thật là... Charles.”

Anh chiếu một cái nhìn nóng bỏng và thật lâu về phía cô. “Và số bảy.”

Cuộc dạo chơi của họ được lên kế hoạch vào ngày hôm sau. Ellie chẳng hề ngạc nhiên với sự vội vã của Charles; anh dường như đang quyết tâm làm bất kỳ việc gì để đưa cô lên giường. Nhưng cô vô cùng ngạc nhiên trước sự thiếu kháng cự của mình trước kế hoạch của anh; cô nhận thấy rất rõ là mình đang mềm lòng.

“Anh nghĩ chúng ta có thể cưới ngựa”, Charles nói khi gặp cô vào buổi trưa. “Thời tiết đang rất tuyệt, tự nhốt mình trong xe đường như là một tội lỗi.”

“Ý tưởng tuyệt hảo, thưa ngài”, Ellie trả lời. “Hoặc nó sẽ thật tuyệt, nếu em biết cách cưới ngựa.”

“Em không biết cưới ngựa sao?”

“Các mục sư hiếm khi kiếm đủ tiền để mua ngựa”, cô nói kèm theo một nụ cười hài hước.

“Vây thì anh sẽ phải dạy em.”

“Không phải hôm nay, em hy vọng thế”, cô bật cười. “Em cần thời gian để chuẩn bị tinh thần cho tất cả những cơn nhức nhối và đau đớn em chắc chắn sẽ có được.”

“Cỗ xe song mã của anh vẫn còn chưa sửa xong sau tai nạn ngày hôm trước. Em có thể đi bộ nhẹ nhàng không?”

“Chỉ nếu anh hứa sẽ đi nhanh”, Ellie nói trong lúc nở một nụ cười ranh mãnh. “Em không bao giờ giỏi việc đi dạo một cách nhàn tản.”

“Sao điều đó giờ không làm anh ngạc nhiên nhỉ?”

Cô nhìn anh qua hai hàng mi. Đó là một biểu hiện tán tỉnh vẫn còn mới mẻ đối với cô, nhưng nó lại hoàn toàn có cảm giác tự nhiên trong sự bầu bạn của chồng cô. “Anh không ngạc nhiên?”, cô hỏi bằng giọng kinh ngạc chế giễu.

“Hãy nói rằng anh khó mà hình dung được em đang tấn công cuộc sống bằng bất cứ thái độ nào chứ không phải là nhiệt tình tuyệt đối.”

Ellie cười khúc khích khi cô chạy trước anh. “VẬY ĐI NÀO. Em vẫn còn chưa tấn công ngày hôm nay.”

Charles theo sau lưng cô, đua với bước chạy của cô bằng tốc độ nửa sải bước nửa chạy chậm. “Từ từ nào!”, cuối cùng anh la lên. “Đừng quên rằng anh đang bị cản trở bởi một giỏ đựng đầy đồ ăn.”

Ellie dừng lại ngay. “Ồ vâng, tất nhiên. Em hy vọng Monsieur Belmont đã chuẩn bị món gì đó ngon ngon.”

“Cho dù nó là món gì, mùi vị của nó rất hấp dẫn.”

“Một ít gà tây nướng từ hôm qua?”, cô hỏi bằng vẻ khấp khởi hy vọng, cố gắng nhìn vào bên trong giỏ.

Anh giơ nó lên quá đầu trong lúc tiếp tục đi. “Giờ em không thể chạy trước quá xa rồi. Vì anh là người quản lý thức ăn.”

“VẬY LÀ ANH ĐỊNH BỎ ĐÓI ĐỂ EM ĐẦU HÀNG?”

“Nếu đó là cơ hội duy nhất để thành công.” Anh ngả người về phía trước. “Anh không phải là một người kiêu hãnh. Anh sẽ thắng em cho dù bằng cách ngay thẳng hay là thủ đoạn.”

“BỎ ĐÓI ĐƯỢC TÍNH LÀ NGAY THẲNG HAY THỦ ĐOẠN?”

“Điều đó, anh nghĩ, còn phụ thuộc vào việc nó kéo dài bao lâu.”

Như thể nhận được tín hiệu, bụng Ellie phát ra một tiếng sôi ùng ục.

“Việc này”, Charles nói với một nụ cười chậm rãi, “Sẽ trở nên vô cùng dễ dàng”.

Ellie cau có trước khi cô tiếp tục bước đi. “Ồ, nhìn kia!”, cô thốt lên, dừng lại trước một cây sồi lớn. “Ai đó đã treo một cái xích đu vào cái cây này.”

“Cha anh làm cho anh khi anh tám tuổi”, Charles nhớ lại. “Anh đã ngồi đu ở đây nhiều giờ liền.”

“Nó còn đủ chắc để dùng không?”

“Judith gần như đến đây mỗi ngày.”

Cô nhìn anh với vẻ châm chọc. “Em nặng hơn Judith một chút.”

“Không quá nhiều. Nào, sao em không thử một lần xem sao?”

Ellie mỉm cười như một cô bé khi ngồi xuống miếng gỗ cha Charles đã dùng để làm ghế đu. “Anh sẽ đẩy chứ?”

Charles cúi người thành một điệu chào phong nhã. “Anh là đầy tớ luôn trung thành của em, cô chủ.” Anh đẩy cô lên và cô bắt đầu bay trong không khí.

“Ồ, việc này thật thú vị!”, cô hét lên. “Em đã không ngồi xích đu nhiều năm rồi.”

“Cao hơn không?”

“Cao hơn!”

Charles đẩy cô lên cao đến mức cô nghĩ ngón chân có thể chạm vào bầu trời.

“Ồi, thế là đủ cao rồi”, cô gọi với xuống. “Bụng em bắt đầu nhộn nhạo rồi.” Sau khi tạo được một nhịp độ đu đưa vừa phải, cô hỏi, “Nói về cái bụng bị vấy hăm tội nghiệp của em, anh có thực sự định bỏ đói để bắt em khuất phục không?”.

Anh cười toe toét. “Anh đã lên kế hoạch căn kẽ đến từng chi tiết thủ đoạn nhất. Một nụ hôn cho một miếng gà tây nướng, hai cho một cái scone[1].”

[1] Một kiểu bánh mì không có bột nở, khô, đặc và ít ngọt hơn, thường được ăn với bơ và mứt.

“Có scone à?”, Ellie nghĩ mình có thể nhỏ dãi ra mắt. Bà Stubbs có thể gặp vấn đề với bánh mì nướng, nhưng bà quản gia đây làm ra món scone ngon nhất phía bên này của bức tường Hadrian[2].

[2] Pháo đài phòng thủ đầu tiên được xây dựng chạy ngang nước Anh dưới thời trị vì của hoàng đế Hadrian năm 122 sau Công Nguyên.

“Ừm. Và mứt mâm xôi. Bà Stubbs nói rằng bà ấy đã vật lộn với cái lò nướng suốt một ngày để nó chín vừa đủ.”

“Làm mứt chẳng có gì khó”, Ellie nhún vai nói. “Em làm hàng nghìn lần rồi. Thực ra...”

“Thực ra...?”

“Đó là một ý tưởng tuyệt vời!”, cô nói với chính mình.

“Anh không hiểu tại sao mình lại sợ chuyện này”, anh lẩm bẩm. “À, thực ra thì anh biết. Nó có thể liên quan gì đó đến lửa trong nhà bếp. Hoặc cái mùi kỳ lạ bốc ra từ vườn cam. Hoặc có lẽ là món bò hầm...”

“Những việc đó đều không phải lỗi của em”, cô gắt lên, giậm chân xuống đất và khiến chiếc xích đu khựng lại. “Và nếu anh nghĩ về chuyện đó nhiều hơn nữa giây, anh sẽ nhận ra rằng em đang nói sự thật.”

Charles nhận ra rằng mình đã phạm phải một sai lầm khi gọi lại những thảm họa gần đây của cô trong buổi chiều lễ ra chỉ nên dùng để quyến rũ cô. “Ellie”, anh nói bằng giọng hòa giải nhất của mình.

Cô nhảy ra khỏi xích đu và chống tay lên hông. “Ai đó đang ngấm ngầm phá hoại em, em định tìm ra nguyên nhân. Và tìm ra kẻ đó”, cô thêm vào, gần như là một suy nghĩ bất chợt.

“Có lẽ em đúng”, anh lẩm bẩm, không thực sự có ý như thế. Anh chỉ muốn xoa dịu cô. Nhưng khi những từ đó trượt khỏi miệng anh, chúng đột nhiên thật đúng đắn. Thật vô lý khi Ellie, một người dường như vô cùng có khả năng ở mọi khía cạnh lại châm lửa trong nhà bếp, một mình giết chết tất cả các loại cây trong vườn cam, và chỉ có Chúa mới biết vì sao cô lấy nhầm muối khi nấu bò hầm. Ngay cả kẻ ngu đần đáng thương nhất cũng không thể đạt được nhiều thành tựu như thế chỉ trong hai tuần.

Nhưng anh không muốn nghĩ đến chuyện phá hoại, hay những âm mưu ác độc, hay những cái cây chết. Không phải ngày hôm nay, khi anh cần tập trung tất cả năng lượng để quyến rũ vợ mình. “Chúng ta có thể thảo luận chuyện này vào hôm khác được không?”, anh hỏi, cầm giỏ đồ ăn lên. “Anh hứa sẽ xem xét lập luận của em, nhưng ngày hôm nay quá đẹp để lo lắng về những vấn đề như thế.”

Ellie không phản ứng gì một lúc, rồi gật đầu. “Em cũng không muốn làm hỏng cuộc dạo chơi thú vị của chúng ta.” Sau đó mắt cô nheo lại một cách tinh nghịch, và nói thêm, “Monsieur Belmont không lén ăn phần còn lại của món bò hầm đâu phải không?”.

Charles nhận ra lời đề nghị hòa bình của cô và chấp nhận. “Không, anh nghĩ em đã đổ đến tận miếng cuối cùng sáng nay rồi.”

“À, ừ”, cô lẩm bẩm. “Theo như em nhớ, thậm chí lũ lợn cũng không đụng đến nó.”

Trái tim Charles ấm lên khi anh nhìn cô. Rất ít người có khả năng cười cợt những sai lầm của mình. Với mỗi ngày trôi qua, anh càng quý trọng vợ mình hơn. Anh đã chọn nhanh, nhưng đã chọn rất tốt.

Giờ thì, anh nghĩ với một tiếng thở dài, giá như anh có thể càng quý trọng cô hơn nữa trước khi anh bùng nổ.

“Có chuyện gì không ổn à?”, cô hỏi.

“Không, sao thế?”

“Anh thở dài.”

“Thế sao?”

“Phải, đúng thế.”

Anh thở dài lần nữa.

“Lại nữa rồi”, cô thốt lên.

“Anh biết, chỉ là...”

Cô chớp mắt, một biểu hiện chờ đợi trên mặt, sau đó cô thúc giục anh, “Gì đây?”.

“Sẽ phải là số sáu”, anh lau bầu, thả rơi chiếc giỏ và ôm cô trong vòng tay, “Anh không thể đợi thêm một giây nào nữa.”

Thậm chí trước khi Ellie có cơ hội nhớ ra số sáu là gì, môi anh đã ở trên môi cô, hôn cô với sự chiếm hữu nồng nhiệt ngọt ngào đến nhức nhối. Miệng anh ngày càng dữ dội hơn và da anh nóng lên. Không hề nhận ra, anh đã đẩy lùi cô dựa vào một thân cây, sử dụng thân cây rắn chắc đó để ép sát cơ thể anh vào cơ thể cô một cách thân mật.

Anh có thể cảm nhận mọi đường cong, từ bộ ngực đầy đặn đến cái hông nở nang. Chiếc váy len dày không giấu được sự kích động mà những vuốt ve của anh khơi lên. Và không gì có thể che giấu được những âm thanh mềm mại thoát ra từ miệng cô.

Cô muốn anh. Có thể cô chưa hiểu, nhưng cô muốn anh giống hệt như anh muốn cô.

Anh vội vã trải chiếc chăn đã ngoại ra và ngã cô xuống. Anh đã vứt bỏ chiếc mũ của cô từ lâu và bây giờ đang gỡ búi tóc của cô ra, để những sợi tóc dài lượn qua những ngón tay. “Mềm mại hơn cả lụa”, anh thì thầm. “Mềm mại hơn cả bình minh.”

Cô lại rên rỉ, một âm thanh hơi hơi giống tên anh. Charles cười toe toét, hào hứng bởi sự thật rằng anh đã nhóm lên ham muốn của cô đến mức mà cô thậm chí không thể nói. “Anh đã hôn em đến mê man”, anh lẩm bẩm, điệu cười toe toét chuyển thành một nụ cười đầy nam tính, lười biếng. “Anh đã nói với em là anh sẽ tranh thủ thực hiện số sáu.”

“Thế còn số bảy?”, cô cố gắng thốt ra.

“Ồ, chúng ta đã vượt qua điểm đó rồi”, anh nói bằng giọng khàn khàn. Anh nâng tay cô lên và đặt nó lên ngực mình. “Hãy cảm nhận nó.”

Trái tim anh đập điên cuồng bên dưới bàn tay nhỏ của cô, cô ngược lên nhìn anh thắc mắc, “Em? Em làm việc này?”

“Em. Chỉ em mà thôi.” Môi anh tìm thấy cổ cô, làm cô xao nhãng khi ngón tay nhanh nhẹn làm việc với những chiếc khuy váy. Anh phải nhìn thấy cô, phải chạm vào cô. Anh sẽ phát điên nếu không làm thế, chắc chắn rồi. Anh đã tự hành hạ mình bằng cách tưởng tượng tóc cô dài đến mức nào. Sau này anh đã bắt mình chịu đựng nỗi đau thậm chí còn sắc bén hơn khi dành thời gian tưởng tượng ra bộ ngực của cô. Hình dáng của chúng. Kích thước của chúng. Màu sắc của đôi nhũ hoa. Những bài tập trong đầu đó luôn khiến anh rơi vào tình trạng khó chịu nhất, nhưng anh dường như không thể bắt mình ngừng lại.

Giải pháp duy nhất là khiến cô khóa thân, hoàn toàn, tuyệt đối, sau đó trí tưởng tượng của anh có thể nghỉ ngơi một chút trong khi phần còn lại của anh thưởng thức hiện thực.

Cuối cùng, ngón tay anh chạm đến cái khuy gần cuối xương sườn cô, và anh chậm chậm tách vạt váy của cô ra. Cô không mặc áo nịt ngực, chỉ một cái áo lót bằng cotton mỏng. Nó màu trắng, gần như trong suốt. Nó kích động anh nhiều hơn cả những quần áo lót kiểu Pháp khêu gợi nhất, bởi vì cô đang mặc nó. Và anh chưa bao giờ, chưa từng một lần trong đời muốn ai nhiều như muốn vợ mình.

Bàn tay to lớn của anh tìm thấy mép áo và trượt vào bên dưới, chạm vào làn da ấm áp như lụa. Thớ cơ của cô giật giật bên dưới bàn tay anh, bụng cô hóp lại theo bản năng. Anh rùng mình đòi hỏi khi bàn tay di chuyển lên cao hơn, ôm quanh sườn, sau đó nhích lên cao nữa cho đến khi chúng tìm thấy bộ ngực mềm mại, đầy nữ tính.

“Ôi, Charles”, cô thở dài, ngay khi bàn tay anh khép lại quanh cô và nhẹ nhàng siết lại.

“Ôi, Chúa tôi”, anh trả lời, nghĩ rằng mình có thể bùng nổ ngay lúc này. Anh không thể nhìn thấy cô, nhưng cô có cảm giác hoàn hảo. Vừa đúng với bàn tay anh. Nóng bỏng, ngọt ngào, mềm mại, và thật chết tiệt, nếu anh không sở hữu cô ngay ở đó, anh sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.

Tất nhiên, có khả năng rất lớn là ném cô cũng sẽ khiến anh mất kiểm soát, nhưng anh quên mất điều đó khi kéo chiếc áo lót lên.

Anh hít một hơi thở khi cuối cùng đã nhìn thấy cô. “Chúa tôi”, anh thốt ra.

Ellie ngay lập tức di chuyển để che mình lại. “Em xin lỗi, em...”

“Đừng nói em xin lỗi”, anh khàn giọng ra lệnh. Anh là một tên ngốc khi nghĩ rằng nhìn thấy cô sẽ chấm dứt những tưởng tượng gợi tình của mình. Thực tế còn tuyệt diệu hơn rất nhiều; anh không tin rằng mình có thể lặp lại những công việc hằng ngày mà không tưởng tượng ra cô ở trong đầu. Mọi lúc, mọi nơi. Đúng như cô ngay lúc này.

Anh cúi xuống và đặt những nụ hôn nhẹ nhàng nhất lên gò ngực cô. “Em thật đẹp”, anh thì thầm.

Ellie, người chưa bao giờ bị gọi là xấu xí nhưng chắc chắn không nhận được nhiều lời khen ngợi về sắc đẹp của mình, giữ im lặng.

Anh hôn lên gò ngực bên kia. “Hoàn hảo.”

“Charles, em biết mình không...”

“Đừng nói gì trừ khi em đồng ý với anh”, anh nghiêm nghị nói.

Cô mỉm cười. Cô không thể ngăn mình.

Và khi đó, đúng lúc cô định nói gì đó để trêu chọc anh, miệng anh tìm thấy đôi nhũ hoa và khép quanh nó, khiến Ellie đầu hàng. Cảm giác tràn ngập cơ thể cô, cô không thể thốt ra một từ hoặc hình thành một suy nghĩ nếu có cố gắng.

Nhưng cô không hề muốn vậy. Tất cả những gì cô làm là cong lưng lên về phía anh, áp mình vào miệng anh.

“Em còn hơn những gì anh đã mơ”, anh lẩm bẩm trên làn da cô. “Hơn là anh tưởng tượng.” Anh nhắc đầu lên chỉ đủ lâu để tặng cô một nụ cười xấu xa. “Và anh có trí tưởng tượng rất tốt.”

Một lần nữa, cô không thể ngăn lại một nụ cười ngọt ngào, cô cảm động vì anh đang cố gắng rất nhiều để không cho trải nghiệm thân mật lần đầu tiên này lấn áp cô. Chà, điều đó không thực sự đúng. Anh nhất định là muốn lấn át cô, áp đặt ma thuật của mình lên từng sợi dây thần kinh trong cơ thể cô, nhưng anh cũng làm hết sức mình để bảo đảm rằng cô luôn mỉm cười trong suốt lúc đó.

Anh là một người tốt, không giống như ấn tượng anh muốn người khác nghĩ. Ellie cảm thấy một điều gì đó ấm áp và ngọt ngào chuyển động trong trái tim cô, và cô tự hỏi liệu điều đó có phải là những rung động đầu tiên của tình yêu.

Bị sai khiến bởi cảm xúc mới mẻ đó, cô nhấc bàn tay đang nằm hai bên sườn lên, rồi lùa sâu vào mái tóc nâu đỏ dày của anh. Nó mát mẻ và mềm mại, cô xoay đầu anh quay lại để có thể cảm nhận tóc anh trên má mình.

Anh giữ cô bất động trong một lúc, sau đó nhấc mình lên vài centimet để có thể nhìn vào cô. “Chúa tôi, Ellie”, anh nói, lời nói run rẩy đến kỳ lạ, “Anh muốn em làm sao. Em sẽ không bao giờ biết nó nhiều như thế nào...”

Mắt Ellie đóng đầy nước mắt trước cảm xúc chân thành trong giọng anh. “Charles”, cô bắt đầu, sau đó dừng lại vì run rẩy khi một làn gió lạnh thổi qua làn da trần.

“Em bị lạnh rồi”, anh nói.

“Không đâu”, cô nói dối, không sẵn sàng để bất cứ điều gì, ngay cả thời tiết, phá vỡ giây phút đẹp đẽ này.

“Đúng mà.” Anh lặn khỏi người cô và bắt đầu cài khuy váy cho cô. “Anh đúng là một con vật”, anh lầu bàu, “Tấn tỉnh em ở bên ngoài này lần đầu tiên. Đẩy em xuống cỏ”.

“Một con vật rất đáng yêu”, cô cố gắng đùa cợt.

Anh ngẩng mặt lên nhìn cô, đôi mắt nâu bùng cháy với những cảm xúc cô chưa bao giờ nhìn thấy trước đây: nóng bỏng, nồng nhiệt, hoang dại và chiếm hữu tuyệt vời. “Khi anh biến em thành vợ của anh, nó sẽ phải được thực hiện một cách đúng đắn, trong chiếc giường cưới của chúng ta. Và sau đó...”, anh cúi xuống và thả một nụ hôn say đắm lên môi cô. “Anh sẽ không để em ra khỏi đó cả tuần. Có lẽ là hai.”

Ellie chỉ có thể nhìn anh chằm chằm vì kinh ngạc, vẫn không thể tin rằng mình có thể khơi lên một niềm đam mê như thế ở người đàn ông này. Anh đã qua lại với những người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới, thế mà cô, một cô gái nông thôn đơn giản, có thể khiến trái tim anh đập dồn dập. Sau đó, anh kéo tay cô, khi cảm thấy mình bị kéo về Wycombe Abbey, cô hét lên, “Đợi đã! Chúng ta đang đi đâu đây?”.

“Nhà. Ngay bây giờ.”

“Chúng ta không thể.”

Anh quay sang rất chậm. “Chết tiệt nếu chúng ta không thể.”

“Charles, ngôn ngữ của anh.”

Anh lơ đãng về cau có của mình. “Eleanor, mọi centimet chết tiệt trên cơ thể anh đang cháy rực vì em, và em không thể chối bỏ rằng mình cũng cảm nhận như thế. Vì thế em có thể cho anh một lý do hay ho vì sao anh không nên lôi em trở về Wycombe Abbey lúc này và làm tình với em cho đến khi chúng ta đều mê man vì nó không?”

Cô đỏ mặt trước lời nói thẳng tuột đó. “Những tá điền. Chúng ta sẽ đến thăm họ chiều nay.”

“Treo cổ bọn họ đi. Họ có thể đợi.”

“Nhưng em đã nhấc với Sally Evans rằng chúng ta sẽ ghé qua vào đầu giờ chiều nay để kiểm tra việc sửa chữa ống khói.”

Charles không dừng lại một phút nào khi kéo cô về phía nhà. “Cô ấy sẽ không nhớ chúng ta đâu.”

“Có, có chứ”, Ellie khẳng định. “Có thể cô ấy đã dọn dẹp cả nhà và chuẩn bị trà. Không xuất hiện sẽ là cực kỳ bất lịch sự. Đặc biệt sau trận náo loạn trong nhà cô ấy đầu tuần nay.”

Anh nghĩ về tình huống trong lò sưởi, nhưng điều đó chẳng cái thiện đáng kể tâm trạng của anh. Điều cuối cùng mà anh cần là những ký ức về việc bị mắc kẹt với vợ mình ở trong không gian rất chật hẹp.

“Charles”, Ellie nói lần cuối cùng, “Chúng ta phải đến gặp cô ấy. Chúng ta không có lựa chọn nào khác”.

“Em không trì hoãn anh chứ?”

“Không!”, cô nói, to và với rất nhiều cảm xúc.

Anh chửi rửa thật to và sau đó chửi thầm. “Được rồi”, anh lầu bàu. “Chúng ta sẽ đến thăm Sally Evans, nhưng chỉ thế thôi. Mười phút trong nhà cô ấy và sau đó trở về nhà.”

Ellie gật đầu.

Charles chửi thề lần nữa, cố gắng không tập trung vào thực tế là cơ thể anh vẫn chưa lấy lại trạng thái thoải mái bình thường. Đây sẽ là một buổi chiều khó chịu nhất.

14. Chương 14

Ellie nghĩ nói chung Charles tiếp nhận việc trì hoãn này khá tốt. Tất nhiên, anh khá gắt gỏng, nhưng rõ ràng vẫn đang cố gắng tỏ ra vui vẻ, ngay cả khi không phải lúc nào cũng thành công.

Sự nóng nảy của anh thể hiện bằng cả nghìn cách. Ellie biết rằng cô sẽ không bao giờ quên được biểu hiện trên mặt Sally Evans khi cô ấy nhìn Charles nốc cạn tách trà bằng một ngụm cực nhanh, đặt cái tách xuống đĩa kêu xoảng một cái, tuyên bố rằng nó là đồ uống ngon nhất mà anh từng được uống, túm lấy tay Ellie và gần như kéo cô ra khỏi cửa trước.

Trợn vện trong mười giây.

Ellie muốn giận giữ với anh. Cô thực sự, thực sự muốn thế. Nhưng cô không thể, biết rằng sự nóng nảy đó hoàn toàn là vì cô, vì anh muốn cô. Và đó cũng là một cảm giác quá phần khích nên cô không thể phớt lờ nó.

Nhưng tạo ấn tượng tốt với dân làng là rất quan trọng, vì thế khi Sally hỏi liệu họ muốn kiểm tra tình hình tiến triển của ống khói hay không, Ellie tăng sức ép lên tay chồng mình và nói rằng họ sẵn lòng.

“Hóa ra nó hơi phức tạp hơn việc lau dọn thông thường một chút.” Sally nói khi họ đi ra khỏi cửa, “Có thứ gì đó bị mắc... Tôi không thực sự chắc chắn là cái gì.”

“Vấn đề quan trọng là chúng ta sẽ sửa nó”, Ellie trả lời khi cô bước ra ngoài. “Gần đây trời đã lạnh và sẽ ngày càng lạnh hơn thôi.” Cô phát hiện ra một cái thang dựa vào bên hông nhà. “Đây rồi, sao tôi không trèo lên và nhìn qua một cái nhỉ.”

Cô chỉ bước đến bậc thứ hai thì cảm thấy bàn tay Charles ở eo mình. Trong vòng không đến một giây, cô đã bị đặt xuống đất một cách vững chãi. “Sao em lại không ở đây nhỉ”, anh phản đối.

“Nhưng em muốn xem...”

“Anh sẽ xem, nếu việc này cấp bách đến mức một trong hai ta phải làm thế”, anh cầu nhàu.

Một nhóm nhỏ người xem tụ tập lại quanh ngôi nhà, tất cả đều bị ấn tượng rõ ràng bởi một Bá tước bằng xương bằng thịt trực tiếp xử lý việc trông nom điền trang. Ellie đợi giữa đám đông khi Charles đang leo lên, gần như nổ tung vì tự hào khi cô nghe những bình luận như, “Ngài ấy đúng là một Bá tước đúng nghĩa”, và “Ngài ấy không phải là kiểu người quá kiêu kỳ để làm một vài việc”.

Charles di chuyển trên mái nhà và nhìn xuống ống khói. “Nó có vẻ tốt rồi”, anh nói với xuống.

Ellie tự hỏi anh có bất kỳ kinh nghiệm thực tế nào trước đó với ống khói để làm cơ sở cho ý kiến đó hay không, nhưng sau đó quyết định rằng việc đó không thành vấn đề. Charles nói như thể anh biết mình đang nói gì, đó là tất cả những gì thực sự quan trọng với tá điền, hơn nữa, người đàn ông đã thực sự làm việc trong cái ống khói đó đang đứng cạnh cô, và anh ta cam đoan với cô rằng nó đã tốt như mới.

“Và thế là Sally không có vấn đề với việc giữ ấm trong mùa đông này?”, cô hỏi anh ta.

John Bailstock, người thợ nề và quét ống khói trả lời, “Không vấn đề gì. Thực ra, cô ấy...”

Lời nói của anh ta bị ngắt quãng bởi một tiếng thét đột ngột, “Chúa lòng thành! Bá tước!”.

Ellie kinh hoàng nhìn lên để thấy chồng mình lơ đãng trên đỉnh thang. Trong phút chốc cô cứng đờ người tại chỗ, cảm thấy như thời gian trôi qua trước mặt mình với tốc độ bằng một nửa thông thường. Chiếc thang gãy rồi, tạo ra một âm thanh khùng khiếp, và trước khi cô có thể phản ứng, Charles đã rơi trong không khí, chiếc thang thực sự đang đổ sụp xuống trước mắt cô.

Cô thét lên và chạy về phía trước, nhưng khi đến nơi thì anh đã chạm đất, trông im lìm một cách đáng sợ.

“Charles?”, cô nghẹn ngào, khuỵu gối xuống bên cạnh anh. “Anh có sao không? Làm ơn nói với em rằng anh không sao đi”.

Anh mở mắt ra, tạ ơn Chúa. “Sao thế nhỉ”, anh uể oải nói, “Anh luôn làm mình bị thương khi em ở gần?”.

“Nhưng em không liên quan gì đến chuyện này!”, cô trả lời, kinh hoàng tột độ trước ẩn ý của anh. “Em biết anh nghĩ em làm hỏng lò, vườn cam, và...”

“Anh biết”, anh ngắt lời. Giọng anh hầu như không nghe rõ nhưng anh cố gắng nở được một nụ cười mỉm. “Anh đang đùa thôi.”

Ellie thốt ra một hơi thở nhẹ nhõm. Nếu như anh có thể đùa cô, thì anh không thể nào bị đau quá, đúng không? Cô gồng mình để bình tĩnh lại, nghiêm khắc bảo trái tim mình thôi đập thình thịch - cô không thể nhớ được đã có lúc nào mình cảm thấy sợ hãi đến mức tê liệt như thế này chưa. Cô cần phải mạnh mẽ vào lúc đó; cô cần phải trở về với con người bình thường của mình - có năng lực, bình tĩnh và dũng cảm.

Vì thế cô hít một hơi thở sâu và nói, “Anh bị đau ở đâu?”

“Em có tin anh không nếu anh nói là mọi nơi?”

Cô hắng giọng. “Thực ra, em sẽ tin. Đó là một cú ngã ra trò.”

“Anh không nghĩ anh bị gãy cái gì cả.”

“Dù thế, em sẽ cảm thấy tốt hơn nếu tự mình kiểm tra.” Cô bắt đầu sờ vào chân tay và kiểm tra cơ thể anh. “Chỗ này cảm thấy thế nào?”, cô hỏi khi ấn vào một chiếc xương sườn.

“Đau.” Anh nói thẳng thừng. “Mặc dù đó có lẽ là cơn đau còn lại từ tai nạn xe trước khi chúng ta kết hôn.”

“Ôi, Chúa tôi. Em quên mất chuyện đó. Anh hẳn nghĩ rằng em là một người có sức hấp dẫn với những may mắn tồi tệ.”

Anh chỉ nhăm mắt lại, điều đó khó có thể diễn tả câu “Tất nhiên là không!” mà Ellie đang hi vọng. Cô di chuyển đến cánh tay, nhưng trước khi cô có thể chắc chắn được liệu anh có bị gãy xương hay bong gân, những ngón tay cô chạm phải thứ gì đó nóng và dính.

“Chúa lòng thành!”, cô thốt lên, sững sờ nhìn chằm chằm vào những ngón tay nhuộm đỏ. “Anh đang chảy máu à? Anh đang chảy máu rồi!”

“Thế à?”, anh quay đầu và nhìn vào tay mình, “Đúng thế”.

“Chuyện gì đã xảy ra?”, cô hoảng hốt hỏi, xem xét cánh tay anh thậm chí còn cẩn thận hơn lúc trước. Cô đã nghe về những vết thương mà xương bị gãy đâm xuyên qua cả da. Chúa giúp họ nếu Charles đang ở trong tình trạng đó; Ellie không biết xử lý vết thương đó như thế nào, và quan trọng hơn là, cô khá chắc chắn rằng mình sẽ ngất xỉu trước khi có cơ hội để thử sức.

Một người dân trong làng bước về phía trước và nói, “Thưa Nữ bá tước, tôi nghĩ ngài ấy bị cửa da vào một bậc thang khi ngã xuống”.

“Ồ, đúng rồi, tất nhiên.” Ellie nhìn sang chiếc thang gãy thành nhiều mảnh đang nằm trên mặt đất. Rất nhiều người dân ông đang tập trung quanh nó, xem xét những phần còn lại. “Có một ít máu ở trên gỗ”, một trong số họ nói với cô.

Cô lắc đầu và quay lại với chồng mình. “Anh sẽ bị dính đầy dằm thôi”, cô nói.

“Thật thú vị. Anh cho rằng em sẽ muốn lấy chúng ra?”

“Đó là việc những người vợ thường làm”, cô kiên nhẫn nói. “Và rất cuộc, em là vợ anh.”

“Cũng như anh bắt đầu biết quý trọng điều đó một cách đầy đủ”, anh lẩm bẩm. “Được thôi, hãy làm đi.”

Khi Ellie đã bắt đầu thực hiện một nhiệm vụ, không có gì ngăn cản được cô. Cô yêu cầu ba người dân đưa Charles quay trở vào trong nhà Sally Evans và cử hai người nữa đến Wycombe Abbey để mang một cỗ xe êm ái đưa họ về nhà. Cô hỏi mượn Sally một cái váy lót cũ để làm băng và cam đoan với cô ấy rằng sẽ bù lại bằng cái khác ngay sau này.

“Và đun một ít nước”, Ellie yêu cầu.

Sally quay lại, tay cầm một chiếc ấm sứ. “Đun nóng ư? Dùng nước này để lau rửa vết thương cho ngài ấy có tốt hơn không?”

“Anh chắc chắn thích nước ở nhiệt độ phòng hơn”, Charles ngắt lời. “Anh không muốn thêm bồng vào danh sách vết thương và tai nạn hiện nay của mình.”

Ellie chống tay lên hông. “Đun nước lên. Ít nhất là làm nó nóng. Em biết rằng mình cảm thấy sạch hơn khi tắm rửa bằng nước nóng. Vì thế việc nước nóng lau rửa vết thương sạch hơn là có lí do. Em cũng biết rằng chúng ta không được để lại bất kì cái dầm nào.”

“Vậy tôi sẽ đun lên nhé”, Sally nói. “May là ống khói đã sửa.”

Ellie quay lại chăm sóc chồng mình. Không có cái xương nào bị gãy, nhưng anh đã có một số vết bầm. Cô dùng một cái nhíp mượn của Sally để nhổ tất cả những cái dầm trên bắp tay anh.

Cô nhỏ. Charles nhăn nhó.

Cô lại nhỏ. Charles lại nhăn nhó.

“Anh có thể hét lên nếu thấy đau”, cô nhỏ nhẹ. “Em sẽ không nghĩ anh kém cỏi hơn vì thế đâu.”

“Anh không cần phải... Ồi!”

“Ồi, em xin lỗi”, cô thành thật nói. “Em bị xao nhãng.”

“Anh lằm bằm thứ gì đó cô không hiểu và cô có cảm giác rằng anh không định nói cho cô hiểu. Cô buộc mình thôi nhìn vào mặt anh, nơi cô rất thích nhìn, để tập trung vào cánh tay bị thương. Sau vài phút, cô hài lòng là mình đã loại bỏ hết dầm.

“Làm ơn nói là em làm xong rồi đi”, Charles nói khi cô tuyên bố rằng đã lấy được cái cuối cùng.

“Tất nhiên là chưa”, cô trả lời, mặt nhăn lại khi quan sát vết thương lần nữa. “Em đã nhặt hết dầm, nhưng em không chắc phải làm gì với vết thương dài và sâu này. Có thể cần phải khâu lại.”

Anh rùng mình, cô không chắc đó là do anh nghĩ mình phải bị khâu hay là do cô sẽ làm việc đó.

Ellie mím môi suy nghĩ và sau đó nói, “Sally, cô nghĩ thế nào? Có nên khâu không?”

Sally đến, mang theo một bình nước nóng. “Ồ, có chứ, nhất định phải khâu.”

“Anh có thể tham khảo một ý kiến chuyên môn không?”, Charles hỏi.

“Có bác sĩ nào ở gần đây không?”, Ellie hỏi Sally.

Sally lắc đầu.

Ellie quay lại nói với Charles. “Không, anh không thể. Em sẽ phải khâu cho anh thôi.”

Anh nhắm mắt lại. “Em đã làm việc này trước đây chưa?”

“Tất nhiên”, cô nói dối. “Nó giống như khâu chăn thôi mà. Sally, cô có chỉ không?”

Sally đã lấy ra một cuộn chỉ từ hộp khâu vá và đặt nó trên chiếc bàn cạnh Charles. Ellie nhúng một miếng vải vào nước nóng và lau vết thương. “Nó sẽ phải sạch trước khi em khâu lại”, cô giải thích.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đó, cô cắt một đoạn chỉ và nhúng nó vào trong nước nóng để rửa. “Có thể cũng phải làm như thế với cây kim”, cô nói với chính mình, và sau đó nhúng kim vào. “Xong rồi đây”, cô nói với sự vui vẻ gượng gạo. Làn da anh hồng hào, khỏe mạnh, và... sống động. Không giống cái gấu vấy cuối cùng cô đã khâu.

“Em chắc là mình đã làm việc này trước đây rồi chứ?”

Cô mỉm cười chật vật. “Em sẽ nói dối anh nhé?”

“Em không muốn anh trả lời câu đó đâu.”

“Charles!”

“Thôi cứ làm đi.”

Cô hít một hơi thở sâu và cắm kim vào. Mũi kim đầu tiên là tệ nhất và Ellie sớm nhận ra rằng lời nói dối nho nhỏ của cô rất cuộc có vài phần sự thật - nó hơi giống như khâu một chiếc chăn lông. Cô thực hiện

nhệm vụ của mình hết lòng và tập trung cao độ như vẫn làm với tất cả công việc trong đời và Charles đã nhanh chóng có một đường khâu gọn gàng, chắc chắn trên cánh tay.

Anh cũng đã nốc hết số rượu còn lại trong chai brandy duy nhất của Sally Evans.

“Chúng tôi sẽ bù lại cả cái đó”, Ellie nói cùng một nụ cười tỏ vẻ hối lỗi.

“Mua cho cô cả một ngôi nhà mới”, Charles nói nhịu.

“Ồ, không cần thiết đâu”, Sally nói nhanh. “Ngôi nhà này cũng tốt như mới ấy mà, nhất là bây giờ ống khói đã hoạt động lại rồi.”

“À, đúng rồi”, anh vui vẻ nói. “Ống khói đẹp đấy. Tôi đã kiểm tra nó rồi. Cô có thấy tôi kiểm tra nó không?”

“Chúng ta đều biết rằng anh kiểm tra nó”, Ellie nói bằng giọng kiên nhẫn nhất. “Bọn em đã nhìn anh ở trên mái nhà.”

“Tất nhiên.” Anh mỉm cười, rồi nắc cụt.

Ellie quay sang Sally và nói, “Anh ấy thường có xu hướng trở nên hơi ngốc nghếch mỗi khi say”.

“Và ai có thể trách ngài ấy chứ?”, Sally trả lời. “Tôi sẽ cần đến cả hai chai brandy nếu phải chịu đựng những vết khâu đó.”

“Và tôi sẽ cần đến bà”, Ellie trả lời, đập đập vào cánh tay Charles. Cô không muốn để anh lo lắng tới việc họ nghĩ gì về anh bởi anh phải uống rượu để làm mờ cơn đau.

Nhưng Charles vẫn còn bám lấy lời nhận xét về việc anh bị say. “Anh không say!”, anh phản nộ nói. “Một quý ông không bao giờ say xin.”

“Phải thế không?”, Ellie nói với một nụ cười kiên nhẫn.

“Một quý ông chỉ chệnh choáng mà thôi”, anh quả quyết gật đầu nói. “Anh chệnh choáng.”

Ellie nhận ra rằng Sally đang che miệng để giấu đi một nụ cười. “Tôi sẽ không ngại đề nghị chị tách trà thứ hai trong khi đợi xe”, cô nói với chủ nhà.

“Cô sẽ không có thời gian đâu”, Sally trả lời. “Tôi thấy nó đang vòng qua khúc quanh rồi.”

“Tạ ơn Chúa”, Ellie nói. “Tôi thực sự muốn đặt anh ấy lên giường.”

“Em sẽ ở cùng với anh chứ?”, Charles hỏi khi loạng choạng đứng lên.

“Thưa ngài!”

“Anh sẽ không ngại tiếp tục ở chỗ chúng ta đã dừng lại.” Anh dừng lại để nắc lên ba lần liên tục thật nhanh. “Nếu em biết ý anh là gì.”

“Thưa ngài”, Ellie nghiêm nghị nói, “Brandy đã buông lỏng lưỡi ngài một cách đáng trách.”

“Vậy sao? Anh tự hỏi nó có thể làm gì với lưỡi của em.” Anh lắc lư lao về phía cô và Ellie tránh sang một bên đúng vài giây trước khi môi anh chạm vào môi mình. Thật không may, việc này làm anh mất cân bằng và ngã nhào xuống sàn nhà.

“Thiên đường trên cao!”, Ellie thốt lên. “Nếu anh làm rách những mũi khâu này, Chúa giúp em, em sẽ lột sống da anh.”

Anh chớp mắt và chống tay lên hông. Tuy nhiên, việc này chẳng mang lại cho anh chút phẩm giá nào khi vẫn còn đang ngồi trên sàn nhà. “Việc đó hình như hơi phản tác dụng, em có nghĩ thế không?”

Ellie thốt ra một tiếng thở dài cam chịu. “Sally, cô giúp tôi dựng Bá tước dậy chứ?”

Sally ngay lập tức đi đến để giúp cô và trong vài phút họ đã giúp Charles đứng lên, rồi ra khỏi cửa. Tạ ơn Chúa là ba người giữ ngựa đã đến cùng cỗ xe, Ellie không nghĩ rằng hai người phụ nữ có thể tự mình đưa anh lên xe.

Quãng đường về nhà yên ổn vì Charles thiu thiu ngủ. Ellie biết ơn vì điều đó - đó là thời gian cô được thư thả nhất. Tuy nhiên, cô phải đánh thức anh dậy lần nữa khi họ về đến nhà, đến lúc cô và những người giữ ngựa đưa anh lên đến phòng, cô nghĩ mình có thể hét toáng lên. Anh đã cố hôn cô mười bốn lần trên cầu thang, điều đó sẽ không làm phiền cô lắm nếu anh không say rượu, hoàn toàn không chú ý đến sự hiện diện của những người hầu, cũng như nguy cơ bị chảy máu đến chết nếu bị ngã và làm rách vết khâu.

Ừm, cô thầm thừa nhận, anh có thể không bị chảy máu đến chết, nhưng chắc chắn đó là một đe dọa hiệu quả khi cuối cùng cô nổi nóng và hét lên, “Charles, nếu anh không chấm dứt việc này ngay giây phút này, em sẽ để anh ngã và anh có chảy máu đến chết thì em cũng chẳng quan tâm!”.

Anh chớp mắt. “Dừng cái gì?”

“Cố gắng hôn em”, cô gầm gừ, rất không vui vì buộc phải nói những lời đó trước mặt người hầu.

“Sao lại không?”, anh lại với về phía trước, miệng chu ra.

“Bởi vì chúng ta đang đứng ở cầu thang.”

Anh nghiêng đầu và nhìn cô với biểu hiện bối rối. “Buồn cười thật, làm sao em có thể nói mà không mở miệng.”

Lần này Ellie cố gắng mở hai hàm răng ra trước khi nói, nhưng cô không thành công. “Hãy cứ đi lên tầng và về phòng đi, làm ơn.”

“Và sau đó anh có thể hôn em?”

“Được, được rồi!”

Anh thở dài hạnh phúc. “Ồ, tốt đấy.”

Ellie rên rỉ và cố phớt lờ mấy người hầu đang ra sức che giấu nụ cười toe toét của họ.

Khoảng một phút sau họ sắp đưa anh vào được phòng ngủ, nhưng Charles đột nhiên dừng khựng lại và thốt lên, “Em biết vấn đề của mình là gì không, Ellie, em yêu?”

Cô vẫn cố gắng đẩy anh đi dọc hành lang. “Là gì?”

“Em giải mọi việc một cách quá đáng.”

Ellie tự hỏi tại sao câu đó nghe không giống với một lời khen.

“Ý anh là...” Anh vung cánh tay không bị thương thật rộng, khiến mình lao về phía trước, khiến Ellie và hai người hầu phải túm lấy anh trước khi anh đổ sập xuống sàn nhà.

“Charles, em nghĩ bây giờ không phải lúc”, cô nói.

“Em biết không”, anh nói, phớt lờ cô, “Anh đã nghĩ muốn lấy một người vợ mà mình có thể phớt lờ.”

“Em biết.” Ellie tuyệt vọng nhìn những người hầu khi họ đẩy Charles vào giường. “Tôi tin rằng mình có thể đối phó với anh ấy kể từ bây giờ.”

“Cô chắc không, cô chủ?”

“Có”, cô lẩm bẩm. “Với chút may mắn, anh ấy sẽ bất tỉnh sớm thôi.”

Những người hầu có vẻ hoài nghi, nhưng dù sao họ vẫn bỏ đi.

“Đóng cửa lại!”, Charles hò lên.

Ellie quay lại và khoanh tay. “Anh không phải là một kẻ say xỉn hấp dẫn đâu, thưa ngài.”

“Thật ư? Em từng nói với anh là em thích anh nhất khi anh say xỉn mà.”

“Em đã suy nghĩ lại.”

Anh thở dài. “Đàn bà.”

“Thế giới này sẽ kém văn minh hơn nhiều nếu không có chúng em”, cô nói cùng lúc với hít vào.

“Anh đồng ý tuyệt đối.” Anh ợ lên. “Giờ thì, anh đang ở đâu nhỉ? Ồ, ừ, anh muốn một người vợ để anh có thể phớt lờ cô ta.”

“Anh đúng là một hình mẫu chuẩn mực của một người Anh vui vẻ và hào hiệp.” Cô nói thầm.

“Gi thế? Không nghe thấy em. À ừ, không thành vấn đề. Dù sao đi nữa, đây là chuyện đã xảy ra.”

Ellie nhìn anh với biểu hiện nôn nóng và mĩa mai.

“Anh kết thúc với một người vợ phớt lờ anh.” Anh chọc vào ngực mình và hét lên, “Anh!”.

Cô chớp mắt. “Em xin anh thứ lỗi.”

“Em có thể làm mọi thứ. Khâu tay cho anh, kiếm tiền. Chà, ngoại trừ việc thổi tung bếp của anh lên...”

“Nào, hãy xem này!”

“Hừm, em cũng làm loạn vườn cam với thứ gì đó thật kinh khủng, nhưng anh nhận được một lá thư từ Barnes gọi em là người phụ nữ thông minh nhất ông ta từng gặp. Và tá điền thích em hơn là thích anh.”

Cô khoanh tay. “Anh muốn nói lên một luận điểm gì không?”

“Không.” Anh nhún vai. “Chà, có thể anh có, nhưng anh gặp đôi chút vấn đề trong việc diễn tả nó.”

“Em chưa bao giờ nhận ra đấy.”

“Vấn đề là, em chẳng cần quái gì ở anh cả.”

“Chà, điều đó không hẳn đúng...”

“Không ư?”, anh đột nhiên trông có vẻ tỉnh táo hơn phút trước đó. “Em đã lấy được tiền. Em có những người bạn mới. Em cần một người chồng làm quái gì chứ? Rõ ràng anh bị lừa đi.”

“Em không chắc là mình nói như thế...”

“Anh có thể khiến em cần anh, anh nghĩ thế.”

“Sao anh lại muốn thế? Anh không yêu em.”

Anh ngẫm nghĩ về điều đó một lúc rồi nói. “Không biết. Nhưng anh có.”

“Anh yêu em?”, cô hỏi với vẻ không tin.

“Không, nhưng anh muốn em cần anh.”

Ellie cố gắng phớt lờ cảm giác trái tim chùng xuống một chút khi anh phủ định. “Tại sao?”, cô lại hỏi.

Anh nhún vai. “Anh không biết. Anh chỉ muốn thế thôi. Giờ lên giường đi.”

“Chắc chắn là không!”

“Em nghĩ rằng anh không nhớ chúng ta đã làm gì ở ngoài cánh đồng sao?”

Má cô hồng lên, nhưng Ellie thành thực không chắc đó là vì then thùng hay tức giận.

Charles ngồi dậy và liếc mắt với cô một cách dâm dăng. “Anh sốt ruột muốn hoàn thành việc chúng ta đã bắt đầu, vợ à.”

“Không, khi mà anh đang say quắc cần câu như vậy!” Cô trả treo, lùi lại để không đứng trong tầm tay với của anh. “Anh có khả năng đã quên việc mình định làm rồi.”

Anh há hốc miệng, hiển nhiên cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm. “Anh sẽ hông bao giờ - anh định nói là, không bao giờ quên việc định làm. Anh là một người tình tuyệt vời, thưa quý cô. Siêu phẩm.”

“Tất cả nhân tình của anh đều nói với anh như thế à?”, cô không thể không hỏi.

“Đúng thế. À, không!”, anh lầm bầm, “Đây không phải là việc để một người nói với vợ mình.”

“Chính xác. Đó là lý do em sẽ rời khỏi đây.”

“Ồ, không, em sẽ không đi đâu cả!” Với tốc độ mà không có ai từng nốc cạn một chai brandy có thể sở hữu, anh nhảy khỏi giường, lao qua phòng, và túm lấy eo cô. Đến lúc Ellie lấy lại được hơi thở thì cô đã đang nằm trên giường và Charles đang nằm trên cô.

“Xin chào, vợ yêu”, anh nói, trông rất giống một con sói.

“Một con sói chênh choáng”, cô lẩm bẩm, cố gắng không ho vì cái mùi đó.

Anh nhướn mày. “Em nói rằng anh có thể hôn em.”

“Khi nào?”, cô ngờ vực hỏi.

“Ồ cầu thang. Anh liên tục quấy nhiễu em và cuối cùng em nói, ‘Được! Được rồi!’”

Ellie thốt ra một hơi thở cáu kỉnh. Điều đó chứng tỏ rằng trí nhớ của anh vẫn còn hoạt động hoàn toàn bình thường.

Anh cười toe toét vẻ hài lòng. “Có điều rất hay về em, Ellie à, về cơ bản em không thể quay lưng lại với lời nói của mình.”

Cô không định nói với anh rằng cứ làm tới và hôn cô đi, hay cô cũng không thể phủ nhận lời khẳng định của anh - sau cùng, đó là một lời khen - vì thế cô không nói gì.

Tuy nhiên, kế hoạch đó đã phản chủ, vì lời nói tiếp theo của anh là, “Em thật thẳng thắn khi không bắt đầu ba hoa, vợ yêu. Điều đó khiến cho việc tìm đến miệng em thật khó khăn.”

Sau đó anh hôn cô, Ellie phát hiện ra rằng vị brandy hay hơn rất nhiều so với mùi của nó. Thực ra, hơn vô cùng nhiều, vì thế khi anh di chuyển để hôn cổ cô, cô làm mình ngạc nhiên bằng cách túm đầu để kéo anh quay lại với miệng mình.

Việc này khiến anh bật cười, anh lại hôn cô, lần này sâu hơn. Sau một thời gian dường như là vô tận diễn ra sự hành hạ khêu gợi này, anh nhắc đầu lên một chút, chạm mũi vào mũi cô và gọi tên cô.

Mất một lúc cô mới có thể nói, “Vâng?”.

“Anh không chênh choáng đến mức em nghĩ đâu.”

“Không ư?”

Chậm chậm, anh lắc đầu.

“Nhưng... nhưng anh loạng choạng. Nắc cụt. Ợ hơi!”

Anh mỉm cười với cô trong sự ngạc nhiên. “Nhưng anh không còn nữa.”

“Ồ.” Môi Ellie hé ra khi cô cố gắng tiếp thu tin tức này và nhận định xem nó có ý nghĩa gì. Cô nghĩ nó có thể có nghĩa là họ sẽ thực hiện nghĩa vụ hôn nhân trong tối hôm nay, ngay vào lúc này, trong tất cả những khả năng có thể xảy ra. Nhưng cô đang cảm thấy rối bời đến kỳ lạ, phải thừa nhận là hơi nóng và bộ não của cô đơn giản là không hoạt động ở tốc độ tối ưu.

Anh nhìn chăm chăm vào cô trong nhiều phút nữa, sau đó cúi xuống để hôn cô lần nữa. Môi anh chạm vào mọi nơi trừ miệng cô - di chuyển đến má, mắt, tai. Bàn tay anh ở trong tóc cô, vuốt nó trải dài lên gối. Và sau đó bàn tay chạy xuống chiều dài cơ thể cô, vuốt ve đường cong ở hông, lướt trên chiều dài chân, để lại những vết lửa ở bất cứ nơi nào nó chạm vào.

Ellie cảm thấy như thể có hai người phụ nữ đang sống trong người cô. Một phần muốn nằm đó để anh yếm ma thuật lên mình, để chấp nhận việc ân ái của anh như một món quà quý hiếm. Nhưng một phần của cô khao khát làm một người chủ động, cô tự hỏi anh sẽ làm gì nếu cô chạm vào anh, nếu cô nhắc đầu lên và rải những nụ hôn dịu dàng lên cổ anh.

Cuối cùng, cô không thể kìm lại những cảm xúc bên trong. Cô luôn là hành động, bản chất của cô không phải là thụ động, ngay cả nếu hành động đó là sự quyến rũ của chính mình. Cô vòng tay ôm anh và siết chặt, ngón tay của cô trở thành những cái móng vuốt cuồng nhiệt, và...

“Áaaa!” Tiếng hét kinh hoàng của Charles xé toang bầu không khí và làm cụt hứng sự nồng nhiệt của cô.

Ellie thốt ra một tiếng la ngạc nhiên và vịn vịn người bên dưới anh, cố gắng mang tay xuống sườn, và...

“Áaaaaaa!” Những tiếng hét tiếp tục, lần này còn tệ hơn.

“Chuyện gì thế nhỉ?”, cuối cùng cô hỏi, dịch người sang một bên khi anh lặn khỏi người cô, mặt anh nhăn nhúm vì đau.

“Em sẽ giết chết anh”, anh nói bằng giọng đều đều u ám. “Anh sẽ chết trước khi năm nay kết thúc.”

“Anh đang nói về cái quái gì thế?”

Anh ngồi lên và nhìn xuống cánh tay, nó đã bắt đầu lại chảy máu.

“Em làm thế sao?”

Anh gật đầu. “Đó là tiếng hét thứ hai.”

“Vậy tiếng thứ nhất?”

“Một vết bầm trên lưng.”

“Em không biết lưng anh bị bầm dập.”

“Anh cũng thế”, anh nói tỉnh khô.

Ellie cảm thấy một tràng cười vô lý trào lên bên trong mình và cô cắn môi. “Em vô cùng xin lỗi.”

Anh chỉ lắc đầu. “Ngày nào đó anh sẽ hoàn thành cuộc hôn nhân khi gió này.”

“Anh luôn có thể nhìn vào mặt tích cực của nó”, cô gợi ý.

“Có mặt tích cực nào thế?”

“Ồ, ừ. Hẳn phải có chứ.” Nhưng cô không thể nghĩ ra.

Anh thở dài và giơ tay ra. “Khâu lại cho anh chứ?”

“Anh có cần thêm brandy nữa không?”

“Nó có thể đặt dấu chấm hết cho những ý định tình tứ nào của anh trong tối nay, nhưng có, anh sẽ cần.” Anh thở dài. “Em biết không, Ellie, nhưng anh nghĩ đây là lý do người ta lấy vợ.”

“Em xin anh thứ lỗi?”

“Anh đau khắp mình mẩy. Khấp người. Thật vui khi anh có người để nói như thế.”

“Trước đây anh không có ai?”

Anh lắc đầu.

Cô chạm vào tay anh. “Em vui vì anh có thể nói với em.” Sau đó cô tìm thấy một cuộn chỉ cùng với một chai brandy và bắt tay vào việc.

15. Chương 15

Theo thói quen, Ellie thức dậy rất sớm vào sáng ngày hôm sau. Tuy nhiên, việc không bình thường là cô thực ra đang nằm trên giường Charles, rúc vào rất gần với anh và cánh tay anh nằm trên vai cô.

Anh đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ đêm hôm trước sau khi cô đã khâu tay cho anh lần thứ hai. Anh đã trải qua một ngày đau đớn và mệt mỏi, một chai brandy nữa chẳng giúp được gì. Ellie đã muốn để anh nghỉ ngơi, nhưng mỗi lần cô thử nhấc người ra khỏi giường và nhón chân về phòng mình, anh lại trở mình. Cuối cùng, cô đã ngủ thiếp đi ở bên ngoài chăn.

Cô lặng lẽ ra khỏi phòng vì không muốn đánh thức anh. Anh vẫn ngủ rất say và cô đoán rằng anh cần phải nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, Ellie không thể nào ngủ muộn; sau khi cởi bỏ chiếc váy nhàu nát, cô lững thững xuống phòng ăn sáng. Không có gì ngạc nhiên, Helen đã ngồi ở bàn, chăm chú đọc báo đã được bưu điện chuyển đến mỗi ngày từ Luân Đôn.

“Chúc buổi sáng tốt lành, Ellie”, Helen nói.

“Chúc chị buổi sáng tốt lành.”

Ellie ngồi xuống và chỉ một phút sau Helen hỏi, “Trận náo động tối qua là như thế nào thế? Chị nghe nói rằng Charles hơi chênh choáng”.

Ellie thuật lại chi tiết của ngày hôm qua khi quét mứt cam lên một chiếc bánh scone mới nướng của bà Stubbs. “Điều đó nhắc em nhớ rằng...”, cô nói sau khi kể hết cho Helen nghe cuộc vật lộn của Charles với những mũi khâu thứ hai.

“Nhắc em nhớ gì?”

“Em đang cố gắng nghĩ đến thứ gì đó đặc biệt chúng ta có thể làm cho tá điền khi mùa đông và kỳ nghỉ sắp đến, em nghĩ mình có thể tặng họ mứt tự làm.”

Tay Helen dừng lại trong không khí khi cô với lấy một chiếc scone khác. “Chị không cho rằng chuyện này sẽ bao gồm việc em bước vào nhà bếp lần nữa.”

“Đó sẽ là một sự ngạc nhiên đặc biệt, vì họ sẽ không bao giờ mong đợi một Nữ bá tước thực sự biết nấu ăn.”

“Có thể việc Nữ bá tước không biết nấu ăn là có lý do. Mặc dù trong trường hợp của em, chị tin rằng mọi người đã từ bỏ việc đoán xem phải mong đợi điều gì.”

Ellie cau có với cô. “Em cam đoan với chị rằng em đã làm mứt mấy trăm lần rồi.”

“Ồ, chị tin em. Chị chỉ nghĩ sẽ không có ai tin đâu. Đặc biệt là bà Stubbs, bà ấy phàn nàn rằng vẫn nhìn thấy muối ở những góc bếp.”

“Bà Stubbs chỉ thích phàn nàn thôi.”

“Tất nhiên điều đó là đúng, nhưng chị vẫn không chắc...”

“Em chắc”, Ellie nói nhấn mạnh, “Và đó là tất cả những gì quan trọng.”

Đến lúc bữa sáng kết thúc, Ellie đã thuyết phục được Helen giúp cô chuẩn bị làm mứt, còn hai cô hầu bếp được cử vào thị trấn để mua các loại quả mọng. Một tiếng sau họ quay lại từ thị trấn với một lượng lớn đủ loại quả mọng và Ellie đã sẵn sàng làm việc. Đúng như dự đoán, bà Stubbs không hề vui vẻ khi nhìn thấy Ellie ở trong bếp của mình.

“Không, không, không!”, bà ta hét lên. “Cái lò đã đủ tệ rồi!”

“Bà Stubbs.” Ellie nói bằng giọng nghiêm nghị nhất, “Tôi đành phải nhắc bà nhớ rằng tôi là bà chủ của ngôi nhà này, nếu tôi muốn bôi bẩn mứt chanh lên những bức tường này, đó là quyền của tôi.”

Bà Stubbs tái mặt và nhìn sang Helen trong nỗi kinh hoàng.

“Cô ấy đang phóng đại thôi”, Helen nhanh chóng giải thích. “Nhưng có lẽ tốt hơn hết là bà nên làm việc ngoài bếp.”

“Ý kiến tuyệt vời”, Ellie đồng tình và cô thực sự đã đẩy bà quản gia ra khỏi cửa.

“Bằng cách nào đó chị không nghĩ rằng Charles sẽ vui khi nghe đến chuyện này”, Helen nói.

“Vớ vẩn. Anh ấy biết vụ cháy không phải là lỗi của em.”

“Thật ư?”. Helen hỏi đầy vẻ hoài nghi.

“À, nếu chưa thì anh ấy nên biết như vậy. Giờ thì, chúng ta bắt đầu làm việc đi.” Ellie yêu cầu một cô hầu kéo chiếc nồi lớn nhất ở Wycombe Abbey ra, rồi sau đó đổ quả mọng vào trong đó. “Em cho rằng chúng ta có thể làm nhiều loại mứt khác nhau”, cô nói với Helen, “Nhưng em nghĩ mứt quả mọng hỗn hợp sẽ ngon hơn.”

“Và”, Helen nói, “Chúng ta có thể làm hết số này trong một cái nồi.”

“Chị nắm bắt rất nhanh.” Ellie mỉm cười, sau đó tiếp tục thêm đường và nước. “Chúng ta có thể phải làm một mẻ nữa. Em không tin rằng từng này đủ cho tất cả tá điền.”

Helen ngả người về phía trước và nhìn vào. “Có thể không. Nhưng nếu việc này thực sự dễ dàng, chị không hiểu tại sao chúng ta lại phải lo lắng về điều đó. Chúng ta chỉ cần làm thêm một nồi đầy khác vào ngày mai.”

“Việc này đúng là chỉ có thế”, Ellie nói, “Bây giờ chúng ta chỉ cần đẩy nồi lại và nấu chín hỗn hợp này.” Cô chuyển cái nồi lên khoảng trống trên một cái lò, tránh xa khu vực có lửa cháy trực tiếp ở nhiệt độ cao nhất bên dưới trung tâm của bề mặt bếp.

“Mất bao lâu?”, Helen hỏi.

“Ồ, gần một ngày. Em có thể thử nấu nhanh hơn, nhưng như vậy em sẽ phải giám sát số mứt này kỹ càng hơn và đảo nó thường xuyên hơn. Tất cả đường đều có thể dính vào đáy. Vì thế em sẽ phải có một hầu gái đảo nó khi em đi. Khoảng một tiếng em sẽ quay lại để kiểm tra tiến độ của nó.”

“Chị hiểu rồi.”

“Anh rể em đã từng gợi ý việc đặt đá trên nắp. Anh ấy nói việc đó sẽ làm quá trình nấu chín diễn ra thậm chí nhanh hơn.”

“Chị hiểu”, Helen nói máy móc và sau đó cô thêm vào, “Không, thực ra chị chẳng hiểu gì cả”.

“Nó giữ hơi nóng ở bên trong, làm tăng sức ép, nhờ thế mà cho phép mứt được nấu ở nhiệt độ nóng hơn.”

“Anh rể em hẳn là một nhà khoa học.”

“Vâng, đúng thế.” Ellie đẩy nắp nồi lại và nói thêm, “Dù sao thì chuyện ấy không quan trọng, em chẳng vội gì. Em chỉ phải chắc chắn rằng các cô hầu gái khuấy nó thường xuyên”.

“Việc đó nghe có vẻ dễ”, Helen nói.

“Ồ, đúng thế. Vô cùng dễ dàng.” Ellie giơ tay cách nắp lò vài centimet lần cuối cùng để xác định rằng nhiệt độ không quá cao và sau đó họ rời khỏi bếp.

Ellie kẹp một chiếc đồng hồ vào ống tay áo để có thể nhớ kiểm tra mứt vào những khoảng thời gian phù hợp. Nó sẽ chín chậm nhưng đều, và theo ý kiến của Ellie, sẽ rất ngon. Chiếc nồi dày và không quá nóng ở nơi nhiệt độ thấp, vì thế Ellie có thể nắm tay cầm khi khuấy, đó cũng là một việc tiện lợi.

Vì công việc này không yêu cầu sự tập trung trọn vẹn, cô quyết định dành một phần năng lượng cho cái đám lộn xộn bốc mùi trong vườn cam. Cô tức tối vô cùng vì vẫn chưa thể nghĩ ra tên phá hoại đã giết tất cả những cái cây yêu quý của mình như thế nào. Tất cả những gì cô có thể đoán ra là cái mùi đó không phải bốc ra từ chính những cái cây.

Những cái cây đó sắp chết rồi, không thể phủ nhận điều đó. Nhưng cái mùi bốc ra cứ như là thứ rác rưởi gì đó trong nhà bếp mà Ellie nghi ngờ rằng đã được lấy trong lúc chuyển chúng ra chuồng lợn. Trộn với loại rác đó là một thứ màu nâu đáng ngờ chỉ có thể lấy được từ nền của chuồng ngựa.

Bất kỳ ai muốn gây phiền phức cho cô hẳn đã hết lòng với nhiệm vụ đó. Ellie không thể hình dung ra một người nào đó có thể ghét ai đến mức đi gom phân ngựa và thức ăn thối hàng ngày. Tuy nhiên, cô thực sự yêu khu nhà vườn bé nhỏ của mình đủ để đeo một đôi găng tay làm việc và thu dọn cái đồng hồ lớn bốc mùi đó vớt ra bên ngoài. Cô tìm thấy vài cái bao và một cái xẻng, quyết tâm không thở bằng mũi trong khoảng một giờ nữa và bắt đầu xúc.

Tuy nhiên, sau năm phút, rõ ràng là chiếc váy của cô đang gây cản trở, vì thế cô tìm thấy vài sợi dây và ngồi xuống một chiếc ghế đá để buộc chúng lên.

“Một cảnh tượng hấp dẫn.”

Ellie nhìn lên thì thấy chồng mình đang bước vào vườn cam. “Chúc buổi sáng tốt lành, Charles.”

“Anh đã từng mong rằng em sẽ nhắc váy lên vì anh”, anh nói với một nụ cười nhếch mép. “Ai là người may mắn được nhận hành động quyền rũ này thế?”

Cô quên mất vẻ cứng chặc và thè lưỡi trêu anh. “‘Cái gì’ sẽ là một từ phù hợp hơn.”

Charles dõi theo ánh mắt của cô đến cái đồng hồ thối đặt đằng sau một cây cam. Anh bước về phía trước, hít vào và giật lùi lại. “Chúa lòng thành, Ellie”, anh nói với một tiếng thở dốc và ho. “Em đã làm gì với những cái cây đó?”

“Không phải em”, cô nghiêng rằng. “Anh thực sự nghĩ rằng em ngu ngốc đến mức nghĩ là cái đầu cừu thôi rửa đó sẽ giúp một cây cam lớn lên hay sao?”

“Cái gì?” Anh bước đến cái cây để nhìn gần hơn.

“Em đã dọn nó đi rồi”, cô nói, chỉ vào cái bao.

“Chúa tôi, Ellie, em không nên làm việc này.”

“Đúng thế”, cô đồng ý. “Em không nên. Ai đó ở Wycombe Abbey này rõ ràng không thích thú với sự hiện diện của em. Nhưng nếu anh thứ lỗi cho lỗi chơi chữ của em, em sẽ dọn sạch cái đồng hồ này ngay cả nếu nó giết em. Em sẽ không chịu đựng tình trạng này thêm nữa.”

Charles thở hắt ra và nhìn cô cầm xẻng vào cái đồng hồ.

“Đây”, cô nói, “Anh có thể giữ cái túi mở. Mặc dù anh có thể muốn dùng găng tay”.

Anh chớp mắt, không thể tin rằng cô đang dọn dẹp cái thứ này một mình. “Ellie, anh có thể yêu cầu người hầu làm việc này.”

“Không, anh không thể”, cô nói, nhanh và với nhiều cảm xúc hơn anh mong đợi. “Họ không phải làm việc này. Em sẽ không yêu cầu họ làm.”

“Ellie, đó chính xác là lý do chúng ta có người hầu. Anh trả họ lương rất hậu hĩnh để giữ Wycombe Abbey sạch sẽ. Cái thứ này chỉ là một... đồng nặng mùi hơn bình thường thôi.”

Cô nhìn anh với đôi mắt sáng đầy vẻ hoài nghi. “Họ sẽ nghĩ em làm việc này. Em không muốn thế.”

Charles nhận ra rằng lòng kiêu hãnh của cô đang bị đe dọa. Vì anh cũng hiểu ít nhiều về lòng kiêu hãnh của chính mình, nên không muốn ép cô. Thay vào đó anh nói, “Rất tốt, tuy nhiên anh phải cương quyết yêu cầu em đưa cho anh cái xẻng đó. Anh làm chồng kiểu gì mà lại ngồi đây và nhìn em làm tất cả những công việc lao động nặng nhọc này chứ?”

“Nhất định là không. Tay anh đang bị thương.”

“Không nặng đến thế.”

Cô khịt mũi. “Có lẽ anh quên rằng em là người đã khâu cho anh tời qua. Em biết chính xác nó nặng như thế nào.”

“Eleanor, đưa cho anh cái xẻng.”

“Không bao giờ.”

Anh khoanh tay và trừng mắt nhìn cô. Chúa tôi, cô đúng là ngoan cố. “Ellie”, anh nói, “Cái xẻng, làm ơn.”

“Không.”

Anh nhún vai. “Được rồi. Em thắng. Anh sẽ không xúc.”

“Em biết anh có thể xem... á!”

“Cánh tay anh”, Charles nói khi giật cô về phía mình. “Thực ra hoạt động rất tốt”.

Cái xẻng rơi xuống đất khi Ellie vịn cổ lại để nhìn anh. “Charles?”, cô ngập ngừng hỏi.

Anh mỉm cười ranh mãnh. “Anh nghĩ mình có thể hôn em.”

“Ồ đây ư?”, cô thì thào.

“Ừm.”

“Nhưng nó bốc mùi.”

“Anh có thể phớt lờ nó nếu em có thể.”

“Nhưng tại sao?”

“Hôn em ư?”

Cô gật đầu.

“Anh nghĩ nó có thể khiến em ngừng nói về cái xẻng kỳ cục đó.” Trước khi cô có thể nói gì thêm, anh cúi đầu xuống và áp chặt miệng lên miệng cô. Cô không thả lỏng ngay lập tức; anh cũng không mong đợi như thế. Nhưng ôm cô nàng bé bỏng đang vịn vẹo, quá cương quyết này thật vô cùng thích thú. Cô giống như một con sư tử nhỏ, nồng nhiệt, Charles phát hiện ra rằng anh muốn tất cả những cảm xúc đó hướng thẳng về mình. Theo cách nào đó, việc cô khẳng khái rằng anh phải nghỉ ngơi trong khi cô làm công việc nặng nhọc đó không khiến anh cảm thấy tự ái. Nó chỉ khiến anh cảm thấy mình đang được yêu.

Yêu? Đó có phải là thứ anh muốn? Anh đã nghĩ mình muốn có một cuộc hôn nhân như cha mẹ. Anh sẽ theo đuổi cuộc đời của riêng mình, vợ anh theo đuổi cuộc đời của riêng cô ấy và cả hai người đều hài lòng. Ngoại trừ một điều rằng anh bị hấp dẫn bởi cô dâu mới theo cách anh chưa bao giờ đoán trước được, thậm chí chưa bao giờ mơ đến. Và anh không hài lòng. Anh muốn cô, muốn cô đến tuyệt vọng, còn cô luôn ở ngoài tầm với của anh.

Charles nhắc đầu lên một chút và nhìn xuống cô. Mắt cô đang mơ màng, đôi môi mềm mại hé mở khiến anh không biết tại sao mình chưa bao giờ nhận ra điều này trước đây, nhưng cô hẳn là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên toàn thế giới này, cô ở ngay trong vòng tay anh, và...

... và anh phải tiếp tục hôn cô. Ngay bây giờ. Miệng anh vuốt ve cô với sự khấn nài mới mẻ đầy bất ngờ và anh chìm đắm trong mùi hương của cô. Cô có vị như những quả mọng ẩm áp, Ellie ngọt ngào, thơm mát và trong sáng. Bàn tay anh túm lấy váy cô, đẩy nó lên cho đến khi anh có thể đưa tay vào bên trong và chạm vào làn da mịn màng ở đùi cô.

Cô há hốc miệng và túm chặt vai anh, điều đó chỉ làm anh nóng hơn nữa, anh trượt tay lên cho đến khi chạm vào mép tất. Ngón tay anh vuốt ve làn da trần của cô, hãnh diện vì cô đang run lên vì cái vuốt ve của anh.

“Ôi, Charles”, cô rên lên và điều đó đủ để đốt cháy anh. Dù đó chỉ là tên của anh trên môi cô mà thôi.

“Ellie”, anh nói, giọng khàn đến mức hầu như không nhận ra nó. “Chúng ta phải lên phòng. Ngay bây giờ”.

Cô không phản ứng gì trong một phút, chỉ dựa hẳn người vào anh, sau đó chớp mắt và nói, “Em không thể”.

“Đừng nói thế”, anh nói, kéo cô ra cửa. “Nói bất cứ điều gì ngoài điều đó.”

“Không, em phải đảo mắt.”

Điều đó làm anh dừng khựng lại. “Em đang nói về cái quái gì thế?”

“Em phải...” Cô dừng lại và liếm ướt môi. “Đừng nhìn em như thế.”

“Như thế nào?”, anh kéo dài giọng, vẻ hài hước vui vẻ từ từ quay lại.

Cô chống tay lên hông và chiếu ánh mắt nghiêm khắc về phía anh. “Giống như anh muốn ăn sống nuốt tươi em.”

“Nhưng anh muốn thế thật.”

“Charles!”

Anh nhún vai. “Mẹ anh bảo không bao giờ được nói dối.”

Cô trông như sắp giậm chân. “Em thực sự phải đi đây.”

“Tuyệt vời. Anh sẽ tháp tùng em lên gác.”

“Em phải đi đến bếp”, cô nói gay gắt.

Anh thở dài. “Không phải bếp.”

Miệng cô mím lại thành một đường thẳng tức tối trước khi gầm gừ. “Em đang làm mứt để tặng cho tá điền nhân dịp ngày lễ. Em đã nói với anh vào ngày hôm qua rồi mà”.

“Vây cũng được. Nhà bếp. Và sau đó là phòng ngủ.”

“Nhưng em...” , Ellie để lời nói của mình tắt dần khi nhận ra rằng mình không muốn chiến đấu với anh thêm nữa. Cô muốn tay anh trên người mình, muốn lắng nghe những lời nói quyến rũ dịu dàng của anh. Cô muốn được cảm thấy như mình là người phụ nữ được khao khát nhất trên thế giới, đó chính xác là những gì cô cảm thấy khi anh nhìn cô bằng ánh mắt bốc lửa và trĩu nặng kia.

Tâm trí đã quyết, cô e thẹn mỉm cười và nói, “Được rồi”.

Charles rõ ràng đã không chờ đợi sự đồng ý của cô, bởi vì anh thốt lên. “Em đồng ý?”.

Cô gật đầu, không thể nhìn vào mắt anh.

“Tuyệt vời!” Anh trông như một thiếu niên phấn khích, điều có vẻ hơi lạ lẫm với Ellie, khi nghĩ đến việc cô đã định để mình bị anh quyến rũ.

“Nhưng em phải đến nhà bếp trước”, cô nhắc anh nhớ.

“Bếp. Đúng rồi. Bếp.” Anh bắn cho cô một cái lườm khi kéo cô vào hành lang. “Việc này làm mất một chút tự nhiên, em không nghĩ thế sao?”

“Charles”, cô nói bằng giọng cảnh cáo.

“Được rồi.” Anh chuyển hướng và bắt đầu lôi cô về phía nhà bếp, thậm chí đi nhanh hơn lúc đang kéo cô về phòng ngủ.

“Cố gắng bù lại cho thời gian đã mất trước?”, cô đùa.

Anh kéo cô vào một góc nhà, ghì cô vào tường, hôn cô thật nhanh và độc đoán. “Em có ba phút ở trong bếp”, anh nói. “Ba, đó là tất cả.”

Ellie cười khúc khích và gật đầu, sẵn lòng cho phép anh ra vẻ chuyên quyền như thế này bởi vì nó làm cô ấm lên ở bên trong. Anh lại thả cô ra và họ đi xuống cầu thang, Ellie thực sự đã phải chạy để theo kịp anh.

Nhà bếp đang bắt đầu hối hả hoạt động khi Monsieur Belmont và nhân viên bắt đầu chuẩn bị các bữa ăn trong ngày. Bà Stubbs đã đặt sang một góc, cố gắng lờ đi gã người Pháp trong lúc giám sát ba cô hầu gái dọn dẹp sau bữa sáng.

“Mứt của em nằm trên cái lò ở ngay bên kia”, Ellie nói với Charles, chỉ vào một cái nồi lớn. “Hỗn hợp các quả mọng. Helen và em đã cùng nhau chuẩn bị, và...”

“Ba phút, Eleanor.”

“Rồi, em chỉ cần khuấy nó, sau đó...”

“Khuấy nó đi”, anh nói.

Cô đi được nửa đường đến lò và sau đó nói, “Ồ, em thực sự nên rửa tay trước. Tất nhiên em đã đeo găng tay ở trong vườn cam, nhưng mùi hôi đó vẫn còn bám lại”.

Charles thở dài mất kiên nhẫn. Thật là, cô nàng có thể đã làm xong và đi khỏi lúc này rồi. “Rửa tay, khuấy và làm cho xong đi. Có một cái thùng nước bên kia bàn kia.”

Cô mỉm cười, nhúng tay vào nước, và sau đó thốt ra một tiếng thét nhỏ.

“Giờ thì sao thế?”

“Nó lạnh ngắt. Monsieur Belmont hẳn đã bỏ đá vào. Có lẽ chúng ta sẽ có món tráng miệng hoa quả ướp lạnh tối nay.”

“Ellie, mút...”

Cô đưa tay về phía cái nồi, mặt cau lại khi những người đầy tớ nhích ra xa khỏi mình. Rõ ràng họ vẫn không tin cô ở trong bếp. “Đây rồi, em chỉ cần chuyển nó sang cái bàn ở kia, để nó có thể nguội và...”

Charles sẽ không bao giờ chắc chắn được chuyện gì xảy ra tiếp theo. Anh đang quan sát Monsieur Belmont cất cả tím đầy về chuyên nghiệp thì nghe thấy Ellie thét lên đau đớn. Khi anh nhìn lên, một nồi mút lớn đang rơi xuống sàn nhà. Anh quan sát trong nỗi kinh hoàng bất lực, cái nồi chạm đất và chiếc nắp bật lên. Mút tím bắn tung tóe trong không khí, văng lên lò, văng xuống sàn nhà và văng vào Ellie.

Cô gào lên như một con thú bị thương và đổ sụp xuống, nấc nở trong đau đớn. Charles cảm thấy trái tim mình ngừng đập, anh chạy đến bên cô, giày trượt qua đồng mút đầy đường và nóng rẫy khi chạy ngang qua bếp.

“Lấy nó ra khỏi em”, cô thút thít. “Lấy nó ra khỏi em.”

Charles nhìn cô và thấy mút đang sôi bám đầy vào da cô. Chứa tôi, làn da cô vẫn bị thiêu đốt khi anh đứng đó nhìn. Có vẻ chỉ có bàn tay và cổ tay bị dính mút. Không mất thời gian suy nghĩ, anh túm lấy thùng nước lạnh cô dùng trước đó và nhúng tay cô vào đó.

Cô đẩy anh và cố gắng giặt tay ra. “Không”, cô hét lên. “Lạnh quá.”

“Em yêu, anh biết là nó lạnh”, anh nói dịu dàng, hy vọng cô không nghe thấy giọng mình đang run rẩy. “Tay anh cũng đang ở trong nước.”

“Đau. Ôi, đau quá.”

Charles nuốt nghẹn và nhìn quanh bếp. Chắc chắn ai đó biết phải làm gì để cơn đau của cô biến mất. Việc nghe cô khóc thút thít, cảm giác cơ thể cô đang run rẩy đang giết chết anh. “Nào, Ellie”, anh nói bằng giọng xoa dịu nhất. “Nhìn này, đã rửa sạch mút rồi. Thấy không?”

Cô nhìn xuống tay mình trong nước. Charles ngay lập tức ước gì anh đã không bảo cô như thế. Làn da ở chỗ đã rửa sạch mút đang đỏ rực.

“Lấy thêm đá cho tôi”, anh quát không nhằm một người cụ thể nào. “Nước đang ấm quá rồi.”

Bà Stubbs bước về phía trước ngay cả khi ba cô hầu gái lút cút đi đến kho lạnh. “Thưa ngài, tôi không chắc rằng ngài đã chọn cách xử lý tốt nhất.”

“Mút vẫn đang nóng. Tôi phải làm lạnh đi.”

“Nhưng cô ấy đang run rẩy.”

Anh quay sang Ellie. “Còn đau nhiều không?”

Cô lắc đầu. “Em khó có thể cảm thấy cái gì nữa.”

Charles cắn môi dưới. Anh không hề biết chắc cách nào là cách tốt nhất để chữa một vết bỏng. “Rất tốt. Có lẽ chúng ta nên băng lại cho em.”

Anh cho cô nhắc tay lên khỏi thùng nước, nhưng chỉ mười giây sau cô lại rên rỉ đau đớn. Anh lại kéo tay cô nhúng lại vào nước ngay cả khi những cô hầu gái mang đá đến. “Nước lạnh làm dịu cơn đau của cô ấy bằng cách nào đó”, anh nói với bà Stubbs.

“Cô ấy không thể ở đây mãi.”

“Tôi biết. Chỉ một lúc nữa thôi. Tôi muốn chắc chắn.”

“Ngài có muốn chúng tôi chuẩn bị một loại sáp chuyên trị bỏng cho cô ấy không?”

Charles gạt đầu và quay sự chú ý lại với Ellie. Anh ôm cô thật chặt và đặt môi lên tai cô, thì thầm. “Hãy ở sát bên anh, em yêu. Hãy để anh xua đuổi nỗi đau ra khỏi em.”

Cô gạt đầu.

“Hít một hơi thở thật sâu”, anh hướng dẫn. Khi cô làm thế, anh quay lại với bà Stubbs và nói. “Bảo người dọn sạch chỗ này đi. Tôi không muốn nhìn thấy nó. Quăng nó đi.”

“Không”, Ellie thốt lên. “Không, mút của em!”

“Ellie, nó chỉ là mút thôi mà.”

Cô quay mặt nhìn anh, mắt cô trông sáng hơn kể từ khi bị bỏng. “Em đã mất cả ngày để làm đấy.”

Charles thắm thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nếu tập trung vào cái đồng mút khi gió kia, có lẽ cô có thể không nghĩ đến cơn đau nữa.

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây?”, một tiếng thét kinh khủng vang lên.

Anh nhìn lên và thấy dì Cordelia. Lạy Chúa, đây là tất cả những gì họ cần. “Ai đó đưa dì ấy ra khỏi đây đi”, anh lầu bầu.

“Cô ấy bị bỏng à? Ai đó bị bỏng à? Nhiều năm qua ta đã cảnh báo tất cả các người về lửa rồi mà.”

“Ai đó lôi dì ấy ra khỏi bếp được không?”, anh nói to hơn.

“Lửa sẽ thiêu rụi chúng ta.” Cordelia bắt đầu khua tay trong không khí. “Tất cả chúng ta!”

“Ngay bây giờ!”, Charles gầm lên và lần này hai người hầu xuất hiện để đưa dì anh ra khỏi phòng. “Tạ ơn Chúa”, anh lầm bầm. “Người phụ nữ này hoàn toàn loạn trí rồi.”

“Dì ấy vô hại”, Ellie run rẩy nói. “Chính anh nói thế với em.”

“Em hãy im lặng và giữ năng lượng của mình đi.”, anh nói, giọng khàn đi vì sợ hãi.

Bà Stubbs bước về phía trước với một cái bát nhỏ trong tay. “Đây là sáp, thưa ngài. Chúng ta cần bôi nó lên vết bỏng và sau đó băng tay cô ấy lại.”

Charles ngờ vực nhìn hỗn hợp đó. “Cái gì trong đó?”

“Một quả trứng đánh với hai thìa dầu ô liu, thưa ngài.”

“Bà chắc chắn thứ này có tác dụng chứ?”

“Mẹ tôi luôn dùng nó, thưa ngài.”

“Rất tốt.” Charles ngồi xuống và nhìn bà quản gia nhẹ nhàng bôi hỗn hợp đó lên chỗ da bỏng của Ellie, sau đó dùng băng vải mỏng quấn tay cô lại. Ellie cứng đờ cổ và vai, anh có thể thấy rằng cô đang cố gắng không bật khóc vì đau.

Chúa tôi, trái tim anh tan vỡ khi nhìn thấy cô như thế này.

Một tiếng động nhỏ vang lên ở cửa, anh quay sang thì thấy Judith, theo sát bởi Claire và Helen. “Chúng tôi nghe thấy tiếng ồn ào.” Helen nói, thở hắt ra vì đã chạy khắp nhà. “Dì Cordelia đang gào thét”

“Cụ Cordelia luôn gào thét”, Judith nói. Sau đó mắt cô bé rơi vào Ellie và cô bé hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cô ấy bị bỏng tay”, Charles trả lời.

“Làm thế nào?”, Claire hỏi, giọng cô bé khào khào một cách kỳ lạ.

“Mút”, anh trả lời. “Cô ấy...” Anh quay sang Ellie, hy vọng rằng cô có thể quên mất phần nào nỗi đau nếu anh lôi cô vào cuộc nói chuyện. “Chuyện này xảy ra như thế quái nào thế?”

“Cái nồi”, cô thở hổn hển. “Em quá ngốc nghếch. Em nên nhận ra rằng nó không đặt ở nơi em đã để.”

Helen bước về phía trước, quỳ xuống, và đặt một cánh tay quanh vai Ellie an ủi. “Ý em là gì?”

Ellie quay sang người chị họ mới. “Khi chúng ta đặt mứt lên để nấu... Chúng ta muốn nấu nó ở nhiệt độ thấp. Nhớ không?”

Helen gật đầu.

“Nó hẳn đã bị di chuyển đến gần bếp chính hơn. Em không để ý. “ Cô dừng lại và nuốt xuống một tiếng kêu đau đớn khi bà Stubbs cài một đầu băng và bắt đầu làm việc với tay bên kia.

“Sau đó chuyện gì xảy ra?”, Henlen hỏi.

“Tay cầm nóng. Nó làm em bất ngờ và em làm rơi chiếc nôi. Khi nó chạm đất...”, Ellie siết chặt mắt, cố gắng không nhớ lại giây phút kinh khủng khi thứ nước lỏng màu tím đỏ ở mọi nơi, khi nó ở trên da cô và cảm giác bị đốt cháy thật khủng khiếp, quá khủng khiếp.

“Đủ rồi”, Charles ra lệnh, hiển nhiên cảm thấy sự căng thẳng của cô. “Helen, đưa Claire và Judith ra khỏi bếp. Chúng không cần phải chứng kiến việc này. Và bảo người mang một chai cồn thuốc phiện đến phòng Ellie.”

Helen gật đầu, nắm tay con gái và rời khỏi phòng.

“Em không muốn dùng cồn thuốc phiện”. Ellie phản đối.

“Em không có lựa chọn nào khác. Anh sẽ không chịu đứng im và không làm gì để xoa dịu cơn đau của em.”

“Nhưng em không muốn ngủ. Em không muốn...”, cô nuốt khan và ngẩng lên nhìn anh, cảm thấy dễ tổn thương hơn bất cứ lúc nào trong cả đời mình. “Em không muốn ở một mình”, cuối cùng cô thì thầm.

Charles cúi xuống và đặt một nụ hôn nhẹ như lông hồng lên thái dương cô. “Đừng lo lắng”, anh lẩm bẩm. “Anh sẽ không rời khỏi em.”

Cuối cùng, họ đã cho cô uống cồn thuốc phiện và đặt cô lên giường, anh ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, quan sát khuôn mặt cô khi cô chìm vào giấc ngủ, sau đó anh ngồi trong im lặng cho đến khi giấc ngủ chiếm lấy mình.

16. Chương 16

Khi Charles thức giấc nhiều giờ sau đó, may mắn là Ellie vẫn đang ngủ. Tuy nhiên, cồn thuốc phiện anh đã cho cô uống chắc chắn sẽ sớm hết tác dụng, vì thế anh rót ra một lượng nữa để chờ cô thức giấc. Anh không chắc vết bỏng sẽ đau trong bao lâu, nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu để cô chịu đựng điều đó một cách không cần thiết. Anh không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm một phút nữa khi lắng nghe cô cố gắng kìm lại tiếng rên rỉ đau đớn,

Rất đơn giản, nó xé trái tim anh thành hai mảnh.

Charles che miệng để bịt lại tiếng ngáp khi mắt điều chỉnh với ánh sáng mờ mờ trong phòng ngủ. Anh ghét cuối mùa thu, khi ngày ngắn lại và mặt trời lặn sớm. Anh mong mỗi hơi ẩm của mùa hè, hoặc thậm chí không khí mát lạnh của mùa xuân, và tự hỏi Ellie sẽ trông như thế nào trong mùa hè khi mặt trời vẫn còn trên cao lúc bầu trời đã bước vào màn đêm. Ánh sáng có làm tóc cô khác đi? Nó có đỏ hơn không? Hay có lẽ vàng hơn? Hay có lẽ cô vẫn y như thế này, chỉ ẩm hơn khi chạm vào?

Nghĩ đến đó, anh cúi xuống và vuốt một lọn tóc ra khỏi trán cô, cẩn thận tránh vô tình chạm vào bàn tay băng bó. Anh đang định lặp lại cử động đó thì một tiếng gõ khẽ khàng vang lên ở cửa. Charles đứng dậy và đi qua phòng, nhón nhó với tiếng động do giày tạo ra trên sàn nhà khi anh bước ra khỏi khu vực trải thảm. Anh liếc qua Ellie và thở ra một hơi thở nhẹ nhõm khi thấy cô vẫn đang ngủ say.

Anh mở cửa thì thấy Claire đang đứng trong hành lang cắn môi và vịn vịn tay. Mắt cô bé sưng vù và đỏ đến mức anh có thể nhìn thấy ngay cả trong ánh nền mờ mờ của hành lang không có cửa sổ.

“Charles”, cô bé thốt lên, giọng hơi quá to. “Cháu phải...”

Anh đưa ngón tay lên môi và bước ra hành lang, cẩn thận đóng cửa lại sau lưng. Sau đó, trước sự ngạc nhiên hiển hiện của Claire, anh ngồi xuống.

“Chú đang làm gì thế?”

“Bỏ giày ra. Chú không có kiên nhẫn đi tìm tay hầu phòng để làm việc này.”

“Ồ.” Cô bé nhìn xuống anh, rõ ràng bối rối không biết làm gì tiếp. Charles có thể là họ hàng của Claire, nhưng anh cũng là một Bá tước đẳng hoàng, và người ta không nhìn xuống một Bá tước.

“Cháu muốn nói chuyện với chú à?”, anh nói, túm lấy gót giày bên trái.

“Ồ, vâng, đúng thế. À, thực ra, cháu cần nói chuyện với cô Ellie.” Claire nuốt nghẹn khổ sở. Phản ứng đó dường như làm cả người cô bé run rẩy. “Cô ấy thức chưa ạ?”

“Chưa, tạ ơn Chúa, chú định cho cô ấy uống một liều cồn thuốc phiện nữa khi cô ấy thức dậy.”

“Cháu hiểu rồi. Cô ấy hẳn bị đau lắm.”

“Ừ, đúng như thế. Da cô ấy bị rộp lên và cô ấy có thể phải mang những vết sẹo ấy cả đời.”

Claire rùng mình. “Cháu... Cháu bị bỏng một lần. Chỉ là bỏng nền, nhưng nó đau khủng khiếp. Ellie thậm chí không khóc thét lên. Ít nhất thì cháu không nghe thấy. Cô ấy hẳn là rất mạnh mẽ.”

Charles dừng nỗ lực cởi chiếc giày bên phải. “Ừ”, anh nói khẽ. “Cô ấy rất mạnh mẽ, nhiều hơn cả chú từng nghĩ.”

Claire im lặng một lúc lâu và sau đó cô bé nói, “Cháu có thể nói chuyện với cô ấy khi cô ấy tỉnh dậy được không? Cháu biết chú muốn cô ấy uống thêm cồn thuốc phiện, nhưng phải mất vài phút mới có tác dụng và...”

“Claire”, anh ngắt lời, “Không thể đợi đến sáng mai được sao?”.

Cô bé nuốt nghẹn lần nữa. “Không, thực sự không thể.”

Mắt anh dán chặt vào mặt cô bé và giữ ở đó ngay cả khi anh đứng lên. “Có điều gì đó cháu cảm thấy nên nói với chú không?”, anh hỏi bằng giọng thật nhỏ.

Cô bé lắc đầu. “Ellie. Cháu cần nói chuyện với Ellie.”

“Được rồi. Chú sẽ xem liệu cô ấy tiếp chuyện được không. Nhưng nếu không, cháu sẽ phải đợi đến sáng. Không tranh cãi.”

Claire chớp mắt và gật đầu khi Charles đặt tay lên nắm cửa và xoay.

Ellie mở mắt ra và rồi nhắm chúng lại, hy vọng làm thế sẽ chấm dứt cảm giác văng vắt chiếm lấy mình vào giây phút cô mở mắt thức dậy. Tuy nhiên, việc đó không có tác dụng, vì thế cô lại mở mắt và tìm chồng.

“Charles?”

Không ai trả lời.

Ellie cảm thấy cảm giác thất vọng xa lạ tụ lại ở cổ họng. Anh đã nói là không rời khỏi cô. Đó là điều duy nhất giúp cô bình tĩnh khi chìm vào giấc ngủ. Sau đó, cô nghe thấy tiếng cửa cọt kẹt và nhìn lên để thấy anh đang đứng ở khung cửa.

“Charles.” Cô chỉ định thì thầm gọi, nhưng lời nói của cô thốt ra giống một tiếng rên rỉ hơn.

Anh chạy vội đến bên cô. “Em thức rồi.”

Cô gật đầu. “Em khát.”

“Tất nhiên.” Anh quay đi và nói với qua vai. “Claire, gọi trà đi.”

Ellie ngóc cổ lên cao nhất có thể để nhìn ra sau lưng anh. Cô không nhận ra Claire cũng đang ở trong phòng. Điều đó thật ngạc nhiên. Claire chưa bao giờ thể hiện chút quan tâm gì đến cô trước đây.

Khi Ellie quay lại nhìn Charles, anh đang giữ một cốc sứ gần môi cô. “Trong lúc chờ”, anh nói, “Nếu em muốn làm ướt cổ họng, anh có một chút trà loãng ở đây. Anh đã uống rồi, nhưng có còn hơn không”.

Ellie gật đầu và nhấp một ngụm, tự hỏi tại sao sau bao nhiêu nụ hôn, sao uống trà từ cốc của anh lại có vẻ quá thân mật như thế.

“Tay em sao rồi?”, anh hỏi.

“Chúng vẫn rất đau”, cô thành thật nói, “Nhưng không nhiều như trước đây”.

“Đó là vì cồn thuốc phiện. Nó có tác dụng rất mạnh.”

“Em chưa bao giờ dùng nó trước đây.”

Anh cúi xuống dịu dàng hôn cô. “Và anh cầu nguyện rằng em sẽ không bao giờ phải dùng nữa.”

Ellie uống trà, cố gắng không nhớ lại tai nạn với mứt trong đầu, nhưng không thành công. Cô cứ nhìn thấy cái nồi khi nó rơi xuống mặt đất và nhớ đến giây phút kinh hoàng khi cô hoàn toàn chắc chắn biết rằng mình sẽ bị bỏng và nhận ra rằng mình không thể làm gì để ngăn cản chuyện ấy. Rồi sau đó, khi tay cô ở trong thùng nước đá, cô có thể cảm thấy ánh mắt mọi người đổ dồn vào mình - Ôi, thật kinh khủng, đúng là rất kinh khủng. Cô ghét bị làm trò cười cho thiên hạ, ghét làm việc gì đó ngốc nghếch. Việc tai nạn đó chỉ là... một tai nạn chẳng có gì quan trọng và nó không phải là lỗi của cô. Cô không thể chịu được vết thương hại trong ánh mắt mọi người. Ngay cả Judith đã...

“Ôi, lạy Chúa”, cô thốt ra, sặc cả trà. “Judith, cô bé có sao không?”

Charles có vẻ lúng túng. “Cô bé không ở trong bếp khi em làm rơi nồi, Ellie.”

“Em biết, em biết. Nhưng cô bé thấy em khi em... Ôi, anh hẳn biết ý em là gì. Cô bé nhìn thấy em khóc lóc, rên rỉ, và rất đau đớn, việc đó hẳn sẽ làm nó hoang mang. Em ghét phải nghĩ xem cô bé đã cảm thấy như thế nào.”

Charles nhẹ nhàng đặt một ngón tay lên môi cô. “Suyt. Em sẽ làm mình kiệt sức nếu cứ nói với tốc độ như thế.”

“Nhưng Judith...”

Lần này anh thực sự đã túm môi cô và giữ chúng lại với nhau. “Judith ổn mà. Helen đã giải thích cho nó chuyện gì xảy ra. Nó rất lo lắng nhưng lại đang tiếp nhận sự việc theo đúng kiểu của một đứa bé sáu tuổi bình thường.”

“Em muốn nói chuyện với nó.”

“Em có thể làm việc đó vào ngày mai. Anh chắc rằng con bé đang ăn tối với bà vú ngay lúc này và định dành cả buổi tối để vẽ màu nước. Con bé nói muốn vẽ cho em một bức tranh đặc biệt để động viên em bình phục.”

Trong một lúc Ellie cảm thấy hài lòng đến mức thậm chí không cảm thấy cơn đau ở tay. “Đó là điều ngọt ngào nhất”, cô lẩm bẩm.

“Trong lúc này”, Charles nói, “Claire muốn nói chuyện với em. Anh đã nói với cô bé rằng cô bé có thể làm thế nếu em cảm thấy đủ khỏe”.

“Tất nhiên”, Ellie lẩm bẩm. Thật lạ là Claire, người không buồn che giấu sự bức bối với Ellie, lại muốn an ủi cô khi cô đang dưỡng bệnh. Nhưng Ellie vẫn hy vọng rằng họ sẽ có mối quan hệ thân thiện và gần gũi hơn, vì thế cô hơi nghiêng đầu một chút, nhìn vào mắt cô bé và nói, “Chào cháu, Claire”.

Claire nhún gối chào và nói, “Cháu thực sự hy vọng cô cảm thấy khá hơn rồi”.

“Bắt đầu khá hơn rồi”, Ellie trả lời. “Cô đoán là sẽ mất một chút thời gian. Tuy nhiên, có người ở bên cạnh thật dễ chịu. Nó giúp đầu óc cô không nghĩ đến bàn tay nữa.”

Ellie không chắc chắn, nhưng cô nghĩ Claire tái mặt khi cô nhắc đến tay mình. Sau đó là một khoảng lặng dài và ngưng nghịu, rồi cuối cùng Claire nuốt khan thật to, quay sang Charles và nói, “Cháu nói chuyện riêng với Ellie một lúc được không?”.

“Chú thực sự không nghĩ...”

“Làm ơn.”

Ellie giật mình khi nghe thấy một thoáng tuyệt vọng trong giọng Claire và cô quay sang Charles nói, “Thế cũng được mà, em không buồn ngủ”.

“Nhưng anh định cho em uống thêm cồn thuốc phiện.”

“Cồn thuốc phiện có thể đợi năm phút.”

“Anh sẽ không để em chịu đựng đau đớn nhiều hơn mức cần thiết...”

“Em sẽ ổn mà, Charles. Trong bất kỳ tình huống nào em cũng muốn có thêm vài phút tỉnh táo. Có lẽ anh nên ra ngoài cầu thang và đợi trà.”

“Cũng được.” Anh rời phòng, nhưng không có vẻ vui vẻ với việc đó.

Ellie quay lại nhìn Claire với nụ cười uể oải. “Chú ấy có thể rất ngoan cố, đúng không?”

“Vâng.” Claire cắn môi dưới và ngoảnh mặt đi. “Và cháu e rằng mình cũng thế.”

Ellie quan sát cô gái trẻ kỹ hơn. Rõ ràng Claire đang kích động và lo lắng. Ellie muốn an ủi cô bé vô cùng, nhưng cô không chắc rằng lời đề nghị của mình sẽ được chào đón. Sau cùng, Claire đã thể hiện sự chống đối trong vài tuần qua. Cuối cùng, Ellie chỉ vỗ vào bên giường trống và nói. “Cháu có muốn ngồi xuống cạnh cô không? Cô rất thích có người bầu bạn.”

Claire ngáp ngừng, sau đó bước vài bước và ngồi xuống. Cô bé không nói gì trong ít nhất một phút, chỉ ngồi đó giật giật chiếc chăn. Rốt cuộc Ellie phá vỡ sự im lặng bằng cách nói, “Claire?”.

Cô bé giật mình thoát khỏi suy nghĩ, nhìn lên và nói, “Cháu đã không đối xử tốt với cô kể từ khi cô đến đây”.

Ellie không biết cách nào tốt nhất để đáp lại câu đó nên cô giữ im lặng.

Claire hắng giọng, như thể gom góp lòng cam đảm để tiếp tục. Khi cô bé rốt cuộc đã bắt đầu nói, những lời nói tuôn ra ào ào. “Đám cháy trong bếp là lỗi của cháu”, cô bé thốt ra. “Cháu đã dịch chuyển cái giá. Cháu không định gây ra một đám cháy. Cháu chỉ muốn làm cháy bánh mỳ để cô không có vẻ gì là thông minh và cháu cũng phá hoại món bò hầm, cháu đã đầu độc khu vườn, và... và...” Giọng cô bé vỡ ra, rồi cô bé nhìn đi chỗ khác.

“Và cái gì, Claire?”, Ellie nhẹ nhàng thúc giục, biết chuyện gì đang đến, nhưng cần phải nghe nó từ miệng Claire. Quan trọng hơn là, cô nghĩ Claire cần tự nói ra điều đó.

“Cháu đã dịch chuyển cái nồi sang chỗ nóng của mặt bếp”, cô bé thì thầm. “Cháu chưa bao giờ nghĩ có người sẽ bị thương. Xin hãy tin như thế. Cháu chỉ muốn làm cháy mứt thôi. Chỉ thế thôi. Chỉ mứt thôi.”

Ellie nuốt nghẹn một cách khó chịu. Claire trông đau khổ, buồn bã và có lỗi đến mức Ellie muốn an ủi cô bé, ngay cả khi cô bé là nguyên nhân gây ra rất nhiều đau đớn cho mình. Ellie húng hắng ho và nói, “Cô vẫn hơi khát. Cháu có thể...”.

Cô không phải nói hết câu, vì Claire đã cầm cốc trà loãng và đưa nó vào gần môi cô. Ellie muốn thêm một ngụm, rồi một ngụm nữa. Cồn thuốc phiện làm cổ cô khô rát. Cuối cùng, cô lại nhìn Claire và hỏi đơn giản, “Vì sao?”.

“Cháu không thể nói. Làm ơn chỉ biết rằng cháu xin lỗi.” Miệng Claire run run và đôi mắt ngân ngấn nước ở mức độ báo động. “Cháu biết mình đã cư xử tồi tệ và cháu sẽ không bao giờ làm bất cứ việc gì như thế này nữa. Cháu hứa.”

“Claire”, Ellie nói, giữ giọng mình nhẹ nhàng nhưng cứng rắn. “Cô sẵn sàng chấp nhận lời xin lỗi của cháu, bởi vì cô thực sự tin là nó chân thành, nhưng cháu không thể mong đợi cô làm thế mà không có lý do.”

Claire nhắm chặt mắt lại. “Cháu không muốn mọi người thích cô. Cháu không muốn cô yêu nơi này. Cháu muốn cô bỏ đi.”

“Nhưng tại sao?”

“Cháu không thể nói”, cô bé nức nở. “Cháu không thể.”

“Claire, cháu phải nói với cô.”

“Cháu không thể. Xấu hổ lắm.”

“Không có chuyện gì lại quá kinh khủng như người ta vốn nghĩ”, Ellie nhẹ nhàng nói.

Cô gái trẻ lấy tay che mặt lại và lẩm bẩm, “Cô sẽ hứa không kể với Charles chứ?”

“Claire, chú ấy là chồng cô. Bọn cô đã thề...”

“Cô phải hứa!”

Cô gái trông như ở bên bờ vực của sự kích động. Ellie không tin rằng cô bé lại có bí mật nào kinh khủng như cô bé đang nghĩ, nhưng cô nhớ lại mình đã cảm thấy như thế nào khi mười bốn tuổi, vì thế cô nói. “Được rồi, Claire, cô hứa với cháu.”

Claire nhìn đi chỗ khác trước khi nói, “Cháu muốn chú ấy chờ cháu”.

Ellie nhắm mắt lại. Cô chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng Claire lại đang nuôi dưỡng một tình cảm bí mật với Charles.

“Cháu luôn muốn kết hôn với chú ấy”, Claire thì thầm. “Chú ấy là anh hùng của cháu. Chú ấy cứu mẹ con cháu sáu năm trước, cô biết mà. Người mẹ tội nghiệp của cháu đang mang thai Judith và chủ nợ đã lấy tất cả mọi thứ. Charles hầu như không biết chúng cháu, nhưng chú ấy trả nợ cho cha cháu và đưa mẹ con cháu về nhà. Chú ấy chưa bao giờ làm bọn cháu cảm thấy như những người họ hàng đáng thương.”

“Ôi, Claire.”

“Chú ấy sẽ không phải đợi lâu nữa.”

“Nhưng làm cô sợ bỏ chạy thì có tác dụng gì? Bọn cô đã kết hôn rồi.”

“Cháu đã nghe hai người cãi nhau. Cháu biết hai người chưa...” Mặt Claire đỏ như củ cải đường. “Cháu không thể nói ra điều ấy, nhưng cháu biết là cuộc hôn nhân này có thể bị hủy bỏ.”

“Ôi, Claire”, Ellie thở dài, quá quan tâm đến tình huống hiện tại để cảm thấy xấu hổ vì Claire biết rằng cuộc hôn nhân của mình chưa từng hoàn tất. “Chú ấy không thể đợi cháu trong bất kỳ trường hợp nào. Cháu hẳn phải biết về di chúc của cha chú ấy chứ?”

“Vâng, nhưng nếu chú ấy có thể hủy hôn và...”

“Không”, Ellie ngắt lời, “Chú ấy không thể. Bọn cô không thể. Nếu chú ấy làm thế, chú ấy sẽ mất tài sản vĩnh viễn. Charles phải kết hôn trước sinh nhật lần thứ ba mươi và cuộc hôn nhân đó không thể bị hủy bỏ”.

“Cháu không biết”, Claire lặng lẽ nói.

Ellie thở dài. Thật phiền phức. Sau đó, cô nhận ra điều mình vừa mới nói và trợn mắt lên thật to. “Ôi trời”, cô nói, “Sinh nhật của Charles. Cô đã bỏ qua nó chưa?” Anh đã nói anh còn bao nhiêu ngày thì đến sinh nhật khi họ gặp nhỉ? Mười lăm? Mười bảy? Ellie nhắm tính ngày anh cầu hôn và bắt đầu đếm ngược trở lại.

“Hai ngày nữa là đến sinh nhật chú ấy”, Claire nói.

Như nhận được tín hiệu, một tiếng gõ cửa dứt khoát vang lên. “Đó là Charles”, cả hai người phụ nữ đồng thanh.

Sau đó Claire thêm vào, “Không ai gõ cửa to gần bằng như thế”.

“Vào đi”, Ellie gọi với ra. Sau đó, cô quay sang Claire và gấp gấp thì thầm, “Cháu sẽ phải kể với chú ấy. Cháu không cần phải kể với chú ấy vì sao, nhưng cháu sẽ phải nói với chú ấy là cháu làm việc đó”.

Claire trông ủ rũ nhưng cam chịu. “Cháu biết.”

Charles bước vào phòng mang theo một cái khay bạc đựng trà và bánh quy. Anh đuổi Claire ra khỏi giường và đặt nó xuống chỗ cô bé vừa ngồi. “Cháu rót được không, cháu gái?”, anh nói. “Nó phải ngấm lắm rồi. Chú đã đợi rất lâu ở cầu thang để cho hai người có thêm thời gian nói chuyện.”

“Anh thật tử tế”, Ellie trả lời. “Bọn em đã nói rất nhiều chuyện.”

“Vậy sao?”, Charles lẩm bẩm. “Có chuyện gì hai người muốn chia sẻ với anh không?”

Ellie gửi một cái nhìn sắc nhọn về phía Claire. Claire trả lời cô bằng một biểu hiện hoảng hốt, vì thế Ellie nói, “Sẽ ổn thôi mà, Claire”.

Claire chỉ đưa một tách trà và một cái đĩa ra cho Charles và nói, “Đây là dành cho Ellie”.

Charles cầm lấy và ngồi xuống cạnh vợ. “Của em đây”, anh nói, giữ nó gần môi cô. “Cẩn thận, nóng đấy.”

Cô uống một ngụm và thở dài hạnh phúc. “Thiên đường. Thiên đường ở ngay trong một tách trà nóng.”

Charles mỉm cười và đặt một nụ hôn lên đầu cô. “Giờ thì”, anh nói, nhìn vào Claire, “Cháu cần nói với Ellie chuyện gì?”.

Claire gơ một tách trà và đĩa về phía anh trước khi nói, “Cháu cần xin lỗi cô ấy”.

Anh nhận tách trà và đặt nó xuống chiếc bàn cạnh giường của Ellie. “Tại sao lại thế?”, anh bình thản hỏi, cho Ellie uống thêm một ngụm trà nữa.

Claire trông như có thể bắn ra khỏi phòng bất cứ lúc nào.

“Cứ nói với chú ấy đi”, Ellie lặng lẽ nói.

“Ngày hôm nay Ellie bị đau là do lỗi của cháu”, cuối cùng Claire thừa nhận, giọng cô bé hầu như không nghe thấy được. “Cháu dịch chuyển cái nôi để mứt bị cháy. Cháu không nghĩ đến chuyện tay cầm cũng sẽ nóng lên rất nhiều.”

Ellie há hốc miệng khi cô nhìn mặt Charles biến thành một mặt nạ cứng rắn. Cô đã nhìn thấy anh giận dữ, đã nghĩ anh có thể la hét và tức giận một chút, nhưng cơn thịnh nộ ngấm ngầm này thật đáng sợ.

“Charles?”, Claire nghẹn ngào. “Xin hãy nói gì đi.”

Charles đặt tách trà của Ellie vào đĩa bằng cử động cứng nhắc và chậm chạp của một người sắp đánh mất sự kiểm soát. “Chú đang cố gắng nghĩ đến một lý do hợp lý để giải thích vì sao chú không nên cho đóng gói đồ của cháu và đưa cháu đến trại tể bào ngay lúc này. Thực ra”, anh thêm vào, giọng cao lên theo từng giây, “Chú đang cố gắng nghĩ đến một lý do hợp lý để giải thích vì sao chú không nên giết quách cháu đi cho rồi!”.

“Charles!”, Ellie thốt lên.

Nhưng bây giờ anh đã đứng lên và tiến về phía Claire. “Cháu đã nghĩ cái quái quỷ gì thế hả?”, anh hỏi. “Cháu đã nghĩ cái chết tiệt gì thế hả?”

“Charles”, Ellie nhắc lại.

“Em đứng ngoài chuyện này”, anh quát.

“Chắc chắn là không rồi.”

Charles phớt lờ cô khi anh chọc một ngón tay về phía Claire. “Chú cho rằng cháu cũng chịu trách nhiệm cho vụ cháy trong bếp.”

Cô bé khỏ sở gặt đầu, nước mắt tuôn dài xuống mặt. “Và món bò hầm”, cô bé thở hển hển. “Đó cũng là lỗi tại cháu. Và vườn cam.”

“Tại sao, Claire? Tại sao?”

Cô bé túm chặt bụng trong lúc nước nỡ, “Cháu không thể nói”.

Anh túm vai cô bé và quay cô bé lại đối diện với mình. “Cháu sẽ giải thích với chú và cháu sẽ làm thế ngay lúc này.”

“Cháu không thể!”

“Cháu có hiểu mình đã làm gì không?”, Charles thô bạo lắc cô bé và quay cô bé lại đối diện với giường Ellie. “Nhìn cô ấy kia! Nhìn tay cô ấy kia! Cháu đã gây ra việc này đấy.”

Claire nước nỡ lớn đến mức Ellie nghĩ cô bé sẽ đổ sụp xuống đất nếu không đang bị Charles túm vai lắc. “Charles, dừng lại!”, Ellie la lên, không thể đứng nhìn việc này thêm nữa, “Anh không thấy cô bé đang hoảng sợ sao?”.

“Đúng như nó nên thế”, anh quát.

“Charles, thế là đủ rồi! Cô bé đã xin lỗi em và em chấp nhận lời xin lỗi đó.”

“À, anh thì không.”

Nếu Ellie không bị băng bó và nhức nhối vì đau, cô đã tát anh một cái. “Đó không phải lời xin lỗi dành cho anh để anh chấp nhận”, cô gầm gừ.

“Em không muốn có lời giải thích sao?”

“Cô bé đã giải thích cho em rồi.”

Charles ngạc nhiên đến mức thực sự đã thả rơi Claire ra.

“Em đã thề với cô bé là em sẽ không nói với anh về chuyện đó.”

“Tại sao?”

“Đó là chuyện giữa em và Claire.”

“Ellie...”, giọng anh có vẻ cảnh cáo rõ ràng.

“Em sẽ không phá bỏ lời hứa của mình”, cô cương quyết nói. “Và em tin rằng anh tôn trọng tính thành thật đủ để không yêu cầu em làm thế.”

Charles thở ra một hơi tức tối và cào tay vào tóc. Ellie đã gần như dồn anh vào một góc. “Con bé phải bị trừng phạt”, cuối cùng anh nói, “Anh nhất định sẽ làm thế”.

Ellie gặt đầu. “Tất nhiên. Claire đã cư xử rất xấu và phải đối diện với hậu quả. Nhưng em sẽ quyết định hình thức phạt, không phải anh.”

Anh đảo tròn mắt. Ellie quá mềm lòng, cô có thể bắt cô bé ở trong phòng một đêm và thế là xong.

Tuy nhiên, vợ anh làm anh ngạc nhiên khi cô quay sang Claire đang ngồi trên sàn nhà nơi Charles đã thả cô bé. “Claire”, Ellie nói, “Cháu nghĩ mình nên bị trừng phạt như thế nào?”.

Claire rõ ràng là cũng bị ngạc nhiên, bởi vì cô bé không nói gì, chỉ ngồi đó với cái miệng mở ra và khép vào như một con cá.

“Claire?”, Ellie khẽ gọi.

“Cháu có thể dọn sạch đồng lộn xộn trong vườn cam.”

“Ý tưởng tuyệt vời”, Ellie nói. “Cô bắt đầu dọn dẹp ở đó sáng nay với Charles, nhưng bọn cô chưa làm được nhiều. Cháu sẽ cần phải trồng lại rất nhiều cây nữa. Rất nhiều cây đã chết trong hai tuần qua.”

Claire gặt đầu. “Cháu cũng có thể dọn sạch mứt trong bếp.”

“Việc đó đã làm xong rồi”, Charles nói, giọng cụt lủn.

Nước mắt lại tràn lên trong mắt Claire và cô bé quay sang Ellie tìm sự hỗ trợ tinh thần.

“Việc cô muốn hơn cả”, Ellie mềm mỏng nói, “Là cháu sẽ thông báo cho từng thành viên trong nhà này rằng những tai nạn trong tuần qua không phải lỗi của cô. Cô đang cố gắng tìm kiếm vị trí của mình ở Wycombe Abbey này và cô không cảm kích việc bị biến thành một kẻ ngốc và bất tài”.

Claire nhắm mắt lại và gật đầu.

“Việc này không dễ cho cháu”, Ellie thừa nhận. “Nhưng đến đây và xin lỗi cô cũng không hề dễ dàng. Cháu là một cô gái mạnh mẽ, Claire. Mạnh mẽ hơn cả cháu nghĩ.”

Lần đầu tiên trong buổi tối hôm ấy, Claire thực sự mỉm cười và Ellie biết rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa.

Charles hắng giọng và nói, “Chú nghĩ Ellie đã có đủ phần khích trong một ngày rồi, Claire”.

Ellie lắc đầu và ngoắc ngón tay với Claire. “Đến đây một chút”, cô nói. Khi Claire đi đến cạnh giường, Ellie thì thầm vào tai cô bé, “Và cháu biết cô đang nghĩ gì nữa không?”.

Claire lắc đầu.

“Cô nghĩ rằng ngày nào đó cháu sẽ rất mừng vì Charles đã không thể chờ cháu.”

Claire nhìn Ellie bằng đôi mắt thất vọng.

“Tình yêu sẽ tìm thấy cháu vào lúc cháu ít mong đợi nhất”, Ellie nói khẽ. Sau đó cô thêm vào, “Và khi cháu đủ lớn”.

Claire cười khúc khích, khiến Charles găm giữ. “Hai người đang thì thầm cái quỷ gì thế?”.

“Không có gì”, Ellie trả lời. “Giờ thì, hãy để Claire chạy đi. Cô bé có rất nhiều việc để làm.”

Charles bước sang một bên để cho Claire chạy ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng cô bé, anh quay sang Ellie và nói. “Em quá khoan dung với cô bé.”

“Đó là quyết định của em, không phải của anh”, Ellie nói, giọng cô đột nhiên yếu ớt. Cô vừa mất rất nhiều năng lượng vốn đã ít ỏi để đối phó với một người chồng tức giận và một cô cháu họ nức nở.

Mắt anh nheo lại. “Em bị đau à?”

Cô gật đầu. “Em có thể dùng liều còn thuốc phiện thứ hai đó bây giờ không?”

Charles nhanh chóng đến bên cô và đưa cái cốc kê vào môi cô, vuốt tóc cô khi cô nuốt lượng thuốc trong đó xuống. Ellie ngáp và ngã người xuống gối, cẩn thận đặt bàn tay băng bó lên trên chân. “Em biết anh tin rằng em không đủ nghiêm khắc với Claire”, cô nói, “Nhưng em nghĩ cô bé đã học được bài học của mình rồi”.

“Anh sẽ phải coi lời nói của em là đúng, đúng không, vì em không chịu nói với anh cô bé đã nói gì để biện hộ cho mình?”

“Cô bé không cô gắng biện hộ cho mình chút nào. Cô bé biết việc mình làm là sai.”

Charles duỗi chân trên giường và ngã người dựa vào đầu giường. “Em là một người phụ nữ phi thường, Eleanor Wycombe.”

Cô tặng anh một cái ngáp uể oải. “Em chắc chắn không ngại nghe anh nói thế đâu.”

“Hầu hết mọi người đều không khoan dung như thế.”

“Đừng để điều đó đánh lừa anh. Em có thể báo thù rất dữ dội khi cần thiết.”

“Vậy sao?”, anh hỏi, giọng pha lẫn hài hước.

Ellie lại ngáp và dựa vào anh. “Anh sẽ ở lại đây tối nay chứ? Ít nhất cho đến khi em ngủ.”

Anh gật đầu và hôn lên thái dương cô.

“Tốt. Anh ở đây thì ấm hơn.”

Charles thổi tắt nến và nằm đè lên chần. Sau đó, khi chắc chắn rằng cô đã ngủ, anh chạm vào trái tim mình và thì thầm, “Ồ đây cũng ấm áp hơn”.

17. Chương 17

Ellie nghỉ ngơi trên giường cả buổi sáng hôm sau. Charles hiếm khi rời khỏi cô và khi anh đi khỏi, ngay lập tức vị trí của anh được thay thế bởi một thành viên của gia đình Pallister - thường xuyên là Helen hay Judith, vì Claire đang bận rộn dọn dẹp đồng hồ đồng mình đã tạo ra trong vườn cam.

Tuy nhiên, đến buổi chiều cô đã bắt đầu mất kiên nhẫn với Charles và chai cồn thuốc phiện lúc nào cũng hiện diện của anh.

“Anh thật chu đáo khi quan tâm đến vết bỏng của em đến thế”, Ellie nói, cố gắng xoa dịu anh, “Nhưng đúng là cơn đau không khủng khiếp như ngày hôm qua nữa và bên cạnh đó, em dường như không thể tỉnh táo để theo hết một cuộc nói chuyện mà không ngủ gục.”

“Không ai để tâm đâu”, anh đảm bảo với cô.

“Em thì có.”

“Anh đã cho phép giảm liều lượng đi một nửa rồi.”

“Nhưng nó vẫn khiến đầu óc em mơ hồ. Em có thể chịu đau một chút, Charles à. Em không còn yếu nữa.”

“Ellie, em không phải người tử vì đạo.”

“Em không muốn trở thành người tử vì đạo. Em chỉ muốn là chính mình thôi.”

Anh trông có vẻ nghi ngờ, nhưng anh đặt chai thuốc trở lại chiếc bàn bên giường. “Nếu tay em bắt đầu đau...”

“Em biết, em biết. Em...” Ellie thở ra nhẹ nhõm khi ai đó gõ cửa, chấm dứt hoàn toàn cuộc nói chuyện. Charles trông có vẻ như vẫn muốn thay đổi ý định và dốc cồn thuốc phiện vào hòng cô trước dấu hiệu nhỏ nhất nhất. “Vào đi!”, cô gọi với ra.

Judith nhún nhảy đi vào, mái tóc vàng sẫm được chải hết ra đằng sau. “Chúc một ngày tốt lành, cô Ellie”, cô bé líu lo.

“Chúc ngày tốt lành, Judith. Thật vui khi gặp cháu.”

Cô gái nhỏ gật đầu vương giả và trèo lên giường.

“Chú không đáng được chào hỏi sao?”, Charles hỏi.

“Có, có, tất nhiên”, Judith trả lời. “Chúc một ngày tốt lành, chú Charles, nhưng chú sẽ phải đi thôi.”

Ellie nuốt xuống tiếng cười.

“Và vì sao thế?”, anh hỏi.

“Cháu có chuyện cực kỳ quan trọng cần thảo luận với cô Ellie. Chuyện riêng.”

“Thế sao?”

Judith nhướn mày lên với vẻ kiêu kỳ, mà theo cách nào đó hoàn toàn phù hợp với khuôn mặt của một cô bé sáu tuổi. “Đúng thế. Mặc dù cháu nghĩ rằng chú có thể ở đây khi cháu tặng quà cho Ellie.”

“Cháu mới rộng lượng làm sao”, Charles nói.

“Một món quà! Thật chu đáo!”, Ellie nói chính xác cùng một lúc.

“Cháu vẽ tặng cô một bức tranh.” Judith giơ lên một bức vẽ màu nước nhỏ.

“Nó thật đẹp, Judith”, Ellie thốt lên, chăm chú nhìn những vệt màu xanh lơ, xanh lá và đỏ. “Nó thật dễ thương. Nó là... Nó là...”

“Nó là một cánh đồng.” Judith nói.

Ellie thở phào nhẹ nhõm vì không phải liều lĩnh đoán nữa.

“Thấy không?”, cô gái nhỏ tiếp tục. “Đây là cỏ và đây là bầu trời. Và đây là táo trên cây táo.”

“Thế thân cây đâu?”, Charles hỏi.

Judith quắc mắt lên với anh. “Cháu hết màu nâu rồi.”

“Cháu muốn chú đặt mua thêm không?”

“Cháu muốn thế hơn bất kỳ thứ gì khác.”

Charles mỉm cười. “Chú ước gì tất cả phụ nữ đều dễ hài lòng đến thế.”

“Bọn em không quá vô lý.” Ellie cảm thấy buộc phải nói một lời biện hộ chung chung cho giới nữ.

Judith chống tay lên hông, rõ ràng tức tối vì không hiểu được người lớn đang nói về cái gì. “Chú phải đi bây giờ, Charles. Như cháu nói, cháu cần nói chuyện với Ellie. Chuyện này rất quan trọng.”

“Thế ư?”, anh hỏi. “Quá quan trọng đối với chú? Một Bá tước? Người được cho là chịu trách nhiệm với chồng đá này?”

“Từ khóa sẽ là ‘được cho là.’” Ellie mỉm cười nói. “Em nghĩ là Judith mới là người thực sự điều hành ngôi nhà này.”

“Không nghi ngờ gì là em đúng”, anh nhăn nhó nói.

“Bọn cháu sẽ cần ít nhất nửa tiếng đồng hồ, cháu nghĩ thế”, Judith nói. “Có lẽ lâu hơn. Dù sao đi nữa, chú nên nhớ gõ cửa trước khi quay lại. Cháu không muốn chú làm bọn cháu bị gián đoạn.”

Charles đứng lên và tiến ra cửa. “Chú có thể thấy rằng mình đã bị xua đuổi ngay lúc này.”

“Nửa tiếng đồng hồ!”, Judith hét lên với cái lưng của anh.

Anh thò đầu lại qua cửa. “Cháu, nhóc con, là một bạo chúa.”

“Charles”, Ellie nói bằng giọng chế giễu và chọc tức nhất, “Judith đã yêu cầu có một khán giả riêng”.

“Ồ nhóc con tinh quái.” Anh lẩm bẩm.

“Cháu nghe thấy rồi đấy”, Judith mỉm cười nói, “Và nó chỉ có nghĩa rằng chú yêu cháu”.

“Không thể lừa gạt cô bé này”, Ellie nói, với tay ra để vò tóc cô bé và sau đó nhớ ra rằng mình không thể.

“Để ý tay của em đấy!”, Charles ra lệnh.

“Chạy đi”, Ellie đáp lại, không thể không bật cười vì đã ra lệnh cho anh.

Họ nghe thấy anh lẩm bẩm suốt lúc đi dọc hành lang. Judith lấy tay che miệng cười khúc khích suốt thời gian đó.

“Vậy là được rồi”, Ellie nói, “Cháu cần nói với cô về chuyện gì?”.

“Lẽ chúc mừng sinh nhật chú Charles. Claire nói với mẹ và cháu rằng cô muốn lên kế hoạch cho một bữa tiệc.”

“Ồ, đúng thế, tất nhiên rồi. Cô rất mừng là cháu nhớ. Cô e rằng mình không thể làm được gì nhiều. Nhưng cô ra lệnh cho người khác làm rất giỏi.”

Judith cười khúc khích. “Không, cháu sẽ là người đứng đầu.”

“Cô có thể là phó tướng không?”

“Tất nhiên.”

“Vậy thì cô cho rằng chúng ta đã thỏa thuận xong”, Ellie nói. “Vì cô không thể bắt tay cháu, chúng ta sẽ đánh dấu nó bằng một nụ hôn nhé.”

“Xong!”, Judith trèo lên giường và tặng Ellie một nụ hôn thật kêu vào má.

“Tốt. Giờ cô chỉ cần hôn lên đỉnh đầu mình và sau đó chúng ta có thể bắt đầu lên kế hoạch.”

Judith đợi Ellie hôn lên đỉnh đầu mình và sau đó nói, “Cháu nghĩ chúng ta nên bảo Monsieur Belmont nướng một cái bánh to. Khổng lồ! Phủ kem bơ.”

“Khổng lồ, hay chỉ lớn thôi?”, Ellie cười hỏi.

“Khổng lồ!”, Judith hét lên, vung tay trong không khí để diễn tả. “Và chúng ta có thể...”

“Ồi!”, Ellie hét lên đau đớn khi một bàn tay của cô bé đập vào tay cô.

Judith ngay lập tức nhảy ra khỏi giường. “Cháu xin lỗi. Cháu xin lỗi. Đó là tai nạn thôi. Cháu thề đấy.”

“Cô biết”, Ellie nói, nghiêng rằng chống lại cơn đau. “Đó không phải là vấn đề, bé con. Hãy lấy cái chai trên bàn và rót một ít vào cốc.”

“Bao nhiêu? Từng này được chưa?”, Judith chỉ ngón tay vào giữa cốc, khoảng một nửa liều.

“Không, một nửa chỗ đó thôi”, Ellie trả lời. Một phần tư liều dường như là một lượng hoàn hảo - đủ để cơn đau không quá nhức nhối nhưng hy vọng không đủ làm cô ngủ la đà và mất phương hướng. “Nhưng đừng nói với Charles.”

“Tại sao không?”

“Cứ đừng nói với chú ấy.” Và sau đó cô lẩm bẩm, “Mình ghét những lúc anh ấy đúng”.

“Cô nói gì cơ?”

Ellie uống cốc nước Judith đưa trước miệng cô và nói, “Không có gì. Giờ thì, chúng ta phải lên kế hoạch, phải không?”

Họ dành mười lăm phút tiếp theo vào chủ đề quan trọng là kem bơ, tranh cãi về việc dùng sô cô la hay vani.

Cuối ngày hôm đó, Charles xuất hiện ở cánh cửa nối giữa hai phòng mang theo một tờ giấy. “Em cảm thấy như thế nào?”, anh hỏi.

“Khỏe hơn rất nhiều, cảm ơn anh, mặc dù hơi khó lật trang sách.”

Khóe miệng anh cong lên vẻ hài hước. “Em đang cố gắng đọc à?”

“‘Cố gắng’ đúng là một từ thực tế”, cô nhắc nhở nói.

Anh bước đến bên cô và lật một trang, đồng thời nhìn xuống cuốn sách. “Tình hình của cô Dashwood thân mến thế nào rồi?”, anh hỏi.

Ellie liếc nhìn anh với biểu hiện bối rối cho đến khi cô nhận ra rằng anh đang nhòm vào cuốn Kiêu hãnh và định kiến mà cô đang cố đọc. “Rất tốt”, cô trả lời. “Em nghĩ anh Ferrars sẽ cầu hôn bất cứ lúc nào.”

“Cảm động làm sao”, anh trả lời, cô phải ngưỡng mộ anh vì giữ được vẻ mặt nghiêm chỉnh hoàn hảo như thế.

“Đây, bỏ sách đi chỗ khác đi”, cô nói. “Em đã đọc cả buổi chiều rồi.”

“Có lẽ em cần uống thêm một phần tư liều còn thuốc phiện nữa?”

“Làm sao anh biết được điều đó?”

Anh nhướn mày. “Anh biết tất cả, em yêu.”

“Em hình dung rằng những gì anh biết là cách mua chuộc Judith.”

“Đó là một điều đáng để biết, quả là thế.”

Cô đảo tròn mắt. “Một phần tư liều sẽ được đánh giá rất cao, cảm ơn anh.”

Anh rút thuốc và đưa cho cô, xoa cánh tay khi làm thế.

“Ôi trời.” Ellie nói. “Em quên hẳn cánh tay của anh. Nó thế nào rồi?”

“Không tệ bằng một nửa so với tay em. Em không cần phải lo lắng về nó.”

“Nhưng em sẽ không thể tháo chỉ được.”

“Anh chắc chắn ai đó có thể làm việc đó. Có thể là Helen. Chị ấy khâu thùa và may vá suốt mùa.”

“Em nghĩ thế. Em thực sự hy vọng anh không trở thành một người khắc kỷ, không chịu nói cho em biết anh đau như thế nào. Nếu em không phát hiện ra rằng anh đã...”

“Vì tình yêu với Chúa, Ellie, em đã bị thương nặng. Thôi lo lắng về anh đi.”

“Lo lắng về anh dễ hơn nhiều so với việc ngồi đây và nghĩ đến cái tay của em.”

Anh mỉm cười thông cảm. “Bắt em ngồi bất động ở đây là làm khó em đúng không?”

“Cực kỳ.”

“Được rồi, tại sao chúng ta không có một cuộc nói chuyện mà anh được kể rằng chồng và vợ vẫn hay nói?”

“Em xin anh thứ lỗi?”

“Em nói với anh những câu như, ‘Chồng yêu, yêu quý...’”

“Ôi, làm ơn.”

Anh phớt lờ. “Chồng yêu nhất và thương nhất của em, sức khỏe của anh như thế nào trong ngày đẹp trời này?”

Ellie thở dài thật lớn. “Ôi, được rồi. Em cho là mình có thể chơi trò này.”

“Rất có tinh thần thể thao”, anh tán thưởng.

Cô bắn cho anh một cái nhìn cẩu kính, “Anh đã bận rộn việc gì thế, chồng yêu? Em nghe thấy anh đi đi lại lại ở phòng bên kia”.

“Anh đang bước tới bước lui.”

“Bước tới bước lui? Nghe có vẻ nghiêm trọng.”

Anh chậm rãi cười toe toét. “Anh đang lên một danh sách mới.”

“Một danh sách mới? Em nín thở vì mong chờ. Tiêu đề của nó là gì?”

“Bảy cách để giải trí cho Eleanor.”

“Chỉ có bảy thôi? Em không biết mình lại dễ buồn cười thế đấy.”

“Anh có thể cam đoan với em rằng anh đã suy nghĩ rất nhiều về việc này.”

“Em chắc chắn là thế. Dấu chân trên thảm trong phòng anh có thể làm chứng cho điều đó.”

“Đừng có chế nhạo tám thảm khổ sở và tội nghiệp đó. Đi lại là nỗi thống khổ nhỏ nhất của anh. Nếu phần đời còn lại của chúng ta có gì giống với hai tuần qua, đầu anh sẽ bạc trắng khi anh ba mươi tuổi.”

Ellie biết rằng thời điểm đó ngẫu nhiên xảy ra vào ngày kia, nhưng cô không muốn tiết lộ bữa tiệc bất ngờ cô đã chuẩn bị cùng với nhà Pallister, vì thế cô giả vờ ngây ngô và chỉ nói, “Em chắc chắn rằng cuộc sống của chúng ta sẽ tiếp diễn ở nhịp điệu yên ả hơn khi bây giờ em đã làm hòa với Claire”.

“Anh hy vọng là thế”, anh nói, nghe như một cậu bé bất bình. “Giờ thì, em có muốn nghe danh sách mới của anh không? Anh đã mất cả buổi chiều để làm ra nó đấy.”

“Tất nhiên. Em nên đọc nó hay anh tự đọc?”

“Ồ, anh nghĩ mình sẽ đọc nó.” Anh ngả người về phía trước và nhướn mày trong một biểu hiện ranh mãnh. “Vì thế anh có thể chắc chắn rằng mỗi một từ sẽ được nhấn mạnh một cách phù hợp.”

Ellie không thể nén lại tiếng cười. “Vây thì tốt thôi. Bắt đầu đi.”

Anh hắng giọng. “Số một: Đọc cho cô ấy nghe để cô ấy không phải tự mình lật trang.”

“Để em xem đã! Anh chế ra điều này mới vừa rồi. Anh không thể biết rằng em đang đọc sách. Và anh chắc chắn không thể biết rằng em đang gặp khó khăn với việc lật trang.”

“Anh chỉ biên tập một chút thôi”, anh trích thượng nói. “Nó được phép, em biết mà.”

“Em chắc chắn là thế, xét đến việc anh tự tạo ra quy tắc như mình muốn.”

“Đó là một trong số ít những lợi ích của việc là một Bá tước”, anh thừa nhận. “Nhưng nếu em cần phải biết, số một thực ra là anh đọc cho em nghe. Anh chỉ sửa chữa để thêm vào một chút về việc lật trang. Giờ thì, anh sẽ tiếp tục chứ.” Thấy cô gật đầu, anh đọc, “Số hai: Bóp chân cho cô ấy”.

“Chân em?”

“Ừm, đúng thế. Em đã bao giờ được mát xa một cách tử tế chưa?” Anh nghĩ đến hoàn cảnh trưởng thành của cô, rồi sau đó nghĩ đến việc do đâu mà anh luôn được mát xa chân và từ ai, rồi gần như chắc chắn khi quyết định rằng cô chưa từng được làm thế. “Anh có thể bảo đảm với em rằng việc này rất dễ chịu. Em có muốn nghe miêu tả hay không? Hay có lẽ là minh họa?”

Cô hắng giọng vài lần. “Mục tiếp theo trong danh sách là gì?”

“Hèn nhất”, anh buộc tội cùng một nụ cười. Anh duỗi dài tay dọc phía trên chân của cô và đi theo chiều dài chân cho đến khi tìm thấy bàn chân. Anh vịn vẹo ngón chân cái. “Số ba: Mang Judith đến ít nhất hai lần một ngày để tán gẫu.”

“Đó hẳn là một gợi ý ngây thơ hơn đáng kể so với cái trước.”

“Anh biết em thích ở bên con bé.”

“Chắc chắn em ngày càng hiếu kỳ hơn bởi sự phong phú đáng kể của danh sách này.”

Anh nhún vai. “Anh không xếp chúng theo một thứ tự cụ thể nào. Anh viết lại khi chúng xuất hiện trong đầu. À, ngoại trừ điều cuối cùng, tất nhiên. Anh nghĩ về cái đó đầu tiên, nhưng anh không muốn làm em sốc.”

“Em cảm thấy hơi sợ hãi khi đề cập tới số bảy là gì.”

“Em nên thế.” Anh cười toe toét. “Đó là mục yêu thích của anh.”

Má cô hồng rất.

Charles hắng giọng, cố gắng không cười phá lên trước vẻ căng thẳng ngây thơ của cô. “Anh sẽ tiếp tục với mục tiếp theo chứ?”

“Làm ơn.”

“Số bốn: Thông báo cho cô ấy tiến độ của Claire trong vườn cam.”

“Điều đó có nghĩa là giải trí?”

“Có lẽ không chính xác là giải trí, nhưng anh nghĩ em sẽ thích được cập nhật.”

“Cô bé đang làm thế nào?”

“Rất tốt, thật đấy. Cô bé rất chăm chỉ. Nhưng ở dưới đó lạnh như quỷ. Cô bé mở cửa để không khí được lưu thông. Anh đoán cái mùi đó sẽ biến mất khi em khỏe lại để có thể tiếp tục làm vườn được.”

Ellie mỉm cười. “Mục tiếp theo trong danh sách là gì?”

Anh nhìn xuống. “Xem nào. À, đây rồi. Số năm: Đưa thợ may đến cùng với mẫu vải và kiểu cách.”

Anh liếc nhìn cô. “Anh khó có thể tin rằng chúng ta vẫn chưa làm xong việc này. Em chưa đủ khỏe để thử đồ, nhưng ít nhất chúng ta phải chọn vài kiểu nhiều màu sắc. Anh đang dần chán ngắt vì thấy em chẳng mặc màu gì khác ngoài màu nâu.”

“Cha em được trả công bằng vô số vải nâu trong hai năm qua. Em không có một cái váy màu nào khác từ lúc đó.”

“Thật đáng tiếc.”

“Váy ra anh là một tín đồ của thời trang đến thế cơ à?”

“Chắc chắn nhiều hơn vị mục sư đáng kính là cha em.”

“Về điểm đó, thưa ngài, chúng ta giống nhau.”

Anh ngả người vào cho đến khi mũi anh chạm vào mũi cô. “Anh có thực sự là ông chủ của em không, Eleanor?”

Môi cô cong lên thành một nụ cười gượng gạo. “Nghị thức xã hội dường như yêu cầu em phải xưng hô với anh như thế.”

Anh thở dài và siết chặt ngực với vẻ tuyệt vọng chế giễu. “Nếu em khiêu vũ linh hoạt như khi em trò chuyện, anh đoán rằng em sẽ trở thành người được cả thành phố tán tụng.”

“Chắc chắn là không nếu em không mua một hoặc hai cái váy mới. Tham gia mọi bữa tiệc mà chỉ mặc màu nâu thì không có tác dụng lắm.”

“À ừ, một nhắc nhở quá ư tinh tế để trở lại chủ đề đang bàn luận.” Anh giơ tờ giấy trên tay lên, lắc cổ tay để giật khe nó và đọc, “Số sáu: Thảo luận với cô ấy về những khoản mục trong tài khoản ngân hàng mới”.

Cả mặt Ellie sáng lên. “Anh quan tâm ư?”

“Tất nhiên.”

“Vâng, nhưng so với nguồn tài chính của anh, ba trăm bảng là một con số vặt vãnh. Nó không thể nào trở nên rất quan trọng với anh.”

Anh nghiêng đầu và nhìn cô như thể cô đang bỏ qua một điểm rất hiển nhiên. “Nhưng nó quan trọng với em.”

Ngay lúc này và ở ngay đó, Ellie quyết định rằng cô yêu anh. Nhiều hết mức mà người ta có thể quyết định về những vấn đề kiểu này, tất nhiên. Nhận thức đó thật sống sốt và đầu đó trong tâm trí hoang mang của cô nói với cô rằng cảm giác này đã hình thành ở trong cô kể từ khi anh cầu hôn. Có điều gì đó rất... đặc biệt về anh.

Đó là cách anh có thể tự cười giễu mình.

Đó là cách anh có thể làm cô cười giễu mình.

Đó là cách anh bảo đảm rằng sẽ trao cho Judith một nụ hôn chúc ngủ ngon hằng đêm.

Nhưng hơn tất cả, đó là cách anh tôn trọng tài năng và đoán định được nhu cầu của cô, và cách đôi mắt anh tràn ngập đau đớn khi cô bị thương, như thể anh cảm thấy mọi vết bỏng của cô trên làn da mình.

Anh là một người đàn ông tốt hơn là cô nhận thấy khi cô nói, “Con thê”.

Anh chọc vào vai cô. “Ellie? Ellie?”

“Cái gì? Ồ, em xin lỗi.” Mặt cô đỏ lên, ngay cả khi biết anh không thể đọc được suy nghĩ của mình. “Chỉ là lơ đãng thôi.”

“Em yêu, em thực ra đã ở trên mây rồi.”

Cô nuốt khan và cố gắng đưa ra một lý do hợp lý. “Em chỉ đang nghĩ về chiến lược đầu tư. Anh nghĩ sao về cà phê?”

“Anh thích uống với sữa.”

“Chuyện đầu tư cơ mà”, cô thực sự đã quát lên.

“Chúa tôi, chúng ta đột nhiên trở nên cáu kỉnh.”

Anh cũng sẽ trở nên cáu kỉnh, cô nghĩ, nếu anh vừa nhận ra rằng mình đang đi trên con đường một chiều dẫn đến một trái tim tan vỡ. Cô đã yêu một người đàn ông nghĩ rằng chuyện ngoại tình chẳng có gì sai. Anh đã thể hiện quan điểm về hôn nhân của mình rõ ràng đến mức đau đớn.

Ồ, Ellie biết rằng anh sẽ chung thủy trong thời gian này. Cô và sự mới mẻ của cuộc hôn nhân này đang quá hấp dẫn khiến anh không thể tìm kiếm người phụ nữ khác. Nhưng dần dần anh sẽ nhàm chán và đến lúc đó, cô sẽ bị bỏ lại nhà với một trái tim tan nát.

Gã đàn ông chết tiệt nay. Nếu anh phải có một sai sót không thể tránh khỏi, sao không thể là thói xấu nhai móng tay, hay cờ bạc, hay thậm chí lùn, béo và xấu xí kinh khủng? Tại sao anh phải hoàn hảo ở mọi khía cạnh ngoại trừ thiếu tôn trọng khủng khiếp đối với sự thiêng liêng của hôn nhân?

Ellie nghĩ mình có thể khóc.

Nhưng phần tệ nhất của vấn đề này là cô biết rằng mình sẽ không bao giờ có thể ăn miếng trả miếng với anh trong chuyện này. Ellie không thể phản bội ngay cả nếu cô có cố gắng. Có lẽ đó là do sự nuôi nấng nghiêm khắc của một người đàn ông của Chúa, nhưng cô cũng không thể nào phá bỏ một lời thề trang trọng như lời thề hôn nhân. Chỉ là tính cô không như thế.

“Đột nhiên em trông nghiêm túc khủng khiếp”, Charles nói, chạm tay vào mặt cô. “Chúa tôi! Mắt em có nước. Ellie, có gì không ổn thế? Là do tay em à?”

Ellie gật đầu. Đường như đó là việc dễ làm nhất trong hoàn cảnh này.

“Để anh rót thêm cho em một chút cồn thuốc phiện. Và anh sẽ không cho phép tranh cãi rằng em vừa mới uống. Một phần tư liều sẽ không làm em bất tỉnh.”

Cô uống thuốc, nghĩ rằng mình sẽ không ngại bị bất tỉnh ngay lúc này. “Cảm ơn anh”, cô nói khi anh lau miệng cho mình. Anh nhìn cô với thái độ vô cùng quan tâm, nó làm trái tim cô thực sự nhức nhối, và...

Và đúng như vậy khi suy nghĩ đó nảy đến với cô. Chẳng phải người ta nói rằng những kẻ phóng đảng khi cãi tà quy chính sẽ trở thành người chồng tốt nhất, không phải thế sao? Vì cái quái gì mà cô không thể thay đổi anh? Cô chưa bao giờ lùi bước trước một thử thách nào trước đây. Bỗng nhiên cảm thấy hào hứng và có lẽ hơi văng vẳng bởi dùng gấp đôi lượng cồn thuốc phiện hiện tại, cô quay sang anh và hỏi, “Và khi nào thì em biết được số bảy bí ẩn?”

Anh nhìn cô với đôi mắt lo lắng. “Anh không chắc em đủ khỏe để nghe hết.”

“Vớ vẩn.” Cô lắc đầu nguây nguẩy và tặng anh một nụ cười tự mãn. “Em đủ khỏe cho bất cứ việc gì.”

Giờ đến lượt anh lúng túng. Anh chớp mắt vài lần, nhấc chai cồn thuốc phiện lên và nhìn nó đầy hiếu kỳ. “Anh nghĩ thứ này được cho là để làm người ta buồn ngủ.”

“Em không biết về ngủ ghê”, cô cãi lại, “Nhưng em chắc chắn cảm thấy khỏe hơn.”

Anh nhìn cô, rồi lại nhìn cái chai và ngửi nó một cách thận trọng. “Có lẽ anh phải thử uống một ngụm nhỏ.”

“Em có thể cầu[1] anh”, cô cười rúc rích.

[1] Nguyên văn câu trước Charles nói là “... have a nip”, có nghĩa là uống ngụm nhỏ, nhưng Ellie chơi chữ, dùng “nip” là động từ, có nghĩa là cầu, véo.

“Giờ thì anh biết là em đã uống quá nhiều cồn thuốc phiện.”

“Em muốn nghe số bảy.”

Charles khoanh tay và nhìn cô ngáp. Cô bắt đầu làm anh lo lắng. Cô có vẻ đang hồi phục, rồi sau đó cô thực sự đã sắp rơi nước mắt và bây giờ... Chà, nếu không biết rõ hơn, anh sẽ nghĩ cô đang quyến rũ mình.

Thực ra việc đó rất hợp với những gì anh viết ở mục số bảy, mặc dù anh đột ngột không thấy thích thú với việc bộc lộ những ý định của mình khi cô đang ở trong tâm trạng kỳ lạ như thế này.

“Số bảy, làm ơn”, cô đeo bám.

“Có lẽ ngày mai...”

Cô dối. “Anh đã nói muốn giải trí cho em. Em bảo đảm với anh rằng em sẽ không được khuấy khoả trừ khi biết mục cuối cùng trong danh sách của anh.”

Charles không bao giờ có thể tin được điều này, nhưng đúng là anh không thể đọc to những từ đó. Không khi mà cô đang cư xử lạ lùng như thế này. Anh đơn giản không thể lợi dụng cô trong tình trạng này. “Đây này”, anh nói, hốt hoảng vì sự xấu hổ nghe thấy trong giọng của mình và ngày càng tức tối với cô vì đã khiến anh cảm thấy như một... như một... Chúa tội, chuyện gì đã xảy ra với anh? Anh chắc chắn đã bị đồng hóa. Anh cau có. “Em có thể tự đọc nó.”

Anh đặt tờ giấy trước mặt cô và quan sát khi mắt cô lướt trên những chữ viết của mình. “Ôi trời”, cô ré lên. “Việc đó là có thể ư?”

“Anh bảo đảm với em là như thế.”

“Ngay cả trong tình trạng của em?” Cô giơ tay ra. “Ồ. Em cho rằng đó là lý do anh đã đặc biệt nhắc đến...”

Anh thực sự cảm thấy tự mãn một chút khi mặt cô đỏ như củ cải đường. “Không thể nói sao, em yêu?”

“Em không biết người ta có thể làm những việc như thế bằng miệng”, cô lẩm bẩm.

Môi Charles giãn ra thành một nụ cười toe toét chậm rãi khi tên phóng dăng ở bên trong thức giấc. Cảm giác đó thật tốt. Giống với con người anh hơn. “Thực ra, còn rất nhiều việc khác...”

“Anh có thể nói với em về việc đó sau này”, cô nói nhanh.

Mi mắt anh trĩu xuống hơn. “Hoặc có lẽ anh sẽ chỉ cho em thấy.”

Nếu anh không biết rõ hơn, anh có thể thề rằng cô gồng vai khi nói, hoặc đúng hơn là nuốt khan, “Được rồi”.

Hoặc có lẽ đó là một tiếng rít, đúng hơn là một tiếng nuốt khan. Dù sao đi nữa, cô thật sự hốt hoảng.

Sau đó cô lại ngáp và anh nhận ra rằng cô có hốt hoảng hay không không quan trọng cho lắm. Lượng cồn thuốc phiện uống thêm đã có hiệu quả và cô sắp...

Thốt ra một tiếng ngáy to.

Anh thở dài và lùi lại, tự hỏi còn bao lâu nữa cho đến lúc anh có thể thực sự làm tình với vợ mình. Sau đó, anh tự hỏi liệu mình có thể sống lâu được đến như thế.

Một âm thanh hài hước thoát ra từ cổ họng Ellie, một âm thanh khiến cho không một người bình thường nào ngủ được.

Đó là khi anh nhận ra rằng mình có những vấn đề lớn hơn cần phải lo lắng và bắt đầu lo lắng là liệu cô có ngủ ngáy hằng đêm hay không.

18. Chương 18

Ellie thức giấc vào buổi sáng hôm sau, cảm thấy khoan khoái vô cùng. Những gì mà một chút lòng can đảm và quyết tâm có thể tác dụng đến tinh thần của con người thật ngạc nhiên. Đó là một thứ kỳ lạ, tình yêu

lặng mạp. Cô chưa bao giờ cảm thấy nó trước đây và ngay cả nếu nó làm bụng cô nôn nao một chút, cô muốn giữ nó bằng cả hai tay và không bao giờ buông ra.

Hay đúng hơn là, cô muốn níu giữ Charles và không bao giờ buông tay, nhưng đó là một việc bị nghiêm cấm với đôi bàn tay băng bó. Cô cho rằng đó là dục vọng. Nó cũng xa lạ đối với cô như tình yêu lãng mạn.

Cô không hoàn toàn chắc chắn rằng mình có thể thay đổi anh nghe theo quan điểm của mình về tình yêu, hôn nhân và lòng chung thủy, nhưng cô biết mình sẽ không bao giờ sống yên ổn được nếu không thử làm thế. Nếu không thành công, có thể cô sẽ đau khổ, nhưng ít nhất cô không phải gọi mình là một kẻ hèn nhát.

Vì thế cô đứng đợi trong phòng ăn dành cho gia đình cùng Helen và Judith với sự phấn khích mạnh mẽ khi Claire đi gọi Charles. Claire đang đến phòng làm việc để giả vờ mời anh đến kiểm tra công việc cô bé đang làm trong vườn cam. Phòng ăn nhỏ nằm trên đường đi từ phòng làm việc đến vườn cam, vì thế Ellie, Judith và Helen đã chuẩn bị để nhảy ra và hét lên, “Ngạc nhiên chưa!”

“Chiếc bánh này trông thật đáng yêu”, Helen nói, quan sát lớp kem phủ màu nhạt. Cô nhìn gần hơn một chút. “Trừ một điều, có lẽ do cái vết lõm nhỏ ngay ở đây bằng khoảng một ngón tay của đứa bé sáu tuổi.”

Judith bò xuống bàn ngay lập tức, tuyên bố rằng cô bé nhìn thấy một con bọ.

Ellie mỉm cười chiều chuộng. “Một chiếc bánh sẽ không phải là một chiếc bánh nếu ai đó không lén trộm lấy một ít kem. Ít nhất, nó không phải là một cái bánh của gia đình. Và đó là những thứ tốt nhất.”

Helen nhìn xuống để chắc chắn rằng Judith đang bận rộn với thứ gì đó hơn là lắng nghe cuộc nói chuyện của họ và nói, “Nói thật nhé, Ellie, chị cũng bị hấp dẫn”.

“Vậy thì làm đi. Em sẽ không nói gì đâu. Em sẽ tham gia với chị, nhưng...” Ellie giơ bàn tay băng bó lên.

Mặt Helen ngay lập tức trở nên quan tâm. “Em chắc mình đủ khỏe để tham gia bữa tiệc đấy chứ? Tay của em...”

“Thực sự không quá đau nữa, em thề đấy.”

“Charles nói em vẫn cần cần thuốc phiện để giảm đau.”

“Em uống rất ít. Một phần tư liều. Và em mong là sẽ thôi hẳn vào ngày mai. Vết bỏng đã liền rất nhanh. Những vết phỏng rộp đã gần hết rồi.”

“Tốt. Chị mừng là thế, chị...” Helen nuốt nghẹn, nhắm mắt lại một lúc và sau đó kéo Ellie sang bên kia phòng để Judith không thể nghe thấy cô đang nói gì. “Chị không thể cảm ơn em cho đủ vì sự cảm thông của em với Claire. Chị...”

Ellie giơ một tay lên. “Không có gì đâu, Helen. Chị không cần phải nói gì thêm về chủ đề này nữa.”

“Nhưng chị phải nói. Hầu hết phụ nữ ở địa vị em đã quăng cả ba người bọn chị ra ngoài đường rồi.”

“Nhưng Helen, đây là nhà chị.”

“Không”, Helen nói một cách thần nhiên, “Wycombe Abbey là nhà của em. Bọn chị là khách của em”.

“Đây là nhà chị.” Giọng Ellie cứng rắn, nhưng cô mỉm cười khi nói. “Và nếu em còn nghe chị nói khác đi lần nữa, em sẽ phải bóp cổ chị.”

Helen trông như thể định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng cũng khép miệng lại. Tuy nhiên, một lúc sau cô nói, “Claire không nói với chị vì sao con bé cư xử như thế, mặc dù chị cũng biết tương đối rồi”.

“Em cũng nghĩ là chị biết”, Ellie lặng lẽ nói.

“Cảm ơn em vì đã không làm con bé xấu hổ trước mặt Charles.”

“Trái tim cô bé không cần phải tan vỡ hai lần.”

Helen khỏi phải trả lời gì thêm nhờ Judith, người đã bò ra từ dưới bàn. “Cháu đã đuổi con bọ đi rồi!”, cô bé ríu rít. “Nó to đùng. Và rất hung dữ.”

“Không có con bọ nào cả, bé con và cháu biết thế mà”, Ellie nói.

“Cô có biết rằng bọn thích kem bơ không?”

“Các cô gái nhỏ cũng thế, cô biết mà.”

Judith mím môi lại, hiển nhiên là không hài lòng với chiều hướng của cuộc nói chuyện.

“Chị nghĩ là chị nghe thấy họ!”, Helen rói rít thì thầm. “Im lặng nào, mọi người.”

Bộ ba đứng bên cạnh ngưỡng cửa, quan sát và lắng nghe với sự mong đợi. Trong vòng vài phút, giọng Claire trở nên rõ ràng.

“Chú sẽ thấy rằng cháu đã có tiến triển rất lớn với vườn cam”, cô bé đang nói.

“Ừ”, giọng Charles vang lên, dần to hơn, “Nhưng không phải đi theo hành lang phía đông sẽ nhanh hơn sao?”.

“Có một cô hầu gái đang đánh bóng sàn”, Claire trả lời rất nhanh. “Cháu bảo đảm là sàn nhà sẽ bị trơn.”

“Cô gái thông minh”, Ellie thì thầm với Helen.

“Chúng ta có thể đi qua phòng ăn gia đình”, Claire tiếp tục. “Nó cũng nhanh gần bằng và...”

Cánh cửa bắt đầu mở.

“Ngạc nhiên chưa!”, bốn người phụ nữ sống ở Wycombe Abbey hét lên.

Charles trông thực sự ngạc nhiên, trong khoảng một phút. Sau đó anh trông hơi bức tức khi quay sang Ellie và hỏi, “Em làm cái quái gì mà ra khỏi giường thế?”.

“Chúc mừng sinh nhật anh”, cô nói gay gắt.

“Tay em...”

“Ít nhất cũng có vẻ như không gây cản trở cho khả năng đi lại.” Cô mỉm cười nhún nhó. “Rất phi thường, nhỉ.”

“Nhưng...”

Helen, với vẻ nóng vội khác thường, đập nhẹ vào sau đầu Charles. “Thôi nào, em họ, thưởng thức bữa tiệc của em đi.”

Charles nhìn đám phụ nữ đang nhìn anh với vẻ mong chờ và nhận ra rằng mình đang cư xử như tên cục mịch tồi tệ nhất. “Cảm ơn, tất cả mọi người”, anh nói. “Tôi thật vinh hạnh vì mọi người đã mất quá nhiều công sức như thế này để tổ chức sinh nhật cho mình.”

“Bọn em không thể để nó trôi qua mà không có lấy một cái bánh.” Ellie nói. “Judith và em chọn kem phủ đấy. Kem bơ.”

“Thật à?”, anh tán thưởng. “Những cô gái thông minh.”

“Cháu vẽ cho chú một bức tranh!”, Judith thốt lên. “Bằng màu nước.”

“Thật sao, bé con?”, Charles quỳ xuống bên cạnh cô bé. “Nó trông thật đáng yêu. À, nó trông giống như... giống như...” Anh nhìn Helen, Claire, Ellie tìm sự giúp đỡ, nhưng tất cả bọn họ đều chỉ nhún vai.

“Giống như chuồng ngựa!”, Judith hồ hởi nói.

“Chính xác!”

“Cháu nhìn nó chăm chăm cả tiếng đồng hồ trong lúc vẽ đấy.”

“Cả tiếng đồng hồ? Siêng năng làm sao. Chú sẽ phải tìm cho nó một vị trí trang trọng trong phòng làm việc.”

“Chú phải đóng khung”, cô bé hướng dẫn. “Bằng vàng.”

Ellie nén lại một tiếng cười và thì thầm với Helen, “Em tiên đoán một tương lai hoành tráng cho cô bé này. Có lẽ là nữ hoàng của vũ trụ”.

Helen thở dài. “Con gái chị chắc chắn không muốn chịu đựng cảm giác không biết mình muốn gì.”

“Nhưng đó là một việc tốt”, Ellie nói. “Biết mình muốn gì thật tốt. Em chỉ vừa phát hiện ra mình muốn gì gần đây thôi.”

Charles cắt bánh, dưới sự hướng dẫn của Judith, tất nhiên, cô bé có những ý tưởng rất chắc chắn rằng nó nên được làm như thế nào và rồi nhanh chóng anh đã lại bận rộn mở quà.

Có một bức tranh màu nước của Judith, một cái gối thêu của Claire và một chiếc đồng hồ nhỏ của Helen. “Để đặt trên bàn làm việc”, cô giải thích. “Chị nhận ra rằng ngồi ở phía bên kia phòng vào buổi tối khó mà nhìn thấy mặt đồng hồ lớn.”

Ellie khẽ thúc khuỷu tay vào sườn chồng mình để gây sự chú ý của anh. “Em chưa chuẩn bị được quà cho anh”, cô thản nhiên nói, “Nhưng em đã có kế hoạch rồi”.

“Thật ư?”

“Em sẽ nói với anh vào tuần tới.”

“Anh phải đợi nguyên một tuần?”

“Em sẽ cần phải dùng cả hai tay của mình”, cô nói, tặng anh một cái nhìn lẳng lơ.

Nụ cười toe toét của anh trở nên càng ranh mãnh hơn, “Anh khó có thể đợi.”

Đúng như lời nói, Charles đã gọi một thợ may đến Wycombe Abbey để chọn mẫu vải và kiểu cách. Ellie sẽ phải lấy phần lớn tủ quần áo mới ở Luân Đôn, nhưng cửa hàng Smithson của Canterbury là một nhà may có chất lượng và bà Smithson sẽ có thể may vài bộ váy mới để Ellie dùng cho đến khi có thể đi đến thành phố.

Ellie rất hào hứng với việc gặp bà chủ hàng may; cô luôn tự khâu quần áo cho mình, vì thế mà một cuộc tư vấn riêng đúng là một sự xa xỉ.

À, không riêng tư lắm.

“Charles”, Ellie nói lần thứ năm, “Em hoàn toàn có thể tự chọn trang phục cho mình”.

“Tất nhiên, em yêu, nhưng em chưa từng đến Luân Đôn và...” Anh trông thấy kiểu váy trong tay bà Smithson. “Ồ, không phải cái đó. Cổ váy cắt quá thấp.”

“Nhưng những cái này không phải dành cho Luân Đôn. Đây là dành cho nông thôn. Và em đã đến nông thôn”, cô thêm vào, giọng tăng thêm đôi chút mỉa mai. “Tất nhiên là, em đang ở nông thôn ngay lúc này.”

Nếu Charles nghe thấy cô, anh cũng không tỏ dấu hiệu gì, “Xanh lá”, anh nói, rõ ràng là với bà Smithson. “Cô ấy mặc màu xanh lá rất đáng yêu.”

Lẽ ra Ellie sẽ cảm thấy thích thú với lời khen của anh, nhưng cô có việc khẩn cấp hơn. “Charles”, cô nói. “Em thực sự muốn có một phút riêng tư với bà Smithson.”

Anh có vẻ sốc. “Để làm gì?”

“Nếu anh không biết tất cả váy vóc của em trông như thế nào thì không phải là sẽ thú vị hơn sao?”, cô ngọt ngào mỉm cười. “Anh không muốn được bất ngờ sao?”

Anh nhún vai. “Anh chưa thực sự nghĩ về điều đó.”

“À, hãy nghĩ về nó”, cô nghiêng răng. “Tốt hơn là ở trong phòng làm việc.”

“Em thực sự không muốn anh ở đây?”

Anh trông như bị tổn thương và Ellie ngay lập tức hối hận vì đã quát anh. “Vì việc chọn lựa váy vóc đơn giản chỉ là trò tiêu khiển thời gian của phụ nữ mà.”

“Vậy ư? Anh rất muốn làm việc này. Anh chưa bao giờ chọn váy cho phụ nữ trước đây.”

“Ngay cả với...”, Ellie cắn môi. Cô đã định nói “nhân tình”, nhưng cô không chịu thốt ra từ đó. Cô đang suy nghĩ theo chiều hướng tích cực trong những ngày này và thậm chí không muốn nhắc nhở anh rằng anh đã từng lai vãng với gái giang hồ. “Charles”, cô tiếp tục bằng giọng nhỏ nhẹ hơn, “Em muốn chọn thứ gì đó sẽ làm anh ngạc nhiên”.

Anh lau bầu nhưng rời khỏi phòng.

“Bá tước là một người chồng rất quan tâm, đúng không?”, bà Smithson nói khi anh đóng cửa lại.

Ellie đỏ mặt và lẩm bẩm thứ gì đó vô nghĩa. Sau đó, cô nhận ra rằng mình phải hành động thật nhanh nếu muốn làm xong bất cứ việc gì trong lúc Charles bỏ đi. Cô biết tính anh, anh sẽ thay đổi ý nghĩ và lao vào đây bất cứ lúc nào.

“Bà Smithson”, cô nói, “Những chiếc váy không vội gì. Thứ tôi thực sự cần là...”

Bà Smithson mỉm cười đầy hiểu biết. “Quần áo cho cô dâu?”

“Phải, vài chiếc váy ngủ.”

“Thứ đó có thể làm được mà không phải thử.”

Ellie thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi có thể đề cử màu xanh lá nhạt được không? Chồng cô đã tán tưng bằng lời về màu sắc đó.”

Ellie gật đầu.

“Và kiểu?”

“Ồ, kiểu nào cũng được. Ồ, kiểu nào mà bà cho rằng phù hợp với một cặp đôi mới cưới.” Ellie cố gắng không quá nhấn mạnh vào từ “mới cưới”, nhưng rồi thì, cô muốn làm rõ rằng mình không phải đang chọn một cái váy ngủ để mặc cho ả.

Nhưng sau đó bà Smithson đã gật đầu với vẻ đầy bí ẩn và Ellie biết rằng bà ấy sẽ gửi đến thứ gì đó đặc biệt. Có lẽ thứ gì đó hấp dẫn. Nhất định là thứ Ellie sẽ không bao giờ chọn cho mình.

Nghĩ đến việc thiếu kinh nghiệm trong nghệ thuật quyến rũ của mình, Ellie nghĩ như thế có thể là tốt nhất.

Một tuần sau, bàn tay Ellie gần như đã khỏi. Da cô vẫn còn nhạy cảm, nhưng nó không còn làm cô đau mỗi lần cử động. Đã đến lúc tặng quà sinh nhật cho Charles.

Cô đang sợ hãi.

Tất nhiên, cô cũng rất phấn khích, nhưng xét đến việc cô là một người hoàn toàn ngây thơ như thế nào, nỗi sợ hãi dường như là sự kết hợp của hai cảm xúc đó.

Vì Ellie đã quyết định món quà cô tặng cho Charles nhân dịp sinh nhật lần thứ ba mươi sẽ là chính mình. Cô muốn cuộc hôn nhân của họ là một liên kết thực sự của tâm trí, linh hồn và... Cô nuốt chửng khi cô nghĩ về điều này... Thế xác.

Bà Smithson chắc chắn xứng đáng với lời hứa. Ellie khó có thể tin vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Bà thợ may đã chọn chiếc váy bằng lụa xanh lá nhạt mỏng nhất. Cổ áo kín đáo, nhưng phần còn lại của chiếc váy táo bạo hơn cả Ellie có thể tưởng tượng. Nó bao gồm hai tấm lụa, chỉ khâu lại ở vai. Có hai chỗ buộc dây ở hai bên eo, nhưng chúng không che được chiều dài chân hay đường cong ở hông.

Ellie cảm thấy trần trụi và cô mặc chiếc áo choàng hợp tông bên ngoài với vẻ biết ơn. Cô run rẩy, một phần bởi vì không khí lạnh buổi đêm và một phần bởi vì cô có thể nghe thấy tiếng Charles đang đi lại quanh phòng. Thông thường anh sẽ đến chúc cô ngủ ngon, nhưng Ellie nghĩ mình có thể phát điên nếu ngồi đây và đợi anh. Cô chưa bao giờ là người có nhiều kiên nhẫn.

Hít một hơi thở sâu, lấy lại bình tĩnh, cô đưa tay lên và gõ vào cánh cửa nổi.

Charles cũng người trong lúc tháo ca vát. Ellie chưa bao giờ gõ lên cánh cửa nổi. Anh luôn đến gặp cô trong phòng cô và bên cạnh đó, tay cô đã lành để gõ được cửa hay sao? Anh không nghĩ cô bị vết bỏng nào trên khớp ngón tay, nhưng...

Anh kéo nốt chiếc ca vát ra, quăng nó lên một chiếc trường kỷ và sải bước đến cánh cửa bên kia phòng. Anh không muốn cô phải vận nắm đấm, do vậy thay vì nói “Vào đi” anh chỉ kéo cửa mở.

Và suýt nữa ngất xỉu.

“Ellie?”, anh nói, khá hụt hơi.

Cô chỉ mỉm cười.

“Em đang mặc cái gì thế?”

“Em... à... đây là một phần tư trang cô dâu của em.”

“Em không có tư trang cô dâu.”

“Em nghĩ mình có thể dùng một thứ bây giờ.”

Charles ngẫm nghĩ về mục đích hướng tới của lời khẳng định này và cảm thấy làn da trở nên nóng bỏng.

“Em có thể vào không?”

“Ồ, có, tất nhiên.” Anh bước sang một bên và để cô bước vào, miệng anh trễ xuống khi cô bước qua. Cho dù cô đang mặc gì thì nó cũng đang thắt lại ở eo, lớp lụa bám dính lấy mọi đường cong.

Cô quay người lại. “Em cho rằng anh đang tự hỏi tại sao em lại ở đây.”

Anh bảo mình khép miệng lại.

“Em cũng đang tự hỏi mình”, cô nói, cười hồi hộp.

“Ellie, anh...”

Cô nhún vai thoát khỏi chiếc áo choàng.

“Ôi, Chúa tôi”, anh thì thào. Mắt anh đảo lên trên trời. “Anh đang bị thử thách. Đúng là thế, phải thế không? Anh đang bị thử thách.”

“Charles?”

“Mặc cái đó vào”, anh hốt hoảng nói, túm lấy chiếc áo choàng nằm trên sàn. Nó vẫn còn hơi ẩm của làn da cô. Anh thả nó xuống và lấy một chiếc chăn lông. “Không, tốt hơn là không, trùm cái này vào.”

“Charles, dừng lại!”, cô giơ tay lên để gạt chiếc chăn đi và anh nhìn thấy mắt cô ngập nước mắt.

“Đừng khóc”, anh thốt ra. “Sao em lại khóc?”

“Anh không...? Anh không...?”

“Anh không cái gì?”

“Anh không muốn em sao?”, cô thì thầm. “Thậm chí là một chút? Anh đã thế tuần trước, nhưng em không mặc như thế này và...”

“Em điên à?”, anh gần như la toáng lên. “Anh muốn em nhiều đến mức có thể chết ngay tại chỗ lúc này. Vì thế che người lại đi, nếu không em sẽ giết chết anh.”

Ellie chống tay lên hông, trở nên hơi cáu kỉnh bởi chiều hướng của cuộc nói chuyện.

“Để ý tay em đấy!”, anh hét lên.

“Tay em ớn cả”, cô gất gỏng.

“Thật ư?”

“Miễn là em không để tay trần đụng vào bụi hồng.”

“Em chắc không?”

Cô gật đầu.

Trong một giây anh không cử động. Sau đó, anh lao vào cô với nỗ lực hất văng hơi thở ra khỏi cô. Một phút Ellie còn đang đứng, phút tiếp sau cô đã nằm ngửa, ở trên giường, với Charles nằm trên cô.

Nhưng điều kỳ diệu nhất là anh đang hôn cô. Thực sự hôn cô, thật sâu và dữ dội hơn cả trước vụ tai nạn.Ồ, anh đã viết những thứ ghê tởm trong tờ danh sách, nhưng anh đã đối xử với cô như một bông hoa mong manh. Bây giờ anh đang hôn cô với cả cơ thể mình - bằng bàn tay anh, giờ đã đang khám phá đường cắt bên sườn của chiếc váy ngủ và ôm lấy đường cong ấm áp ở đùi cô - bằng hông anh, đang thân mật áp sát vào cô - và bằng trái tim anh, đang đập dồn dập theo một nhịp điệu quyến rũ gần ngực cô.

“Đừng dừng lại”, Ellie rên rỉ. “Đừng bao giờ ngừng lại.”

“Anh không thể cho dù có muốn”, anh trả lời, miệng chạm vào tai cô. “Và anh không muốn.”

“Ồ, tốt.” Đầu cô ngả ra sau và ngay lập tức anh di chuyển từ tai đến cổ cô.

“Chiếc váy này”, anh rên rỉ, rõ ràng không thể nói trọn câu. “Đừng bao giờ để mất nó.”

Cô mỉm cười. “Anh thích nó?”

Anh trả lời bằng cách kéo chiếc nơ ở hông cô. “Nó hẳn phải là phi pháp.”

“Em có thể đặt mỗi cái một màu”, cô trêu.

Bàn tay anh ôm lấy sườn cô, ngón tay to ấn vào dưới bầu ngực. “Làm đi. Gửi hóa đơn cho anh. Hay tốt hơn là anh sẽ trả trước.”

“Em đã trả cho chiếc này”, Ellie nói khẽ.

Charles im lặng rồi nhắc đầu lên, cảm thấy có thứ gì đó thay đổi trong giọng cô. “Tại sao? Em biết là mình có thể dùng tiền của anh để mua bất cứ thứ gì em muốn.”

“Em biết. Nhưng đây là quà sinh nhật em tặng anh.”

“Chiếc váy?”

Cô mỉm cười và chạm tay vào má anh. Đàn ông có thể rất ngốc nghếch. “Chiếc váy. Em.” Cô cầm tay anh và đưa nó đến trái tim cô. “Cái này. Em muốn cuộc hôn nhân của chúng ta trở thành một cuộc hôn nhân đúng nghĩa.”

Anh không nói gì, chỉ đưa tay ôm lấy mặt cô và say mê nhìn cô trong một lúc lâu. Sau đó, với vẻ chậm rãi đến đau đớn, anh chạm môi vào môi cô trong một nụ hôn ngọt ngào hơn bất cứ thứ gì cô từng mơ đến. “A, Ellie”, anh thở dài trên miệng cô. “Em làm anh thật hạnh phúc.”

Đó không phải là một lời tuyên bố tình yêu, nhưng nó vẫn làm trái tim cô như muốn hát lên. “Em cũng hạnh phúc”, cô thì thầm.

“Ừm.” Anh di chuyển đến cổ Ellie, dụi mặt vào cổ cô. Bàn tay anh trượt xuống bên dưới lớp lụa, để lại một vết lửa dọc làn da đã nóng rực của cô. Cô cảm thấy anh chạm vào hông, bụng, ngực, anh dường như ở khắp nơi và cô vẫn còn muốn nữa.

Cô dò dẫm với những khuy áo của anh, khao khát muốn cảm nhận hơi nóng làn da anh. Nhưng cô đang run rẩy vì ham muốn và bàn tay cô vẫn chưa cử động linh hoạt như bình thường.

“Nào, hãy để anh”, anh thì thầm, nhắc mình ra khỏi cô để cởi áo. Anh làm việc với những chiếc khuy thật chậm và Ellie không chắc rằng cô muốn anh làm chậm hơn nữa, để kéo dài điệu nhảy khêu gợi này, hay muốn anh xé phăng chiếc áo chết tiệt này đi và trở lại bên cạnh cô.

Cuối cùng anh rũ bỏ chiếc áo và ngã xuống một chút về phía cô, chống người trên cánh tay duỗi thẳng. “Chạm vào anh đi”, anh ra lệnh và sau đó làm dịu nó với một từ “Làm ơn” nồng nhiệt.

Ellie ngáp ngừng giơ tay lên. Cô chưa bao giờ chạm vào ngực một người đàn ông, chưa bao giờ nhìn thấy ngực một người đàn ông trước đây. Cô hơi ngạc nhiên bởi đám lông nâu đỏ rải rác trên làn da anh. Nó mềm và đàn hồi, nhưng không giấu được làn da đang nóng rực hay cơ bắp anh giật giật dưới cái vuốt ve ngăn ngại của cô.

Cô càng táo bạo hơn, phấn khích hơn và bạo gan hơn bởi cách anh hít vào lấy hơi khi cô đưa tay về phía anh. Cô thậm chí không phải chạm vào anh cũng khiến anh run rẩy vì ham muốn. Cô đột nhiên cảm thấy mình phải là người phụ nữ đẹp nhất trên trái đất. Ít nhất là trong mắt anh, hay trong giây phút này và đó là những gì quan trọng nhất.

Cô cảm thấy bàn tay anh trên người, nâng cô lên, sau đó chiếc váy ngủ trượt qua đầu và rơi xuống thành một vũng lụa trên sàn. Ellie không còn chỉ cảm thấy khóa thân nữa, mà cô đã thực sự không còn mảnh vải che thân. Theo cách nào đó thì việc đó dường như là thứ tự nhiên nhất trên thế giới này.

Anh rời khỏi cô và cởi quần. Lần này anh làm thật nhanh, gần như cuống cuồng. Mắt Ellie mở to khi cô nhìn thấy vật đàn ông bị khuấy động của anh. Charles nhận ra sự e dè của cô, nuốt nghẹn và nói, “Em sợ không?”

Cô lắc đầu. “À, cô lẽ một chút. Nhưng em biết anh sẽ làm mọi thứ trở nên tốt đẹp.”

“Ôi, Chúa tôi, Ellie”, anh rên rỉ, hạ mình trở lại giường. “Anh sẽ cố gắng. Anh hứa, anh sẽ cố gắng. Anh chưa bao giờ làm việc này cùng với một người trong trắng trước đây.”

Điều đó làm cô bật cười. “Và em cũng chưa bao giờ làm việc này trước đây, vì thế chúng ta hòa nhau.”

Anh chạm vào má cô. “Em thật dũng cảm.”

“Không phải dũng cảm, chỉ là tin tưởng.”

“Nhưng có thể cười, trong khi anh...”

“Đó chính xác là lý do em cười. Em quá hạnh phúc nên không thể nghĩ đến bất kỳ thứ gì khác ngoài cười.”

Anh lại hôn cô, miệng anh thật nóng bỏng trên miệng cô. Và trong khi anh làm cô xao nhãng bằng cách này, bàn tay anh lướt qua làn da mềm mại ở bụng để đến vùng nữ tính bị che giấu của cô. Cô cứng người trong một lúc, sau đó thả lỏng dưới cái vuốt ve dịu dàng của anh. Lúc đầu, anh không cử động để đi vào cô sâu hơn, chỉ chạm vào cô khi anh di chuyển miệng khắp khuôn mặt cô.

“Em có thích thế không?”, anh thì thầm.

Cô gật đầu.

Bàn tay kia của anh di chuyển đến ngực cô, siết lấy bầu ngực đầy đặn trước khi chà lòng bàn tay lên núm hoa căng cứng đó. “Em có thích thế không?”, anh thì thầm, giọng dần khàn khàn.

Cô gật đầu và lần này mắt nhắm chặt lại.

“Em có muốn anh làm thế lần nữa không?”

Và trong khi cô gật đầu lần thứ ba, anh đưa một ngón tay vào những nếp gấp nóng bỏng và bắt đầu vuốt nhẹ.

Ellie thở hổn hển, rồi quên mất cách thở. Sau khi cô cuối cùng cũng nhớ được phổi của mình ở đâu, cô thét lên một tiếng “Ôi”, khiến Charles bật cười và trượt ngón tay vào sâu hơn, chạm vào cô theo cách thân mật nhất.

“Ôi, Chúa tôi, Ellie”, anh rên rỉ. “Em muốn anh.”

Cô cấp bách bám vào vai anh. “Anh chỉ vừa mới nhận ra thôi sao?”

Tiếng cười của anh vang lên từ sâu trong cổ họng. Ngón tay anh tiếp tục sự hành hạ khêu gợi đó, di chuyển và vuốt ve bên trong cô, sau đó anh tìm thấy điểm nhạy cảm nhất của cô và Ellie gần như bật khỏi giường.

“Đừng chống lại nó”, anh nói, ép sự khuấy động của mình vào eo cô. “Nó chỉ tốt hơn mà thôi.”

“Anh chắc không?”

Anh gật đầu. “Chắc chắn.”

Chân cô lại thả lỏng và lần này Charles đẩy nó mở rộng hơn, tạo một khoảng không gian giữa hai chân cô. Anh bỏ tay ra, rồi sau đó vật đàn ông của anh chạm vào cô, nhẹ nhàng thăm dò lối vào.

“Đúng thế”, anh thì thầm. “Mở ra cho anh. Thả lỏng.” Anh đẩy về phía trước, sau đó dừng lại một chút. “Như thế này thì sao?”, anh hỏi, nhưng giọng nói thật căng thẳng. Ellie có thể thấy rằng anh đang phải nỗ lực kiềm chế vượt bậc để ngăn mình không làm tình với cô một cách trọn vẹn.

“Rất lạ”, cô thừa nhận. “Nhưng thật tuyệt. Nó... Ồi!” Cô hét lên khi anh đi vào điểm trung tâm của mình gần hơn nữa. “Anh lừa em.”

“Chuyện này phải như thế, em yêu.”

“Charles, em...”

Mặt anh trở nên nghiêm trang. “Việc này có thể làm em đau một chút.”

“Không đâu”, cô trấn an anh. “Không phải với anh.”

“Ellie, anh... Ồi, Chúa tôi, anh không thể đợi lâu hơn nữa.” Anh đẩy về phía trước, nằm trọn vẹn bên trong cô. “Em có cảm giác thật... Anh không thể... Ồi, Ellie, Ellie.”

Cơ thể Charles bắt đầu di chuyển theo nhịp điệu nguyên sơ của nó, mỗi cú thúc đi cùng với những âm thanh nửa rên rỉ, nửa hỗn hển. Cô thật hoàn hảo, thật sẵn sàng. Anh chưa bao giờ cảm thấy ham muốn với sự khấn nài trọn vẹn, đủ đầy như thế này. Anh muốn tôn thờ cô và ngẫu nhiên cô cùng một lúc. Anh muốn hôn cô, yêu cô, bao bọc cô. Anh muốn mọi thứ từ cô và anh muốn trao cho cô mọi thứ của anh.

Đâu đó trong tâm trí anh nhận ra rằng đây là tình yêu, cái cảm xúc khó nắm bắt anh đã cố gắng lẩn tránh nhiều năm. Nhưng ý nghĩ và cảm xúc của anh đang bị áp đảo bởi nhu cầu điên rồ của cơ thể và anh mất hết sức lực để nghĩ.

Anh có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của cô ngày càng tăng lên, anh biết rằng cô cảm thấy khao khát và nhu cầu như thế nào. “Hãy với tới nó, Ellie”, anh nói. “Với tới nó.”

Và rồi cô tan vỡ bên dưới anh, cơ thể cô siết lại như một chiếc găng tay nhưng quanh anh và Charles hét to khi anh lao vào cô lần cuối cùng, giải tỏa mình ở bên trong cô.

Anh rùng mình mấy lần trong cơn sốc sau khi lên đỉnh, rồi đổ sập lên người cô, lơ mơ nhận ra rằng có thể mình quá nặng với cô, nhưng không thể di chuyển. Cuối cùng, khi cảm thấy mình có thể lấy lại kiểm soát với cơ thể, anh bắt đầu lặn người khỏi cô.

“Dừng”, cô nói. “Em thích cảm thấy anh trên mình.”

“Anh sẽ đè bẹp em.”

“Không, không đâu. Em muốn...”

Anh lặn người nằm nghiêng, kéo theo cô với mình. “Thấy chưa? Thế này có được không?”

Cô gật đầu và nhắm mắt lại, trông mệt mỏi nhưng được yêu trọn vẹn.

Charles lơ đãng nghịch tóc cô, tự hỏi chuyện này đã xảy ra như thế nào, rằng anh đã phải lòng vợ mình, người phụ nữ anh đã chọn trong lúc quá bốc đồng và quá tuyệt vọng. “Em có biết anh đã mơ về tóc em không?”, anh hỏi.

Cô mở mắt với vẻ ngạc nhiên thích thú. “Thật ư?”

“Ừm, đúng thế. Anh luôn nghĩ rằng nó chính xác là màu của mặt trời lúc hoàng hôn, nhưng bây giờ anh nhận ra rằng mình đã sai.” Anh kẹp một lọn tóc và đưa nó lên môi. “Nó rực rỡ hơn. Rực rỡ hơn cả mặt trời. Và em cũng thế.”

Anh ôm lấy cô trong vòng tay rồi họ chìm vào giấc ngủ.

19. Chương 19

Tuần tiếp theo là một hạnh phúc trọn vẹn. Ellie và Charles dành thời gian ở trên giường nhiều hơn là ra ngoài. Khi họ phiêu lưu xuống tầng dưới, cứ như là cuộc đời đang chung sức để chỉ gửi những thứ tốt đẹp vào đường đi của họ. Ellie đã có buổi thử váy đầu tiên, Claire đã dọn sạch vườn cam và nói với Ellie rằng cô bé rất thích được giúp việc trồng trọt và Judith đã vẽ bốn bức tranh màu nước nữa, một bức thực sự giống một con ngựa.

Sau đó Ellie phát hiện ra rằng thực ra bức tranh có ý miêu tả một cái cây, nhưng cảm xúc của Judith dường như không bị tổn thương.

Thực ra, điều duy nhất có thể khiến cuộc đời Ellie trở nên hoàn hảo hơn nữa là Charles quỳ phục xuống dưới chân cô, hôn lên từng ngón chân và tuyên bố tình yêu bất diệt anh dành cho cô. Nhưng Ellie cố gắng không đào bới vào thực tế rằng anh vẫn chưa nói là anh yêu cô.

Ruột cuộc, công bằng mà nói, cô cũng chưa lấy đủ lòng can đảm để nói với anh.

Nhưng cô lạc quan. Cô có thể nói rằng Charles vô cùng thích bầu bạn với cô và không thể chối bỏ rằng họ cực kỳ hợp nhau ở trên giường. Cô chỉ phải giành lấy trái tim anh và cô dành rất nhiều thời gian để tự nhắc nhở rằng mình chưa bao giờ thất bại bất cứ việc gì khi thực sự dồn tâm trí vào làm.

Và cô thực sự đang dồn tâm trí vào việc này. Cô thậm chí đã bắt đầu lên danh sách của riêng mình, cái tích cực nhất được gọi là “Làm thế nào để Charles nhận ra rằng anh ấy yêu mình”.

Khi Ellie không đào bới vào sự thực là chồng cô vẫn chưa nói rằng anh yêu cô hoặc cố hết sức để khiến anh yêu cô, cô dành thời gian để mài mòn các tranh tài chính của báo chí. Lần đầu tiên trong đời cô thực sự kiểm soát được tiền tiết kiệm của mình và cô không muốn làm hỏng việc.

Charles dường như dành phần lớn thời gian của anh để nghĩ ra cách lôi Ellie quay lại giường. Cô chưa bao giờ thể hiện gì hơn ngoài đôi chút kháng cự và cô chỉ làm thế bởi vì anh cứ viết ra những tờ danh sách để dụ dỗ cô và chúng luôn buồn cười kinh khủng.

Một buổi tối, khi cô đang nghiên cứu các khoản đầu tư trong phòng làm việc, anh đưa cho cô tờ danh sách mà sau đó cô tuyên bố là tờ danh sách yêu thích của mình.

NĂM CÁCH ĐỂ ELLIE CÓ THỂ TỰ MÌNH DI CHUYỂN TỪ PHÒNG LÀM VIỆC ĐẾN PHÒNG NGỦ.

1. Đi nhanh.
2. Đi rất nhanh.
3. Chạy.
4. Cười ngọt ngào và yêu cầu Charles bế.
5. Nhảy lò cò một chân.

Ellie nhướn mày khi đọc xong mục cuối cùng, Charles nhún vai, “Anh hết ý tưởng.”

“Tất nhiên và anh nhận ra rằng bây giờ em sẽ phải nhảy lò cò suốt quãng đường lên tầng. ”

“Anh sẽ vui mừng được bế em.”

“Không, không, anh rõ ràng đã quăng găng tay thách đấu. Em không có lựa chọn nào khác. Em phải nhảy hoặc mất danh dự vĩnh viễn.”

“Ừm, phải”, anh nói, trầm tư xoa cằm, “Anh có thể hiểu vì sao em lại cảm nhận theo cách đấy.”

“Tất nhiên nếu anh thấy em loạng choạng, anh có thể tự nhiên giữ em đứng vững trên chân mình.”

“Chính xác là một chân, trong trường hợp này.”

Ellie cố gắng gật đầu một cách vương giả, nhưng nụ cười tình quái trên mặt cô đã hủy hoại rất nhiều ấn tượng đó. Cô đứng lên, nhảy ra cửa, sau đó quay lại với chồng mình và hỏi, “Có được phép đổi chân không?”.

Anh lắc đầu, “Việc đó không thể gọi là nhảy lò cò đúng kiểu.”

“Tất nhiên”, cô lẩm bẩm. “Hừm. Đôi khi em có thể cần phải dựa vào anh đấy.”

Anh đi qua phòng và mở cửa cho cô. “Anh rất vui được hỗ trợ em bằng bất kỳ cách nào.”

“Có lẽ đôi khi em phải dựa rất nhiều.”

Nụ cười của anh vừa toe toét vừa dâm dăng. “Việc đó thậm chí còn hơn cả vui sướng.”

Ellie nhảy dọc hành lang, chuyển chân khi cô nghĩ anh không nhìn, sau đó mất thăng bằng khi chuyển từ nơi trải thảm đến sàn nhà trơn. Cô vung vẩy tay trong không khí, hét lên cười khi cố gắng đứng thẳng. Charles ngay lập tức đi đến bên cạnh và đặt cánh tay cô lên vai anh. “Thế này có dễ hơn không?” Anh hỏi, ra vẻ nghiêm túc một cách đáng nể.

“Ồ, rất nhiều.” Cô nhảy về phía trước.

“Đó là thứ em có được vì đã chuyển chân.”

“Em không bao giờ làm như thế”, cô nói dối.

“Hừm.” Anh bắn cho cô một biểu hiện em-không-thể-lừa-anh. “Giờ thì hãy cẩn thận khi rẽ sang góc này.”

“Em sẽ không bao giờ mơ đến... Ồi!” Cô hét lên khi dâm sầm vào tường.

“Chắc, việc đó sẽ khiến em phải tốn kém.”

“Thật ư?”, cô hỏi đầy vẻ quan tâm. “ Bao nhiêu?”

“Một nụ hôn. Có lẽ là hai.”

“Em sẽ chỉ đồng ý nếu em có thể cho anh ba.”

Anh thở dài. “Em đang lèo lái một vụ mặc cả khó khăn, thưa quý phu nhân.”

Cô nhón một chân lên và hôn lên mũi anh. “Đây là một.”

“Anh nghĩ cái đó chỉ tính là một nửa thôi.”

Cô hôn môi anh, lưỡi cô tinh nghịch đưa ra trêu ghẹo khoe miệng anh. “Đó là hai.”

“Và cái thứ ba?”

“Anh sẽ không có cái thứ ba nếu em không giỏi mặc cả như thế”, cô chỉ ra.

“Phải rồi, nhưng bây giờ anh đã mong chờ nó, vì thế tốt hết là nó phải ra trò đấy.”

Miệng Ellie từ từ dần ra thành một nụ cười trước thách thức đó. “Thật may cho em”, cô lẩm bẩm, “Em đã học được rất nhiều về hôn hít trong tuần qua.”

“May cho anh”, anh đáp lại, cười toe toét khi cô kéo miệng anh xuống. Nụ hôn của cô nóng bỏng và nồng nhiệt, anh cảm thấy nó trong mọi dây thần kinh của cơ thể mình. Phần lớn cảm giác xuất hiện ở phần thân giữa, đang siết chặt lại thành một nút thắt ham muốn khiến anh phải giằng mình ra và thở hổn hển. “Tốt hơn là em nhảy lò cò nhanh lên”.

Ellie cười và họ lúc thì nhảy lò cò, lúc thì nhảy, lúc thì loạng choạng, lúc thì chạy dọc hành lang. Khi đến được cầu thang, họ đã cười ngặt nghẽo đến mức Ellie trượt chân và ngã phịch mông xuống bậc thang đầu tiên. “Oái!”, cô thét lên.

“Mọi thứ ổn chứ?”

Hai người họ quay hai khuôn mặt bên lên về phía Helen, đang đứng cạnh dì Cordelia trong đại sảnh, nhìn họ đầy vẻ thắc mắc. “Trông như là em đang khập khểnh, Ellie”, cô nói. “Rồi nó giống như... Chà, thăng thần mà nói chị không biết nó giống cái gì.”

Mặt Ellie đỏ au. “Anh ấy... à... em... à...”

Charles thậm chí không buồn cố gắng giải thích.

Helen mỉm cười. “Chỉ hiểu chính xác ý em. Đi nào, dì Cordelia. Cháu tin rằng cặp đôi mới cưới của chúng ta cần chút riêng tư.”

“Mới cưới, hừm!”, Cordelia quát lên. “Chúng cư xử như một cặp chim loạn trí, nếu cháu hỏi ta.”

Ellie quan sát bà hùng hổ ra khỏi sảnh, Helen bám theo sát gót. “Chà, ít nhất là dì ấy không hét ‘cháy’ bất cứ khi nào có cơ hội nữa.”

Charles chớp mắt. “Em nói đúng. Anh nghĩ những tai nạn trong bếp của chúng ta có thể đã dọa lửa chạy sạch khỏi dì ấy.”

“Tạ ơn Chúa.”

“Thật không may, hay có lẽ thật may, phụ thuộc vào quan điểm của em, điều đó không có tác dụng giống như thế với anh.”

“Em e rằng mình không hiểu ý anh.”

“Ý anh là”, anh gần như gầm lên, “Anh đang bùng cháy”.

Mắt và mồm Ellie tạo thành ba chữ O hoàn hảo.

“Vì thế mang cái cơ thể bé nhỏ của em lên tầng và vào phòng ngủ trước khi anh xâm chiếm em ở ngay cầu thang này đi.”

Cô e thẹn mỉm cười. “Anh sẽ làm thế sao?”

Anh ngả người về phía trước, đột nhiên giống y chang kẻ phóng đảng nổi danh trong quá khứ. “Anh sẽ không đưa ra thách thức nào đâu, thưa quý phu nhân, trừ khi em đã chuẩn bị đối mặt với hậu quả.”

Ellie lồm cồm đứng lên và bắt đầu chạy. Charles đuổi theo, cảm tạ vì cô đã quyết định di chuyển bằng cả hai chân.

Nhiều giờ sau, Ellie và Charles đang ngả ngón trên giường, dựa người vào gối khi họ ăn bữa tối đã yêu cầu đưa đến phòng. Không ai ở trong tình trạng có thể hiện diện ở tầng dưới.

“Chim cú?”, Charles hỏi, giơ lên một miếng.

Ellie ăn nó ngay trong tay anh. “Ừm. Ngon thật.”

“Măng tây?”

“Em sẽ béo lên khủng khiếp.”

“Em vẫn sẽ đẹp mê hồn.” Anh nhét miếng măng tây vào giữa hai môi cô.

Ellie nhai và thở dài hài lòng. “Monsieur Belmont là một thiên tài.”

“Đó là lý do anh thuê ông ấy. Đây này, thử một ít vịt quay đi. Anh cam đoan là em sẽ mê nó.”

“Không, không, dừng lại đi. Em không thể ăn thêm một miếng nào nữa.”

“A, đồ kém tầm”, Charles trêu, đưa ra một cái đĩa và một cái thìa. “Em không thể dừng lại lúc này được. Anh đang cố gắng biến em thành một cô vợ béo tốt. Hơn nữa, Monsieur Belmont sẽ nổi cơn tam bành nếu em không ăn món bánh trứng. Đó là món kiệt tác của ông ấy.”

“Em không biết rằng đầu bếp cũng có kiệt tác cơ đấy.”

Anh mỉm cười quyến rũ, “Tin anh đi.”

“Được rồi, em thua rồi. Em sẽ thử một miếng nhé.” Ellie mở miệng và để Charles bón cho cô một thìa bánh trứng. “Trời ơi!”, cô thốt lên. “Thật tuyệt vời.”

“Anh cho rằng em muốn ăn thêm chút nữa.”

“Nếu anh không cho em một miếng nữa em sẽ giết anh.”

“Nói với vẻ mặt nghiêm chỉnh vào”, anh nói với vẻ ngưỡng mộ.

Cô lườm anh, “Em không lừa đâu.”

“Đây, ăn cả đĩa đi. Anh ghét phải đứng giữa phụ nữ và thức ăn của họ.”

Ellie dừng ngấu ngiến những thìa bánh trứng cuối cùng để nói, “Bình thường em sẽ cảm thấy bị xúc phạm trước nhận xét đó, nhưng em đang ở trong tâm trạng quá tuyệt vời để làm điều đó vào giờ phút này.”

“Anh ghét phải đoán xem tâm trạng tuyệt vời này xuất phát từ năng lực và khả năng đàn ông của mình hay chỉ là từ một đĩa bánh trứng.”

“Em sẽ không trả lời câu đó. Em ghét phải làm tổn thương cảm xúc của anh.”

Anh đảo tròn mắt. “Em thật tốt.”

“Làm ơn nói rằng Monsieur Belmont làm món này thường xuyên đi.”

“Lúc nào cũng có. Đó là món yêu thích của anh.”

Ellie dừng ăn, chiếc thìa khựng lại trong miệng cô. “Ồ”, cô nói, trông hơi tội lỗi. “Em cho rằng mình phải chia sẻ.”

“Đừng để ý. Anh có thể ăn bánh nhân dâu tây.” Anh cắn một miếng. “Úi trời, Monsieur Belmont hẳn thả câu đòi tăng lương đây.”

“Sao anh lại nghĩ thế?”

“Bánh nhân dâu tây không phải món em thích sao? Thật không giống ông ấy chút nào khi chu đáo chuẩn bị cả hai món khoái khẩu của chúng ta?”

Mặt Ellie trở nên nghiêm trang.

“Sao đột nhiên lại nghiêm nghị thế?”, Charles hỏi, liếm một ít dâu trên môi.

“Em đang đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan về đạo đức rất nghiêm trọng.”

Charles liếc quanh phòng. “Anh chẳng nhìn thấy cái gì.”

“Tốt hơn anh nên ăn chỗ bánh trứng còn lại này.”, Ellie nói, đưa cho anh cái đĩa, giờ đã hết hai phần ba. “Em sẽ cảm thấy tội lỗi trong nhiều tuần nếu không chia sẻ.”

Anh cười toe toét. “Anh biết rằng kết hôn với con gái của một mục sư sẽ có lợi mà.”

“Em biết”, cô thở dài. “Em chưa bao giờ có thể phớt lờ bất kỳ ai đang thiếu thốn.”

Charles xúc một thìa bánh trứng vào mồm với vẻ nhiệt tình rõ rệt. “Anh không biết việc này có được tính là ‘thiếu thốn’ không nhưng anh sẵn lòng giả vờ là thế vì lợi ích của em.”

“Đó là những gì người ta nên hy sinh cho vợ mình”, cô lẩm bẩm.

“Đây, ăn phần bánh dâu tây còn lại đi.”

“Không, em không thể”, cô nói, giơ một tay lên. “Theo một cách nào đó thì thật báng bổ khi dùng món bánh dâu tây sau món bánh trứng.”

Anh nhún vai. “Tùy em thôi.”

“Bên cạnh đó, em đột nhiên cảm thấy hơi kỳ lạ.”

Charles đặt cái đĩa xuống và quan sát cô. Cô đang chớp mắt rất nhanh còn làn da có vẻ nhợt nhạt kỳ lạ. “Em trông rất lạ.”

“Ôi, Chúa ơi”, Ellie rên rỉ, túm chặt lấy bụng khi cô cuộn người lại như bào thai.

Anh nhanh nhẹn bỏ hết những đĩa đồ ăn còn lại ra khỏi giường. “Ellie? Em yêu?”

Cô không trả lời, chỉ rên rỉ khi cố gắng cuộn người lại thành một quả bóng căng cứng. Mồ hôi rịn ra trên lông mày và hơi thở đang biến thành những tiếng hỗn hển đứt đoạn.

Charles cảm thấy đau nhói vì sợ hãi. Ellie, người vừa nói cười và trêu ghẹo anh chỉ vài phút trước, giờ trông như thể cô... như thể... Chúa tôi, cô trông như đang chết dần.

Trái tim anh trời lên cổ họng, anh lao sang bên kia phòng và giật mạnh dây chuông. Sau đó anh chạy ra cửa, hất nó mở tung và gào lên, “Dì Cordelia!”. Dì anh hơi điên khùng nhưng bà thực sự biết đôi chút về bệnh tật và cách chữa trị, Charles cũng không biết làm gì khác.

“Ellie”, anh nói gấp gáp, chạy lại về bên cô. “Chuyện gì thế? Làm ơn nói chuyện với anh đi.”

“Giống như những thanh kiếm nung”, cô thở hổn hển, mắt nhắm chặt để chống lại cơn đau. “Những thanh kiếm nung đổ trong bụng em. Ôi, Chúa tôi, Chúa tôi. Làm nó biến mất đi. Làm ơn.”

Charles hốt hoảng nuốt khan, sau đó đặt tay lên bụng mình, nó cũng đang nhoi nhói. Anh đổ cho nó là do nỗi hoảng sợ, rõ ràng anh không chịu sự hành hạ giống như vợ mình đang trải qua.

“Ồi!”, cô hét lên, bắt đầu run bần bật.

Charles vùng đứng lên và chạy ra cửa đang mở. “Ai đó đến đây ngay bây giờ!” Anh gào lên, đúng lúc Helen và Cordelia chạy qua khúc quanh.

“Chuyện gì thế?”, Helen hỏi hết hơi.

“Là Ellie. Cô ấy bị ốm. Em không biết chuyện gì xảy ra. Phút trước cô ấy vẫn khỏe và phút sau...”

Họ lao đến giường cô. Cordelia vừa nhìn thấy hình dáng đáng sợ của Ellie đã tuyên bố, “Con bé bị đầu độc”.

“Cái gì?”, Helen kinh hoàng hỏi.

“Điều đó thật lố bịch”, Charles nói cùng lúc.

“Ta đã nhìn thấy chuyện này trước đây”, Cordelia nói. “Con bé bị đầu độc. Ta chắc chắn đấy.”

“Chúng ta có thể làm gì?”, Helen hỏi.

“Con nó phải nôn ra được. Charles, mang cái chậu rửa mặt ra đây.”

Charles ngờ vực nhìn bà dì của mình. Anh có đúng khi đặt sức khỏe của vợ mình vào tay một người đã thực sự già yếu đến mức không thể chối cãi hay không? Nhưng rồi thì, anh không biết phải làm gì và ngay cả nếu Ellie không bị ngộ độc, gợi ý của Cordelia có lý. Rõ ràng họ phải lấy thứ gì đó đang ở trong bụng cô ra.

Anh nâng cô lên, cố gắng không để tiếng rên rỉ đau đớn của cô tác động đến mình. Cô vịn vẹo dữ dội trong tay anh, sự co thắt của cô làm anh rung động đến tận tâm khảm.

Anh nhìn Cordelia. “Cháu nghĩ cô ấy đang bị nặng hơn.”

“Nhanh lên.”

Anh vội vàng đi đến chỗ để chậu và kéo tóc Ellie ra khỏi mặt. “Nào, em yêu, rồi sẽ ổn thôi”, anh thì thầm.

Cordelia cầm một cái bút lông. “Mở miệng nó ra.”

“Dì sẽ làm cái quỷ gì với thứ đó?”

“Cứ làm như ta nói.”

Charles giữ miệng Ellie mở và kinh hoàng nhìn Cordelia nhét cái đuôi bút lông vào cổ họng cô, Ellie ọe lên vài lần trước khi nôn ra.

Charles quay đi một lúc. Anh không thể nào không làm thế. “Chúng ta xong chưa?”

Cordelia phớt lờ anh. “Một lần nữa, Eleanor”, bà nói, “Cháu là một cô gái dũng cảm. Cháu có thể làm được. Helen, lấy thứ gì đó để con bé súc miệng sau khi xong.”

Bà nhồi chiếc bút lông xuống cổ họng cô lần nữa và Ellie giải phóng những thứ còn lại trong bụng.

“Thế đấy”, Cordelia nói. Bà lấy ly nước từ tay Helen và đổ một ít vào miệng Ellie. “Nhỏ ra, cô gái.”

Ellie nửa nhỏ và nửa để trọng lực hút nước ra khỏi miệng mình. “Đừng bắt cháu làm việc đó lần nữa”, cô nài nỉ.

“Ít nhất thì con bé đang nói”, Cordelia nói. “Đó là một dấu hiệu tốt.”

Charles hy vọng bà nói đúng, bởi vì anh chưa thấy người nào xanh rớt như Ellie ngay lúc này. Anh để Helen lau miệng cho cô bằng chiếc khăn ẩm và sau đó bế cô trở lại giường.

Helen cầm chiếc chậu rửa mặt bằng thiu lên bằng hai bàn tay run rẩy và nói, “Chị sẽ bảo người giải quyết cái này”, rồi chạy ra khỏi phòng.

Charles cầm tay Ellie, sau đó quay sang Cordelia và nói, “Dì không thực sự nghĩ là cô ấy bị đầu độc chứ?”

Bà dì của anh gật đầu quả quyết. “Con bé đã ăn gì? Thứ mà cháu không ăn?”

“Không có thứ gì, ngoại trừ...”

“Ngoại trừ cái gì?”

“Bánh trứng, nhưng cháu cũng ăn một miếng.”

“Hừm, cháu cảm thấy thế nào?”

Charles nhìn chăm chăm vào bà một lúc lâu, bàn tay anh đưa lên bụng. “Không ổn lắm, thực ra là thế?”

“Cháu thấy chưa?”

“Nhưng cảm giác đó không hề giống với những gì Ellie đã trải qua. Chỉ là hơi nhoi nhói đau, như thể cháu đã ăn thứ gì đó bị thiu, thế thôi.”

“Và cháu mới chỉ ăn một miếng.”

Charles gật đầu và sau đó máu rút cạn khỏi mặt anh, “Cô ấy ăn gần cả đĩa”, anh thì thầm, “Ít nhất là hai phần ba.”

“Con bé có thể chết nếu ăn hết”, Cordelia chỉ ra. “Thật tốt là nó chia sẻ với cháu.”

Charles khó có thể tin được giọng nói thiếu vắng cảm xúc của bà. “Hẳn là thức ăn bị hỏng. Đó là sự giải thích duy nhất.”

Cordelia nhún vai. “Ta đặt cược vào điều thực tế.”

Anh ta nhìn bà trân trối với vẻ không tin. “Điều đó là không thể. Người nào lại muốn gây ra chuyện như thế này cho cô ấy chứ?”

“Đó là con bé Claire, nếu cháu hỏi ta”, Cordelia trả lời. “Mọi người biết nó đã làm gì với tay của Nữ bá tước.”

“Nhưng đó là tai nạn”, Charles nói, không muốn tin vào lời của bà dì mình. Claire có thể nghịch ngợm, nhưng cô bé không bao giờ làm những việc này. “Hơn nữa Claire đã làm hòa với Ellie rồi.”

Cordelia nhún vai. “Vậy sao?”

Như thể nhận được tín hiệu, Helen xuất hiện và kéo theo Claire đang khóc nức nở.

Charles quay sang người cháu họ, vất vả tìm lại bất kỳ dấu hiệu nào buộc tội trong mắt.

“Cháu không làm việc này”, Claire khóc lóc. “Cháu sẽ không bao giờ, không bao giờ. Chú biết là cháu không làm mà. Bây giờ cháu yêu Ellie. Cháu sẽ không bao giờ làm cô ấy bị đau.”

Charles muốn tin cô bé. Thực sự là như thế, nhưng Claire đã gây ra quá nhiều phiền phức. “Có lẽ là do cháu đã làm từ tuần trước, trước khi cháu và Ellie làm hòa”, anh dịu dàng nói. “Có lẽ cháu đã quên là...”

“Không!” Claire hét lên. “Không, cháu không làm việc này. Cháu thề.”

Helen đặt một cánh tay lên vai con gái. “Chị tin nó, Charles.”

Charles nhìn vào đôi mắt quầng đỏ của Claire và nhận ra rằng Helen đã đúng. Cô bé đang nói sự thật và anh cảm thấy như một kẻ đê tiện vì đã nghĩ ngược lại, cho dù là trong một phút thôi. Claire có thể không hoàn hảo. Nhưng cô bé sẽ không đầu độc ai. Anh thở dài. “Có thể đây chỉ là một vụ tai nạn. Có lẽ Monsieur Belmont đã dùng sữa hỏng để làm món bánh trứng. ”

“Sữa hỏng?”, Cordelia nhắc lại. “Nó phải ôi đến bốc mùi nồng nặc rồi mới gây ra tình trạng như thế với con bé.”

Charles biết bà có lý. Ellie đã bệnh nặng suýt chết. Liệu những cơn chấn động cơ thể bé nhỏ của cô có thể gây ra bởi một thứ không mấy tai hại như là sữa hỏng hay không ? Nhưng còn có thể là thứ gì khác nữa? Ai lại muốn đầu độc Ellie?

Helen bước về phía trước và đặt một bàn tay lên cánh tay Charles an ủi. “Em có muốn chị ở lại với cô ấy không?”

Anh không trả lời trong một lúc, vẫn đang lạc trong suy nghĩ của riêng mình. “Em xin lỗi, cái gì? Không, không, em sẽ ở lại với cô ấy.”

Helen nghiêng đầu. “Hắn là thế rồi. Tuy nhiên, nếu em cần giúp gì...”

Ruột cuộc mắt Charles cũng tập trung lại và nhìn tròn vào người chị họ. “Em đánh giá cao lời đề nghị của chị, Helen. Có thể em sẽ phải nhờ đến chị.”

“Đừng ngại đánh thức chị”, cô nói rồi cầm tay con gái và kéo ra cửa. “Đi nào, Claire. Ellie sẽ không thể nghỉ ngơi được khi có quá nhiều người quanh quẩn ở đây như thế.”

Cordelia cũng sải bước về phía cửa. “Một giờ nữa ta sẽ trở lại để kiểm tra cho nó”, bà nói. “Nhưng con bé có vẻ đã qua được thời điểm nguy hiểm nhất rồi.”

Charles nhìn xuống người vợ đang ngủ. Cô chắc chắn trông ổn hơn khoảng mười phút trước. Nhưng điều đó cũng không có gì đáng nói; cách duy nhất cô có thể tệ hơn nữa là bắt đầu nôn ra máu. Làn da cô vẫn còn nhợt nhạt và xanh xao, nhưng hơi thở đều đặn và cô không có vẻ còn đau đớn nữa.

Anh cầm tay cô lên và đưa nó lên môi, thăm cầu nguyện. Đây sẽ là một đêm dài.

20. Chương 20

Đến trưa hôm sau, sắc mặt Ellie đã gần như trở lại bình thường và Charles nhận thấy rõ ràng rằng cuộc vật lộn với thức ăn có độc sẽ không gây cho cô sự mệt mỏi kéo dài. Cordelia đồng ý với nhận định của anh, nhưng bà chỉ dẫn Charles cho cô ăn bánh mỳ để thấm hết phần chất độc còn dính lại trong bụng.

Anh rậm rập làm theo lời khuyên của Cordelia và đến giờ ăn tối, Ellie đã cảm thấy báo động và cầu xin anh đừng bắt cô ăn thêm bánh nữa.

“Không miếng nào nữa”, Ellie xin xỏ. “Nó làm bụng em nôn nao.”

“Mọi thứ đều sẽ làm bụng em nôn nao”, anh nói bằng giọng hiễn nhiên. Từ lâu anh đã biết rằng cô phản ứng tích cực với những lời nói đơn giản.

Cô rên rỉ, “Thế thì đừng bắt em ăn nữa.”

“Anh phải làm thế. Nó giúp thấm chất độc.”

“Nhưng đó chỉ là sữa hỏng thôi. Chắc chắn nó không còn dính lại trong bụng em nữa.”

“Sữa hỏng, trứng hỏng... Không có cách nào để biết cái gì thực sự gây ra chuyện đó.” Anh nhìn cô chăm chăm với một biểu hiện lạ lùng trong mắt. “Tất cả những gì anh biết là đêm hôm qua em trông như đang sắp chết vậy.”

Ellie im lặng. Đêm qua cô đã cảm thấy như mình sắp chết. “Được rồi”, cô lặng lẽ nói. “Đưa em một mẫu bánh mỳ nữa.”

Charles đưa cho cô một lát bánh. “Anh nghĩ Cordelia đã đúng về việc này. Em thực sự có vẻ bớt uể oải hơn kể từ khi bắt đầu ăn bánh mỳ.”

“Cordelia dường như tỉnh táo hơn rất nhiều kể từ tai nạn ngộ độc không may của em.”

Anh trầm tư nhìn cô. “Anh nghĩ rằng Cordelia chỉ cần có người thỉnh thoảng lắng nghe đi ấy.”

“Nói về người muốn thỉnh thoảng được lắng nghe...”, Ellie nói, hất đầu về phía cánh cửa phòng đang mở.

“Chúc buổi tối tốt lành, Ellie!”, Judith rạng rỡ nói. “Cô đã ngủ hết cả ngày rồi đấy nhé.”

“Cô biết. Cô lười kinh khủng nhỉ, cháu có nghĩ thế không?”

Judith chỉ nhún vai. “Cháu vẽ tặng cô một bức tranh.”

“Ồ, nó thật đáng yêu!”, Ellie thốt lên. “Nó đúng là một con... một con...” cô nhìn Charles, nhưng anh chẳng giúp đỡ được gì. “Thỏ xinh đẹp?”

“Chính xác.”

Ellie thở phào nhẹ nhõm.

“Cháu thấy một con trong vườn. Cháu nghĩ cô sẽ thích đôi tai của nó.”

“Đúng rồi. Cô thích đôi tai nó. Chúng rất nhọn.”

Mặt Judith trở nên nghiêm trang. “Mẹ cháu nói cô uống phải sữa hỏng.”

“Ừ, nó làm cô đau bụng kinh khủng, cô e thế.”

“Cô phải luôn luôn ngừng sữa trước khi uống”, Judith hướng dẫn. “Luôn luôn.”

“Chắc chắn cô sẽ làm thế kể từ bây giờ.” Ellie vỗ vào tay cô gái nhỏ. “Cô đánh giá cao lời khuyên của cháu.”

Judith gật đầu. “Cháu luôn đưa ra lời khuyên hữu ích.”

Ellie nén cười. “Đến đây nào bé con và ôm cô một cái. Đó sẽ là thứ thuốc bổ nhất cô có được cả ngày nay.”

Judith trèo lên giường và rúc vào vòng tay của Ellie. “Cô có muốn một cái hôn không?”

“Ồ, có chứ.”

“Nó sẽ làm cô khỏe hơn”, cô gái nhỏ nói khi hôn chụt một cái thật to lên má Ellie. “Có thể không ngay lập tức, nhưng sẽ sớm thôi.”

Ellie vuốt tóc cô bé. “Cô chắc chắn là thế, bé con. Cô đang bắt đầu cảm thấy khỏe hơn rồi.”

Khi Charles đứng ở góc phòng, lặng lẽ nhìn vợ và cháu họ, trái tim anh chan chứa cảm xúc. Ellie vẫn còn đang trong quá trình hồi phục từ cuộc vật lộn với trận ngộ độc thức ăn tồi tệ nhất anh từng được chứng kiến, vậy mà cô ở đây, ôm ấp cô cháu họ của anh.

Cô thật kỳ diệu. Không có cách nào khác để miêu tả cô và như thế vẫn chưa đủ, cô rõ ràng sẽ trở thành người mẹ tốt nhất nước Anh. Chết tiệt, cô đã trở thành người vợ tốt nhất mà anh có thể tưởng tượng được.

Anh cảm thấy mắt mình đang ươn ướt một cách đáng ngờ và đột nhiên nhận ra rằng mình phải nói với cô rằng anh yêu cô. Và anh phải làm nó ngay bây giờ, ngay phút giây này. Nếu không anh chắc chắn trái tim mình sẽ vỡ ra. Hoặc máu anh sẽ sôi lên. Hoặc có lẽ tóc anh sẽ rụng hết. Tất cả những gì anh biết là những tiếng “Anh yêu em” đang trào lên trong anh và anh phải nói thành tiếng. Nó không phải thứ mà anh có thể giữ lại ở bên trong trái tim mình lâu hơn nữa.

Anh không chắc là cô sẽ đáp lại tình cảm đó, mặc dù anh nghi ngờ rằng cho dù là không, cô hẳn đã cảm thấy một tình cảm ít nhất là gần với yêu và điều đó là đủ với anh ngay lúc này. Anh có rất nhiều thời gian để làm cô yêu mình. Thực ra là cả một đời.

Charles bỗng thấy trân trọng vô cùng sự ràng buộc vĩnh cửu của hôn nhân.

“Judith”, anh bỗng nhiên nói. “Chú cần nói chuyện với cô Ellie ngay bây giờ.”

Judith quay đầu về phía anh mà không hề rời bỏ vị trí trong vòng tay Ellie. “Chú nói đi.”

“Chú cần nói chuyện riêng với cô ấy.”

Judith khịt mũi tỏ vẻ hơi bị xúc phạm. Cô bé trèo khỏi giường, hếch mũi lên với Charles và nói với Ellie, “Cháu sẽ ở trong phòng trẻ nếu cô cần cháu”.

“Cô sẽ nhớ như thế”, Ellie trang trọng trả lời.

Judith hiên ngang đi ra cửa, sau đó quay người, chạy lại với Charles và hôn nhanh lên mu bàn tay anh. “Bởi vì chú là một người cáu kỉnh”, cô bé nói, “Chú phải trở thành một người ngọt ngào đấy”.

Anh vò tóc cô bé. “Cảm ơn, bé con. Chú sẽ cố gắng cư xử phải phép.”

Judith mỉm cười và chạy ra khỏi phòng, bắt cần để cánh cửa đóng sầm lại.

Ellie chuyển ánh mắt đến Charles. “Anh có vẻ rất nghiêm trọng.”

“Đúng thế”, anh buột miệng, giọng bỗng nhiên trở nên hài hước. Chết tiệt, nhưng anh cảm thấy mình giống như một thằng nhãi ranh. Anh không biết tại sao mình lại cảm thấy hồi hộp như thế. Rõ ràng cô có tình cảm nhất định với anh. Chỉ là trước đây anh chưa bao giờ nói “Anh yêu em”.

Khỉ thật, anh chưa bao giờ đoán được rằng mình sẽ đánh mất trái tim cho một người vợ, cho bất kỳ ai. Anh hít một hơi thở sâu. “Ellie”, anh bắt đầu.

“Có ai ốm à?”, cô hỏi, mặt trở nên lo lắng. “Món bánh trứng...”

“Không! Không phải thế. Chỉ đơn giản là anh phải nói với em một chuyện và...”, mặt anh trở nên ngần ngại vô cùng. “Và anh không biết nên bắt đầu như thế nào”.

Ellie nhay nhay môi dưới, đột nhiên cảm thấy rất thất vọng. Cô nghĩ cuộc hôn nhân của họ đang tiến triển rất tốt và bây giờ anh trong như thể đang định yêu cầu ly dị! Thật lố bịch, tất nhiên - một người đàn ông ở địa vị anh sẽ không bao giờ đòi ly dị, nhưng Ellie vẫn có cảm giác tồi tệ về việc này giống y như thế.

“Khi chúng ta kết hôn”, anh bắt đầu, “Anh có những quan điểm chắc chắn về thứ anh muốn ngoài phạm vi của hôn nhân”.

“Em biết”, Ellie ngắt lời, nổi hốt hoảng dậy lên trong cô. Anh đã làm rõ những quan điểm đó và chỉ nghĩ về nó thôi trái tim cô đã lỡ một nhịp đập. “Nhưng nếu anh nghĩ về chuyện đó, anh sẽ nhận ra rằng...”

Charles đưa một tay lên. “Xin hãy để anh nói hết. Chuyện này rất khó với anh.”

Chuyện này cũng rất khó với cô, Ellie sàu não nghĩ, thậm chí còn khó hơn vì anh không cho cô trình bày lý lẽ của mình.

“Điều anh đang cố gắng nói là... Khỉ thật.” Anh cào tay vào tóc. “Chuyện này khó hơn anh tưởng.”

Tốt, cô nghĩ. Nếu anh định làm tan nát trái tim cô, cô không muốn việc đó trở nên dễ dàng cho anh.

“Điều anh đang cố gắng nói là những gì anh nghĩ đều sai cả. Anh không muốn có một người vợ...”

“Anh không muốn có một người vợ?”, cô ghen ngào.

“Không!” Anh thực sự đã hét lên. Sau đó anh tiếp tục bằng giọng bình thường hơn, “Anh không muốn có một người vợ ngoảnh mặt đi nếu anh lầm lạc”.

“Anh muốn em nhìn?”

“Không, anh muốn em giận dữ.”

Đến lúc này, Ellie đã sắp bật khóc. “Anh cố tình muốn làm em tức giận? Để làm em tổn thương?”

“Không. Ôi, Chúa ơi, em hiểu sai hết rồi. Anh không muốn phản bội. Anh sẽ không phản bội. Anh chỉ muốn em yêu anh thật nhiều để nếu anh phản bội - tất nhiên anh sẽ không - em sẽ muốn lỗi anh lại và phanhtay anh ra.”

Ellie chỉ nhìn anh chăm chăm trong khi cố hiểu lời nói của anh. “Em hiểu.”

“Thật ư? Em hiểu thật sao? Bởi vì điều anh đang muốn nói là anh yêu em và mặc dù anh rất hy vọng em đáp lại tình cảm đó, em chưa hề yêu anh cũng không sao cả. Nhưng anh cần em nói với anh rằng anh có thể hy vọng, rằng em sẽ dần quan tâm đến anh, rằng...”

Một tiếng nấc nghẹn ngào thốt ra từ cổ Ellie và cô lấy tay che mặt lại. Cô đang run bần bật đến mức anh không biết phải nghĩ gì. “Ellie?”, anh hỏi gấp gáp. “Ellie, em yêu, nói gì đi. Xin hãy nói với anh.”

“Ôi, Charles”, rốt cuộc cô cũng nói được. “Anh đúng là một tên ngốc.”

Anh lùi lại, trái tim và tâm hồn nhức nhối nhiều hơn anh nghĩ mình có thể chịu đựng.

“Tất nhiên là em yêu anh. Em có thể đã viết những từ đó trên trán rồi.”

Miệng anh khê há hốc. “Thật ư?”

“Thật mà.” Thật khó để nghe thấy giọng cô, vì cô đang nói qua tiếng cười và nước mắt.

“Thực ra anh nghĩ là em có thể”, anh nói, trêu ghẹo cô bằng cách bắt chước biểu hiện phóng đảng yêu thích của mình. “Anh chưa bao giờ thực sự gặp phiền phức với phụ nữ trước đây và...”

“Ôi, thôi đi!”, cô nói, quăng chiếc gối vào người anh. “Đừng phá hủy giây phút hoàn hảo này bằng cách giả vờ anh đã lên kịch bản cho toàn bộ tình huống này.”

“Ồ?”, anh nhướn mày. “Thế thì anh nên làm gì? Anh đã làm một kẻ phóng đảng cả đời rồi. Anh hơi mất phương hướng vì lúc này anh đã hối cải.”

“Điều anh nên làm là”, Ellie nói, cảm thấy nụ cười bắt đầu từ sâu trong tâm khảm mình, “Đi đến chiếc giường này và trao cho em một cái ôm thật chặt. Chặt nhất từ trước đến nay”.

Anh rút ngắn khoảng cách giữa họ và ngồi xuống bên cô.

“Và sau đó”, cô tiếp tục, nụ cười nở trên môi, trong mắt cô, thậm chí trong tóc và ngón chân, “Anh nên hôn em”.

Anh ngã người về phía trước và thả một nụ hôn nhẹ như lông hồng lên môi cô. “Như thế này?”

Cô lắc đầu, “Như thế là quá hiền lành và anh quên không ôm em trước.”

Anh ôm cô trong vòng tay và kéo cô ngồi trong lòng mình. “Nếu như anh có thể ôm em như thế này mãi mãi, anh sẽ làm thế”, anh thì thầm.

“Chặt hơn.”

Anh bật cười. “Bụng em... Anh không muốn...”

“Bụng em cảm thấy rất ổn”, cô thở dài. “Đó hẳn là sức mạnh của tình yêu.”

“Em thực sự nghĩ thế sao?”, anh vừa hỏi vừa cười.

Cô nghệt mặt ra. “Đó là câu ủy mị nhất mà em từng nói, phải không nhỉ?”

“Anh có thể không biết em đủ lâu để đánh giá điều đó, nhưng dựa vào bản tính nói chuyện khá thẳng thắn của em, anh liền linh đồng ý.”

“À, em không quan tâm. Ý em thực sự là như thế.” Cô vòng tay quanh anh và ôm chặt hơn. “Em không biết nó xảy ra như thế nào, bởi vì em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải lòng anh, nhưng em thực sự đã vậy rồi và nó làm bụng em cảm thấy khỏe hơn, vậy thì phải là như thế.”

Charles rung bần bật vì cười trong vòng tay cô.

“Yêu có thể vui vẻ nhiều như thế sao?”, Ellie hỏi.

“Anh nghi ngờ chuyện đó, nhưng anh không định phàn nàn đâu.”

“Em nghĩ lẽ ra mình phải cảm thấy bị hành hạ, khổ sở với tất cả những thứ khó chịu kiểu như thế.”

Anh lấy tay ôm mặt cô và nghiêm túc nhìn vào mắt cô. “Kể từ khi trở thành vợ anh, em đã bị bồng nâng, chịu đựng một vụ ngộ độc thức ăn nghiêm trọng và anh thậm chí còn chưa bắt đầu liệt kê rất nhiều tội lỗi chống lại em của Claire. Anh nghĩ em đã trả đủ phần của mình trong việc bị hành hạ và khổ sở rồi.”

“À, em thực ra đã cảm thấy khổ sở và hành hạ trong một vài phút”, cô thừa nhận.

“Thật ư? Khi nào?”

“Khi em nhận ra rằng mình yêu anh.”

“Điều đó khó nuốt thế hay sao?”, anh trêu.

Cô nhìn xuống bàn tay mình. “Em nhớ đến cái danh sách kỳ quặc anh viết trước khi chúng ta kết hôn, về việc anh muốn lấy một người vợ ngoan ngoãn mặt lăm ngơ khi anh ngoại tình.”

Anh rên rỉ. “Anh mất trí đấy. Không, anh không bị mất trí. Anh chỉ ngu ngốc mà thôi. Mà cũng chỉ vì anh không biết em.”

“Tất cả những gì em có thể nghĩ là mình chưa bao giờ có thể là người bị động, chấp nhận làm một người vợ như anh muốn và nếu anh không chung thủy thì em sẽ đau đớn như thế nào.” Cô lắc đầu. “Em thề rằng mình có thể nghe thấy trái tim đang vỡ ra.”

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra”, anh cam đoan với cô. Sau đó biểu hiện của anh trở nên ngờ vực. “Đợi một chút. Tại sao việc này chỉ khiến em khổ sở một hai phút? Anh nghĩ lẽ ra viễn cảnh mà anh không chung thủy phải đáng để đau khổ ít nhất là trọn một ngày chứ.”

Ellie cười phá lên. “Em chỉ đau khổ cho đến khi nhớ ra mình là ai. Anh biết đấy, em luôn có được thứ mình muốn nếu nỗ lực làm việc vì nó. Vì thế em đã quyết định nỗ lực làm việc vì anh.”

Lời nói của cô chẳng giống thơ, nhưng trái tim Charles vẫn hát lên.

“Ồ ồ!” Cô đột nhiên thốt lên. “Em thậm chí còn viết một danh sách.”

“Cố gắng đánh bại anh bằng chính chiêu trò của anh, phải không?”

“Cố gắng thắng anh bằng chính chiêu trò của anh thì đúng hơn. Nó nằm trong ngăn kéo trên cùng của bàn viết. Đi lấy về đây đi để em có thể đọc cho anh.”

Charles nhảy khỏi giường, cảm động đến kỳ lạ vì cô đã bắt chước thói quen lập danh sách của mình. “Anh sẽ tự đọc nó, hay em muốn đọc to nó lên?”, anh nói.

“Ồ, em có thể...” Nét mặt cô sưng lại và khuôn mặt trở nên đỏ lựng. “Thực ra, anh có thể đọc nó nếu thích. Đọc thầm ý.”

Anh tìm thấy tờ giấy và trở lại bên cô. Chuyện này sẽ trở nên thú vị nếu cô đã viết điều gì đó đặc sắc đến mức làm cô e thẹn khi đọc to nó lên. Anh nhìn xuống những chữ viết tay gọn gàng và các câu chữ được đánh số cẩn thận, rồi sau đó quyết định hành hạ cô. Anh đưa cô tờ danh sách và nói, “Anh thực sự nghĩ rằng em nên tự đọc nó. Sau cùng, nó là danh sách ra mắt lần đầu của em”.

Mặt cô thậm chí còn đỏ nhiều hơn, điều anh nghĩ là không thể nhưng dù gì vẫn thấy rất thích thú. “Được rồi”, cô lẩm bẩm, giật tờ giấy từ tay anh. “Nhưng anh không được cười em đâu đấy.”

“Anh không hứa những lời hứa anh không thể giữ.”

“Đồ ác ôn.”

Charles ngả người ra sau tựa vào gối, đặt đầu trên bàn tay, khuỷu tay hướng sang hai bên. “Bắt đầu đi.”

Ellie háng giọng. “E hèm. Danh sách này được đặt tên: Làm thế nào để Charles nhận ra là anh ấy yêu mình.”

“Kính ngạc đến không ngờ, tên đàn ấy đã loay hoay để tự mình nhận ra hết cả rồi.”

“Ừm”, Ellie nói, “Tên đàn đó đã nhận ra”.

Anh nén cười. “Anh sẽ không ngắt lời nữa.”

“Em nghĩ anh đã nói rằng mình không hứa những lời hứa không thể giữ.”

“Anh sẽ cố không ngắt lời nữa”, anh sửa lại.

Cô bắn cho anh một cái nhìn hoài nghi, sau đó đọc. “Số một: Gây ấn tượng với anh ấy bằng sự nhạy bén tài chính”.

“Anh đã ấn tượng với điều đó từ lâu rồi.”

“Số hai: Thể hiện mình có khả năng điều hành gia đình này như thế nào.”

Anh gãi đầu. “Cho dù anh ngưỡng mộ những khía cạnh thực tế hơn trong phẩm chất của em nhiều đến mức nào, thì đây không phải là đề nghị lãng mạn.”

“Em vẫn còn đang tiếp cận dần với nhiệm vụ này”, cô giải thích. “Phải mất một chút thời gian mới lấy được khí thế thực sự của nỗ lực này. Giờ thì là, số ba: Bảo bà Smithson gửi thêm váy ngủ bằng lụa.”

“Đó là một gợi ý anh có thể tán thành tuyệt đối.”

Cô liếc anh, hầu như không quay đầu khỏi danh sách trong tay. “Em nghĩ anh sẽ không xen vào.”

“Anh nói mình sẽ cố gắng và đó không được coi là một sự xen ngang. Em đã hoàn thành xong câu nói của mình rồi.”

“Sự khéo mồm khéo miệng của anh làm em ngạc nhiên đấy.”

“Anh vui khi được nghe thế.”

“Số bốn: Đảm bảo để anh ấy biết rằng mình đối xử với Judith tốt như thế nào, làm cho anh ấy nghĩ rằng mình sẽ trở thành một người mẹ tốt.” Cô quay sang anh với vẻ lo lắng. “Nhưng em không muốn anh nghĩ rằng đó là lý do em dành thời gian ở bên Judith. Em rất yêu cô bé.”

Anh đặt tay mình lên tay cô. “Anh biết. Và anh biết em sẽ trở thành một người mẹ tuyệt vời. Chỉ nghĩ như thế đã làm anh ấm lòng rồi.”

Ellie mỉm cười, hài lòng một cách kỳ cục bởi lời khen của anh. “Anh cũng sẽ trở thành một người cha tuyệt vời. Em chắc chắn như thế. ”

“Anh phải thừa nhận rằng mình chưa bao giờ dành nhiều suy nghĩ cho vấn đề đó ngoại trừ sự thật đơn giản là anh sẽ cần một người thừa kế, nhưng bây giờ...” Mắt anh ươn ướt. “Bây giờ anh nhận ra rằng còn có điều gì đó nữa. Điều gì đó rất kỳ diệu và đẹp đẽ.”

Cô ngả vào lòng anh. “Ôi, Charles. Em thật hạnh phúc vì anh ngả khỏi cái cây đó.”

Anh cười toe toét. “Và anh hạnh phúc vì em đi bên dưới anh. Rõ ràng, anh đã nhắm rất tuyệt.”

“Và tính khiêm tốn như thế nữa.”

“Đọc anh nghe mục cuối cùng trong danh sách của em đi.”

Má cô hồng lên. “Ồ, không có gì. Và nó thực sự không có gì quan trọng, vì em không cần làm anh nhận ra rằng anh yêu em nữa. Như anh nói, anh đã tự mình nhận ra hết cả rồi.”

“Đọc đi, vợ, hoặc là anh sẽ trói em vào giường.”

Cầm trễ xuống, cô phát ra một âm thanh tắc nghẹn lạ lùng.

“Ồ, đừng nhìn anh như thế. Anh sẽ không buộc chặt đâu.”

“Charles!”

Anh đảo mắt nhìn lên trời. “Anh cho rằng em không biết những thứ như thế.”

“Không, không phải thế. Em... ờ... Có lẽ anh nên đọc mục thứ năm trong danh sách của em.” Cô giúi tờ giấy về phía anh.

Charles nhìn xuống và đọc, “Số năm: Trói anh ấy vào...”. Anh phá lên cười sặc sụa ngay cả trước khi thốt ra chữ g trong từ giường.

“Không phải những gì anh nghĩ đâu!”

“Em yêu, nếu em biết anh nghĩ gì, em kém ngây thơ hơn nhiều so với anh tưởng.”

“À, chắc chắn không phải là bất cứ điều gì giống ý anh khi anh nói... Thôi cười đi, em bảo anh rồi mà!”

Anh lẽ ra đã phản ứng, nhưng thật khó nói dưới ảnh hưởng của tiếng cười.

“Ý em là”, cô lầu bầu, “Anh dường như say mê em khi chúng ta... anh biết mà... và em nghĩ nếu em có thể giữ anh ở đây...”.

Anh đưa cổ tay ra, “Anh chờ em tới đây, thưa quý phu nhân”.

“Em đang nói ẩn dụ!”

“Anh biết”, anh thở dài nói. “Đáng tiếc hơn.”

Cô cố không mỉm cười. “Em nên phê bình những kiểu nói chuyện như thế...”

“Nhưng anh quá đáng yêu”, anh nói kèm theo một nụ cười đều đặn.

“Charles?”

“Ừ?”

“Bụng em...”

Mặt anh trở nên nghiêm trọng. “Ừ?”

“Cảm thấy rất bình thường.”

Anh cẩn thận nói. “Và ý em là...?”

Nụ cười của cô thật chậm rãi và quyến rũ. “Chính xác điều anh nghĩ. Và lần này, em biết là anh đang nghĩ gì. Em ít ngây thơ hơn nhiều so với em của một tuần trước.”

Anh cúi xuống và bắt lấy miệng cô trong một nụ hôn dài và tan chảy. “Tạ ơn Chúa vì thế.”

Ellie vòng tay quanh người anh, mãi mê với sức nóng của cơ thể anh. “Đêm qua em đã nhớ anh”, cô lẩm bẩm.

“Em thậm chí còn không tỉnh táo đêm qua”, anh đáp lời, kéo người ra khỏi vòng ôm của cô. “Và em sẽ phải nhớ anh thêm một lúc lâu nữa.”

“Cái gì?”

Anh lùi lại và đứng thẳng lên. “Em thực sự nghĩ rằng anh là một kẻ vô lại đến mức lợi dụng em cả trong tình trạng này hay sao?”

“Thực ra, em đang hy vọng lợi dụng anh”, cô lẩm bẩm.

“Em sợ rằng anh sẽ không làm tròn vai trò của người chồng vì anh không thể kiểm soát những bản năng nguyên thủy của mình”, anh giải thích. “Và nếu đây không phải là một biểu hiện tuyệt vời của việc kiểm soát đó, thì anh không biết nó là gì.”

“Anh không cần phải kiểm soát chúng với em.”

“Dù sao đi nữa, em sẽ phải đợi vài ngày nữa.”

“Anh là đồ ác độc.”

“Em chỉ đang tức tối thôi, Ellie. Em sẽ dễ dàng vượt qua nó.”

Ellie khoanh tay và lườm anh. “Đưa Judith trở lại đi. Em nghĩ mình thích ở cạnh cô bé hơn.”

Anh bật cười. “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh. Giờ ra khỏi đây trước khi em quăng thứ gì đó vào anh.”

21. Chương 21

Lời thề kiên khem tạm thời của Charles chỉ là... tạm thời... và anh với Ellie đã sớm quay lại thói quen của những cặp vợ chồng mới cưới.

Tuy nhiên, họ vẫn có những theo đuổi của riêng mình, một ngày khi Ellie đang ngó nghiêng các tờ báo tài chính, Charles quyết định cưỡi ngựa một vòng quanh điền trang của mình. Thời tiết ẩm áp bất ngờ và anh muốn tranh thủ ánh mặt trời trước khi trời trở nên quá lạnh để có thể cưỡi ngựa đi đường dài. Anh muốn đưa Ellie đi cùng mình, nhưng cô không biết cưỡi ngựa và cương quyết từ chối bắt đầu bài học cho đến mùa xuân, khi thời tiết ấm hơn và mặt đất không quá cứng.

“Em chắc chắn sẽ bị ngã dập mông xuống đất rất thường xuyên”, cô giải thích, “Vì thế có lẽ em nên làm thể khi mặt đất khô và mềm hơn”.

Charles bật cười trước ký ức đó khi anh cưỡi con ngựa thiện và thúc nó chạy nước kiệu nhẹ nhàng. Vợ anh chắc chắn có đầu óc thực tế. Đó là một trong những điều anh yêu nhất về cô.

Suy nghĩ về Ellie dường như chiếm rất nhiều trong tâm trí của anh những ngày này. Anh ngày càng xấu hổ hơn về mức độ thường xuyên của việc mọi người khi cứ phải búng ngón tay trước mặt anh bởi vì anh đang nhìn chằm chằm vào khoảng không. Anh không thể làm khác đi được. Tất cả những gì anh phải làm là nghĩ về cô và anh thấy mình mang một nụ cười ngớ ngẩn và thở dài như một tên ngốc.

Anh tự hỏi hạnh phúc của tình yêu có bao giờ nhạt đi. Anh hy vọng là không.

Đến lúc đến được cuối lối đi, anh đã nhớ đến ba lời bình luận dí dỏm mà Ellie đã nói đêm hôm trước, hình dung ra biểu hiện của cô khi đang trao cho Judith một cái ôm và tưởng tượng về những gì anh đã làm với cô trong đêm hôm đó ở trên giường.

Giấc mơ ban ngày đặc biệt đó khiến anh cảm thấy rất ẩm áp và phản ứng hơi dờ dẫm, đó có thể là lý do anh đã không nhận ra ngay lập tức con ngựa đã trở nên bồn chồn từ lúc nào.

“Hò, Whistler! Bình tĩnh nào, cậu bé”, anh nói, kéo dây cương lại. Nhưng con ngựa thiện không hề chú ý đến anh, nó thở phì phò vì sợ hãi và đau đớn rõ ràng.

“Chuyện quái gì thế?”, Charles gập người xuống và cố gắng trấn an Whistler bằng cách vỗ vào cái cổ dài của nó. Việc này dường như chẳng có ích gì và chẳng mấy chốc Charles đã phải vật lộn để ngồi cho vững.

“Whistler! Whistler! Bình tĩnh, cậu bé.”

Không có tác dụng gì. Một phút trước Charles còn đang cầm dây cương trong tay, phút tiếp theo anh đã bay trong không khí, vừa đủ thời gian để nói “Mẹ kiếp” trước khi chạm đất, đập mạnh mắt cá chân phải xuống - bên anh đã bị thương vào ngày gặp Ellie.

Sau đó anh nói “Mẹ kiếp!” rất, rất nhiều lần nữa. Lời rửa xả không xoa dịu cơn đau đang bắn lên chân anh là mấy và nó cũng không xoa dịu được sự tức tối là bao, nhưng anh vẫn hét lên.

Whistler hí lên lần cuối và phi nước đại về Wycombe Abbey, bỏ lại Charles với cái mắt cá chân mà anh sợ rằng sẽ không thể chịu đựng được bất kỳ sức nặng nào nữa.

Lắm bầm một loạt các câu chữ thể phong phú đến kinh ngạc, anh nhồm dầy bằng tay và đầu gối, bò đến một cái gốc cây gần đó, nơi anh ngồi và chữ thề thêm một lúc. Anh chạm vào mắt cá chân qua giày và

không ngạc nhiên gì khi thấy nó sừng phồng lên. Anh cố gắng kéo giày ra, nhưng cơn đau vô cùng nhức nhối. Chết tiệt. Họ sẽ phải cắt da giày. Một đôi giày hảo hạng khác lại bị hủy hoại.

Charles rên rỉ, túm lấy một cây gậy có thể dùng làm nạng, và bắt đầu tập tễnh đi về nhà. Cái mắt cá chân đang giết anh, nhưng anh thấy mình không thể làm gì khác. Anh nói với Ellie rằng mình sẽ đi nhiều giờ đồng hồ, vì thế sẽ không có ai để ý đến sự vắng mặt của anh trong một khoảng thời gian nữa.

Tốc độ chậm chạp và không đều đặn, nhưng dần dần anh đã quay trở lại đầu kia con đường và Wycombe Abbey xuất hiện trong tầm nhìn.

Thật cảm tạ, vì Ellie cũng thế, cô đang chạy về phía anh với tốc độ chóng mặt trong lúc hét vang tên anh.

“Charles!”, cô hét lên. “Tạ ơn Chúa! Chuyện gì đã xảy ra? Whistler quay về, nó đang chảy máu và...” Ngay khi đến gần anh, cô dừng lại để lấy hơi thở.

“Whistler đang chảy máu à?”, anh hỏi.

“Vâng, Người giữ ngựa không chắc vì sao và em không biết chuyện gì xảy ra với anh, và... Chuyện gì đã xảy ra với anh?”

“Whistler hất anh ngã. Anh bị trật mắt cá chân.”

“Lần nữa sao?”

Anh ủ rũ nhìn xuống chân phải. “Cùng một chân. Anh nghĩ rằng nó vẫn còn yếu từ lần bị thương trước.”

“Nó có đau không?”

Anh nhìn cô như thể cô là người ngớ ngẩn. “Đau như quỷ ý.”

“Ồ, phải rồi, em cho rằng nó phải thế. Nào, dựa vào em, chúng ta sẽ cùng nhau quay lại Abbey.”

Charles khoác một cánh tay lên vai cô để hỗ trợ mình khi họ khập khiễng đi về nhà. “Tại sao anh có cảm giác như mình đang trải qua một giấc mơ tồi tệ thế nhỉ?”, anh thắc mắc thật to.

Ellie bật cười. “Chúng ta đã làm việc này trước đây, đúng không? Nhưng nếu anh nhớ lại, chúng ta sẽ không gặp nhau nếu anh không bị trật mắt cá chân lần trước. Và quan trọng nhất, anh sẽ không cầu hôn em nếu em không chăm sóc vết thương của anh với sự dịu dàng và tử tế.”

“Dịu dàng và tử tế!”, anh khịt mũi nói. “Em gần như đã khè ra lửa.”

“Ừm, chà, chúng ta không thể để cho bệnh nhân cảm thấy thương xót cho chính mình, đúng không nào?”

Khi họ đến gần nhà, Charles nói, “Anh muốn đến chuồng ngựa và xem tại sao Whistler lại chảy máu”.

“Anh có thể đi sau khi em chăm sóc chân cho anh.”

“Chăm sóc nó trong chuồng ngựa đi. Anh chắc chắn có người nào đó có dao để em rạch cái giày này ra.”

Ellie dừng khựng lại. “Em nhất quyết là anh phải đi vào nhà để em có thể kiểm tra cẩn thận xem có cái xương gãy nào không.”

“Anh không bị gãy cái xương nào.”

“Làm sao anh biết được?”

“Anh đã bị gãy xương trước đây. Anh biết nó có cảm giác như thế nào.”

Anh kéo cô, cố gắng chuyển hướng đi đến chuồng ngựa, nhưng người phụ nữ này có thể đã mọc rễ vào đất rồi. “Ellie”, anh gầm gừ. “Đi nào.”

“Anh sẽ thấy em ngoan cố hơn là anh nghĩ.”

“Nếu điều đó là đúng, anh gặp rắc rối to rồi”, anh lầm bầm.

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là anh đang nói rằng em ngoan cố như một con la chết tiệt, cô nàng kia, ngoại trừ điều đó có thể xúc phạm đến con la.”

Ellie giật lùi lại, thả rơi anh. “À, em không bao giờ!”

“Ôi, vì tình yêu với Chúa”, anh cần nhằn, xoa khuỷu tay bị đập xuống đất khi ngã. “Em sẽ giúp anh đến cái chuồng ngựa khi gió đẩy hay anh phải tự mình lê lét đến đây?”

Cô trả lời bằng cách quay gót và lao về Wycombe Abbey.

“Chết tiệt cô nàng la ngoan cố”, anh lầu bầu. Cảm tạ là anh vẫn còn cây gậy dùng để chống và vài phút sau anh đổ sụp xuống một chiếc ghế trong chuồng ngựa.

“Ai đó lấy cho ta một con dao!”, anh hét lên. Nếu anh không rũ bỏ được chiếc giày chết tiệt này, chân anh sẽ nổ tung.

Người giữ ngựa tên James vội vàng chạy đến bên anh và đưa cho anh một con dao. “Whistler đang chảy máu, thưa ngài”, James nói.

“Ta nghe rồi.” Charles nhăn nhó khi bắt đầu cứa vào lớp da của đôi giày thứ hai của mình. Đôi giày tốt nhất đã bị Ellie phá hủy. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Thomas Leavey, người điều hành chuồng ngựa và theo quan điểm của Charles, là một trong những người đánh giá ngựa giỏi nhất trong nước, bước tới và nói, “Chúng tôi tìm thấy cái này dưới yên cương”.

Charles hít lấy một hơi thở. Leavey đang cầm trong tay một cái đinh cong, han gỉ. Nó không dài lắm, nhưng trọng lượng của Charles trên yên đủ để cắm nó vào lưng Whistler, khiến con ngựa đau không thể tả.

“Ai đóng yên cương?”, Charles hỏi.

“Tôi làm”, Leavey nói.

Charles nhìn chăm chăm vào người quản lý chuồng ngựa anh tin tưởng. Anh biết Leavey sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì khiến một con ngựa bị đau, đừng nói đến một con người. “Anh có ý tưởng gì về việc này xảy ra như thế nào không?”

“Tôi để Whistler một mình trong chuồng khoảng một hai phút trước khi ngài đến. Suy đoán duy nhất của tôi là ai đó đã lên vào và đặt cái đinh dưới yên cương.”

“Tên khốn nào lại làm một việc như thế này chứ?”, Charles vặn hỏi.

Không ai đưa ra câu trả lời.

“Đó không phải là một tai nạn”, cuối cùng Leavey nói. “Đó là những gì tôi biết. Những chuyện kiểu này không vô cớ xảy ra.”

Charles biết anh ta đang nói sự thật. Ai đó đã cố tình làm anh bị thương. Máu trong người anh dường như lạnh đi. Có thể ai đó đã muốn anh chết.

Khi anh đang tiếp thu sự thật lạnh lẽo đó, Ellie hùng hổ bước vào chuồng ngựa. “Tôi là một người quá tử tế”, cô tuyên bố chung chung với tất cả.

Những người làm việc ở chuồng ngựa nhìn cô chăm chăm, rõ ràng không chắc phải trả lời như thế nào.

Cô tiến đến chỗ Charles. “Đưa em con dao”, cô nói. “Em sẽ xử lý cái giày.”

Anh đưa nó cho cô mà không nói một từ, vẫn còn sốc trước âm mưu kết thúc cuộc đời anh vừa mới xảy ra.

Cô ngồi phịch xuống chân anh và bắt đầu rạch chiếc giày. “Lần tới anh mà so sánh em với một con la”, cô rít lên, “Tốt hơn hết là anh phải thấy mình cần một con la”.

Charles thậm chí không thể bật cười.

“Tại sao Whistler lại chảy máu?”, cô hỏi.

Anh liếc mắt trao đổi ngầm với Leavey và James. Anh không muốn cô biết về âm mưu ám hại mạng sống của mình. Anh sẽ phải nói chuyện với hai người đàn ông này ngay khi cô bỏ đi, vì nếu họ thốt ra một từ nào về chuyện này với bất kỳ ai, Ellie sẽ biết sự thật trước khi đêm xuống. Những chuyện ngồi lê đôi mách lan truyền rất nhanh trong những điền trang. “Tại một cành cây trên đường nó chạy về nhà.”

“Em không biết nhiều về ngựa”, cô nói, không nhìn lên trong lúc làm việc với chiếc giày, “Nhưng điều đó nghe có vẻ lạ lùng. Whistler sẽ phải đập vào cành cây đó rất mạnh mới bị chảy máu”.

“Ồ, anh cho là thế.”

Cô kéo nhẹ chiếc giày rơi ra khỏi chân anh. “Em không thể hình dung được làm sao nó lại đập vào một cành cây khi đang chạy trên đường chính hoặc lối đi. Cả hai đều rất thoáng.”

Cô bắt chẹt được anh ở đó. Charles nhìn sang Leavey để mong được giúp đỡ, nhưng người quản lý chuồng ngựa chỉ nhún vai.

Ellie khẽ chạm vào mắt cá chân anh để kiểm tra mức độ sưng. “Hơn nữa”, cô nói, “Việc nó bị thương trước khi quăng anh xuống hợp lý hơn. Rốt cuộc, phải có thứ gì đó giải thích cho sự căng thẳng của nó. Nó chưa bao giờ hất anh ngã trước đây, đúng không?”

“Chưa”, Charles nói.

Cô xoay mắt cá chân thật khẽ. “Có đau không?”

“Không.”

“Như thế này?”, cô xoay nó theo hướng khác.

“Không.”

“Tốt.” Cô thả chân anh xuống và ngược lên nhìn. “Em nghĩ anh đang nói dối em.”

Charles nhận ra rằng Leavey và James đã biến mất.

“Chuyện gì đã thực sự xảy ra với Whistler, Charles?” Khi anh không trả lời đủ nhanh, cô chiếu một ánh nhìn trừng trừng cứng rắn về phía anh và thêm vào, “Và nhớ rằng em ngoan cố như một con la, vì thế đừng nghĩ anh có thể đi đâu mà không nói thật với em”.

Charles thốt ra một tiếng thở dài yếu ớt. Đây là bất lợi của việc lấy một người vợ quá thông minh. Chẳng có cách nào để Ellie không tự mình khám phá ra toàn bộ câu chuyện. Tốt hơn là cô nên nghe nó từ anh. Anh nói với cô sự thật, kết thúc bằng việc cho cô thấy chiếc đinh han gỉ Leavey đã đặt trên ghế cạnh chỗ anh ngồi.

Ellie vặn vẹo găng tay trong bàn tay. Cô đã bỏ chúng ra trước khi chăm sóc mắt cá chân anh và bây giờ chúng là một đùm nhẵn nhụi. Sau một khoảng dừng dài, cô nói, “Anh hy vọng đạt được điều gì bằng việc giấu em chuyện này?”

“Anh chỉ muốn bảo vệ em.”

“Trước sự thật?”, giọng cô gay gắt.

“Anh không muốn em lo lắng.”

Anh nghĩ cô có vẻ bình tĩnh một cách bất thường.

“Anh không muốn em lo lắng.”

Giờ thì anh nghĩ giọng cô hơi the thé một chút.

“Anh không muốn em LO LẮNG.”

Đến giờ thì Charles đoán là nửa số người hầu của Wycombe Abbey có thể nghe thấy tiếng hét của cô. “Ellie, em yêu...”

“Đừng cố gắng lẩn tránh chuyện này bằng cách gọi em là em yêu”, cô quát lên. “Anh sẽ cảm thấy như thế nào nếu em nói dối anh về một chuyện quan trọng như thế này? Sao? Anh sẽ cảm thấy như thế nào?”

Anh mở miệng, nhưng trước khi có thể nói gì, cô đã hét lên, “Em sẽ nói anh cảm thấy như thế nào. Anh sẽ tức giận đến mức muốn bóp cổ em”.

Charles nghĩ cô có thể đúng, nhưng cảm thấy việc thừa nhận chẳng có tác dụng gì ngay lúc này.

Ellie hít một hơi thật sâu và ấn ngón tay vào thái dương. “Được rồi, được rồi, Ellie”, cô nói với chính mình, “Bình tĩnh. Giết anh ấy bây giờ sẽ là phản tác dụng”. Cô lại nhìn lên. “Em sẽ kiểm soát sự tức giận của mình vì đây là một tình huống kinh khủng và nghiêm trọng. Nhưng đừng nghĩ em không giận anh.”

“Ít có nguy cơ đó.”

“Đừng có liến thoắng”, cô cau có. “Ai đó đã cố gắng giết anh và nếu chúng ta không tìm ra ai và tại sao, anh có thể bị giết.”

“Anh biết”, anh nói khẽ, “Và đó là lý do anh sẽ thuê thêm người bảo vệ cho em, Helen, và các cô bé”.

“Bọn em không phải là người cần thêm bảo vệ! Anh mới là người bị nguy hiểm tính mạng.”

“Anh cũng sẽ cẩn thận hơn”, anh trấn an cô.

“Chúa tôi, việc này thật tồi tệ. Tại sao anh lại có người muốn giết anh chứ?”

“Anh không biết, Ellie.”

Cô lại day thái dương. “Đầu em đau quá.”

Anh cầm tay cô. “Sao chúng ta không quay lại nhà?”

“Không phải lúc này. Em đang nghĩ”, cô nói, phẩy tay anh đi.

Charles từ bỏ nỗ lực bám theo tiến trình suy nghĩ ngoằn ngoèo của cô.

Cô quay ngoắt đầu lại đối diện với anh. “Em cá là anh mới là người bị nhắm đầu độc.”

“Xin thứ lỗi?”

“Món bánh trứng. Đó không phải là sữa hỏng. Monsieur Belmont đã nổi cơn thịnh nộ nhiều ngày nay bởi vì chúng ta dám nhắc đến chuyện đó. Ai đó đã bỏ độc vào món bánh trứng nhưng định đầu độc anh, chứ không phải em. Mọi người đều biết đó là món tráng miệng yêu thích của anh. Anh cũng nói với em như thế.”

Anh nhìn cô chăm chăm, sững sờ. “Em nói đúng.”

“Đúng thế và em sẽ không ngạc nhiên nếu tai nạn xe ngựa khi chúng ta đang tìm hiểu cũng là... Charles? Charles?” Ellie nuốt nghẹn. “Anh trông đáng sợ quá.”

Charles cảm thấy một cơn giận dữ quét qua không giống bất cứ điều gì anh đã từng biết. Ai đó cố giết anh đã đủ tệ. Việc Ellie bị mắc kẹt trong đường lửa đạn khiến anh muốn moi ruột kẻ đó ra.

Anh nhìn chăm chăm vào cô, như thể cố gắng in dấu khuôn mặt cô vào trong trí não mình bằng cách nào đó. “Anh sẽ không để chuyện gì xảy ra với em đâu, Ellie”, anh thề.

“Anh quên em đi một lúc được không! Anh mới là người đang có người muốn giết.”

Bị cảm xúc lấn át, anh đứng lên và kéo cô về phía mình. Hoàn toàn quên mất mắt cá chân bị thương. “Ellie, anh... Áaaa !”

“Charles?”

“Chết tiệt cái mắt cá chân.” Anh chửi thề. “Anh thậm chí không thể hôn em cho tử tế. Anh... Đừng có cười.”

Cô lắc đầu. “Đừng bảo em đừng cười. Ai đó đang cố gắng giết anh. Em cần tất cả tiếng cười có thể gom góp được.”

“Anh cho rằng nếu em nghĩ theo kiểu ấy...”

Cô gơ tay lên. “Hãy quay về nhà đã. Anh sẽ cần đắp lạnh vào mắt cá chân để chỗ đó bớt sưng.”

“Anh làm thế quái nào để có thể tìm thấy kẻ giết người khi anh còn đi không nổi chứ?”

Ellie rướn người lên và hôn vào má anh. Cô biết cảm giác bất lực tồi tệ như thế nào, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là an ủi anh. “Anh không thể”, cô nói đơn giản. “Anh sẽ phải đợi vài ngày. Trong lúc đó, chúng ta sẽ tập trung bảo vệ mọi người an toàn.”

“Anh sẽ không ngồi vô dụng một chỗ trong khi...”

“Anh sẽ không vô dụng”, cô bảo đảm với anh. “Chúng ta phải bố trí người bảo vệ trong bất kỳ tình huống nào. Đến lúc hàng phòng thủ đã được thiết lập xong, mắt cá chân của anh đã lành rồi. Và sau đó anh có thể...”, cô không thể kìm lại một cái rùng mình, “Truy tìm kẻ thù. Mặc dù em ước gì anh có thể ngồi đợi hẵn ta đến tìm anh”.

“Xin thứ lỗi?”

Cô hối thúc anh cho đến khi anh bắt đầu di chuyển chậm rãi về nhà. “Chúng ta không có tí xíu ý tưởng nào về việc hắn là ai. Tốt nhất là ở lại Wycombe Abbey, nơi anh sẽ an toàn cho đến khi hắn để lộ mình.”

“Em đang ở Abbey khi em bị đầu độc”, anh nhắc cô.

“Em biết. Chúng ta sẽ phải tăng cường an ninh. Nhưng ở đây chắc chắn sẽ an toàn hơn bất kỳ nơi nào khác.”

Anh biết cô đúng, nhưng ngồi một chỗ và không làm gì khiến anh khó chịu. Tuy nhiên ngồi là tất cả những gì anh sẽ làm với cái mắt cá chân chết dẫm này. Anh gặm gừ điều gì đó với ý định chuyển tải sự đồng ý và tiếp tục tập tễnh đi về nhà.

“Tại sao chúng ta không đi vào bằng cửa bên?”, Ellie hỏi. “Chúng ta sẽ xem xem bà Stubbs có thể cho chúng ta một miếng thịt tươi không.”

“Anh không đói”, anh lầu bàu.

“Cho mắt cá chân của anh.”

Anh không nói gì. Anh ghét cảm thấy mình ngốc nghếch.

Đến giữa ngày hôm sau, Charles cảm thấy mình đã kiểm soát được tình thế hơn một chút. Anh có thể không đủ khỏe để săn lùng kẻ thù, nhưng ít nhất anh có thể điều tra ra một số thông tin.

Một cuộc thẩm vấn người hầu trong bếp đã tiết lộ rằng cô hầu gái mới thuê gần đây nhất đã bí mật biến mất vào đêm Ellie bị ngộ độc. Cô ta được thuê chỉ một tuần trước đó. Không ai có thể nhớ lại xem cô ta có phải là người đưa bánh trứng đến phòng chủ nhân hay không, nhưng rồi thì, không ai có thể nhớ là đã làm việc ấy, vì thế Charles cảm thấy an toàn khi cho rằng cô hầu gái mất tích đã có rất nhiều thời gian để can thiệp vào thức ăn.

Anh cho người lục soát trong khu vực lân cận, nhưng không ngạc nhiên khi họ không tìm ra dấu vết của cô ta. Cô ta có lẽ đã chạy được nửa đường đến Scotland với số vàng nhận được nhờ việc hạ độc.

Charles cũng đã thực hiện những biện pháp mới để bảo vệ gia đình mình. Claire và Judith bị cấm rời khỏi nhà tuyệt đối và anh cũng đã ban hành lệnh cấm như thế với Ellie và Helen nếu nghĩ mình có thể làm được. May thay cả hai người phụ nữ dường như cũng sẵn sàng ở trong nhà, chỉ nhằm giải khuây cho Judith để cô bé không than phiền vì không được cưới con ngựa non của mình.

Tuy nhiên, việc tìm kẻ đã đặt cái đinh dưới yên cương của Charles không có tiến triển gì. Charles thấy việc này đặc biệt gây ức chế, anh quyết định tự mình đi kiểm tra chuồng ngựa để tìm manh mối. Anh không nói với Ellie việc mình sẽ làm; nó sẽ chỉ làm cô lo lắng cho anh mà thôi. Vì thế trong khi cô bận rộn uống trà với Helen, Claire và Judith, anh túm lấy áo khoác, mũ và ba toong, rồi khập khiễng đi ra ngoài.

Chuồng ngựa im ắng khi anh đến. Leavey đã ra ngoài luyện ngựa và Charles đoán những người hầu còn lại đang ăn trưa. Sự vắng vẻ này thích hợp với anh, anh có thể kiểm tra chuồng ngựa kỹ lưỡng hơn khi không có người ngó nghiêng quanh mình.

Tuy nhiên, trước sự tức tối của anh, việc tìm kiếm cũng không phát hiện thêm dấu hiệu gì. Charles không thực sự chắc chắn mình đang tìm cái gì, nhưng anh biết chắc chắn mình không tìm thấy cái gì. Anh vừa chuẩn bị quay lại Wycombe Abbey thì nghe thấy ai đó bước vào từ cánh cửa ở phía xa hơn cửa chuồng ngựa.

Đó có thể là Leavey. Charles phải cho anh ta biết là anh đang quanh quẩn ở đây. Leavey đã được lệnh chú ý đến tất cả những dấu hiệu bất thường và nếu Charles làm lộn xộn bất kỳ thứ gì trong quá trình tìm kiếm, người quản lý chuồng ngựa chắc chắn sẽ nhận ra và lo lắng.

“Leavey!”, Charles gọi với ra. “Billington đây. Ta đến đây...”

Có một tiếng động sau lưng anh. Charles quay lại nhưng không thấy gì. “Leavey?”

Không trả lời.

Mất cá chân anh bắt đầu nhức nhối, như thể nhắc anh rằng anh đang bị thương và không thể chạy.

Một tiếng động khác.

Charles quay phắt người lại, nhưng lần này tất cả những gì anh thấy là một bóng sáng bổ xuống đầu. Và sau đó anh chẳng thấy gì.

22. Chương 22

Ellie không chắc việc gì làm mình bắt đầu lo lắng. Cô chưa bao giờ nghĩ mình là một người giàu trí tưởng tượng, nhưng cô không thích bầu trời đột nhiên phủ đầy mây. Nó làm da cô râm ran với một nỗi sợ vô lý và cô đột nhiên cảm thấy một đòi hỏi dữ dội được nhìn thấy Charles.

Và khi cô đi xuống phòng làm việc, anh không ở đó. Trái tim cô lỡ một nhịp, sau đó cô thấy cái bo toong của Charles cũng biến mất. Chắc chắn nếu anh bị bắt cóc, kẻ bắt anh sẽ không mang theo cây ba toong.

Anh hẳn đã đi điều tra, tên đàn ông đáng chết này.

Nhưng khi cô nhận ra rằng ba tiếng nữa đã trôi qua kể từ lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, bụng cô bắt đầu cảm thấy nôn nao.

Cô bắt đầu tìm kiếm trong nhà, nhưng không người đầy tớ nào nhìn thấy anh. Cả Helen và Claire cũng thế. Thực ra, người duy nhất dường như có chút ý tưởng về tông tích của anh lại là Judith.

“Cháu nhìn thấy chú ấy ngoài cửa sổ”, cô gái nhỏ nói.

“Thật ư?”, Ellie hỏi, cơ thể thả lỏng vì nhẹ nhõm. “Chú ấy đi đâu?”

“Đến chuồng ngựa. Chú ấy đi khắp khiêng.”

“Ôi, cảm ơn cháu, Judith”, Ellie nói, ôm nhanh cô bé một cái. Cô lao ra khỏi phòng và xuống cầu thang. Charles có thể chỉ đến chuồng ngựa để cố gắng tìm ra ai là kẻ đã tẩy máy với cái yên cương của mình. Cô ước gì anh để lại cho mình một lời nhắn, nhưng cô nhẹ nhõm vì biết anh ở đâu đến mức không cảm thấy tức giận vì thiếu sót đó.

Tuy nhiên, khi cô đến nơi, không hề có dấu hiệu của chồng cô. Leavey đang giám sát rất nhiều người dọn dẹp chuồng ngựa, nhưng có vẻ không ai trong số họ biết được Bá tước ở đâu.

“Anh chắc chắn không nhìn thấy anh ấy chứ?”, Ellie hỏi lần thứ ba. “Cô bé Judith khẳng định rằng mình nhìn thấy anh ấy bước vào chuồng ngựa.”

“Thế thì đó hẳn là lúc chúng tôi đang luyện ngựa”, Leavey trả lời.

“Đó là khi nào?”

“Nhiều giờ trước.”

Ellie nóng ruột thở dài. Charles ở đâu? Và sau đó mắt cô bắt gặp thứ gì đó là lạ. Thứ gì đó màu đỏ.

“Cái gì đây?”, cô thì thầm, quỳ xuống. Cô cầm một nắm rơm lên.

“Cái gì thế, cô chủ?”, Leavey hỏi.

“Đó là máu”, cô nói bằng giọng run rẩy, “Trên rơm”.

“Cô chắc chứ?”

Cô ngửi và gật đầu. “Ôi, Chúa nhân từ.” Cô quay lại nhìn Leavey, mặt cô trắng bệch ngay lập tức. “Chúng đã bắt anh ấy. Chúa tôi, ai đó đã bắt anh ấy.”

Suy nghĩ đầu tiên của Charles khi tỉnh lại là anh sẽ không bao giờ uống rượu nữa. Anh đã say trước đây, nhưng chưa bao giờ cảm thấy kiểu đau đớn giật ulynh ạch vào đầu như thế này. Sau đó, anh nhận ra rằng bây giờ mới là giữa ngày, anh không uống rượu và...

Charles rên rỉ khi những mảnh ký ức bắn xuyên qua tâm trí. Ai đó đã đập báng súng vào đầu anh.

Anh mở mắt và nhìn xung quanh. Anh có vẻ như đang ở trong phòng ngủ của một căn nhà hoang. Đồ nội thất cũ kỹ và phủ bụi, không khí bốc mùi nấm mốc. Tay và chân anh bị trói, việc này chẳng làm anh ngạc nhiên.

Thành thật mà nói, việc khiến anh ngạc nhiên là mình vẫn chưa chết. Rõ ràng ai đó muốn giết anh. Bắt cóc anh trước thì có tác dụng gì? Tất nhiên, trừ khi kẻ thù của anh đã quyết định muốn Charles biết danh tính của mình trước khi hạ cú đánh cuối cùng.

Nhưng làm thế, kẻ giết người đã cho Charles thêm chút thời gian để tính toán và lên kế hoạch, anh thề là mình sẽ thoát khỏi đây sau đó mang kẻ thù ra trước công lý. Anh không chắc là mình sẽ làm như thế nào, khi đang bị trói với một mắt cá chân bị treo, nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu rời khỏi thế giới này chỉ vài tuần sau khi phát hiện ra tình yêu thực sự của đời mình.

Ưu tiên hàng đầu của việc này rõ ràng là phải làm gì đó với sợi dây trói tay, vì thế anh lê lét trên sàn nhà để đến một chiếc ghế gãy đặt ở góc phòng. Miếng gỗ bị gãy có vẻ sắc và anh bắt đầu cọ sợi dây vào cái cạnh lởm chởm đó. Hiển nhiên là sẽ mất rất nhiều thời gian để cưa đứt sợi dây này, nhưng trái tim anh bay lên cùng với từng sợi dây nhỏ xíu đứt phụt do sự cọ xát.

Sau năm phút chà xát, Charles nghe tiếng cửa căn phòng bên kia đóng sầm lại và anh vội vã rút tay lại bên sườn. Anh bắt đầu di chuyển đến giữa phòng, nơi anh đã bị thả bất tỉnh ở đó, nhưng rồi lại quyết định ở nguyên tại chỗ. Anh có thể làm giống như là mình đã di chuyển ngang phòng chỉ để dựa vào tường.

Những giọng nói trôi dạt trong không khí, nhưng Charles không thể nghe thấy kẻ bắt mình đang nói gì. Anh bắt thấy một đoạn giọng mũi của khu đông Luân Đôn và cho rằng mình đã đối phó với những kẻ du côn được thuê. Bảo rằng kẻ thù của anh đến từ thế giới ngầm của Luân Đôn là không hợp lý.

Sau một hay hai phút, rõ ràng là kẻ bắt cóc không có ý định kiểm tra anh. Charles quyết định rằng chúng hẳn đang đợi người chịu trách nhiệm xuất hiện và anh quay lại với công việc làm mòn sợi dây.

Anh không biết mình ngồi đó bao lâu, đưa cổ tay di di trên miếng gỗ lởm chởm, nhưng khi anh cựa được gần một phần ba sợi dây thì nghe thấy tiếng cửa sập lại lần nữa, lần này theo sau bởi một giọng nói của giới thượng lưu rõ rệt.

Charles giật tay về gần người và dùng vai đẩy chiếc ghế ra xa. Nếu anh đoán đúng, kẻ thù của anh sẽ muốn nhìn thấy anh ngay lập tức và...

Cánh cửa mở. Charles nín thở. Một bóng người lấp đầy cửa.

“Chúc một ngày tốt lành, Charles.”

“Cecil?”

“Chính hấn.”

Cecil? Người anh họ yếu ớt, người vẫn luôn nói chuyện ba hoa khi họ còn là trẻ con, người luôn vui sướng bất thường với việc giẫm chân lên những con bọ?

“Chú em quả là một người khó giết”, Cecil nói. “Cuối cùng anh đã nhận ra rằng mình sẽ phải đích thân ra tay.”

Charles cho rằng lẽ ra anh phải chú ý hơn đến sự ám ảnh với những con bọ chết của người anh họ. “Anh nghĩ mình đang làm cái quái gì thế, Cecil?”, anh hỏi.

“Đảm bảo mình sẽ trở thành Bá tước tiếp theo của Billington.”

Charles chỉ nhìn hắn ta chằm chằm. “Nhưng anh thậm chí không đứng ngay sau trong hàng thừa kế. Nếu anh giết tôi, tước hiệu sẽ chuyển cho Phillip.”

“Phillip chết rồi.”

Charles cảm thấy muốn phát ốm. Anh chưa bao giờ thích Phillip, nhưng không bao giờ cầu mong anh ta gặp tai ương. “Anh đã làm gì với anh ta?”, anh khàn giọng hỏi.

“Anh ư? Anh mà chẳng làm gì cả. Những khoản nợ cờ bạc của người anh họ yêu quý của chúng ta đã giết anh ta. Anh tin rằng một trong những người cho vay rút cuộc đã mất hết kiên nhẫn. Anh ta vừa mới được vớt lên từ sông Thames ngày hôm qua.”

“Và tôi cho rằng anh không liên quan gì đến các khoản nợ đó.”

Cecil nhún vai. “Anh có thể dẫn dắt Phillip vào con đường cờ bạc một hai lần. Nhưng nó luôn xuất phát từ yêu cầu của anh ta.”

Charles thầm chửi thề. Anh nên trông chừng anh họ mình, nhận ra rằng thói quen cờ bạc của anh ta đang trở thành một vấn đề nghiêm trọng. Lẽ ra anh có thể làm mất tác dụng tâm ảnh hưởng của Cecil. “Phillip nên đến gặp tôi”, anh nói. “Tôi sẽ giúp anh ta.”

“Đừng tự trách mình, em họ”, Cecil nói với một âm thanh khùng khục trong cổ họng. “Chú em chẳng thể nào giúp đỡ được gì mấy cho Phillip thân yêu đâu. Anh mà có cảm giác rằng những người cho vay tiền đó sẽ bắt được anh ta cho dù anh ta có trả nợ nhanh như thế nào.”

Charles cảm thấy lợm giọng khi nhận ra ý Cecil là gì. “Anh đã giết anh ta”, anh thì thào. “Anh quăng anh ta xuống sông Thames và làm ra vẻ như những người cho vay làm.”

“Khá thông minh, chú không nghĩ thế sao? Tiến hành việc này mất đến một năm; sau cùng, anh cần chắc chắn rằng những mối giao hảo của Phillip với thế giới ngầm của Luân Đôn trở thành một tin tức phổ biến. Anh mà thảo kế hoạch rất cẩn thận.” Mặt hắn trở nên xấu xí. “Nhưng sau đó chú mà đã phá hoại tất cả.”

“Vì đã sinh ra?”, Charles bối rối hỏi.

“Vì đã kết hôn với đứa con gái mục sư gốc ghêch kia. Anh không định giết chú mà, mà biết không. Anh chưa bao giờ quan tâm đến tước hiệu. Anh mà chỉ săn đuổi tiền thôi. Anh đang chờ đợi thời cơ cho đến sinh nhật lần thứ ba mươi của chú. Anh đã ăn mừng vì di chúc của cha chú kể từ ngày nó được tuyên bố. Không ai nghĩ chú thực sự tuân theo điều khoản đó. Chú mà đã cư xử theo cách làm ông ta phát điên cả cuộc đời rồi.”

“Và sau đó tôi kết hôn với Ellie”, Charles nói bằng giọng thờ ơ.

“Vì thế anh phải giết mà. Chỉ đơn giản thế thôi. Anh đã thấy chuyện đó xảy ra khi chú mà bắt đầu tán tỉnh con bé đó, vì thế anh máy móc vào cái xe, nhưng tất cả những gì mà nhận được chỉ là vài vết bầm. Và sau đó anh sắp đặt cú ngã thang đó - việc ấy khó làm, anh phải nói cho chú mà biết thế. Anh mà phải hành động rất nhanh. Anh sẽ không thể làm thế nếu cái thang đã không sắp sẽ ngay từ ban đầu.”

Charles nhớ lại cơn đau nhói buốt anh đã cảm thấy khi bị cái thang gãy cửa vào da tay và anh run lên vì tức giận.

“Mất rất nhiều máu”, Cecil tiếp tục. “Anh đã quan sát từ trong rừng. Anh nghĩ đã xử được chú mày lần đó rồi, cho đến khi anh nhận ra rằng mày chỉ bị cắt vào tay. Anh đã hy vọng có một vết thương ở ngực.”

“Tôi xin lỗi vì đã làm anh thất vọng.” Charles nói với giọng tỉnh bơ.

“À ừ, sự hóm hỉnh nổi tiếng của Billington. Sức chịu đựng dẻo dai làm sao.”

“Rõ ràng tôi cần nó vào những lúc như thế này.”

Cecil chậm chậm lắc đầu. “Sự hóm hỉnh sẽ không cứu được chú mày lần này, Charles.”

Charles cứng rắn nhìn vào người anh họ. “Anh định làm thế nào?”

“Nhanh gọn và sạch sẽ. Anh không bao giờ định bắt chú mày chịu đựng sự hành hạ.”

“Thứ thuốc độc anh cho vợ tôi ăn không hẳn nằm im trong bụng cô ấy.”

Cecil thốt ra một tiếng thở dài chịu đựng. “Con bé đó xen vào giữa đường. Mặc dù nó đã gây ra một vụ cháy hay ho ở trong bếp. Nếu ngày hôm đó gió to hơn, nó có thể đã làm việc xong giúp anh rồi. Anh biết là chú mày sẽ tự mình chiến đấu với ngọn lửa.”

“Gạt Ellie ra khỏi việc này.”

“Cho dù thế nào, anh thực sự xin lỗi về sự khó chịu của chất độc đó. Người ta bảo rằng nó sẽ không gây đau đớn. Hiển nhiên là anh mày bị lừa.”

Charles há hốc miệng với vẻ không tin. “Tôi không thể tin rằng anh đang xin lỗi tôi.”

“Anh không phải không biết cách xử sự - chỉ quá thận trọng thôi.”

“Kế hoạch của anh sẽ thất bại”, Charles bắt đầu. “Anh có thể giết tôi, nhưng sẽ không thể thừa kế gia sản của tôi.”

Cecil gõ ngón tay vào má. “Để anh xem nào. Mày không có con trai. Nếu mày chết, tao sẽ trở thành Bá tước.” Hắn ta nhún vai và cười phá lên. “Với tao thì đơn giản thế thôi.”

“Anh sẽ trở thành Bá tước, nhưng anh sẽ không đụng được tay vào tiền. Tất cả những gì anh giành được là một điền trang theo quyền thừa kế. Wycombe Abbey cũng đáng giá một chút, nhưng là Bá tước, anh bị pháp luật cấm không được bán nó và nó tốn cả một gia tài chết giẫm để duy trì. Ví của anh sẽ bị bóp chặt hơn bây giờ. Anh nghĩ vì cái quái quỷ gì mà tôi phải cương quyết kết hôn đến thế chứ?”

Những giọt mồ hôi xuất hiện trên lông mày Cecil. “Mày đang nói về chuyện gì?”

“Gia sản sẽ thuộc về vợ tôi.”

“Không ai để lại một gia sản như thế cho một con đàn bà.”

“Tôi”, Charles nói kèm theo một nụ cười chậm rãi.

“Mày đang nói dối.”

Hắn ta nói đúng, nhưng Charles chẳng thấy có lý do gì để bảo cho hắn là như thế. Thực ra, anh đã định sửa di chúc để lại tài sản cho Ellie, anh chỉ chưa kịp làm thế. Charles nhún vai và nói, “Đó là một trò đùa đen anh sẽ phải chấp nhận”.

“Đó là sai lầm của chú, chú em. Anh có thể giết vợ mày.”

Charles đã biết hắn sẽ nói thế, nhưng nó vẫn làm anh giận sôi lên. “Anh thực sự nghĩ rằng anh có thể giết cả Bá tước và Nữ Bá tước của Billington, thừa kế tước hiệu và gia sản, mà sẽ không bị nghi ngờ là kẻ giết người sao?”, anh dài giọng nói.

“Tao có thể... nếu mày không bị giết.”

Charles nheo mắt lại.

“Một tai nạn”, Cecil trầm ngâm. “Một tai nạn bị kịch, kinh hoàng. Nó sẽ mang cả hai người xa rời những người họ hàng thân yêu. Bọn tao sẽ thương tiếc vô cùng. Tao sẽ mặc áo đen nguyên một năm.”

“Rất có tình thần thương cảm.”

“Chết tiệt, nhưng giờ tao sẽ phải cử một trong những tên gốc kia”, hắn ta hất đầu về phía cánh cửa bên ngoài, “Quay lại để bắt vợ mày”.

Charles bắt đầu vật lộn chống lại sợi dây buộc. “Nếu anh làm hại một sợi tóc trên đầu cô ấy...”

“Charles, tao vừa nói với mày rằng tao sẽ giết con bé”, Cecil vừa nói vừa cười khùng khục. “Tao sẽ không lo lắng quá nhiều về tóc của nó đâu, nếu tao là mày.”

“Anh sẽ mục rữa trong địa ngục vì chuyện này.”

“Không nghi ngờ gì. Nhưng tao sẽ có một thời gian huy hoàng ở trên trái đất này trước khi đến lúc đó.” Cecil gãi cằm. “Tao không thực sự tin tưởng bọn chúng sẽ làm việc suôn sẻ với vợ mày. Tao ngạc nhiên là chúng bắt được mày đến đây mà không có tai nạn gì.”

“Tôi sẽ không bảo cục u trên đầu mình là ‘không có tai nạn gì’.”

“Được rồi! Mày sẽ viết cho nó một lá thư. Dụ nó ra khỏi ngôi nhà an toàn đó. Tao hiểu rằng gần đây hai đứa rất say đắm. Để nó nghĩ rằng mày đã sắp xếp một cuộc hẹn hò cho những kẻ yêu đương. Nó sẽ chạy đến. Đàn bà luôn làm thế.”

Charles bắt đầu suy nghĩ thật nhanh. Cecil không nhận ra rằng anh và Ellie đã đoán ra rằng có người ở ngoài này muốn làm hại họ. Ellie sẽ không bao giờ tin rằng Charles lại lên kế hoạch hẹn hò giữa lúc nguy hiểm như thế này. Cô sẽ ngay lập tức nghi ngờ có trò xấu xa. Charles chắc chắn như thế.

Nhưng anh không muốn làm tăng nghi ngờ của Cecil bằng cách tỏ ra quá nóng vội viết thư, vì như thế anh quay mặt đi chỗ khác và nhỏ nước bọt, “Tôi sẽ không làm gì để dụ Ellie đến chỗ chết”.

Cecil bước về phía trước và giật Charles đứng lên. “Kiểu gì thì nó cũng chết, vì thế nó nên được chết cùng với mày.”

“Anh phải cởi trói tay cho tôi”, Charles nói, giữ giọng mình thật sưng sả.

“Tao không ngu ngốc như mày nghĩ.”

“Và tôi không khéo tay như anh nghĩ”, Charles đập lại. “Anh muốn chữ viết của tôi giống như gà bới hay sao? Ellie không ngu ngốc. Cô ấy sẽ nghi ngờ nếu nhận được một bức thư không giống như chữ viết của tôi.”

“Được rồi. Nhưng đừng cố làm anh hùng.” Cecil rút ra một con dao và một khẩu súng. Hắn ta dùng con dao để cắt sợi dây quanh cổ tay Charles và giữ khẩu súng gí vào đầu anh.

“Anh có giấy không?”, Charles mĩa mai hỏi. “Một cái bút lông? Mực, có lẽ thế?”

“Im đi.” Cecil bước sang bên kia phòng, vẫn hướng khẩu súng vào Charles, người không thể đi xa trong bất kỳ trường hợp nào với hai chân bị trói vào nhau. “Mẹ kiếp.”

Charles bắt đầu phá lên cười.

“Im đi!”, Cecil hét lên. Hắn quay ra cửa và hét, “Baxter!”.

Một tên lực lượng mở cửa. “Cái gì thế?”

“Lấy cho ta một ít giấy. Và mực.”

“Và một cái bút lông”, Charles đỡ lời.

“Tôi không nghĩ có mấy thứ đó ở đây đâu”, Baxter nói.

“Vậy thì đi mua đi!”, Cecil gào lên, cả người rung bần bật.

Baxter khoanh tay. “Ngài vẫn chưa trả tiền tóm cổ Bá tước cho tôi.”

“Vì tình yêu với Chúa”, Cecil rít lên. “Mình đang làm việc với những tên đàn độn.”

Charles thích thú quan sát mặt Baxter tối sầm đi. Có lẽ anh có thể xoay hắn chống lại Cecil.

Cecil vút một đồng vàng cho Baxter. Gã đàn ông to lớn cúi xuống nhặt đồng tiền lên, nhưng không phải trước khi nhìn trừng trừng về phía Cecil. Hắn ta bắt đầu bỏ đi, sau đó quay lại khi Cecil quát, “Đợi đã!”.

“Gì nữa?”, Baxter hỏi.

Cecil ngoắc đầu về phía Charles. “Trói nó lại.”

“Sao lúc đầu ông lại cởi trói cho anh ta?”

“Đó không phải việc của mày.”

Charles thở dài và giơ tay về phía Baxter. Cho dù anh muốn chiến đấu vì tự do của mình nhiều đến đâu, bây giờ chưa phải lúc. Anh sẽ không bao giờ thắng được cả Baxter và Cecil, vẫn đang được trang bị súng và dao. Chưa cần nhắc đến thực tế là chân anh đang bị trói lại với nhau và một cái đang bị trật mắt cá.

Charles thở dài khi Baxter vòng một sợi dây mới quanh cổ tay. Tất cả nỗ lực làm mòn sợi dây kia trở nên vô ích. Tuy nhiên, Baxter trói lỏng hơn lần trước, ít nhất cũng cho phép máu được lưu thông.

Baxter rời khỏi phòng, Cecil đi theo hắn ra cửa, hằm hè vẫy khẩu súng về phía Charles, “Đừng nhúc nhích”.

“Cứ như là tôi có thể ấy”, Charles lẩm bẩm, cố gắng uốn ngón chân trong giày để máu chạy xuống bàn chân. Anh lắng nghe Cecil nói chuyện với đồng bọn của Baxter, tên mà anh vẫn chưa nhìn thấy, nhưng anh không thể nghe được chúng đang nói gì. Sau một hai phút, Cecil quay lại và ngồi xuống chiếc ghế xiêu vẹo.

“Giờ thì sao?”, Charles hỏi.

“Giờ thì đợi.”

Tuy nhiên, sau vài phút, Cecil bắt đầu bồn chồn. Charles cảm thấy đôi chút hài lòng trước sự khó ở của hắn. “Buồn chán?”, anh kéo dài giọng.

“Sốt ruột.”

“À, tôi hiểu rồi. Anh muốn tôi chết và làm cho xong việc.”

“Chính xác.” Cecil đập bàn tay vào đùi, tạo ra những âm thanh khùng khục trong cổ họng.

“Anh sẽ làm tôi phát điên lên mất thôi”, Charles nói.

“Điều đó không được xếp hạng cao trong danh sách những điều lo lắng của tao.”

Charles nhắm mắt lại. Rõ ràng anh đã chết và đi xuống địa ngục. Chuyện gì có thể tệ hơn là bị mắc kẹt nhiều tiếng đồng hồ với một Cecil ngồi gõ gõ, kẻ nghiêm nhiên đang định giết anh và vợ anh ?

Anh mở mắt. Cecil đang cầm một bộ bài.

“Muốn chơi không ?”, Cecil hỏi.

“Không”, Charles nói. “Anh luôn ăn gian.”

Cecil nhún vai. “Không vấn đề gì. Tao không thu nợ từ một người chết được. Ồ, xin thứ lỗi, ta có thể. Thực ra, tao sẽ thu hết những gì mày sở hữu.”

Charles lại nhắm mắt. Anh đã đùa cợt với ác quỷ khi tự hỏi điều gì có thể tệ hại hơn việc bị mắc kẹt lại với Cecil.

Giờ thì anh biết. Anh phải chơi bài với tên vô lại này.

Thế giới chẳng có công lý gì cả. Không hề.

Bàn tay Ellie run rẩy khi mở lá thư người quản gia vừa mới đưa. Mắt cô lướt qua những hàng chữ và cô nín thở.

Eleanor thân mến,

Anh đã dành cả ngày để chuẩn bị một chuyến đi chơi lãng mạn cho riêng chúng ta. Gặp anh ở chỗ xích đu trong một giờ nữa.

Người chồng tận tâm của em,

Charles

Ellie ngẩng lên nhìn Helen, cô ấy đã cùng cô cầu nguyện trong một tiếng qua. “Đây là một cái bẫy”, cô thì thầm, đưa cho Helen lá thư.

Helen đọc và ngẩng lên, “Làm thế nào em chắc được?”

“Anh ấy sẽ không bao giờ gọi em là Eleanor trong một lá thư riêng tư như thế này. Đặc biệt nếu anh ấy đang cố làm việc gì đó lằng mạn. Anh ấy sẽ gọi em là Ellie. Em chắc chắn.”

“Chị không biết”, Helen nói. “Chị đồng ý với em là có điều gì đó không hợp lý, nhưng em có thể phân biệt được trường hợp nào thì cậu ấy sử dụng tên đầy đủ trường hợp nào sử dụng tên thân mật của mình sao?”

Ellie gạt câu hỏi đó sang một bên. “Hơn nữa, Charles đã lập ra những biện pháp hà khắc kể từ khi có người can thiệp vào cái yên cương. Chị thực sự nghĩ rằng anh ấy lại cho em lá thư bảo em đến nơi hoang vắng một mình sao?”

“Em nói đúng”, Helen nói cương quyết. “Chúng ta sẽ làm gì?”

“Em sẽ phải đi.”

“Nhưng em không thể!”

“Có cách nào khác để em tìm ra tung tích của anh ấy đâu?”

“Nhưng Ellie, em sẽ bị ám hại. Chắc chắn người bắt cóc Charles cũng có ý định làm hại em.”

“Chị sẽ phải tìm người giúp. Chị có thể đợi ở xích đu và quan sát chuyện xảy ra. Sau đó chị có thể đi theo em sau khi em bị bắt.”

“Ellie, chuyện này có vẻ nguy hiểm.”

“Không có cách nào khác”, Ellie nói dứt khoát. “Chúng ta không thể cứu Charles nếu không biết anh ấy ở đâu.”

Helen lắc đầu. “Chúng ta không có thời gian để tìm giúp đỡ. Em phải có mặt ở xích đu trong một giờ nữa.”

“Chị nói đúng.” Ellie hồi hộp thở ra. “Chúng ta sẽ phải tự cứu anh ấy thôi.”

“Em điên à?”

“Chị bắn được súng không?”

“Được”, Helen trả lời. “Chồng chị đã dạy chị cách bắn.”

“Tốt. Em hy vọng chị không cần dùng đến nó. Chị sẽ đi cùng Leavey đến xích đu. Trong những người hầu. Charles tin tưởng anh ta hơn cả.” Sau đó mặt Ellie nhăn nhó. “Ôi, Helen, em đang nghĩ gì thế này? Em không thể yêu cầu chị làm việc này.”

“Nếu em đi chị sẽ đi”, Helen cương quyết nói. “Charles đã cứu chị khi chồng chị qua đời và chị không có nơi nào để đi. Giờ là lúc chị đáp trả ân huệ đó.”

Ellie nắm chặt tay Helen. “Ôi, Helen. Anh ấy thật may mắn vì có chị là họ hàng.”

“Không”, Helen chữa lại. “Anh ấy thật may mắn vì có em là vợ.”

23. Chương 23

Ellie đã không tính đến chuyện bị đập vào đầu, nhưng ngoài điều đó, kế hoạch của cô đã diễn ra chính xác như đã định. Cô đợi cạnh xích đu, ra về ngó ngẩn và gọi “Charles?” bằng giọng ngơ ngẩn khi nghe tiếng bước chân và vật lộn, mặc dù không quá mạnh, khi ai đó túm lấy cô từ phía sau.

Nhưng rõ ràng cô vật lộn hơi mạnh hơn so với kẻ tấn công đã dự trù, vì hấn ta thốt ra một tiếng chữ thề to và đập vào đầu cô bằng một thứ gì đó nửa giống như một hòn đá to nửa giống như một chiếc đồng hồ lớn. Cú đánh không làm cô bất tỉnh, nhưng khiến cô choáng váng và buồn nôn, việc đó cũng chẳng có tác dụng gì khi kẻ bắt giữ nhét cô vào một cái bao tải và quăng lên vai.

Nhưng hấn ta không lục soát người cô. Và hấn ta đã không tìm thấy hai khẩu súng nhỏ cô đã buộc vào đùi mình.

Cô rên rỉ khi bị xóc lên xóc xuống, cố hết sức để không trút sạch những gì ở trong bụng ra ngoài. Sau khoảng ba mươi giây, cô bị quăng xuống thứ gì đó thật cứng và cô nhanh chóng nhận ra rằng mình đang ở đằng sau một chiếc xe bò hoặc xe ngựa chở hàng nào đó.

Và cô cũng nhận thấy rõ ràng rằng kẻ bắt cóc cô nhắm vào mọi điểm lỗi lôm trên đường. Nếu cô còn sống thoát khỏi chuyện này, mọi centimet trên người cơ thể cô đều sẽ bầm tím.

Họ di chuyển khoảng hai mươi phút. Ellie biết rằng Leavey và Helen đang trên lưng ngựa, vì thế họ có thể dễ dàng đi theo cô. Cô chỉ có thể cầu nguyện rằng họ có thể làm như thế mà không bị nhìn thấy.

Cuối cùng, chiếc xe khựng lại, Ellie cảm thấy mình bị thô bạo nhấc lên trong không khí. Cô bị vác đi một lúc, sau đó nghe thấy tiếng cửa bật mở.

“Tôi bắt được cô ta rồi!”, kẻ bắt cô hét lên.

“Tuyệt vời.” Giọng nói mới lịch thiệp, rất lịch thiệp. “Mang cô ta vào đây.”

Ellie nghe thấy tiếng một cánh cửa nữa mở ra và sau đó chiếc bao được cởi ra. Ai đó nắm lấy đáy bao và đổ cô ra ngoài, cô lăn trên sàn thành một đồng, chân tay quàng quàng vào nhau.

“Ellie?”, giọng của Charles.

“Charles?”, cô lồm cồm đứng lên, sau đó dừng khựng lại trước cảnh cô nhìn thấy. “Anh đang chơi bài ?” Nếu anh không giải thích tử tế vụ này, cô sẽ đích thân giết anh.

“Chuyện này thực ra rất phức tạp”, anh trả lời, gơ hai bàn tay vẫn bị trói vào nhau lên.

“Em không hiểu”, Ellie nói. Cảnh tượng này quá kỳ quái. “Anh đang làm gì thế ?”

“Tôi đang lật bài cho nó”, người đàn ông kia nói. “Chúng tôi đang chơi trò vingt-et-un[1].”

[1] Bài xì lát (xì dách).

“Anh là ai?”, cô hỏi.

“Cecil Wycombe.”

Ellie quay sang Charles. “Anh họ anh?”

“Đích thị”, anh trả lời. “Anh ta không phải là hình ảnh của sự tận tụy hết lòng hay sao? Anh ta đánh bài gian lận nữa.”

“Anh hy vọng đạt được điều gì từ việc này?”, Ellie hỏi Cecil. Cô chống tay vào hông, hy vọng hấn ta không nhận ra rằng mình đã quên trói cô lại. “Anh còn thậm chí còn không đứng ngay sau anh ấy trong hàng thừa kế.”

“Anh ta giết Phillip”, Charles nói bằng giọng lạnh tanh.

“Cô. Nữ Bá tước”, Cecil quát. “Ngồi trên giường cho đến khi chúng tôi chơi xong ván này.”

Miệng Ellie trề xuống. Hắn ta muốn tiếp tục chơi bài? Ngạc nhiên hơn hẳn những chuyện khác, cô ngoan ngoãn đi đến giường và ngồi xuống. Cecil chia bài cho Charles và sau đó lật từng lá lên để Charles có thể nhìn thấy đó là lá gì.

“Muốn một lá nữa không?”, Cecil hỏi.

Charles gật đầu.

Ellie dành thời gian để đánh giá tình thế. Cecil rõ ràng không coi cô là một mối nguy, bởi vì hắn ta không buồn trối cô lại trước khi ra lệnh cho cô ngồi xuống giường. Tất nhiên, hắn ta có một khẩu súng trong tay và cô có cảm giác rằng hắn ta sẽ không ngần ngại sử dụng nó nếu cô gây ra một hành động sai lầm. Không nhắc đến hai gã đàn ông cường tráng đang đứng ở ngưỡng cửa, chúng đang khoanh tay quan sát ván bài với biểu hiện tức tối.

Luôn luôn là thế, đàn ông có thể là những tên gốc như thế. Họ luôn đánh giá thấp phụ nữ.

Ellie bắt thấy mắt Charles khi Cecil bận rộn với những lá bài và cô lướt ánh mắt về phía cửa sổ, cố gắng để anh biết rằng cô mang theo quân tiếp viện.

Sau đó có phải hỏi, “Tại sao anh lại chơi bài?”.

“Tao chán”, Cecil trả lời. “Việc đưa mày đến đây kéo dài hơn tao dự định.”

“Bây giờ bọn anh phải chơi tiếp”, Charles giải thích, “Vì anh ta không chịu từ bỏ khi anh đang dẫn trước”.

“Em nghĩ anh đã nói rằng anh ta ăn gian.”

“Đúng thế. Nhưng anh ta làm không tốt.”

“Tao bỏ qua việc đó”, Cecil nói, “Vì ngày hôm nay tao sẽ giết chú mày. Như thế này có vẻ có tinh thần thượng võ. Muốn một lá bài nữa không?”.

Charles lắc đầu. “Tôi dừng.”

Cecil lật bài của mình, sau đó lật bài của Charles. “Mẹ kiếp!”, hắn ta chửi thề.

“Anh lại thắng nữa”, Charles nói với một nụ cười vô tư.

Ellie nhận thấy một trong hai gã đàn ông đứng ở cửa đảo tròn mắt.

“Để xem nào”, Charles tính toán. “Bây giờ anh nợ tôi bao nhiêu rồi? Tất nhiên, nếu anh không định giết tôi?”

“Thật không may cho mày, điều đó khó có thể thay đổi được”, Cecil nói với một tiếng rít độc địa. “Giờ thì im lặng trong khi tao chia bài.”

“Chúng ta có thể tiếp tục không?”, một trong hai tay gác cửa yêu cầu. “Ông chỉ trả tiền công cho chúng tôi một ngày thôi.”

“Im đi”, Cecil gào lên, cả thân người rung động dưới lực tác động của mệnh lệnh này. “Ta đang chơi bài.”

“Anh ta chưa bao giờ đánh bại ta trong bất cứ việc gì trước đây”, Charles nhún vai nói với tay đứng gác. “Trò chơi, săn bắn, bài bạc, phụ nữ. Ta đoán anh ta muốn thắng được một lần trước khi ta chết.”

Ellie nhảy nhót môi dưới, cố gắng quyết định tìm cách tốt nhất khai thác tình huống này có lợi cho mình. Cô có thể cố gắng bắn Cecil, nhưng nghi ngờ khả năng mình có thể rút một trong hai khẩu súng ra trước khi những tên kia chế ngự cô. Cô chưa bao giờ là một người chơi thể thao cự phách và từ lâu đã học cách dựa vào trí tuệ hơn là sức mạnh hay tốc độ.

Cô liếc nhìn hai tay đứng gác, đang trông rất tức giận với Cecil. Cô tự hỏi hắn ta trả cho bọn họ bao nhiêu. Có thể rất nhiều, vì họ phải chịu đựng những chuyện vớ vẩn như thế này. Nhưng cô có thể trả cho họ hơn thế.

“Tôi phải đi giải quyết!”, Ellie hét to.

“Cố chịu đi”, Cecil ra lệnh, lật những lá bài. “Chết tiệt.”

“Tôi lại thắng rồi”, Charles nói.

“Thôi nói thế đi!”

“Nhưng đó là sự thật.”

“Tao bảo im miệng đi”, Cecil vẩy khẩu súng hừng hỏ trong không khí. Charles, Ellie và cả hai tên gác cửa cúi đầu xuống, nhưng may là không có viên đạn nào bắn ra. Một tên gác cửa lẩm bẩm thứ gì đó chẳng mấy hay ho về Cecil.

“Tôi thật sự cần một phút riêng tư”, Ellie lại nói, cố tình làm giọng mình the thé.

“Tao bảo mày im đi, con mụ kia!”

Ellie há hốc miệng.

“Đừng có ăn nói với vợ tôi kiểu ấy”, Charles gầm gừ.

“Anh”, Ellie nói, hy vọng mình không quá thúc ép may mắn. “Rõ ràng anh không có vợ, nếu không anh sẽ nhận ra rằng phụ nữ hơi... yếu đuối hơn đàn ông ở vài khía cạnh và tôi chỉ là không thể làm như anh yêu cầu.”

“Tôi sẽ để cô ấy đi”, Charles khuyên.

“Vì tình yêu với Chúa”, Cecil lẩm bẩm. “Baxter! Đưa cô ta ra ngoài và để cô ta giải quyết nhu cầu.”

Ellie nhảy chồm dậy và đi theo Baxter ra khỏi phòng. Ngay khi họ ra khỏi tầm nghe của Cecil, cô rít lên. “Anh ta trả anh bao nhiêu?”

Baxter nhìn cô bằng con mắt khôn ngoan.

“ Bao nhiêu?”, Ellie khẳng khái. “Tôi sẽ trả gấp đôi. Gấp ba.”

Anh ta liếc về phía cửa và hét lên, “Nhanh lên!”, sau đó hất đầu về phía cửa trước, ra hiệu cho cô đi theo anh ta ra ngoài. Ellie chạy gấp theo anh ta và thì thầm, “Cecil là một tên gốc. Tôi cá là anh ta sẽ lừa anh sau khi giết chúng tôi. Và lẽ ra anh ta phải trả cho anh gấp đôi vì đã bắt cóc tôi nữa? Không? Điều đó không công bằng”.

“Cô nói đúng”, Baxter nói. “Hắn ta nên trả tôi gấp đôi. Hắn ta chỉ hứa trả cho tôi tiền bắt cóc Bá tước.”

“Tôi sẽ trả cho anh năm mươi bảng nếu anh đứng về phía tôi và giúp tôi giải cứu Bá tước.”

“Và nếu tôi không?”

“Thì anh sẽ phải phó mặc may rủi vào việc Cecil sẽ trả tiền hay không. Nhưng từ những gì tôi nhìn thấy trên cái được gọi là bàn cờ bạc đó, anh sẽ kết thúc với những cái túi trống rỗng.”

“Được rồi”, Baxter đồng ý, “Nhưng tôi muốn thấy tiền trước”.

“Tôi không mang theo mình.”

Mặt anh ta trở nên đe dọa.

“Tôi không mong chờ là bị bắt cóc”, Ellie nói thật nhanh. “Tại sao tôi lại mang nhiều tiền vàng như thế trong mình chứ?”

Baxter nhìn trừng trừng vào mặt cô.

“Anh có lời hứa của tôi”, Ellie nói.

“Được rồi. Nhưng nếu cô lừa tôi, tôi thề là sẽ cắt cổ cô khi cô đang ngủ.”

Ellie rùng mình, không nghi ngờ gì là anh ta đang nói thật. Cô giơ một tay lên để làm ám hiệu theo như thỏa thuận từ trước để Leavey và Helen biết rằng mọi chuyện đều ổn. Cô không thể nhìn thấy họ, nhưng theo kế hoạch là họ sẽ đi theo cô. Cô không muốn họ lao ra và tấn công Baxter.

“Cô đang làm gì thế?”, Baxter hỏi.

“Không có gì. Chỉ gạt tóc ra khỏi mặt thôi. Ở đây gió quá.”

“Chúng ta phải quay vào bên trong.”

“Ừ, tất nhiên. Tôi không muốn Cecil nghi ngờ”, Ellie nói. “Nhưng chúng ta sẽ làm gì? Kế hoạch là như thế nào?”

“Tôi không thể làm gì cho đến khi nói chuyện với Riley. Anh ta cần biết chúng tôi đã đổi phe.” Mắt Baxter nheo lại. “Cô cũng sẽ trả anh ta năm mươi bảng, đúng không?”

“Tất nhiên”, Ellie nói nhanh, cho rằng Riley là tên côn đồ đang đứng gác ở cửa.

“Được rồi. Tôi sẽ nói chuyện với anh ta ngay khi tôi có thể ở một mình với anh ta và sau đó chúng tôi sẽ hành động.”

“Ừ, nhưng...”, Ellie muốn nói rằng họ cần một chiến lược rõ ràng, một kế hoạch tỉ mỉ hơn, nhưng Baxter đã bắt đầu kéo cô vào bên trong. Anh ta đẩy cô qua cánh cửa vào phòng trong và cô ngã nhào xuống giường. “Bây giờ tôi cảm thấy dễ chịu nhiều hơn rồi”, cô tuyên bố.

Cecil lâu lâu điều gì đó về việc không quan tâm, nhưng Charles trầm tư nhìn cô. Ellie bắn cho anh một nụ cười nhanh trước khi quay lại nhìn Baxter, cố gắng nhắc anh ta rằng anh ta cần nói chuyện với Riley.

Nhưng Riley lại có ý khác. “Tôi cũng phải đi”, anh ta tuyên bố và bỏ đi. Ellie liếc Baxter, nhưng anh ta không đi theo Riley. Có lẽ anh ta nghĩ việc mình đi theo sẽ gây ra nhiều nghi ngờ vì anh ta vừa quay lại với Ellie.

Tuy nhiên, sau khoảng một phút, họ nghe thấy âm thanh náo động từ bên ngoài căn nhà. Mọi người nhảy dựng lên, trừ Charles đang bị trói và Baxter, người vẫn đang đứng.

“Chuyện chết tiệt gì đang diễn ra thế?”, Cecil hỏi.

Baxter nhún vai.

Bàn tay Ellie bay lên miệng. Ôi Chúa tôi, Riley không biết bây giờ anh ta làm việc cho cô, và nếu anh ta tìm thấy Helen và Leavey ở bên ngoài...

“Riley!”, Cecil hét lên.

Nỗi lo sợ tệ hại nhất của Ellie thành hiện thực khi Riley hùng hổ quay lại phòng, giữ Helen sát bên mình, với một con dao ẩn vào cổ họng. “Nhìn xem tôi tìm thấy gì này!”, anh ta ba hoa.

“Helen?”, Cecil nói, trông có vẻ buồn cười.

“Cecil?”, Helen trông chẳng buồn cười chút nào.

“Baxter!”, Ellie hét lên bằng giọng hoảng sợ. Anh ta cần cho Riley biết kế hoạch đã thay đổi lúc này. Cô kinh hoàng nhìn Cecil di chuyển đến gần Helen và giật chị ấy về phía hắn ta. Tuy nhiên, lưng hắn ta quay về Ellie và cô lợi dụng sự sao nhãng của hắn để túm lấy một khẩu súng buộc ở chân và giấu nó dưới nếp váy.

“Helen, chị thực sự không nên tới”, Cecil nói, giọng gần như ngậm nga.

“Baxter, nói với anh ta ngay bây giờ”, Ellie hét lên.

Cecil quay phắt lại để đối mặt với cô. “Nói với ai cái gì?”

Ellie thậm chí không dừng lại để nghĩ. Cô rút súng ra, lên đạn và kéo cò. Cơ chấn động lan đến tận vai và hất cô ngã ngửa ra giường.

Mặt Cecil là một bức tranh ngạc nhiên khi hắn ta túm lấy ngực gần xương đòn. Máu rỉ qua những ngón tay. “Đồ sói cái”, hắn ta rít lên, tay đưa súng lên.

“Khôngggg!”, Charles hét lên, nhào về phía trước từ chiếc ghế đang ngồi và quăng mình vào Cecil. Địch nhắm của anh không tốt, nhưng anh húc trúng chân gã anh họ và cánh tay Cecil văng lên không trước khi hắn kéo cò.

Ellie cảm thấy một cơn đau nhói ở tay khi cô nghe Helen gào lên tên mình. “Ôi Chúa tôi”, Ellie thì thầm trong cơn sốc. “Hắn bắn mình.” Sau đó cơn sốc được thay thế bởi sự phẫn nộ. “Hắn bắn mình!”, cô thốt lên. Cô ngẩng lên ngay đúng lúc nhìn thấy Cecil đang nhắm bắn Charles. Thậm chí trước khi Ellie có thời gian để nghĩ, cô vớ xuống bằng cánh tay lành, túm lấy khẩu súng khác và bắn vào Cecil.

Im lặng phủ xuống căn phòng và lần này không nghĩ ngờ gì là hắn ta đã chết.

Riley vẫn giữ một con dao vào cổ Helen, nhưng bây giờ anh ta trông như không biết làm gì với cô. Cuối cùng, Baxter nói, “Thả cô ta ra, Riley”.

“Cái gì?”

“Tao nói thả cô ta ra.”

Riley thả tay cầm dao xuống và Helen chạy đến bên Ellie.

“Ôi, Ellie”, Helen thốt lên. “Em có đau lắm không?”

Ellie phớt lờ cô và nhìn Baxter trừng trừng. “Anh làm tốt nhỉ?”

“Tôi bảo Riley thả cô ta ra, không phải sao?”

Cô cau có với anh ta. “Nếu anh muốn kiếm được tiền, ít nhất là đi cưỡi trời cho chồng tôi đi.”

“Ellie”, Helen nói, “Đề chị xem cánh tay em nào”.

Ellie nhìn xuống nơi bàn tay cô đang nắm chặt vết thương. “Em không thể”, cô thì thầm. Nếu cô thả tay ra, sau đó máu sẽ thấm ra, và...

Helen kéo ngón tay cô, “Nào, Ellie. Chị phải xem xem vết thương nghiêm trọng như thế nào”.

Ellie rên rỉ và nói, “Không, em không thể. Chị biết không, khi em nhìn thấy máu của mình...”.

Nhưng Helen đã moi những ngón tay của Ellie tách khỏi cánh tay. “Nào nào”, Helen nói. “Nó không quá tệ đâu. Ellie? Ellie?”

Ellie đã ngất xỉu.

“Ai có thể nghĩ rằng”, Helen nói nhiều giờ sau đó, khi Ellie đã nằm nghỉ thoải mái trên giường, “Ellie hóa ra lại dễ ngất xỉu đến thế?”.

“Chắc chắn không phải em”, Charles trả lời, âu yếm vuốt một lọn tóc ra khỏi trán vợ mình. “Xét cho cùng, cô ấy đã khâu cho em một đường khâu trên cánh tay khiến bất kỳ cô thợ may nào cũng phải xấu hổ.”

“Hai người không cần nói như thế em không ở đây”, Ellie giận dữ nói. “Cecil bắn vào tay em, không phải tai.”

Nghe nhắc đến tên Cecil, Charles lại cảm thấy cơn thịnh nộ dâng lên. Phải mất thêm một thời gian nữa anh mới có thể nhìn lại sự kiện ngày hôm nay mà không run bần bật vì phẫn nộ.

Anh đã cử người đi thu dọn xác của Cecil, mặc dù vẫn chưa thực sự quyết định sẽ làm gì với nó. Charles chắc chắn không định cho phép hắn được chôn cất cùng với những người còn lại trong gia đình Wycombe.

Baxter và Riley đã được trả tiền và thả đi sau khi Riley chỉ cho họ thấy anh ta đã để Leavey tội nghiệp ở đâu, anh ta thậm chí không có được một giây phút nào kêu lên trước khi bị Riley đập dúi cùi vào đầu và túm lấy Helen.

Sự quan tâm của anh đang dành cho Ellie và để bảo đảm rằng vết thương do súng bắn của cô sẽ không nghiêm trọng hơn những gì cô tuyên bố. Viên đạn dường như không trúng động mạch hay cái xương nào, mặc dù Charles đã mang một vết sẹo kinh hoàng suốt cuộc đời khi Ellie ngất đi.

Anh vỗ vào cánh tay của vợ. “Việc quan trọng nhất là em mạnh khỏe. Bác sĩ Summers nói rằng sau vài ngày nghỉ ngơi trên giường em sẽ khỏe lại như bình thường. Và ông ấy cũng nói rằng ngất xỉu khi nhìn thấy máu là rất bình thường.”

“Em không ngất xỉu khi nhìn thấy máu”, Ellie lầm bầm. “Chỉ máu của em thôi.”

“Lạ thật”, Charles trêu. “Xét cho cùng, máu anh giống máu em. Anh thấy chúng rất giống nhau.”

Cô quắc mắt với anh. “Nếu anh không thể tử tế hơn, thì hãy để em lại với Helen.”

Anh có thể nhận thấy qua giọng nói của cô rằng cô cũng đang đùa, vì thế anh cúi người xuống và hôn lên mũi cô.

Helen đứng phắt dậy và nói, “Chị sẽ lấy thêm trà”.

Charles nhìn chị họ rời khỏi phòng và đóng cửa lại. “Chị ấy luôn biết lúc nào chúng ta muốn được riêng tư, đúng không?”

“Helen nhạy bén và lịch sự hơn cả hai chúng ta”, Ellie đồng ý.

“Có lẽ vì thế mà chúng ta rất xứng đôi.”

Ellie mỉm cười. “Đúng thế rồi, phải không?”

Charles ngồi xuống bên cạnh và choàng tay ôm lấy vai cô. “Em có nhận ra rằng bây giờ chúng ta rốt cuộc đã có thể có một cuộc hôn nhân bình thường rồi hay không?”

“Chưa bao giờ kết hôn trước đây, em không biết cuộc hôn nhân của chúng ta là khác thường.”

“Có lẽ không chính xác là ‘khác thường’, nhưng anh nghi ngờ việc phần lớn các cặp mới cưới phải chiến đấu với thuốc độc và súng ống.”

“Và đừng quên những tai nạn xe ngựa và nôi nứt đổ”, Ellie nói, cười khúc khích.

“Chưa nhắc đến vết khâu trên tay anh, xác xù vật trong vườn cam và lửa trong bếp.”

“Chúa tôi, đó là một tháng sôi nổi.”

“Anh không biết em thì sao, nhưng anh có thể hài lòng với việc bớt phần khích đi một chút.”

“Ồ, em không biết. Em không ngại có đôi chút phần khích, mặc dù em thích phần khích theo kiểu khác hơn.”

Anh nhướn mày. “Ý em là gì?”

“Chỉ là Judith có thể thích có một người nhà Wycombe nhỏ khác để chỉ huy.”

Charles cảm thấy trái tim mình rơi xuống ngón chân, một kỳ tích nếu tính đến chuyện anh đang nằm ngang. “Em đã...?”, anh há hốc miệng, không thể thốt ra trọn câu. “Em đã...?”

“Tất nhiên là không”, cô nói, đập vào vai anh. “À, thực ra là em cho là em có khả năng, nhưng tính đến chuyện chúng ta chỉ mới bắt đầu... Anh biết đấy... rất gần đây, em thậm chí chưa có cơ hội để biết em có hay không và...”

“Vậy thì ý em là gì?”

Cô e lệ mỉm cười. “Chỉ là chẳng có lý do gì mà chúng ta không thể cố gắng biến giấc mơ đặc biệt này trở thành hiện thực.”

“Helen sẽ mang trà quay lại bất cứ lúc nào.”

“Chị ấy sẽ gõ cửa.”

“Nhưng cánh tay em...”

“Em hoàn toàn tin rằng anh sẽ cẩn thận.”

Nụ cười chậm rãi lan trên mặt Charles. “Gần đây anh đã nói là anh yêu em chưa nhỉ?”

Ellie gật đầu. “Em đã nói với anh chưa?”

Anh gật đầu trả lời cô. “Tại sao chúng ta không giúp em thoát khỏi chiếc váy này và hiện thực hóa giấc mơ của em nhỉ?”

24. Chương 24

Chín tháng và một ngày sau, Ellie là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Không phải cô không nghĩ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời ngày hôm qua và ngày hôm kia... nhưng ngày hôm nay thật đặc biệt.

Ellie cuối cùng cũng chắc chắn rằng cô và Charles sắp có một đứa con.

Cuộc hôn nhân của họ, bắt đầu gần giống như một tai nạn, nhưng đã trở thành điều gì đó thực sự thần kỳ. Ngày của cô tràn ngập tiếng cười, đêm đầy đam mê và những giấc mơ mang đầy hy vọng cùng những điều kỳ diệu.

Chưa nói đến vườn cam, đang trĩu nặng quả, nhờ vào công làm việc cần cù của cô và Claire.

Ellie nhìn xuống bụng mình với một cảm giác kinh ngạc. Thật lạ là có một mầm sống đang lớn lên ở đó, rằng một con người rồi cũng sẽ biết đi, có tên, nói chuyện và có những suy nghĩ của riêng mình đang nấp mình trong bụng cô.

Cô mỉm cười. Cô đã nghĩ đứa bé này là một bé gái. Cô không biết tại sao, nhưng cô chắc chắn nó sẽ là con gái. Cô muốn đặt tên nó là Mary, theo tên của mẹ cô. Cô không nghĩ Charles sẽ phản đối việc đó.

Ellie sải bước qua đại sảnh, vẫn tìm kiếm chồng mình. Đồ trời đánh thánh vật, anh ở đâu khi cô cần anh? Cô đã phải đợi giây phút này nhiều tháng rồi, để nói với anh tin tức tuyệt diệu này, và bây giờ cô không thể tìm thấy anh ở đâu. Cuối cùng cô từ bỏ mọi giả bộ đoan trang và hét lên tên anh. “Charles? Charles?”

Anh xuất hiện ở hành lang, đang quăng một quả cam qua lại giữa hai bàn tay. “Chúc buổi chiều tốt lành, Ellie. Chuyện gì làm em nhặng xị lên thế?”

Mặt cô sáng rực một nụ cười. “Charles, rốt cuộc chúng ta làm được rồi.”

Anh chớp mắt, “Làm cái gì?”

“Một đứa con, Charles. Chúng ta sẽ có một đứa con.”

“À, anh cũng nghĩ thế. Anh đã dốc cạn sức lực trong chín tháng qua.”

Miệng cô trễ xuống. “Đó là phản ứng của anh?”

“À, nếu em nghĩ đến chuyện này, em sẽ sinh con ngay lúc này rồi thay vì tuyên bố việc mang thai nếu chúng ta đã làm được ngay lần đầu tiên?”

“Charles?” Cô đập vào vai anh.

Anh bật cười và ôm lấy cô. “Im nào, Ellie. Em biết là anh đang đùa thôi.”

“Vậy là anh hạnh phúc.”

Anh hôn cô thật ngọt ngào. “Hơn cả những gì anh có thể nói.”

Cô mỉm cười nhìn anh. “Em chưa bao giờ nghĩ mình có thể yêu một người khác nhiều như em yêu anh, nhưng em đã sai.” Cô đặt tay lên cái bụng phẳng lì. “Em đã yêu con bé này rất... rất... rất nhiều và con bé vẫn còn chưa chào đời.”

“Con bé?”

“Nó là một bé gái. Em chắc chắn đấy.”

“Nếu em chắc chắn, thì anh chắc chắn là em đúng.”

“Thật vậy sao?”

“Từ lâu anh đã học được rằng đừng bao giờ tranh cãi với em.”

“Em không biết mình có thể đào tạo anh tốt thế đấy.”

Charles cười toe toét. “Anh là một người chồng tử tế, đúng không?”

“Tốt nhất. Và anh cũng sẽ trở thành một người cha tuyệt vời.”

Khuôn mặt anh đầy cảm xúc khi chạm vào bụng cô. “Anh cũng đã yêu bé con này rồi.” Anh thì thầm.

“Thật ư?”

Anh gật đầu. “Giờ thì, chúng ta sẽ cho con gái nhìn thấy hoàng hôn đầu tiên của con bé chứ? Anh vừa ngó ra ngoài cửa sổ. Bầu trời rạng rỡ gần bằng nụ cười của em.”

“Em nghĩ con bé thích thế. Và em cũng thích.”

Tay trong tay, họ bước ra ngoài và nhìn lên bầu trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rang-ro-hon-anh-mat-troi>